DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bir acı. Bir kaçış.
Bir aşk.

SELVİ ATICI

Biz

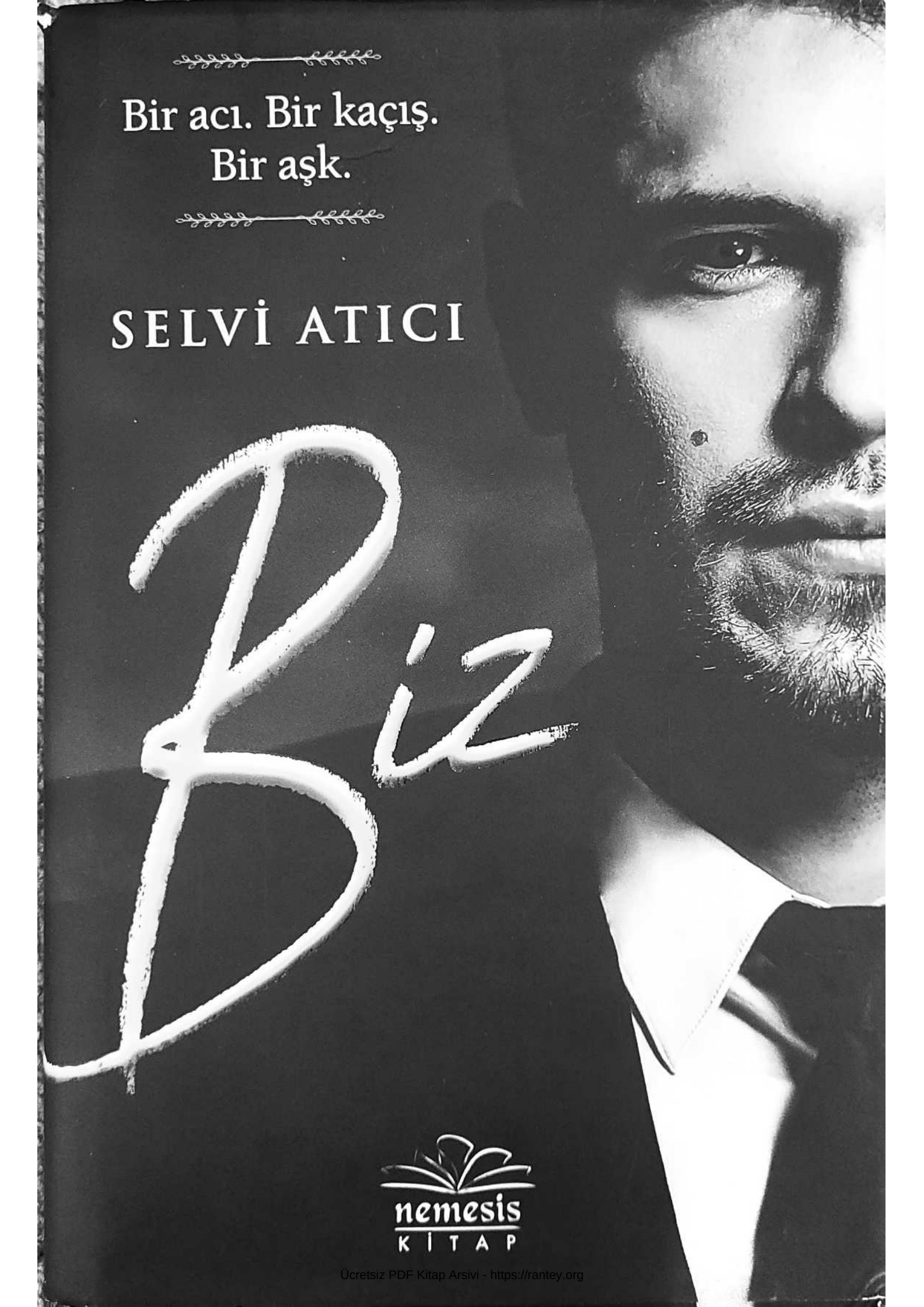

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

"Taksi!"

Kadının sesi, neredeyse boğazını yırtacak kadar yüksek çıktı. Tepelerine inen şiddetli yağmura rağmen çevredeki insanlar, bu sesle birlikte koşturmalarının arasında başlarını ona çevirdiler. Şemsiyesi olanlar, ondaki telaşın ve tuhaflığın nedenini merak ederek, kadına biraz daha dikkatle bakıp, çevresine şöyle bir göz gezdirdiler. Kadının ayaklarında bağcıkları bağlanmamış bir bot vardı. Elinde de sıkıca kavradığı, yağmurdan koyu yeşile dönmüş bez bir sırt çantası taşıyordu. Çantayı, sanki tüm hayatı içindeymiş gibi sıkı sıkı kavramıştı. Kahverengi, sarı ekoseli bahçıvan pantolonunun üzerine eskimiş bir kot mont geçirmişti.

Ve sanki her an yere kapaklanacakmış gibi görünüyordu.

Kadının, kendisine dikkatle bakan insanları fark ettiği yoktu. Nefesi boğazında tıkanmak üzereyken, korku dolu gözlerle omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Gözlerindeki korku, yüzündeki ifadede de kendisine yer buldu. Islak, bal rengi saçları arkadan öylesine örülmüş, o anda da telleri yüzüne yapışmıştı. İçinden, *"Lütfen!"* diye yalvardı. Kalbi boğazından tırmanıp ağzından çıkacakmış gibi hissediyordu. Çenesi ve dudakları ağlamamak için gösterdiği çabayla titrerken, tüm yüzü hayal kırıklığıyla dolmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu o kadar çabuk bulmuştu ki! Ya çamaşır asmak için balkona çıkmış olmasaydı? Gerçi hâlâ kaçabilmiş değildi. Lanet olsun! Tekrar yola baktı ve beklediği taksinin kırmızı ışıkta takılıp kaldığını gördü.

Korku, onu ileri atılmaya zorladı. Trafiğin karşı tarafta yoğun olmasını umursayacak hâli yoktu. Çünkü adam sokağın başında belirmişti. Bir araba, montunun eteklerine sürtündüğünde aracın sahibi klakson çaldı. Kadın bu duruma da kayıtsız kalmıştı. O anda tüm amacı karşıya geçmek ve boş bir taksi bulabilmekti.

Üşüyen teni kabarmıştı. Ancak o, içten içe yanıyor, soğuk ve sıcağı aynı anda yaşıyordu. Göğsünün ortasında titreşen korkunun ateşiyle, alelacele giyinmiş olması yüzünden yetersiz gelen kıyafetlerinin bedenini ısıtmaması... Tüm hisleri bir araya gelmiş, karmakarışık hissediyordu.

Bildiği tek bir şey vardı: Kaçmak ve sıkı sıkı tuttuğu çantasına sahip çıkmak! Tüm birikimini bu eski çantaya koymuştu. Zaten ondan başka da tek bir eşyası yoktu. Öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları beyazlamış ve kaskatı kesilmişti. Bu, aslında farkında olmadan bedenini de dengede tutmaya yarıyordu. Yoksa elleri yerine ayakları katılaşacak, ona bir adım dahi attırmayacaklardı. Oysaki onun, o anda her şeyden önce koşmaya ihtiyacı vardı.

Tekrar arkasına baktığında, adamın da karşıya geçmek için sabırsızca kaldırımın kıyısında beklediğini gördü. İçine sert bir soluk çekti ve anında boğazı yandı. Hava öyle soğuktu ki! Ancak nefes aldığında bunu hatırlayabilmişti.

Adamın hemen arkasında olduğunu bilmek onu daha çok paniğe sürüklüyordu. Çocukluğunda bir kez acıdan bayılmıştı. Yani bayılmanın nasıl olduğunu biliyordu. Kulakları uğuldamaya başlamıştı, tüm sesler ona uzaktan geliyordu. Sanki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuyunun dibinden! Gözleri puslu görmeye başladığında tökezledi. Başını sertçe salladı. Anlık bir görüş, ona, bir taksinin önüne atlama fırsatını kazandırdı.

Tabii bu, bakış açısına göre değişirdi. Araç ya ona çarpıp duracaktı ya da çarpmadan duracaktı. Gözlerini aracın ön camına dikmiş, dua ederek beklerken arkasından isminin seslenildiğini duydu. Hayır. Ona bakmayacaktı. O, bir zamanlar tanıdığı ve güvendiği adam olmaktan çıkmıştı.

Taksi klaksona şiddetle basar, frene asılır ve kayarak dururken, o hâlâ kendisine sesleniyordu. Kadın, titreyen bacakları ve artık kontrol etmekten aciz olduğu bedeniyle, son bir gayret göstererek aracın diğer tarafına geçti. Şoförün yanındaki, ön kapıyı açtı.

Ve daha koltuğa oturmadan, "Ne olur hareket edin!" diye yalvardı.

Kaba eti sıcak kumaşla yeni buluşmuştu ki, taksici anında hareket etti. Kadın da aynı anda kapıyı sertçe çekti. Kapı kapanmadan hemen önce de adamın tekrar ama bu defa öfkeyle adını haykırdığını duydu.

"Ahsen!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Genç adam, dişlerini sıkarak önündeki evraklara baktı. Çalıştığı bölümde onun yaşında tek bir insan olmadığı gibi, o saatte çalışan birileri de kalmamıştı. Elini sinirle saçlarının arasından geçirdi. Aslında gitmeleri iyi olmuştu. Yoksa sırf yapabiliyor diye emir verip duran o müdürün boğazını sıkması an meselesiydi.

Bodrum'da, arkadaşlarıyla çok önceden planladığı tatile gidebilmek için önündeki evrakları bitirmesi, hataları düzeltmesi gerekecek ve daha sonra da önündeki bir ayı yine bu yapılması gereken ama belki de sonsuza kadar işlerine yaramayacak olan evraklarla geçirecekti. Bunları bitirdikten sonra da arşive gidecek ve son on yılda katettikleri yolu iyice anlayabilmek için tüm dosyaları elden geçirecekti. Eğer harçlıklarını biriktirebilmiş olsaydı, belki de bu işi yapmasına hiç gerek kalmayacaktı. Kimi kandırıyordu ki? Babası yine onu çalıştırmanın bir yolunu bulurdu. Bir sene öncesinde de herkes tatil yaparken o, inşaatta sıva yapmıştı! Sıva!

Yani işin özü; tatile gitmek istiyorsa, o parayı kazanması gerekiyordu.

Acımasız babası da ailenin diğer fertleri ve yeni yatıyla mavi tura çıkmıştı. Masanın üzerindeki eli yumruk olup tekrar açıldı. Lanet olsun! Yazın sıcağında kendisi klimanın altında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

serinlemeye çalışırken, ailesi Ege'nin serin sularında ferahlıyordu. Babası, kıskanmaması gerektiğini, ileride onu çok daha iyi anlayacağını, kendisinin de aynı yollardan geçtiğini söyleyip duruyordu. Çelik, ona inanmakta güçlük çekiyordu.

Fakat artık usanmıştı. Kışın anne ve babası, o davet senin, bu davet benim gezerken, Çelik'in hafta sonları bile sadece birkaç saat izni oluyordu! O saatlerin büyük kısmını da babasının ön ayak olduğu organizasyonlarla geçirmek zorunda kalıyordu.

En azından yazı, gönlünün istediği gibi geçirseydi! Gel gör ki bu isteği hayalden öteye geçemiyordu. Sağ olsun, babası onu öyle güzel teselli ediyordu ki! Seneye daha iyi bir posizyonda çalışacağını söyleyerek Çelik'in içini şişirip duruyordu.

Öyle de olmuştu. Çelik her sene bir üst pozisyonda çalışmıştı. Ve en tepeye çıkmak ona neredeyse imkânsız görünmeye başlamıştı.

Kendi dengindeki yaşıtları eğlence peşinde, gençliklerinin getirdiği fevriliklere doyarken, Çelik her zaman bir şeylerin içinde çırpınmak zorunda kalıyordu. Her girdiği yaşta bazı şeylerin değişeceğini düşünürdü fakat on sekiz yaşına geldiğinde bile, hayatında her şey yerli yerindeydi. Kışları okula gider ve sınıfının en iyisi olmaya çalışır, yazları da şirkette çalışırdı. Ama daha babasının bulunduğu otuzuncu kata hiç çıkamamıştı. Evrak imzalatmak için bile! Çünkü babası Çetin Mızrak'a göre, herkes yerini bilmeliydi! Çelik de onun istediği gibi yerini biliyor, akşam masada bir araya gelene kadar onunla görüşemiyordu. Ne zaman babasıyla aynı katta çalışmaya başlarsa, babasını ancak o zaman görebilirdi. Ama babasının her şeyden haberi vardı. O, oğlu olduğu için değildi bu ilgi! Tüm çalışanlarının hayatlarında gelişen her olayı, en ince ayrıntısına kadar bilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Köklü, saygın ve zengin bir ailenin iki oğlundan biriydi. İçlerini bilmeyen biri tarafından şımarık, zengin veledin biri olarak anılabilirdi. Ancak Çelik Mızrak hiçbir zaman şımarık olmamıştı. İstediği her şey için çalışmak ve biriktirmek zorunda kalmıştı. Kimi zaman kız arkadaşlarına bile mahcup olduğu anlar olmuştu! İşte, ona en çok dokunan da bu kısmıydı!

Arkadaş çevresi de kendi ailesinin denginde olan kişilerden oluşuyordu. Kolejler, aile eşrafı, ailesinin iş arkadaşlıklarıyla oluşmuş bir çevreye sahipti. Ayrıca babası, onun her türlü eğitimine oldukça önem veriyordu. Onun ve kardeşinin! Bu yüzden golf, tenis, at binmek de onun için eğitim sınıfında yer alıyordu. Hâlbuki bu tür aktiviteleri diğer arkadaşları tamamen eğlence amaçlı yapıyorlardı. Ah! Kız arkadaşlarının çoğuyla da bu aktiviteler sırasında tanışmıştı. Gittiği mekânlar da ona göre olmak zorundaydı. Hâl böyle olunca da kız arkadaşlarını her hafta dışarıya çıkaramıyordu. Çünkü onca paranın içinde, Çelik'in resmen kısıtlı bir bütçesi vardı!

Durumunu açıkça ortaya dökemediği için de çoğu zaman soğuk, ilgisiz ve kibirli bir züppe olarak anılıyor, sevgilileri tarafından terk ediliyordu. Bu, ona istemediği ama üzerine yapışan bir ün kazandırmıştı. Sanki onu tamamen elde etmek bir ödülmüş gibi kızlar birbirleriyle yarışıyordu.

Bu ün ister istemez, üniversite eğitimini alırken de peşini bırakmamıştı. Hatta ünü, kendisinden bile önce gitmişti. Fakat bu defa daha rahat bir ortamda bulunma özgürlüğünü yakalamıştı. Boğaziçi Üniversitesi, iktisat bölümünü okurken babası, onu çok şaşırtacak bir 'tolerans' göstererek, okulun yakınlarında bulunan evlerinde kalmasını uygun görmüştü. Çelik de bu evi okul arkadaşlarıyla paylaşmıştı. Ancak babasının toleransı buraya kadardı! Evin içinde yapılması gereken tadilatı bile kendi elleriyle yapmak zorunda kalmıştı. Çünkü onca çalışmaya ve bankadaki aylık harçlığına rağmen ayın ortasını bile zor getiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve o aralarda bir yerde, göz göze geldiği anda zamanı durdurmak istediği bir kızla tanışmıştı. O da, kardeşi Demir de tek eşliliği ve uzun süreli ilişkileri tercih eden insanlardı. Bir kadınla birlikte olduklarında başka birine göz süzmezlerdi. Fakat evlilik fikrine pek sıcak bakmıyorlardı. Ancak Çelik, Senem'i gördüğünde ona ilk söylediği şey, 'Karım olacaksın!' olmuştu. Bunu kalbinin derinliklerinde hissetmiş ve istemişti. Yalnız, bunun için önce okullarını bitirmeleri gerekiyordu!

Son senesinde, anne ve babasını bir trafik kazasında kaybettiğinde, önce hayatının bittiğini düşündü. Henüz çok gençti ve ona yol gösterecek tek bir Allah'ın kulu yoktu. Kendini, omuzlarına binen sorumlulukları yüklenecek kadar tecrübeli ve yeterli görmüyordu. Üstelik kendisinin yol göstermesi gereken, artık ebeveyni olduğu bir kardeşi vardı. Demir henüz liseye yeni başlamış, anne ve babasının ölümü onu daha da fazla sarsmıştı. Her şey birden üstüne gelmeye başladığında ve gözünü korkuttuğunda, Demir'in varlığı, ona adım atma zorunluluğuyla birlikte güç vermişti. Tüm endişe ve fırtınalarını içinde yaşayıp ona bir şey belli etmeden, babasının masadaki yerini almıştı. Ve bu arada kimsenin ne diyeceğini umursamadan, ailesinin ölümlerinin ardından Senem'le yıldırım nikâhı kıymışlar, biraz zaman geçtikten sonra da görkemli bir düğün yapmışlardı.

Şirketlerin başına geçtiğinde, babasının ne demek istediğini acı bir tecrübeyle anlamıştı. Çevresinde, en yakını olarak gördüğü insanların çoğu, onu toy ve tecrübesiz görerek, sürekli yanlış yatırımların içine çekmeye çalışmış, arkasından iş çevirmiş ve onu o kadar aptal görmüşlerdi ki şirketleri ele geçirmeyi bile denemişlerdi.

İşte Çelik, insanların gerçek yüzlerini ilk defa o zaman görmüştü. Eğer babası, ona onca evrakı okutmamış olsaydı, eğer onu en alt seviyeden yukarıya çalıştırmamış olsaydı ve eğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parasını nasıl elinde tutması gerektiğini öğretmeseydi ellerindeki her şeyi bir günde kaybedebilirlerdi.

Ve ona sosyetenin içinde nasıl adım atması gerektiğini de öğretmişti. Her gittiği davete onu da götürmüş, golf sahalarında yapılan iş görüşmelerini dikkatle dinlemesini sağlamış, bazı eğlence sahalarının nasıl iş sahalarına dönüşeceğini ona göstermişti. Sanki tüm yükü erkenden onun omuzlarına bırakacağını biliyormuş gibi!

Tüm bunlar da onu, hem modern hem de eski moda bir adam hâline getirmişti. Çelik tam anlamıyla ikisinin bir karışımıydı.

Kendisinin gereksiz bulduğu bir yüz güzelliğine sahipti. Ama karısı bu durumdan oldukça memnun görünüyordu. Uzun boyluydu ve atletik vücudu giydiği her şeyin, üzerinde oldukça iyi durmasını sağlıyordu. Modaya düşkünlüğü hiç yoktu. Çoğunlukla üç parçalı, ısmarlama takımlarını giyer, spor yapacağı zaman da o spora uygun giyinirdi. Onu yatak odasının dışında, yatak kıyafetleriyle gören hiç olmazdı.

Hayatı belirli bir düzen içinde, kendisinin yerli yerinde olarak tanımlayacağı bir şekilde ilerliyordu. Ailelerini kaybetmiş olmaları içlerinde bir yaraydı, yine de her şeyi yoluna koyabilmişlerdi. Demir iyi bir eğitim alıyordu ve kız arkadaşıyla oldukça mutluydu. Çelik, şirketlerin yönetiminin altından, tahmin ettiğinden daha iyi bir şekilde kalkmıştı. Ve karısıyla her günü ayrı bir mutluluktu.

Her şeyin tepetaklak olması tam olarak ne zamandı, emin değildi. Hiç çocuğunun olmayacağını öğrendiği an belki de ilk çatlak oluşmuştu. Karısının gözlerinin içine suçluluk duymadan bakması artık mümkün olmamıştı. Mantıken bunun, kendi iradesi dışında olduğunu bilmesi, o duyguyu yaşamasına engel olmuyordu. Göğsünün ortasında, her nefes alışında sanki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yumru hissediyordu. Çünkü karısının çocuk özlemine ve göz-yaşlarına sayısız kere tanık olmuştu.

Çatlağın genişlemesi, Demir'in nişanlısının, karnında bebeğiyle birlikte kaza geçirip ölmesiyle olmuştu. Demir, kazadan kendini sorumlu tutmuş, gencecik yaşında hayattan kopmuştu. Tüm medya genç adamın her an başka bir taşkınlığını bekler olmuştu. Ve sonra da ortalardan yok olmuştu.

Çelik, iş yaşamını ne geriye atabilmiş ne de tam olarak işine odaklanabilmişti. Bir yıl boyunca hem karısının giderek artan çocuk özlemine, onu sürekli şımartacak sürprizlerle deva bulmaya çalışmış hem de sokaklarda kardeşini aramaya çıkmıştı. Aramaları yanıt vermiş, kardeşini bulmuştu fakat o kadar fazla bölünmüştü ki bu arada karısını tamamen kaybettiğini, o, kapıdan çıkıp gidene kadar anlayamamıştı. Ve giderken de Çelik'in bir parçasını kendisiyle birlikte götürmüştü. Bir tarafı onu anlayışla karşılarken, diğer tarafı kendisini bırakabilmiş olmasına inanamıyor, sınırsız bir öfkeyle kaynıyordu.

Senem'in gidişi, Demir'in silik de olsa hayata dönüşüne neden olmuştu. En azından uyuşturucu ve alkolden uzak kalmıştı. Çelik, kısmen de olsa kardeşini kurtarabildiği için şükrederken, eşinin onu boşar boşamaz yeniden evlenmesi ve hamile kalması üzerine medyanın diline düşmüştü. Acaba karısı onu aldatmış mıydı? Acaba geceleri, o, kardeşini aramaya çıkmışken, karısı da yeni aşkını mı aramaya çıkmıştı? Herkes, üzerlerine vazifeymiş gibi bu soruları sorarken Çelik, aklından tamamen silmeye uğraşıyordu. İnanırsa daha büyük yanlışlar yapmaktan korkuyordu. Medyaya saldırmaktan, Senem'in kocasına geri dönülmez hasarlar vermekten korkuyordu.

Haberler onu tarif edilemez acılara sürüklemiş, zaten karısının özlemi ve ayrılığın acısını çekerken, sanki darbeyi fiziksel olarak bedenine almış gibi hissetmişti. Kocaman kocaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alanlar dar gelmeye başlamış, yaptığı hiçbir şeyden tat alamaz olmuştu. Tabiatına tamamen ters olmasına rağmen haklı veya haksız, çevresindeki herkese sözlü ya da fiziksel şiddet uygulama isteğiyle dolmuştu. Elbette yapmamıştı! Ama çok istemişti. Kalbinin ağrısı hafifleyene kadar da istemeye devam etmişti. Yatağındaki soğukluğa alışana kadar!

Neyse ki Demir gibi haylaz, pervasız ve tıpkı kendisi gibi acı çeken bir kardeşi, sürekli ilgisini isteyen bir de işi vardı. Çelik de tüm enerjisini kardeşine düzenli, mutlu olacağı bir hayat kurmaya harcıyordu. İşi de onu oldukça meşgul ediyor, kısa süreli beraberlikleri de siyahın üzerindeki gri fırça darbeleri kadar varla yok arası bir renk katıyordu.

Sonra, siyahları biraz daha renklenmiş, Demir'in hayatına Süheyla, fırtına misali girmişti. Çelik'in başta kabullenemediği ama sonrasında Demir'in hayatı boyunca aldığı en iyi karar olarak düşündüğü bir evlilik yapmıştı.

Çelik'i yalnız bırakmamak için de başka bir yere taşınmayı düşünmemişler, kendi renk karmaşalarını onunla paylaşmışlardı. Ve sonra da tüm varlığını, canını, her şeyini uğruna gözünü kırpmadan vereceği Umut gelmişti. Çelik'e, anne ve babasına olduğundan belki de daha fazla umut getirerek gelen bir melek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Banyo kapısı açıldığı anda adamla birlikte bir buhar yığını da odaya doldu. Adam, elindeki baş havlusuyla telaşsızca saçlarını kuruladı. Aynı aheste tavırla bedenini de kuruladıktan hemen sonra ısmarlama elbisesinin kılıfına ilerledi. Aynı anda aşağı kattan gelen yüksek sesli homurdanmalarla birlikte gülümsedi. Ama elleri daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Homurtuların sahibi olan kadının herkese kafa tutmak gibi sağlam özellikleri vardı. Eğer yeterince beklediğini düşünürse kocasını ve Çelik'i bırakıp davete kendi başına gider, bir de onların Afrika seyahatlerinde ebola virüsüne yakalandıklarını söylerdi.

Çelik, ceketini giymeden önce kol düğmelerinin ve yaka iğnelerinin bulunduğu çekmeceye ilerledi. Parmakları kutuların üzerinde seri bir şekilde gezinirken aniden durdu. Bakışları ister istemez kutuya odaklanmış, zihninin içinden parça parça ve kalbini artık belli belirsiz sızlatan görüntülerle doldurmuştu. Çelik, kutudan gözlerini ayırması ve aradığı düğmeleri bulmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Yine de orada durmuş kutuya bakıyor, parmağıyla kumaşını hafifçe okşarken, onu neden sakladığını düşünüyordu.

Ansızın gelen ve oldukça mutlu eden bir hediyeydi. Aslında mutluluğunun kaynağı hediyenin içeriği değil de onu veren

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kişinin güzel gözlerindeki heyecan parıltılarıydı. Göğsünde tanıdık bir yanma hissettiğinde parmakları kutunun üzerinden ayrıldı, hemen yanındaki kutuya ulaşıp bir çırpıda aldı ve çekmeceden çıkardı.

Aynı anda kapısı sertçe tıklandı. "En azından sen zamanında hazırlansaydın. Şimdi kafalarımızı birbirine yapıştıracak."

Demir'in sıkıntılı sesi üzerine gülerken, "Geliyorum," diye de mırıldandı. Hızla kol düğmelerini takıp, ardından yine aynı hızla odadan çıktı. Daha iki adım atmıştı ki öfkeli bir homurdanmayla geriye döndü. Odasında unuttuğu ceketini giyip parfümünü sıkarken aynada kendini inceledi.

Merdivenlerden inerken kadının havaya kalkmış tek kaşını, dik bakışlarını ve kocaman palyaço botların parlak, mermer zemine sertçe vurup durmasını fark etti. "Allah'ım! Bu kadar şık olmak zorunda mıydın, Süheyla? Davetteki herkesin gözlerini kanatacaksın."

Demir, kıkırdamasını saklamak için boğazını temizlerken, Süheyla'nın başı hafifçe yana yattı. "Keşke siz de biraz yenilikçi olsaydınız ve sürüye ayak uyduran bir koyun gibi görünmek yerine, biraz marjinal olabilseydiniz, Çelik ve Demir Mızrak kardeşler!" Cümlesinin sonunda bakışları Demir'i bulmuştu. "İnanın o zaman size daha çok saygı duyardım!"

Çelik, bu sırada çiftin tam önünde durmuştu. Telaşsızca bir elini pantolonunun cebine soktu. Tıpkı Süheyla gibi tek kaşını kaldırdı. "Bu, üst düzey tabakanın verdiği seçkin ve saygın bir davet! Öyle her istediğin giysiyi..." burada durup Süheyla'yı baştan ayağa süzdü. "Giyemezsin!"

Süheyla, elini Demir'in uzattığı koluna koydu ve birlikte dışarıya çıkmak için hareket ettiler. Fakat Çelik'in sözlerinin sonunda tekrar durdu ve ona alayla baktı. "Niye? Öyle bir kanun mu var? Yasaya mı karşı geldim? Çıplak değilim ve kesinlikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediğim şeyi giydim!" Ve tekrar yollarına devam ettiler. "Bunun için benden para cezası kesmeyeceklerse sorun yok gibi!"

Demir, hafifçe gülerken başını iki yana sallıyordu. "Zevksizsin, kadın!"

"Muhtemelen!"

"Yine de davetin en dikkat çekici kadını olacaksın! Hatta yarın gazetenin magazin sayfalarında olacağından bile eminim, Matruşka!"

Çelik, yüzünde takdir eden bir gülümsemeyle Süheyla'nın kıyafetini süzüyordu. Uçuk mavi bir tulum giymişti. Üzerine de her zamanki gibi deri ceketini almıştı. Ayaklarında bir buldog gibi görünen, çelik tabanlı, bordo renk botlar vardı. Saçları da her zamanki gibi insanın beynini sulandıracak kadar kabarık ve dağınıktı. Ve yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu. Kilo bile almamıştı! Hamilelik onda, çene kaslarını fazladan çalıştırmak dışında başka bir etki yaratmamıştı.

Kadının dünyaya aykırı oluşu, daha önceden Çelik'i oldukça rahatsız eden bir durumdu. Ama artık oldukça hoşuna gidiyordu. Kimse, özellikle de bir kadın, o gece gidecekleri davete böylesine, akşam sahile yürüyüşe çıkmış gibi bir kıyafetle gelmeyi tercih etmezdi. Ama o, Süheyla'ydı! Farklı çalışan beyni ve kendine has mantığıyla hareket ederdi. Çelik ve Demir de birçok kez sürüye ayak uydurdukları için kadının özgürlüğü onlarda hayranlık uyandırıyordu. O anda başka bir kadın olsaydı, Demir'in alaylı sözleri yüzünden alınabilir ve geceyi ona dar edebilirdi. Fakat Süheyla, şoförün kapısını açtığı araca bindikten sonraki sözleriyle onları kahkahaya boğmuştu.

"En azından çabuk giyinip vaktinde hazırlanmış olabiliyorum. Siz, sürüdeki koyuna benzemek için saatler harcıyorsunuz!" İkisine de gözlerini irice açarak baktı. "Anlamıyorum! Makyajınız yok. Saçınız yok. Tırnaklarınıza oje bile sürmü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yorsunuz. Altı üstü bir pantolon giyeceksiniz, ona da saatlerinizi veriyorsunuz. Ne yapıyorsunuz? Fermuarınızı çekerken her dişi sayıyor musunuz?"

Davete ev sahipliği yapan kişi, İstanbul'un köklü ailelerinden Atılganların son yaşlı ferdi Tevfik Atılgan'dı. Davetlilerini neredeyse salonun girişi sayılabilecek bir noktada karşılıyordu. Önde gelen iş adamlarından biriydi. Ancak artık iş hayatından elini eteğini çekip tüm sorumluluğu oğullarına bırakmıştı. Davet de zaten, adamın kendi deyimiyle, 'İstirahat başlasın!' davetiydi.

Konuklar, kendilerine yol gösteren yardımcıların eşliğinde bir bir yerlerini alıyorlardı. Salon giderek kalabalıklaşırken, orkestra hafif bir müzikle ortamı keyiflendiriyordu.

Çelik, Demir ve Süheyla, on kişilik masada kendilerine ait yerlerini alırken, alçak sesle yapılan sohbetler müziğin arasına karışıyordu. Kimse yüksek sesle konuşmuyordu ve herkes bir yanındaki ya da masasındakiyle konuşur gibi görünürken aslında gözleri salonun en ücra köşesine bile hâkimdi.

Yerlerine henüz oturmuşlardı ki Çelik, Süheyla'nın sözleriyle, kahkahasını öksürükle boğmaya çalıştı.

"Keşke scrabble oyununu yanımıza alsaydık!" Gözlerini sitem eden bir ifadeyle Demir'e dikti. "Eğer bu akşam sıkıntıdan fenalaşırsam, lütfen kendini yüksek bir binanın tepesinden at! Atarken de vicdan azabı çekmeyi unutma."

"Burada vicdan azabı çeken tarafın sen olması gerekmiyor mu?" Demir'in alçak sesle söylediği sözler neredeyse boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Gülmemek için verdiği mücadele iki adamın da yüzünü kızartmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Süheyla, bir Çelik'e bir Demir'e baktı. "Allah aşkına, neden kızarmış bir tavuk kadar kırmızısınız? Hiç aşermedim ama biraz daha kızarmaya devam ederseniz bunun olması yakındır!"

"Bu tür davetlerde yüksek sesle konuşulması ne kadar ayıpsa kahkaha atmak ondan çok daha büyük bir ayıp!"

Süheyla, gözlerini devirdi. "İstediğim zaman gülemeyeceksem neden yaşıyorum ki? Bu tür davetlerde birkaç tane de tabut bulundurmalı! Sıkıntıdan ölenler için oldukça pratik olurdu."

Adamlar artık gülüşlerini saklama çabasından vazgeçip kahkaha attığında kadının canı daha çok sıkılmış gibi görünüyordu. "Resmen benim sıkıntımla eğleniyorsunuz!"

Çelik, Demir'le aralarında oturan Süheyla'ya doğru eğildi. "Seni neden gelmen için zorladık sanıyorsun ki? En azından, sıkıntıdan ölme riskimizi ortadan kaldırıyorsun!"

Adam, Süheyla'nın tepkisini beklemeden doğrulup yüzünde hâlâ biraz önceki gülüşünden kalan bir tebessümle çevreyi incelemeye aldı. Bu tür davetler eğlenceden daha çok sıkıntıdan patlamaya yarayabilirdi, ancak ayaküstü sohbetlerde bile iş konuşulur ve daha sonra belgelere dökülecek olan büyük yatırımların temelleri atılırdı.

Sol tarafında bulunan, pek haz etmediği maden ocakları sahibi İlkay Bey'in kendisine yönelik konuştuğunu duydu. Yüzüne her zamanki mesafeli gülümsemesini yerleştirmesinin ardından adama döndü. Arkasından Süheyla'nın sözleri duyuldu.

"Neden gülümsemek için bu kadar zahmete giriyor ki?"

"İnanılmazsın, kadın!"

"Muhtemelen!"

Çelik'in sahte gülümsemesi, kadının sözlerinin ardından tamamen samimi bir hâl aldı. İlkay Bey'in sorusunu cevaplandırmasının ardından da gülümsemeye devam ederek doğruldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen, ufacık bir an zaman durmuş gibi olur, sesler aniden yok olur, gözler sadece tek bir şeye odaklanmıştır ve sanki dünya yörüngesini kaybetmiştir. Çelik'e de birkaç saniye böyle olmuştu. Başını kaldırıp tam karşısına baktığında, bebek mavisi gözlerle karşı karşıya gelmiş, gözleri birbirinden bir süre ayrılmamıştı.

Çelik, bedeninin kasıldığını, göğsüne bir ağırlık oturduğunu hissetti. Ama bir taraftan da şaşkınlığı atlattığında yüzeye çıkacak olan öfkenin sinsi sinsi kanına karıştığını hissediyordu.

Demir, abisinin eski karısını çok daha önceden fark etmişti. Onu uyarmak için Süheyla'nın üzerinden eğilmiş fakat geç kalmıştı. Görmek istemediği şeyi, abisinin yüzünden hızla gelip geçen o acı ifadeyi görmek zorunda kalmıştı.

"Neler oluyor?"

Karısının sesi kulağına çarptığında, hâlâ onun üzerine eğilmiş olduğunu fark etti. Süheyla'ya cevap vermeden önce abisine, "Kalkalım!" diye fısıldadı.

Çelik, başını ona çevirdi. "Sorun yok!" Yüzünde o her zamanki soğuk gülüşü asılı kalmış olsa da gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Demir, ona başını sallarken, bacağında baskıcı bir el hissetti. Süheyla'nın kulağına eğilip fısıldadı. "Senem!"

"Hangi mantık yoksunu, abinin eski karısını ve eşini onunla aynı masaya oturtmuş!"

"Hiçbir fikrim yok!" Demir, gözlerini hayatındaki her şey olan kadına dikti. "Ama inan bedeli ağır olacak!"

Süheyla, masadaki havanın ani değişimini fark etmekte gecikmedi. Kaçamak bakışlar Çelik ve eski eşi arasında gidip geliyor, fiskos gazetesi son hızla dedikodu alışverişinde bulunuyordu. Yanında bulunan iki adamın gerginliği ise onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boğuyordu. Çelik, dışarıdan bakıldığında o kadar kayıtsız ve rahat görünüyordu ki şakağındaki damar giderek şişip, büyümese ve pıt pıt atmaya başlamasa, gerginliği belki de hiç fark edilmezdi.

Demir'le evliliğindeki süre içinde onu çok daha yakından tanıma fırsatı bulmuş biri olarak, Çelik'in, o anda içinde bulundukları alanı yerle bir etmek istediğinden şüphesi yoktu. Haklıydı da! Ancak onların yetiştirilme tarzı böylesine fevri bir hareketi kabul görmüyordu. Çelik, aile içinde ve aile dışında olmak üzere iki farklı insan gibiydi. Eğer kendisine aile olarak kabul ettiği insanların yanındaysa... Kesinlikle katlanılabilir bir adam oluyordu. Diğer türlü de kasıntı herifin tekiydi ve Süheyla birkaç kere kasılan yerlerinden onu deşmek istemişti.

Ve şimdi onu tam anlamıyla tanıdığı için... Kendisi de tüm alanı yerle bir etme isteğiyle doluydu. Eski eşiyle aynı davette bulunmaları bir şeydi, aynı masaya oturtulmaları başka bir şey, doğrudan bir hakaretti bu!

Gözlerini dikerek çekinmeden kadını incelemeye başladı. Kaygılı, suçlu ve mutsuz görünüyordu. Gözlerini sürekli çevrede gezdiriyor, karşı tarafa bakmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Kadın kumraldı. İçinde kaybolunabilecek bebek mavisi gözleri, düzgün yüz hatları vardı. Giyimiyle de şık ve güzel görünüyordu.

Hemen yanında yerini almış, öfkeli gözlerini Çelik'e dikmiş olan adam ise tuvalete gitmek için bile asansör kullanmak isteyen birine benziyordu. Alnının hemen üzerindeki saçları seyrekleşmiş, avizelerden yayılan ışık tepesini aydınlatmıştı. Kadın ve adam birbirine o kadar uyumsuzdu ki Süheyla neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

Masadaki uğultu devam ederken, sözcükler fısıltıdan yüksek sese doğru giderek tırmandı. İnsanların kafalarının içinden geçe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ni o kadar net görüyordu ki! Midesi bulandı. Bazı insanları anlamak gerçekten güçtü. Süheyla medyayı takip etmiyor olabilirdi ama orada bulunan her kişinin bu üçlünün arasındaki geçmişten haberi vardı. Hâl hatır sormakla başlayan sohbet, üçlüyü aynı konuşmanın içine çekmeyi amaçlıyordu. Demir, yanında huzursuzca kıpırdandığında, aynı şeyleri düşündüklerini fark etti.

Masadaki kadınlardan birinin bakışları Senem'e kilitlenmişti. Senem, onun iki yanındaki sandalyede oturuyordu. Kadın, üzerinde tasarım olduğunu tahmin ettiği, gece mavisi bir elbise, boyalı sarı saçları, abartısız ama dikkat çeken makyajı ve yaşına rağmen estetik mucizesi yüzüyle oldukça zarif ve güzel görünüyordu. Keşke kafasının içi de dışından göründüğü kadar güzel olsaydı!

Senem'e, "Hayatım, o kadar uzun zaman oldu ki görüşmeyeli, kendini eve kapattın sandık!" diye sitem etti. Ardından da sanki yan yana oturuyorlarmış ve sadece o duyacakmış gibi Senem'e doğru eğilip, "İkinci bebek geliyormuş sanırım?" diye sordu. Ve tam burada planladığı gibi Çelik'e kaçamak bir bakış attı. Süheyla da tam bu anda masanın üzerine çıkıp tahta yerine bıçaklarla kadına eskrim yapmak istedi. Çelik'in belli belirsiz irkilmesi durumu daha da kötü yapıyordu. Yanındaki adamla koyu bir sohbete dalmış gibi görünmesi de bir şeyi değiştirmiyordu. Adamın dikkati tamamen eski karısının üzerindeydi.

"Aman Allah'ım! Nereden çıkardınız? Kesinlikle şu an öyle bir şey yok. Oğuz'la uğraşmak yeterince vaktimi alıyor. Her davete iştirak edemiyoruz."

Eşi Mithat, karısının eline uzandı. "Şimdilik yok! Sağlığımız yerinde, çok şükür. En kısa zamanda haberimizi alırsınız. Bizde hayal kırıklığı yaşanmaz!"

Demir, Süheyla'nın parmaklarına uzanıp sıkıca kavrarken, Çelik'in sırtı gerildi. Adam, Çelik'e öyle bir taş atmıştı ki,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

masadakilerden birkaçı boğazını temizledi. Süheyla, dişlerini daha çok sıkmaya başladığı için çene kası ağrımıştı. Bu, açıkça karşılığı beklenen, ateşi körükleyen, çirkin bir saldırıydı. Mithat, üstü kapalı bir şekilde resmen yatak odası muhabbeti yapıyordu. Ve hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Süheyla, Senem'i incelemeye başladı. Kocasının kavradığı eli, masanın altına kaçmak istiyormuş gibi eğreti duruyordu. Eşi, imalı sözlerine devam edip Çelik'i hedef aldıkça Senem kıpkırmızı oldu. Boşta kalan eli, neredeyse tüm dekoltesini kaplayan kolyeye gidip geliyor, gerginlikle oynuyordu. Bir şey dikkatini çektiğinde neredeyse öne doğru eğilecekti. Kadındaki her ayrıntıyı dikkatle incelemeseydi, kolyenin altında kalan, kapatıcıyla gizlenmeye çalışılmış morlukları göremeyecekti. Senem, ne zaman kolyeyi dalgınlıkla hafifçe havalandırsa, boynunun her iki yanındaki karaltılar meydana çıkıyordu.

Süheyla'nın gözleri kadının yüzüne kilitlendi. Rahatsız edici bir şekilde, kadın ona bakana kadar da bakmaya devam etti. Göz göze geldiler. Süheyla'nın gözleri tekrar kolyeyi –boynunu– buldu ve başını yana eğdi. Senem, hızla gözlerini kaçırıp elini kolyeden uzaklaştırdı. Bu arada Mithat Bey hâlâ, sağlıklı bir bedenin meyvelerinden bahsediyordu.

Süheyla sessizce, "Özür dilerim, beyler!" dedi. Demir ve Çelik daha ağzını açamadan da söze girdi.

"Mithat Bey?" Adamın sözünü kesip kendisine bakmasını bekledi. Kötücül bakışlar kendisininkilerle buluştuğunda da soğuk bir gülümseme bahşetti. "Tanıştırılmadık. Ben, Süheyla Mızrak... Demir'in eşiyim."

Demir homurdandığında, onu umursamadı.

Mithat, nezaket kuralları gereğince başını eğdi. Keşke masaya oturduğundan beri nezaketi bir kenara koymamış olsaydı. O zaman Süheyla onu gerçekten takdir edebilirdi. Tıpkı, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anda masayı tutup fırlatmak istediğine emin olduğu Çelik gibi!

"Memnun oldum, hanımefendi!"

"Sözünüzü böldüğüm için lütfen kusura bakmayın!"

"Estağfurullah!"

"Merak ettiğim bir şeyi sormak için rahatsız etmiştim."

"Tabi, elbette!"

"İktidarsız mısınız?"

Süheyla, Demir'in, "Delisin, kadın!" dediğini duydu.

Çelik ise arkasına yaslanmış Süheyla'nın ne yapmayı amaçladığını anlamaya çalışıyordu. Aynı anda masayı öksürükler, bol aaa'lı hayret nidaları ve alçak sesli gülüşler sarmıştı. Mithat Bey bir patlıcanla yarışacak kadar mora çalmış, karısı da resmen taş kesmişti.

"Siz ne demek istiyorsunuz, Süheyla Hanım?"

"Çok üzgünüm. Sanırım tepeniz açık olduğu için güneş ışınlarına maruz kalan hücreleriniz oldukça zayıflamış. Aslında açık açık sormuştum, ama izah edeyim. Bir insan, yatak odasının muhabbetini böyle kalabalık bir ortamda dile getiriyorsa ya iktidarsızdır ya da önceki hayatında tahmin etmek bile istemediğim bir meslek icra ediyordur ve bu hayata henüz adapte olamadığı için adamlıktan nasibini almamıştır." Tek kaşı alayla havaya kalktı. "Hangisi? Eğer iktidarsız iseniz çok fena! Çünkü ikinci çocuk hayalleriniz bu masanın dışına çıkamayacak. Eğer ikincisi ise lütfen bu hayata adapte olun ve adam gibi konuşun!"

Süheyla, rahat bir tavırla arkasına yaslandığında Demir ve Çelik, öne doğru eğilerek tehditkâr bir duruş sergilediler.

Mithat, mora çalan yüzünün üzerindeki gözlerini pörtleterek ve biraz sonra patlayacakmış gibi görünen kafasını kuş gibi, Demir'e çevirerek, "Demir Bey, karınıza sahip çıkın yok-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sa..." diye başlayacak oldu, ancak Demir tarafından sözleri anında kesildi.

"Karıma yönelik tek bir kelime daha ağzınızdan çıkacak olursa; bu geceyi siz hastanede, ben de karakolda geçiririz."

Süheyla'nın bundan şüphesi yoktu. Her ne kadar artık durulmuş olsa da abisi için rezalet çıkarmayı umursamazdı. Ama Çelik umursardı!

Pekâlâ, o anda Süheyla'nın ortaya atacağı yemle de onun sinirlerinin ne kadar sağlam olduğunu öğrenecekti. Derin bir nefes aldı. "Demir bana kızmaz, Mithat Bey! Kızsa da tepkisini fiziksel şiddete başvurarak göstermez. Boğazımı sıkmaz mesela!" Süheyla'nın gözleri tam burada imalı bir şekilde Senem'in fal taşı gibi açılmış gözlerine ve gerdanına kaydı. "Senem Hanım için gerçekten çok üzülüyorum!" Eğer yanlış değerlendirmiş olsaydı, Süheyla özrünü dilerdi. Ama öyle olmadığını biliyordu.

Sözlerinin ardından birkaç şey birden oldu. Mithat Bey, fal taşı gibi açılmış olan gözlerini karısı Senem'e dikti. Bakışlarında suçlama ve aşağılama vardı. Aptal adam! Demir, fısıltıyla, "İleri gidiyorsun, Sü!" diye onu uyardı. Masadaki diğer davetlilerin felç geçirmiş gibi duran ifadeleri anında değişti ve acımayla karışık bir küçümsemeyle Senem'e baktılar. Senem, gerçek bir heykel kadar beyaz ve sert görünüyordu.

En fevri tepkiyi ise Süheyla'nın beklediği gibi Çelik vermişti. Bakışları eski karısını bulmuş, yalvaran gözlerini okumuş ve Senem istemeden de olsa Süheyla'nın tespitini doğrulamıştı. Çelik, artık her ne yapmak niyetindeyse ayağa fırladı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmeyen Süheyla da onunla birlikte ayağa fırladı.

"Nihayet!" derken, aynı anda adamın kolunu sıkıca kavramıştı. "Bu dansı sana seve seve lütfederim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çelik, gözlerini Mithat'ın üzerinden alamıyordu. Parmakları karıncalanıyor, sıktığı yumrukları yüzüyle bütünleşmek istiyordu. Senem'i öyle iyi tanıyordu ki yüzündeki ifade, Mithat'ın ona el kaldırdığına dair şüpheye yer bırakmıyordu. Öfke, beynini esir almıştı. Nasıl? Bu kendini bilmez herif nasıl Senem'e el kaldırabilir, canını yakabilirdi?

Süheyla'nın parmakları kolunu biraz daha sıkı kavradı. Yutkunarak başını kadına çevirdi. Kadının gözlerindeki uyarıyı fark ediyor ama dans pistine değil, masanın karşısına gitmek istiyordu. Ve bunu yaparsa Süheyla'nın onun için verdiği tüm mücadeleyi çöpe atmış olurdu. Zorlukla gülümsedi ve başını salladı.

Gözlerini Demir'e dikerek, "İzninle!" dedi. Kardeşi başını sallarken gergin görünüyordu.

Boş dans pistine geçtiklerinde gerilen kaslarını gevşemeye zorladı. Aklı, masada kalmıştı. Süheyla'nın dik bakışlarını üzerinde hissettiğinde bakışı, onu gözleriyle azarlayan Süheyla'yı buldu.

Kadın, "Nihayet aramıza döndün!" diye tısladı. "Boynun kopacak diye endişe etmeye başlamıştım."

"Nereden anladın?"

Süheyla, anlamamış gibi yapmadı. "Şeytan ayrıntıda gizlidir." Bıkkın bir nefes alışının ardından, Çelik'in her zaman takındığı mesafeli gülümsemeyi birebir taklit ederek, "Her insan, yaptığı seçimlerin sonuçlarına tek başına katlanmalıdır. İkinci bir seçme şansı daha var. Senin korumana ihtiyacı yok. Masadaki herkesin düşündüğü; o kadının, siz henüz ayrılmamışken, o kel ile birlikte olmaya başladığı! Adam ise bunu bilerek senin üzerine gelecek kadar sığ biri! Kendine hâkim olmalıydın."

Çelik, kadının sözlerinde haklı olduğunu biliyor, yine de tek bir şeyi kabullenemiyordu. "Nasıl?" diye sordu sanki cevap Süheyla'ymış gibi. "Nasıl ona el kaldırabilir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Söylüyorum sana! Adam sığ..." Başını iki yana salladı. "Bana göre, sana saldırıyor olmasından gayet net anlaşılıyor."

"Ne anlaşılıyor?"

Süheyla, ona öyle bir bakış attı ki, Çelik neredeyse gülecekti.

"Bence Senem, yaptığı seçimden memnun değil. Bakışlarındaki özlem bana değil, sanaydı! Eğer Senem, öfkeli bir anında bu özlemi ve seçiminden dolayı duyduğu pişmanlığı belli ettiyse... Mithat gibi bir adamın öfkesini fiziksel olarak ona yönlendirmesi şaşırtıcı değil."

Çelik, bir anlığına gözlerini kapadı. Kadınla ilgili herhangi bir durumun onu etkilememesi gerektiğini biliyordu. Fakat yapamıyordu işte! Yıllarını aynı yatağın içinde geçirdiği ve sevdiği biri için öfkelenmek, onun için nefes almak kadar doğaldı. Süheyla'nın acımasızlığını o anda biraz olsun paylaşabilmeyi isterdi.

"Gerçekten acımasızsın, değil mi?"

"Asla! Tamamen gerçekçiyim. En az senin kadar..." Süheyla'nın kalın alt dudağı, memnuniyetsizliğini belli etmek ister gibi daha da aşağıya sarktı. "Kabullenemediğin şey; onun seni terk etmiş olması. Hâlâ ona sevdalı değilsin. Bence bu terk edilişi kabullendiğinde, kimseye göstermediğin o buhranın içinden kolaylıkla çıkabilirsin. Hayat bu! Devam ediyor... Bırak o, arkanda kalsın ve rahat bir nefes al."

Çelik, kadına içten bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Hiç gereği olmasa da beni savunduğun için!" Bir kahkaha patlattı. "Aman ya Rabbi! Adama iktidarsız dedin!"

"Ki muhtemelen öyle!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkalarında bir gümbürtü koptuğunda ikisi de başlarını hızla o yöne çevirdi. Ve aynı anda lanet okuyup masalarına doğru ilerlediler. Demir, Mithat'ın yakasına yapışmış, ikinci bir yumruğu atmak için kolunu germişti. Masalarının çevreleri kalabalıklaşmış, kadınlar kalplerini tutmuş dehşetle ikiliye bakıyordu.

Çelik, Süheyla'ya bu işin dışında kalmasını söyleyen bir bakış attı. Fakat ısrar edecek zamanı yoktu. Doğrudan kardeşinin yanına ilerledi. Ve adama üçüncü yumruğu atmadan hemen önce kolunu kavrayabildi.

Alçak sesle, "Kendine gel!" diye tısladı. "Ne yapıyorsun?"

Demir, öfkeli gözlerini ona çevirdi. "Gidiyoruz!"

"Hayır. Önce neler olduğunu öğreniyoruz."

Mithat, burnundan akan kanı eliyle siliyordu. Papyonu yana kaymış, gömleğinin bir düğmesi kopmuştu. Yüzünde çirkin bir gülümseme vardı. "Bu kadar öfkeleneceği bir şey söylemedim. Tamamen gerçekleri dile getirdim. Sonuçta hepimiz Çelik'in durumuna içten bir şekilde üzülüyoruz. Kusurlu olması onun suçu değil."

Bir insan tepesine bina yıkıldığında ayakta, sapasağlam durabilir miydi? Sözlerin doğruluğu tam on ikiyi hedeflerken, sözlerin sahibini o anda olduğu yere gömmek isterken nasıl soğukkanlı kalabilirdi ki? O bir insandı ve tam o anda da bedeninin ortasında bir dinamit patlamıştı. Yıkım içten içe devam ederken yapı dimdik ayakta duruyordu.

Ve o yapı ileriye doğru tehditkâr bir adım attı. "Şu anda havayı kirleten nefesini kesmiyorsam bu, yavaş yavaş ölmeni izlemekten alacağım zevk için! Ve genellikle birini öldürürken ellerimi kirletmem. Bitik bir adam olmadan önce lütfen, bu gece aynaya bol bol bak! Çünkü bu hâlini oldukça özleyeceksin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çelik, asla boş tehditler savurmazdı. Aslında çoğunlukla tehdit etmeye gerek duymazdı. Sadece yapardı. Ama bu adam...

Arkasını dönüp çevredeki insanların arasından kendine yol buldu. Demir ve Süheyla da arkasından geliyordu. Ev sahibi araçlarına kadar onları takip etti, araca binene kadar da özürlerini sıraladı. Ancak ona kimse aldırış etmedi.

Aracın içindeki sessizlik herhangi bir gürültüden çok daha rahatsız ediciydi. Çelik'in kafasında adamın sözleri dönüyor, aldırış etmemesi gerektiğini bildiği hâlde kendini oldukça kötü hissediyordu. Her şeyi yapmayı istemek ve bir kaba sıkışmışçasına hiçbir şey yapamamak, boğuluyormuş gibi hissettiriyordu. Aracın içi, bir mezar gibi giderek daha çok rahatsız etmeye başladığında, önce boynundaki bağı gevşetti. Ardından gömleğinden bir düğme açtı. Sonunda da kalan yolu yürümek istediğini söyleyerek araçtan indi. Eğer öfke siyah bir duman olsaydı, Çelik dumanın içinde kaybolmuş olurdu.

Diğer ikisinin itiraz eden ifadelerini gördü, ancak onlara konuşmaları için zaman tanımadı. Bu, onu daha da huzursuz ederdi. Kendini, teselli edilecek biri gibi görmeye başlarsa bir süre aynaya bile bakamazdı.

Yürümek istemesinin amacı zihnini boşaltmaktı fakat ona acı veren düşünceler beyninin başıboş kalmış bir kuytusundan sızıyor, kafasındaki baloncuk giderek büyüyor, kelimeleri kalabalıklaşıyordu. Sonunda onlara teslim oldu.

Terk edilişini kabullenmesi gerekiyordu. Başka çözümü yoktu. Belki de gerçekten onu bağlayan zincirlerinden kurtulabilirdi. Zamana, kendi kendine kalmaya ve aslında biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Senem'i sevmişti. Saçlarını, gözlerini, gülüşünü, ağzını, hafif yamuk burnunu... En çok da duruşunu sevmişti. Yüzündeki mağrur ifadeyi, kendine güvenini! Belki öyle delicesine âşık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmamıştı, ancak sonsuza kadar elini tutacağı kişinin o olduğuna, kendisini oldukça inandırmıştı. İşte buna körü körüne inandığı için de aslında belki de dünya üzerindeki en büyük aptallardandı!

Geçmişe ve geleceğe dair düşüncelerinin içinde öylesine kaybolmuştu ki yıllarını geçirdiği yapının bahçesine girene kadar nerede olduğunun tam olarak farkına varamamıştı. Ev, gecenin içinde ışıltılı bir taç gibi görünüyordu. Dışarıya göstermediği tüm duygularını orada, o kocaman boşluğun içinde yaşamıştı. Senem, onu bu evde sevmişti. Hâlâ kullandığı yatak odasında, birbirlerinin tenlerinde saatler geçirmişlerdi. Evin her köşesinde, her santiminde onun izleri vardı.

Ve Senem, onu bu evin salonunda terk etmişti. Bir zamanlar, Fransız bir iç mimarın dekore etmeye çalıştığı, ancak Senem'in işine karışıp durmasından iki hafta boyunca girilmeyecek durumda kalan o salonda... Önce adamın gidişiyle şaşkına dönmüşler, ardından da bolca kahkaha atmışlar ve sonra da mimarın yerlere yayılmış çizimlerinin üzerinde, gün ağarana kadar sevişmişlerdi. Onu, o salonda bırakıp gitmiş, Çelik'i kendisiyle baş başa bırakmıştı.

Çelik, onun için özel olarak yaptırdığı defteri paltosunun cebinden çıkaramamıştı bile! Oysaki hoşuna gideceğini bildiği, çok daha büyük bir sürprizi vardı. Okuduğu bir kitapta, çok beğendiğini söylediği küçük bir kulübenin birebir aynısını yaptırmıştı. O, karısını daha fazla nasıl şımartacağını düşünürken, karısı ondan ayrılmanın planları yapıyordu.

İşte Çelik hâlâ o salonda, cebinde ve aklında hediyeleriyle boşluğa sürüklendiği yerde kalmıştı. En kısa sürede uzaklaşmalıydı. En kısa sürede!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çelik, koordinatörlerle yaptığı toplantının ve yoğun telefon trafiğinin ardından arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Ve bir eliyle yüzünü sertçe sıvazladı. Şirket içinde olmasaydı, boğuluyormuş hissinden kurtulabilmek için kravatından da kurtulurdu. Ciğerlerini şenlendirecek derin bir nefes daha alamadan masasının üzerindeki telefon tekrar çaldı.

Aramayı yanıtlarken, aynı anda Demir de ofise girdi. Asistanı, Mithat Sezer'in onunla görüşmek istediğini bildirdiğinde yine ani bir öfke dalgalanması yaşadı. "Kendisine, onunla görüşmek istemediğimi bildir. Eğer ısrar ederse de bunu taciz olarak algılayacağımı ve yetkililere bildireceğimizi söylemeyi de unutma!" Telefonu sertçe kapadı. Ardından da bu yaptığına pişman oldu. Kendi özel sorunlarının hıncını çalışanlarından çıkaran insanlardan nefret ederdi ve biraz önce tam da bu şekilde davranmıştı.

Demir, hemen karşısındaki koltuğa oturdu, ayaklarını da sehpaya uzattı. Oldukça bitkin görünüyordu. "Kim?" Soruyu soruyordu, ancak yüzünün ekşi ifadesinden kim olduğunu tahmin ettiği anlaşılıyordu.

"Mithat!" Çelik sıkıntılı bir nefes aldı. "İş anlaşması olduğu birkaç şirketle görüştüm." Kardeşi memnun olarak başını eğdi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğinde, Çelik'in parmakları sinirle masada ritim tutmaya başladı. "Öfke her zaman zarar getirir. Biz de istisna olmayacağız ve bize de getirecek. Onunla ilişkilerini kesmelerinin karşılığında bir-iki küçük şirketle anlaşma yapmak için söz vermek zorunda kaldım." Demir'in gözlerinin içine baktı. "Atılganlarla bağlantılarımı kestim."

Demir'in yüzünde aniden sert bir ifade belirdi. "Geç bile kaldın!" Başını, inanamayarak iki yana salladı. "Hâlâ aklım almıyor! Nasıl, seni ve onları aynı masada ağırlamaya kalktılar?"

Çelik, daha fazla bu konu üzerinde tartışmak istemiyordu. Bunun için de boş ver der gibi omzunu silkti. Ayrıca Süheyla'yı da merak ediyordu. Bir gece önce eve döndüğünde, ağrıları olduğunu öğrenmiş ve endişelenmişti. Yaşananların, onu böylesine etkileyeceğini tahmin edememişti. Ve kesinlikle, hiç olmamış olmasını dilerdi.

"Süheyla nasıl?"

Kardeşi, genişçe gülümsedi. "Güzel!" Çelik gözlerini devirdiğinde, "Gayet iyi! Merak etme. Sadece Mithat'ın hayalarına bir zarar veremediği için hazımsızlık çekiyor!" dedi.

Çelik, güldü. Aynı hazımsızlığı kendisi de çektiği için onu iyi anlıyordu. Bir iç çekişi bastırdı. Az sonra söyleyecekleri Demir'in hoşuna gitmeyecekti fakat onu anlayacağını da biliyordu. Hafif bir suçluluk duygusunun sesine yansımasına engel olamayarak, "Bu kırılgan zamanınızda sizi yalnız bırakmış olacağım, ancak biraz uzaklaşmak istiyorum," diye bildirdi.

Demir, şaşırarak aniden başını kaldırdı. Çelik, daha önce uzaklaşmaya –kaçmaya– hiç ihtiyaç duymamıştı. Duysa bile, bu her zaman gerilere ittiği bir istekti ve kendisinden başkası bilmiyordu.

"Nereye gideceksin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senem için yaptırdığım kulübeye?"

Demir, homurdandı. Ardından da başını iki yana salladı. "Uzaklaşmak derken, uzaklaşmaktan bahsettiğini sanmıştım."

"Önce kendi içimdeki hesabı kapatmam ve kabullenmem gerekiyor!"

"Bunu yapmanı her şeyden daha fazla istiyorum." Demir'in gözlerinde şefkat ve belki, bir parça da gurur vardı. Sonra da her zamanki Demir zevzekliğiyle konuştu. "Şirketi hiç düşünme! En azından sen gelene kadar sadece bir kısmını batırırım."

Çelik güldü. "Hiç şüphem yok! Zaten bu konuda sana değil, Süheyla'ya güveniyorum." Elindeki dosyayı öne doğru hafifçe ittirdi. "Bu haftanın çizelgesi burada! Toplantı maddelerini Zümrüt'ten isteyebilirsin." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten yoğun bir hafta ve seni böylesi bir karmaşanın içinde yalnız bırakmak istemezdim." Demir, dert değil der gibi omuz silkti. Çelik'in aklına gelen şey, aniden yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Kahretsin!"

"Ne?"

"Melike ile randevum vardı. Cumartesi gecesi yemeğe çıkacaktık. Rezervasyon bile yaptırdım."

Demir'in aniden dudaklarını sıkmasıyla birlikte gözlerini devirdi. Bu göz devirme işi de Süheyla'dan kalma bir alışkanlıktı. Resmen yapışmıştı ve kurtulamıyordu. "Ağzını bile açmaya kalkma! Sarf edeceğin her kelimeyi biliyorum." Kardeşini gülme noktasına neyin getirdiğini gayet iyi biliyordu. Görüştüğü hanım arkadaşlarıyla sadece planlı programlar yapmasını ve rutin bir düzende ilerlemesini gülünç buluyordu. Bir de üç haftayı çoğunlukla aşmıyordu. Demir'e göre biraz sınırı aşmalı ve hayatına heyecan katmalıydı. Ancak o böyle, olduğu hâliyle mutluydu! Kimseyle heyecan yaşamak istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kimseye yeterinden fazla zaman ayırmayı ya da birine yine bağlanmayı da istemiyordu.

"Bir ay oldu ve hâlâ ayrılmadınız mı? Kesinlikle şaşırtıcı!" Demir'in dudakları beğeniyle büzüldü.

"Bu hafta sonunu da ektiğim düşünülürse... Muhtemelen beni terk edecektir."

"Ektiğim mi?" Demir kahkaha attı. "Abimi nereye gönderdin?"

"Sizinle o kadar takılıyorum ki, o gevşek ağızlarınız kulaklarımda çınlıyor. Resmen size benzemeye başladım. Çok ürkütücü bir durum!" Çelik, telefonun ahizesini kaldırırken, başını inanamazlıkla iki yana sallıyordu. Birbirine tamamen zıt olan ve mükemmel bir şekilde uymayı da başaran iki deliden de biraz uzaklaşsa iyi olurdu. Asistanı Zümrüt, çağrısına cevap verdiğinde, "Zümrüt, Sercan Bey'i ara ve şık bir takım rica ettiğimi söyle. Bir de çiçekçiden bir buket yaptır. İkisini de Melike Hanımın adresine postala, lütfen!" diye bildirdi.

Ahizeyi kapatıp başını kaldırdığında kardeşinin pis sırıtışıyla karşılaştı. "Süheyla'ya söylersen bir yerini kırarım eşek sıpası!" Çelik, işaret parmağını kardeşinin göğsüne doğrultmuş, ciddi ciddi onu tehdit ediyordu. Demir'in omuzları sessiz kahkahasıyla sarsılmaya başladı. "Ciddiyim! Her gördüğünde laf sokmasına katlanamayabilirim."

"Kadın, tutumlu! Her ayrılık arifesinde, takı setlerine yüz binler harcaman onun mantığının kabul etmediği bir şey..."

"Her neyse... Söyleme!"

Demir, ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Fakat Çelik, adı gibi emindi ki biraz sonra masanın altından telefonuyla mesaj çekerek karısına hemen anlatacaktı. Ve sonra da ağzını kapadığını, elleri için bir şey söylemediğini savunacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ellerinle de haber verme!"

"Ha siktir!"

Genç adam, uzun zamandır girilmeyen, Bolu Dağı eteklerindeki küçük kulübenin kapısından içeri adım attığında onu, örümcek ağları ve toz kokusu karşıladı. Hatta ağır bir koku daha vardı, ancak ne olduğunu anlayamamıştı. Derin bir iç çekerek, elindeki bavulu ve küçük çantayı yere bırakıp içeri girdi. Aslında kulübenin haftalık temizliği için yakınlarda oturan bir kadınla anlaşmışlardı fakat Senem'den sonra, Çelik evi tamamen sahipsiz bırakmıştı. Çünkü tam anlamıyla sahipsizdi.

Derinlemesine bir temizliğin ardından yorgun bedenini hafifçe gerip şöminenin önündeki bordo renkli, kadife, tekli koltuğun üzerinde oturdu. Alandaki her şey tamamen retroydu. Sadece banyo ve tuvaletin ayrı olduğu alanda bir yatak, bir mutfak tezgâhı, kitaplık, şömine ve dolap vardı.

Senem, okuduğu bir kitaptaki kulübenin tasvirine oldukça hayran kalmış, Çelik'e de gözleri hülyalı bir hâlde anlatmıştı. Daha o anlatırken, bu kulübeyi yaptırmayı aklına koymuştu. Yerini satın alabilmek için türlü mücadelelere girmiş, kısa sürede de yapımını bitirmişlerdi. Senem'in okuduğu kitaptaki kulübe aslında oldukça basit ve eski bir yerdi. Fakat Çelik, karısının konfora olan düşkünlüğünü bildiğinden daha modern bir dekor yaptırmıştı.

Gözlerini kapayıp başını arkaya attı. Ağzı, gözleri ve kulakları o anda her şeye kapalıydı. Ama zihni tamamen açıktı. İnsan, her şeyden kaçıyordu ama kendinden kaçabilmesi mümkün değildi. Çelik de zaten kendi kendiyle yüzleşmek için kulübeye gelmeyi seçmişti. Ve buradan giderken de her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeyi tamamen arkasında bırakmış olacaktı. Ya da o, öyle olmasını umuyordu. Dışarıdan, bir granit kadar sert ve soğuk göründüğünün farkındaydı ve bunu umursadığı da söylenemezdi. Hiç değilse dışarıda bırakmak istediği kişiler için ekstra çaba harcamasına gerek kalmıyordu. Ama içini de ancak kendisi bilebilirdi. İnsanın kendisine yalan söylemesi oldukça güçtü.

Neden karısıyla ilişkili olan ve ona sürekli acısını hatırlatan özel şeyleri ortadan kaldırmadığını merak ediyordu. Öfkeyle bunu birkaç kez denemiş fakat son anda bir şey onu vazgeçirmişti. Hediyeler her zaman değerli olur ve içeriği ne olursa olsun insanı mutlu ederdi. Ama bazı hediyelerin değeri, anlamını bile bilemediğin bir şekilde bambaşka olurdu. Belki o anla ilgili harika bir bakışı yakalamıştı. Belki de zarif bir dudak büküş... Belki bir öpücük... İşte Çelik de o anlamları başka olan hediyelerin hiçbirini atamamış ya da yakamamıştı. Bunu öyle, öfkelenerek yapmak istemiyordu. Bazı şeyleri arkasında bıraktığında, bunu bütünüyle yapmalı ve sayfayı tamamen kapamalıydı. Fakat bir türlü onu bırakmaya cesaret edememişti. Çünkü terk edilişini hâlâ kabullenemiyordu.

O, diğerlerinin düşündüğü gibi kendini beğenmiş filan değildi. Kimse onu terk edemez diye düşünmüyordu. Belki alışmaya biraz zamanı olsaydı... Belki böyle tepesine biner gibi, terk edilişin tekmesini aniden yemeseydi! O zaman atlatmak daha kolay olabilirdi. Bu, ölüm gibiydi. Aniden olduğunda, insanın zihni uyuşur ve bunu kabullenmek uzun zaman alırdı. Ancak öleceğini bildiğin birinin, seni terk edeceği gün için kendini hazırlardın.

Çelik, hazırlıksız yakalanmıştı!

Ne kadar da zor oluyordu insanın hayattan istediğini alması... Bazen elindeki tüm güce ve her şeye rağmen, o kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aciz kalıyordun ki! Feleğin şaşıyordu. Kaderin, tüm bunların ardından ona, güzel bir şeyler sunacağını düşünerek kendisini de kandırabilirdi fakat artık adımları yolun önündeki yarısına doğru ilerliyordu. Gerisine değil! Eh, dünyada kalmak için bir kazık da çakılmadığına göre, Çelik'in Senem'i hayatından tamamen atması lazımdı. Kalan yirmi dört saatlerinden, olur olmadık zamanlarda gelen göğüs ağrılarına, bir saniye bile ayırmamalıydı!

Onu, yaşadıkları iyi anlarla hatırlayacağı, uzak bir arkadaşı olarak düşünecekti. Hayatları bir yerde kesişmiş, beraber yürümüşler, yürürken de oldukça keyif almışlardı. Sonra biri, diğer yol arkadaşından sıkılmıştı ve yol ayrımına gelmişlerdi. Kaderin onlar için yazdığı satırın toplamı belki de sadece ikiydi!

Her şey... Aslında... Bu kadar basitti.

Çelik, tam bir haftasını tüm iletişim araçlarından uzak, sessizlik içinde ve sürekli düşüncelerle boğuşarak geçirdi. Ancak sonunda, düşüncelerini de rayına oturtabilmişti. Senem için gereğinden fazla acı çekmişti. Aniden aldığı dirsek darbesinden sonra doğrulup ilerlemesi zor olmuştu ve daha sonrasında da darbenin sızısını çekmişti. Hayat resmen kursağında kalmıştı. Ve o anda bakıyordu ki acısı alışkanlığa dönüşmüştü ve Çelik'in bünyesinde de alışkanlıklara yer yoktu.

Tüm kulübeyi, içindekilerle birlikte yalayıp yutan alevlere bakarken yüzü ifadesizdi. Kalbi de ifadesizdi. Ne sızlamış, ne canı yanmıştı. Sanki içinde yanan, onun anıları ve kalp ağrıları değildi de bir başkasının geçmişinin alevlerine kayıtsız bir misafir oluyor gibiydi.

İnsanların, onu uzaktan anlaması hiç mümkün olmamıştı! Kardeşi bile bazen onu anlamakta güçlük çekerdi. Ama Çelik'in kendini bilmesi iyi bir şeydi. Belki de kötüydü... Arka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sını dönüp aracına doğru ilerlerken, gençliğinin de bir kısmına son vedasını yaptığını biliyordu.

Hayatına birini dâhil etmek kadar zordu hayatından birini çıkarmak! Ve Çelik hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç kadın büyük, demir bahçe kapısının önünde durduğunda derin bir nefes aldı. Bu iş onu ürkütüyordu ve kesinlikle korkmak için haklı sebepleri vardı. Bir istisna dışında, daha önce hep küçük yerlerde ve orta düzeyde ailelerin yanında çalışmıştı. Ancak son zamanlarda iş bulması oldukça güçleşmiş, kirasını ödeyebilmek için biriktirdiği paradan harcamak zorunda kalmıştı.

Yemek yemeden de duramazdı ya! Zaten her harcamasına dikkat ediyor, kıtı kıtına geçiniyordu. Yine de elindeki para, onun ileriye dönük hedefleri için yeterli değildi.

Bu aşamada da Timuçin devreye girmişti. Aslında adam ondan yaşça büyüktü. Amca, dese yeriydi! Fakat eski bir alışkanlıkla ona, ismiyle sesleniyordu. Ve hayatta görüştüğü tek kişiydi! O da ara sıra... Çiğdem ondan başkasına asla güvenmezdi. Bu yüzden, bu işten ne kadar korkuyor olsa da onun sözlerine inanmak zorundaydı. Kendi çevresine bir çember örmüştü. Bu, onun kendini koruma şekliydi. Hayatına şöyle ya da böyle giren insanları her zaman, ördüğü çemberin dışında bırakmıştı. Bu yüzden Timuçin onun tek şansıydı. Konuşmasından gülüşüne, gerçek benliğini bilen tek kişi de zaten Timuçin'di!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayrıca çocuğuna bakacağı Süheyla ismindeki kadının da çok sağlam bir karakteri olduğunu, kendisinin de onun annesiyle evli olduğunu, söylediğinde daha da rahatlamıştı. Bir de ona uyarı vermişti. Süheyla Hanım'ın sivri bir dili vardı, görmezden gelirse çok üzülmezdi! Çiğdem, bir an için geri adım atınca da eziyet eden bir kadın olmadığını, onu gördüğünde ne demek istediğini anlayacağını söylemişti. Kadının çocuğuna layıkıyla baktıktan sonra, sivri dilinin ona değmeyeceğinden emindi.

Güvenlik elemanı demir kapının önüne geldiğinde, adamın ağzını açmasına fırsat vermeden söze atıldı. "İyi günler. Süheyla Hanım ile görüşmem vardı. İsmim Çiğdem Turan... Beni bekliyor olmalılar."

Göz korkutacak kadar iri yapılı görevlinin sert yüz hatları, mesleğine uyuyordu. Şapkasının altında kalan kara saçları, kara teni ve kara gözleriyle daha ilk bakışta geri adım atma isteği uyandırıyordu. Adam, suratsız bir hâlde başını salladı. "Kimlik, lütfen!"

Çiğdem, aniden adama uyuz olmuştu. Suratsızlardan ve kendini beğenmiş insanlardan nefret ediyordu. Adam da tam olarak bu tanıma uyuyordu. Kimliğini kontrol etti. Öylesine dikkatle bakıyordu ki, sanki biraz daha incelerse bir şeyler bulacakmış gibi! Çiğdem, aniden yutkundu ve adamın kimliğini geri vermesini temkinli bir sabırsızlıkla bekledi.

Sonunda adam başını salladı. Güvenlik kabinine gitti. Telefon açtı ve ardından tekrar kendisine doğru geldi. Belki Beyaz Saray'a bile daha kolay alınabilirdi. Pekâlâ, ileri gelen ve tanınmış bir aile olabilirlerdi, ancak bu kadar da temkin biraz fazla değil miydi? Aniden aklına gelen bir düşünceyle kendisine kızdı ve fazla olmadığını düşündü. Dünya hiçbir zaman masallardaki kadar güzel değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçeri girebilirisiniz." Adam, demir kapının yayalar için olan kısmını açtı. Ardından elindeki tarama aletiyle üzerini taradıktan sonra eliyle, önlerinde uzanan taşlı yürüme yolunu işaret etti. "Bu yolu takip edebilirsiniz."

Çiğdem, ona bir kez daha 'iyi günler' demeyecekti. Kendisi de suratsızca başını salladı ve hızla taşlık yola doğru ilerledi. Daha önceleri gösterişli şeyler onu çok fazla etkilerdi. Fakat sonra düzgünce yaşamanın, hayatta kalmanın çok daha önemli olduğunu fark etmişti.

Ancak sonbaharın en güzel zamanlarında, resmen yazdan kalma bir güneşin altında, mavi göğe yükselen çamların arasındaki büyük, Yunan tarzı eve de göz süzmeden edemedi. Yapının girişi haricinde, sağ ve sol kanatlarında geniş ve göz alıcı sütunlar sıralanmıştı. Sol kanatta sarmaşıklar, tamamen bilinçli bir düzenle evi sarmış, aralarında rengârenk çiçekler göz kırpıyordu.

Her miliminde kaliteyi ve şıklığı vurgulayan kamelya, bir yüzme havuzu kadar büyük olan süs havuzu ve yemyeşil yürüyüş alanlarıyla, gerçek olamayacak kadar çekici geliyordu insana. Başını iki yana salladı ve bu göz boyayan dünyadan anında silkindi.

Yolun bitimindeki, yukarıdan aşağıya genişleyen merdivenleri seri bir şekilde tırmandı. Basamakların kenarlarında büyük, toprak saksılar vardı ve içlerindeki çeşitli ağaçlar neredeyse sütunlar kadar yüksekti. Son basamağa geldiğinde kendisinin neredeyse üç katı olan kapının tokmağını kaldırıp bıraktı.

Son zamanlarda oldukça kilo almasına rağmen, yine de merdivenleri rahatça çıkabilmişti. Üzerinde, koyu renk kot pantolonu ve mevsimlik, mürdüm rengi kazağı, baharlık siyah ceketi vardı. Eskiden giyimine de çok özen gösterirdi. Fakat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şimdi sadece giyinmesi gerektiği için giyiniyordu. Yine de bir an için daha ciddi şeyler mi giyseydim diye düşünmeden edemedi. Çünkü ona kapıyı açan kadının üzerinde resmen üniforma vardı!

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında kadın hafifçe gülümsedi. "İyi günler, Çiğdem Hanım. Süheyla Hanım, sizi bekliyor." Eliyle geniş, mermer holü işaret etti. "Beni takip edin."

"Teşekkürler."

Çiğdem, kadını üç basamaklı merdivenlere, pahalı tabloların asıldığı, kocaman avizelerin aydınlattığı hole ve ardından da büyük salona kadar takip etti. Süheyla Hanım, geniş salonun bir köşesindeki yemek odasında duruyordu. Fransız tarzı, ısmarlama olduğu her hâlinden belli olan mobilyalar tamamen krem rengiydi. Ancak motiflerinde yumuşak bir kahve tonu tercih edilmişti. Süheyla Hanım, masanın başucunda oturuyordu. Ve o anda sadece kıvırcık bir saç yumağından oluşuyordu. En azından orada başka kimse bulunmadığı için o olduğunu düşünüyordu. Yanında da ağzı, elleri, önlüğü ve saçları kahvaltılıklara bulanmış, dünya tatlısı bir bebek vardı.

Ona kapıyı açan kadın, boğazını temizledi. "Süheyla Hanım?"

Kadın, bebeğin ağzını silerken aniden başını kaldırdı. Kahverengi gözlü, uzun yüzlü, alt dudağı üst dudağından daha kalın olan kadının, keskin gözleri doğrudan Çiğdem'in gözlerine kilitlendi.

"Çiğdem Hanım?" Kadının kaşları sorarcasına havaya kalktı.

Çiğdem bir an, kadının sert hatlarına takılıp kalmış, konuşamamıştı. Gereksiz yere duraksadığı birkaç saniyenin ardından hızla başını salladı. Süheyla Hanım, aniden bakışını diğer kadına çevirdi. "Dilsiz mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın, gülüşünü öksürüğe çevirmeye çalışırken, Çiğdem kendini gülümsemekten alamadı. "Üzgünüm. Evet, Çiğdem benim!" Kadına bir merhaba bile dememişti!

Doğrulduğunda, kadını hızlıca süzdü. Uzun bir boyu, uyumsuz kıyafetleri ve muhteşem bir fiziği vardı. Öyle çok güzel bir kadın değildi, ancak oldukça alımlıydı. O da Çiğdem'i süzdükten sonra yanındaki kadına kaşlarını kaldırarak baktı. "Bir şey mi söyleyeceksin, Mine?"

"Demir Bey, görüşme için onları beklemenizi rica etti."

"Demir Bey, görüşmenin kaçta yapılacağını biliyor." Süheyla, saatine bir göz attı. "Ve tam da şu anda başladı."

Çiğdem, kocasının neden Süheyla'yı değil de, yardımcı kadını arayıp bilgi verdiğini merak etti. Ayrıca yardımcı kadının neden yerde delikler açmak istiyormuş gibi sürekli zemini incelediğini de anlayamamıştı. Kadının yanakları kızarmış, dudakları da dümdüz bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırılmıştı.

"Şey... Eğer bu cevabı verirseniz de sizden telefonunuzu açmanızı ya da ev telefonuna cevap vermenizi rica etti."

Çiğdem, bu tuhaf konuşmanın nereye doğru gideceğini merak ediyordu. Çünkü konuşma tuhaftı. Ortada onun anlayamadığı bir şeylerin döndüğünün farkındaydı ve her nedense de içinden gülmek geldi.

Süheyla, bıkkın bir nefes aldı. "Kesinlikle devamını merak etmiyorum, Mine! Ne kadar verdi?"

Mine'nin omuzları aniden çöktü. Ve yüzü de neredeyse mora çalıyordu. "Üç yüz lira!"

"İnanamıyorum! Senden daha iyisini beklerdim. Bir de beni cimri olmakla suçluyorlar. "

"Demir Bey, ikna edici bir adam, Süheyla Hanım! Hafta içi bir gün de tatil..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Süheyla sonunda gülümsedi. "Tüm, 'ricalarını' ilettin sayıyorum. Artık Çiğdem Hanım'la baş başa kalabilir miyim?"

Tüm bu konuşma boyunca eline bulaşmış peyniri masaya da bulaştıran çocuk, ağzından salyalar akarken bir annesine bir Mine'ye bakıp keyifli sesler çıkarıyor, sanki seslenmek için zaman kolluyordu. Mine, odadan hızla çıktıktan hemen sonra Süheyla Hanım, çocuğu temizlemeye devam etti. Henüz kendisine yönelik tek bir kelime etmeyen kadın niyeyse Çiğdem'i o anda rahatsız etti. Kadının farklı bir havası vardı. Sanki duruşuyla bile insanı hazır olda durmaya sevk ediyordu.

"Evet! Ellerin, önlüğün..." Süheyla, çocuğun saçlarını silmeye çalışırken hafifçe güldü. "Saçların da doyduğuna göre artık banyo yapabiliriz." Çocuğu kucağına alıp, Çiğdem'e döndü. "Konuşurken oturmamız gerekmiyor, değil mi?"

Çiğdem yine başını sallayınca kadın güldü. Kadının gülüşü Çiğdem'in rahatsızlığını biraz dindirdi. Daha önce çalıştığı yerlerde soğuk insanlarla karşılaşmış ve bunun zorluğunu yaşamıştı. Daha önce, soğuk insanlar probleminden daha büyük problemleri de olmuştu ancak o anda, geçmişi düşünüp ürpermesinin gereği yoktu.

"İnsanlara çok fazla güvenmem. Ve Timuçin Bey, kesinlikle güvenimi sonuna kadar hak eden biri!" Çiğdem de Timuçin için aynı şeyleri düşünüyordu.

Kadın, Çiğdem'le konuşurken, çocuğunun boynuna hafif bir öpücük kondurdu. Aynı anda da salondan çıkmak için harekete geçti. Bir şey söylememişti ancak Çiğdem de hemen arkasından onu takip etti.

"Bunun için de önerisini dikkate aldım. On beş günlük bir deneme sürecinin ardından işe başlayabilirsiniz. Çok zorlanacağınız koşullar olmayacak. On beş gün boyunca ben de sizinle birlikte olacağım. Daha sonra sadece hafta sonları, çoğun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lukla evde ama arada sırada da eğitmenlik yapacağım salonda Umut ile ilgileneceksiniz." Kadın, tüm bunları anlatırken iki taraftan tırmanan oval merdivenlerin sağ tarafından çıkıyordu. Evin her yerinde olduğu gibi merdivenlerinde de abartısız, ancak dikkati çeken bir hava ve kalite hâkimdi.

"Burada kalacağınız zamanlarda Umut'un odasının hemen yanındaki odayı kullanacaksınız. Ben de zaten diğer yanındayım, yani aslında size ihtiyacı olmayacak. Sizin herhangi bir ihtiyacınız olduğunda da diğer çalışanlara iletmeniz yeterli..."

Kadın, kabarık ve kıvırcık saçlarıyla oynayan oğluna komik bir yüz ifadesi yaptı. Ardından da bir odaya girdi. Umut'un odasına girdiğinde Çiğdem gözlerini kırpıştırdı. Oda o kadar büyüktü ki muhtemelen bir yatak odasını çocuk odası yapmışlardı. Odanın bir tarafında kocaman bir park ve oyun alanı vardı. Odaya göre oldukça normal bir yatak, odanın tam ortasında duruyordu. Sol tarafta, kadının girdiği kapının ardında da banyo bulunuyordu. Banyo da tamamen çocuk için özel olarak tasarlanmış gibiydi. Ve her yerden oyuncaklar fırlıyordu.

Süheyla Hanım, bir oyuncağın –büyük, plastik bir pelikan– üzerinden atlarken homurdandı ve birilerine haddini bildirmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Çocuğu, içi hafifçe oyuk, tezgâh benzeri portatif bir yere oturttu. Bu arada çocuk annesinin saçlarıyla uğraşıyor, ona bir şeyler anlatıyordu. Zaten Süheyla'nın da konuşmaya devam etmemesinin nedeni oğlunu dinliyor olmasıydı.

Kadın, banyo yapacağını anlayıp huysuzlanan çocuğu soyarken konuşmaya devam etti. O konuşurken, Çiğdem'in gözleri kadının ellerinin hareketlerinde, yüzündeki ifadede geziniyordu. Dövüş sanatları eğitmeni olduğunu bildiği bu sert hatlı kadının, çocuğu tutuşundaki nezaket ve şefkat etkileyiciydi. "Gözünüzü Umut'un üzerinden kesinlikle ayırmayın ve de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neme süreci içinde görüp tecrübe edeceğiniz düzeninin dışına çıkmayın. Şimdilik bu kadar sanırım! Siz, sağ taraftaki odaya geçebilirsiniz. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Çiğdem, aniden dikleşti. Boğazını temizledi. "Bu gece kalacağımı düşünmemiştim. Acaba hazırlığımı yapsam ve yarın gelsem, sizin için sakıncası olur mu?"

"Hayır, olmaz!"

"Evet, olur!"

Çiğdem, sesle birlikte omzunun üzerinden hızla arkaya baktı. Aynı anda ürktüğü için de kalbi atışını hafifçe yükseltmişti. Kadının Umut'la ilgilenmesine, onun tepkilerini incelemeye o kadar dalmıştı ki gelen adamı fark edememişti. Odaya girmiş olan ve haylaz bir gülümsemeyle kendilerine doğru gelen adamın mavi gözlerinde hafif bir kaygı barınıyordu.

Adam uzun boylu ve yapılıydı. Üzerine giydiği spor kıyafetler sanki bedeni için özel olarak dikilmiş gibi görünüyordu. Demir, Süheyla'ya bakarken hafifçe kirli sakallı çenesini kaşıdı. Ardından sanki Çiğdem'i tanıyormuş gibi, ona kesinlikle bakmayan Süheyla'yı işaret edip 'Durumlar nasıl?' der gibi göz kırptı. Bu Çiğdem'in gülmek istemesine neden oldu.

Dudağının bir kenarı yukarı kayarken son anda buna engel oldu. Daha işe bile alınmış değildi ve muhtemelen bir aile tartışmasının ortasında bulunuyordu. Fakat bu bildiği tartışmalara benzemiyor gibiydi.

"Çiğdem Hanım, eşim bir böcekmiş, siz de böcekbilimciymiş gibi davranmayın. Kapının arkasında Umut'un havlusu asılı, hem bana yardımcı olmuş olur hem de yerini öğrenmiş olursunuz."

Çiğdem, irkilerek kadına döndü. "Şey... Tabii! Elbette." Uzun zamandır ilk defa yanakları yanıyordu. Adam, hemen kapının önünde durdu ve Çiğdem'e acıyormuş gibi yüzünü eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra da ikisi birden beklentiyle ona baktılar. Bu ifadelerinde okuduğu değil de gördüğü bir şeydi, ama nedenini anlayamadığı için huzursuz hissetti.

Çiğdem, sırt çantasını tezgâhın üzerine bırakıp, kollarını sıvadı. Ardından da ellerini yıkamak için çevresinde oyuncaklar, fayanslarında çizgi film karakterleri olan lavabonun başına geçti ve ellerini yıkadı. Arkasını döndüğünde adam ve kadının ifadelerindeki beklenti, yerini ifadesizliğe bırakmıştı. Çiğdem, son iki senedir o kadar iş görüşmesine gitmişti ki bu katıldığı en tuhaf görüşmeydi! O anda asıl böcek gibi olanın kendisi, böcekbilimcilerin de onlar olduğunu düşünüyordu.

Çiğdem, havluyu alırken adam da karısının yanına geçti. Önce, bebeğe uzaktan bir öpücük gönderip bebeğin heyecanlanmasına neden oldu. Ardından da karısının kulağının arkasını... Kokladı! Resmen burnunu çenesinden kulağının arkasına doğru sürttü ve sesli bir şekilde kokladı. Bu özel yakınlık yine Çiğdem'in yanaklarını yaktı. Hay aksi!

Çiğdem, gözlerini şokla açmış bakarken, elindeki havluyu çocuğu sarmak için havaya kaldırdı. Süheyla da babasına gülücükler saçan çocuğu havluya sardı. Ve yine Umut'u, çok sevildiğini belli eden mimiklerle güldürürken onu nazikçe kuruladı.

"Umut'u tutabilir misiniz?" Çiğdem başını salladı. "Ne kadar şanslısınız! Benden sonra Çiğdem Hanım kadar sessiz biri sizde şok etkisi yaratabilir!"

"Sü!"

Süheyla, eşinin uyarı dolu sesine aldırış etmedi. Bakışları Çiğdem'in üzerindeydi. "Umut'u odaya geçirebilir misiniz?"

"Elbette!"

Süheyla, bir elini alayla göğsüne koydu ve Çiğdem'in sesli cevap vermesine alaylı bir tek kaşla karşılık verdi. Kendini durduramadan gülümseyen Çiğdem, banyodan yeni çıkmıştı ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkasından gelen bir sesle istemsizce omzunun üzerinden baktı. Ve şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Karı koca resmen ayaküstü dövüşüyorlardı. Kadın hamleler yapıyor, adam da bu hamleleri durduruyordu. Ama kesinlikle birbirlerine zarar vermiyorlardı.

"Her yerimi morartacaksın, kadın!"

"Muhtemelen!" Çiğdem, tekrar önüne dönüp bebeğin yatağına doğru ilerlerken kadın ve adam da arkasından geliyordu. "Size görüşmenin kaçta olacağını söylemiştim. Şimdi Çiğdem Hanım evine dönecek ve yarın da gelip başlayacak!"

"Ama benim soru–"

"Sen, Tülin Hanım çağırdığı için koşarak gittiğinde bazı şanslarını kaybettin!"

"Önemli olduğunu biliyorsun."

"Evet. Ama umursamıyorum. Üst düzey zeki abin gayet rahat halledebilirdi."

"Allah'ım! Beni kıskanmana ölüyorum."

Kadın, Çiğdem'in elinden çocuğu alıp giydirmeye başlamıştı bile! Eşine dönerken yüzündeki kızgın ifade yerini alıyor olsa da çocuğuna baktığında ifadesi tamamen yumuşuyordu. Adamın ithamına kesinlikle karşı çıkmamış, sadece sessiz kalmakla yetinmişti.

"Tercihim, uzun ve biçimli bacaklı, yanında da kıvırcık, çirkin saçlı olanlardan yana!" Bunu söylerken alenen kadının bacaklarına bakıyordu.

Çiğdem, gerçekten bu konuşmanın ortasında olmak zorunda mıydı?

"Tülin Hanım'ın bacakları da uzun ve biçimli! Ayrıca saçları da kıvırcık..."

Çiğdem, adamın yüzündeki afallamış ifadeyi hayatı boyunca unutmayacaktı. "Gerçekten mi?" Karısına doğru bir adım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

attı. Biraz önceki neşesinden eser kalmamıştı. "İnan bana hiç fark etmemiş..."

Süheyla'nın ani kahkahası adamın sözlerini yarıda kesip gözlerini devirmesine neden oldu. Adam, sitem eder gibi baktığında kadının gülüşü hafifledi. "Hak etmediğini söyleyemezsin!"

"Buz gibisin, kadın!"

"Muhtemelen!" Kadın giydirdiği çocuğu kucağına aldı ve Çiğdem'e döndü. "Siz gidebilirsiniz. Yarın dokuzda da sizi burada görmeyi bekliyorum."

Çiğdem, başını salladı. "Sabah görüşürüz." Ardından da adama hafifçe başını eğdi.

O odadan çıkmak için ilerlerken, onlar da 'soğuk dük' her kimse onunla ilgili alaylı bir konuşmaya başlamışlardı. Çiğdem, merdivenlerden inerken bir nefes verdi. Hayatında yaptığı en garip iş görüşmesiydi. Ama oldukça keyif almıştı. Ayrıca ilk an yadırgadığı kadından da tuhaf bir şekilde hoşlanmıştı. Kocası da iyi bir adama benziyordu. En azından tepeden bakmıyor, küçümsemiyor ya da soğuk davranmıyordu. Tamamen sıcak ve samimi birine benziyordu. Ama tabii ki bu daha ilk görüşmede anlaşılmazdı.

Evin yardımcılarından Mine, ona hafifçe gülümseyerek dış kapıya kadar eşlik etti. Tam kapıyı açmışlardı ki kapının önünde aniden beliren bir adam yüzünden donup kaldılar.

Daha doğrusu Çiğdem donup kalmıştı. Çenesinin aşağıya düşmediği için memnun oldu. Mine, onu hafifçe kolundan tutup adamın geçebilmesi için çekiştirirken, Çiğdem'in gözleri adamı baştan ayağa inceliyordu. Ismarlama olduğu her hâlinden belli olan, koyu kahverengi, üç parça takım elbisesi üzerine iyice oturan adam, oldukça uzun boylu ve yapılıydı. Mine'nin o anda hızla elinden aldığı baharlık pardösü, evrak çantası ve kasketi aynı renkteydi. Takım elbisesinden bir ton daha açık, daha yumuşak bir renkti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında Çiğdem'in donup kalmasına neden olan, onlara hiç değmeyen gözleriydi. Oldukça yakışıklı suratının ortasında iki kehribar, sert bir ışıltı yayıyordu. Biçimli, hafifçe kalın dudaklarının üzerinde düz bir burnu vardı. Burun ve dudakları arasındaki iki çizgi ise oldukça belirgindi ve... İnsanda tuhaf, ılık bir his uyandırıyordu. İnsan uzanıp, o paralel hatta dokunmak istiyordu. Ya da Çiğdem bir an için bunu kesinlikle istemişti. Çenesi köşeliydi ve saçları açık kumral...

Çiğdem, aniden kaşlarını çattı. Adamı en ince ayrıntısına kadar incelediği o kısacık zamanda adam, ona dönüp bir kez bile bakmamış, gözlerini bile çevirmemişti. Mine'nin 'İyi günler' sözlerine bile sadece bir baş sallamayla, yine bakmadan karşılık vermişti. Görüntüsüyle insanı afallatan bu adam tam bir kibir bombasıydı. Everest'in tepesinde bir egosu, uçan balona bağlanmış bir poposu vardı.

Dudaklarında memnuniyetsiz bir büküşle adamın merdivenlerden seri bir hâlde çıkışını izlerken, içinden hâlâ kınama sözleri geçiyordu.

Sonra bu sözler dışarı taştı. "Kıl herif!"

Mine'yi öylesine unutmuştu ki hafif gülüşüyle birlikte irkildi. Kızın yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Bir müddet sonra alışıyorsun. O kadar da koymuyor. Ancak, her nasılsa ismimizi bilmese de her şeyimizle ilgilenmesi için kâhyaya kesin talimatı var!" Omuz silkti. Sonra genişçe gülümsedi. "Başlıyor musun?"

Çiğdem de ona gülümsedi. "Yarın görüşeceğiz!"

Aniden yüzünde kaygılı bir ifade oluşmuştu ki kız yine araya girme ihtiyacı hissetmişti. "İnan bana, çok rahat edeceksin!"

Çiğdem, ona tekrar gülümsedi. "Umarım!" İstemsizce omzunun üzerinden merdivenlere baktı. Ve içinden tekrarladı. "Kıl herif!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

Süheyla ile görüşmelerinin üzerinden geçen üç günün ardından Çiğdem, patronlarına da evin çalışanlarına da alışmıştı. Şoför Ahmet, elli beş yaşında, çok dertli olduğu iki kızı olan bir adamdı ve karısı üçüncü çocuklarına hamileydi. Kâhya Nesrin, ellili yaşlarına yakın, oldukça hoş bir hanımdı. Onun da iki kızı vardı. İkisi de evliydi ve boy boy çocukları vardı. Nesrin, her izin gününde koşa koşa onları görmeye gidiyordu. Ve koca köşkün tüm idaresi de ona aitti. Evin alışverişinden, evde yapılması gereken tadilat ve tamiratı takip etmeye, çalışanlarla ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmekten, hangi katla kimin ilgileneceği ve çalışanların izinleri kadar... Yani evin içindeki her şey ondan soruluyordu.

Otuz üç yaşında, bekâr olan Mine birinci kata bakıyordu. Ondan daha genç olan Aslı ve Veda da ikinci katla ilgileniyorlardı. Raşit ve eşi Rana da mutfaktan sorumluydu. Raşit'in yaptığı yemekler yüzünden, kısacık sürede bile bir kilo almıştı! Ki bu, daha önce aldığı gibi bilinçli bir kilo alımı da değildi.

Bahçıvan Emre henüz yirmili yaşlarında olan, temiz yüzlü bir gençti ve müştemilatta kalıyordu. Adı bahçıvandı, ancak havuzla ve dışarıdaki her türlü sorunla da o ilgileniyordu. Hatta bazen köşkün içindeki sorunlarla da uğraşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En güzel zamanlar öğle yemeği vakitleriydi. O kadar neşeli, eğlenceli ve dedikodu dolu geçiyordu ki gülmekten bazen yanak kasları acıyordu. Ki son zamanlarda gülmenin nasıl bir şey olduğunu resmen unutmuştu. Çiğdem, henüz tam olarak işe alınmış değildi. Hafta sonları ve ihtiyaçları olduğu kimi günlerde çalışacaktı. Fakat tam zamanlı maaş alacaktı. Sadece birkaç aylık, kısa süreli bir iş olacaktı. Ama işe kabul edilmeyi çok istiyordu. Çünkü Süheyla ve eşi Demir de iyi insanlardı.

Umut ise her çocuk kadar masum ve tatlı bir bebekti. Ayrıca oldukça da usluydu. Annesi sürekli onunla iletişim hâlindeydi ama kesinlikle fazla şımartılmıyordu. En azından annesi şımartmıyordu. Babası ve domuz amcası için durum tam tersiydi. Süheyla'nın olmadığı zamanlarda ikisi de bebeğin düzenini bozmakta bir sakınca görmüyorlardı.

Ve Çiğdem, Umut'un amcasına hâlâ kıl oluyordu. Çok sinir bozucu, tam bir kibir abidesi olan Çelik Mızrak, Çiğdem'le hâlâ göz göze gelmiş bile değildi. Yemeklerini birlikte yemiyorlardı ancak Umut'un odasında ya da ikinci katta sık sık karşılaşıyorlardı. Adam resmen çalışanlarını görmezden geliyordu. Hiç şaşmayan bir saat gibi her şeyi zamanlıydı. Yemek vakitleri, kahvaltılar, çalışma saatleri... Belki adımlarını da ayarlayıp atıyordu. Çiğdem, artık bundan şüpheleniyordu.

Süheyla ve Demir çifti ne kadar rahatsa, Çelik Mızrak bir o kadar disiplinliydi. Onu eşofmanlarıyla bile hiç görmemişti. O sormasa da ilgisini belli etmiş olmalıydı ki kızlar ona adamdan bir şeyler çıtlatıyorlardı. Mutfağa kırk yılda bir girerdi. Öğrendiğine göre pazar günleri, kahvaltı masasında gazete okuyup, Türk kahvesi içerken yarım saatlik bir keyif zamanının ardından spora gidiyor, sonra da akşam dışarı çıkıyor, sevgilisiyle görüşüyordu. Öyle uzatmalı sevgilisi yoktu. Hep farklı bir kadınla birlikte olurdu ve hep gözlerden uzak takılırdı. Çiğdem, sil baştan adamın hayatını, hülyalı gözlerle anlatacaklarını fark

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettiğinde, biraz daha konuşurlarsa çığlık atacağını söyleyerek onları ancak susturabilmişti. Kızlar resmen adama hayrandı! Artık hayran olunacak neresi varsa!

İnsanı saatlerce yürümeye davet eden arka bahçenin yürüme yolundan ilerlerken, hava kararmaya başlamış, gölgeler daha da derinleşmişti. Süheyla, oğluyla çoğunlukla kendisi ilgilendiği için ona fazladan zaman kalıyordu. O da bu zamanı kısa yürüyüşlerle değerlendiriyordu. Ya da çantasında sakladığı kitapları çıkarıp odasının güvenliğine sığınıyordu.

Mutfağın bahçeye açılan kapısına geldiğinde, içeriden gelen kokularla birlikte neredeyse gözlerini kapayacaktı. Resmen üç gün içinde kilo almıştı ve buna inanamıyordu! İçeri girdiği anda, karşı kapıdan da Emre ve Veda arka arkaya girdiler. Emre her zamanki gibi Veda'ya kur yapıyordu. Bu, Çiğdem'i gülümsetti.

"Yani Jason Statham'ı beğeniyorsun ama bana bir şans dahi vermiyorsun, öyle mi?" Emre, aniden onun önüne geçti ve kız ilerlerken geriye doğru yürümeye başladı. Veda orta boylu, kumral, yuvarlak hatlarıyla çok tatlı bir kızdı. Ve Emre'nin tüm girişimlerini tatlı bir uyarı ile geri çeviriyordu.

"Tipim değilsin, Emre! Ayrıca bana abla desen yeridir. Senden kaç yaş büyüğüm!"

"Üç yaş! Ben olgun bir adamım." Emre elini yüzüne götürdü ve kızın dikkatini yüzüne çekmeye çalıştı. "Ve şu surata bir bak, Allah aşkına! Daha iyisini bulamazsın."

"Bir Jason değilsin!"

"Adam çirkin be! Ben de mi tipimi kaydırayım yani?"

Veda yanaklarını havayla şişirdi ve bunaldığını belli edercesine sertçe dışarı verdi. Emre tam bir pike daha yapacaktı ki içeriye Süheyla girdi ve herkes anında kendini toparlarken, Emre mutfağın arka kapısına doğru ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Süheyla'nın tek kaşı yukarı kalkmış, alaylı bir ifade ile, mutfaktan sıvışan Emre'nin arkasından bakıyordu. "Şaşırtıcı derecede ısrarcı ve özgüvenli! Sinemaya gitmeye ne dersin?"

Veda'nın yanakları anında kızardı ve hızla başını salladı. Süheyla'nın her şeyi biliyormuş gibi bakan gözleri Çiğdem'i buldu.

"Çiğdem Hanım, spor salonundayım ve Umut, sanırım beni izlemekten sıkıldı."

"Hemen geliyorum."

Çiğdem, bunu öyle bir hevesle söylemişti ki Süheyla güldü. Hiçbir şey yapmadan dolanmak pek ona göre bir durum değildi ve kendini işe yaramaz hissetmeye başlamıştı. Sürekli Umut'un yanında duruyordu ancak Süheyla, çocukla hep kendisi ilgileniyordu. Ve özel anları da oldukça fazlaydı. Böyle olduğunda da kendini fazlalık gibi hissediyordu.

İkisi birlikte bir kat aşağıya, spor salonuna gittiler. Umut bir minderin üzerinde, etrafındaki eğitici oyuncaklarıyla oynuyordu. Bir saat sonra yemek saatiydi ve sonra da uykuya geçecekti. Çiğdem de yine odasına çekilecekti.

Çiğdem, Umut'un yanına oturdu ve onun oyununa katıldı. Birlikte Legolarla köprü inşa etmeye başlamışlardı ki zaten terlemiş olan Süheyla daha fazla terleyeceği antrenmanına devam etti. Çiğdem'in bir gözü de kadının üzerindeydi. Ve onu izlemek hoş bir değişiklikti. Ama Umut, o akşam biraz huysuzdu ve ilgi istemediği de açıktı.

Çiğdem, çocuğun huysuzluğunun artmasıyla birlikte, çalışma hareketlerine devam ederken notlar da alan Süheyla'nın da huysuzlandığını ve hareketlerinin daha da sertleştiğini fark etti.

"Siz çalışmaya devam ederken Umut'un yemeğini yedirmeme ne dersiniz?"

Süheyla anında durdu. Yırtıcı gözlerini kendisine çevirdi. Kadının yüzü kızarmış, saçları nemden yapışmış, gri tişörtü sırılsıklam olmuştu. Çiğdem, onun amaçladığı şey yüzünden kadına hayranlık duyuyordu. On beş gün sonra başlayacak olan ücretsiz savunma derslerine talep öyle çoktu ki!

Kısa bir duraklama anından sonra da sertçe başıyla onayladı. Çiğdem çocukla birlikte yukarıya çıktı. Canı sıkılarak, yemek yemesinde de sıkıntı yaşadıklarını fark etti ve çocuğun hastalanmış olabileceğinden endişelendi.

Nitekim de gece, evde bir alarm havası vardı. Umut'un odası hemen yanında olduğu için telaş ve kaygının hüküm sürdüğü konuşmaları, hafif tartışmaları ve çocuğun ağlamasını net bir şekilde duyabiliyordu. Aceleyle kalkıp üzerine bir şey almayı bile düşünmeden odadan çıktı ve hızla yan odaya geçti.

Bebek, yatağındaydı. Aralıksız çığlıklar atıyor ve sanki biri her yerine aynı anda iğne batırıyormuş gibi çırpınıyordu. Babası ve amcası da ellerinde telefon, endişeyle aramalarına yanıt bekliyor gibi görünüyorlardı.

Demir Bey, "Ne demek tatile çıktı?" diye homurdandı.

Çelik, kardeşine huysuz bir bakış attı. "O da mı tatile çıkmış?" Ardından kafasını iki yana salladı. Sanki artık her kimi arıyorlarsa, o kişinin iki kardeşten izin almadan tatile çıkması olanaksız bir şeymiş gibi bir tepki veriyorlardı.

"Allah aşkına! Neden insanların sizden habersiz hareket etmelerine şaşırmaktan vazgeçip, başka bir doktor bakmıyorsunuz?" Süheyla resmen kükremişti ve aralarında birinin normal olduğunu görmek umut vericiydi.

"Bildiğimiz üç doktor var ve üçü de ortalıkta yok!" Demir, dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Lanet olsun! Ben bir hastaneye gidiyorum." Süheyla hızla bebeğin giysi dolabına yöneldi.

Yine de Çiğdem, o soğukkanlı kadının bebek ağladıkça kapıldığı telaş ve çocuğuna bakarken gözlerindeki kaygıya şaşırmadan edememişti. Sanki ilk defa ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Ve bu pek Süheyla'nın tarzı değildi.

Çiğdem'in orada olduğunu ancak konuştuğunda fark etmişlerdi. "İzin verirseniz bakabilir miyim?" Aslında bu tür durumlarda geride durmayı kendine prensip edinmişti. Ancak Süheyla'nın gözlerinde gördüğü bir şey onu ileri atılmaya zorlamıştı.

"Kendi işinize bakın, hanımefendi!"

Çiğdem, tokat yemiş gibi irkildi. Domuz herif ona bakmıyordu bile. Hâlâ elinde telefonu, bir yerleri arıyordu. Genç kadın farkında olmadan bir adım da geriye atmıştı. Ve kendi ürkek tepkisinden ötürü aniden öfkelendi.

Süheyla, kimseyle ilgilenmeyen Çelik'e sert bir bakış attı. Ardından Çiğdem'e baktı. "Lütfen, eğer... Her neyse!" Bir elini havada öylesine salladı.

Çiğdem, ondan cesaret alıp ileriye doğru atıldı. "Yemek yedirirken de oldukça huzursuzdu. Açıkçası bekliyordum."

"Ve bunu şimdi mi söylüyorsunuz?"

Süheyla, yatağın diğer tarafına, bebeğin yanına oturdu. Çiğdem, çocuğu elbiselerinden kurtarırken, Umut sürekli kıvranıyordu. Bu sırada da adama sert bir cevap vermemek için kendisini zor tutuyordu. Sonunda Çelik'e değil, ama Süheyla'ya bir açıklama yapmak istedi.

"Belirgin bir şey olmadığı için sizi endişelendirmek istemedim."

Süheyla başını salladı. Demir, "Bir dahakine en ufak endişenizde bize bildirin, lütfen!" dedi. Ama sesi sert değil, kaygılı çıkıyordu.

Çelik, yumruk olmuş elini cebine atmış, diğerinde de telefonu, kadının, çocuğun üzerindeki parmaklarını izliyordu. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi Umut'un karnına hafifçe baskı uyguladı. Bu sırada kendisini homurdanmaktan alıkoyamadı. Ki homurdanmak tarzı değildi. Nasıl olurdu da bu kadına güvenebilirlerdi ki? Doktor değildi ya çocuğun derdini anlayabilecekti!

Ve nasıl olurdu da bütün işe yarar adamlar aniden ortalıktan toz olmuşlardı. Aksilik, telefonlarına da ulaşılamıyordu. Asistanları da çok ilgili görünüyor ancak yardımcı olmakta yetersiz kalıyorlardı. Sanki sözleşmişler gibi! Hiç değilse alternatif bir doktor önerisinde bulunabilirlerdi. Umut, ailenin göz bebeği, kıymetlisiydi. Öylesine üzerine düşülüyordu ve öylesine değerliydi ki –her çocuk gibi– böyle acı çekmesi resmen üçünü de felce uğratmıştı. Böyle ani durumlarda aile doktorları ve Umut'un doktoru anında müdahale ederdi. O anda ise kriz yönetme becerileri bile bir işe yaramamıştı. Hele de çocuk çığlık attıkça düşünemez hâle gelmişlerdi. Ama onları asıl durduran Umut'un kucağa alındığı anda daha çok kıvranıp, sancı çekiyor gibi görünmesiydi. Allah korusun, iç organlarında bir hasar olabilirdi ve onu hareket ettirirlerse daha da kötüye gitmesinden korkmuşlardı.

Üçünün de bu konuda bilgisi yoktu. Belki de bir ambulans çağırmaları gerekiyordu. Onlarsa durmuş, çocuğun bakıcısının ağzına bakıyorlardı.

Kadın, daha önce istediği bir çay kaşığıyla Umut'un boğazını kontrol etti. Ardından da kulaklarının arkasına baskı yaptı. Bir ara eğildi ve Çelik, kadının ne yaptığını göremediği için kaşlarını çattı. Zaten kadına kızıyordu, bu durum ona daha da diş bilemesine neden olmuştu. Timuçin Bey, iş bulma kurumu gibi bakıcı bulma görevini üstlenmiş ve onlara bu kadını tavsiye etmişti.

Üzerine vazifeymiş gibi!

Hâlbuki Çelik, Umut için iki ayrı Fransız bakıcı ile görüşmüştü. Tamamen işinin erbabı, eğitimli bakıcılardı. Kadınları doğumlarına kadar araştırmış, mükemmel referanslarını –ki biri Avrupalı ünlü bir aktörün çocuklarıyla da ilgilenmişti– inceledikçe içi de rahatlamıştı. Ancak Süheyla, her zamanki gibi onunla aynı fikirde değildi. Bunu, sırf zıtlaşmak için yaptığını düşünmek istemiyordu. Çünkü Umut işin içinde olunca önce güvenlik geliyordu. Çelik, bu kadını da araştırmış ve kadının şüphe uyandıracak kadar temiz bir geçmişi olduğunu öğrenmişti. Tamamen tek düze ve basit bir hayat ve kısmen iyi referanslar! Nerede eğitimli bakıcılar nerede eğitim bile almamış bu kadın! Raporunu okuduğunda neredeyse yüzünü buruşturmuştu.

Sonunda kadın doğruldu. Ve sadece Süheyla'yı muhatabı alarak, "Kulak iltihabı!" dedi.

Sanki tanısından eminmiş gibi sesinde kesin bir yargı vardı. Ve sonra da bunu fark etmiş gibi aceleyle, "Yani öyle olduğunu düşünüyorum. Bir antibiyotikle geçirilebilecek bir rahatsızlık. Lütfen, endişe etmeyin, herhangi bir hastanede muayene olursa kısa sürede de rahatlayacaktır. Eğer güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız –ki bence vakit kaybetmeyin– bir doktor ismi de verebilirim."

Çelik daha bir şey diyemeden Süheyla ve Demir, kadını hızla onayladılar. Kadın, daha önce çalıştığı kişilerin aile doktoruyla kısa bir görüşme yaptı. Umut için yaptığı izlenimi aktardı ve teşhisini doğrulattı. Ardından da biraz olsun rahatlayan kendileriyle birlikte, doktoru beklemeye başladı. Bu sırada her ne yaptıysa, Umut'un acı çığlıkları biraz azalmıştı.

Çelik, kadını ayrıntılı incelememişti. Ona bakmayı reddediyordu! Neye benzediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Fakat

üzerinde kısa bir şort pijama takımı olduğunu fark etmişti. Fark edilmeyecek gibi değildi. Zaten hem ön yargılı hem de öfkeli olduğu kadının hanesine, üzerindeki bu gece kıyafeti ile birlikte bir eksi daha yazılmıştı. İnsan üzerine bir sabahlık alırdı. Kendini durduramadan kelimeler ağzından dökülüverdi.

"Hanımefendi, ev sınırları içinde giyim kuşamınıza dikkat ediniz!"

Üç kafa aynı anda ona çevrildi. İkisinin bakışlarına azametle karşılık verdi. Diğerini de zaten yok sayıyordu. Ve beklediği gibi Süheyla'nın karşılığı gecikmemişti.

"Herkesin, senin gibi evin içinde dolaşırken bir penguen edasıyla frak giymesini bekleyemezsin!"

Mırıltı gibi ama öfkeli bir ses Süheyla'nın ardından konuşmaya atıldı. "Şapka da var!" Ardından da Süheyla'ya özür diler bir bakış atıp sesinin tınısında bir utanmışlıkla, "Üzgünüm!" dedi.

"Ben değilim." Elbette Süheyla'nın vereceği cevap bu olurdu.

Yani bir de Çelik'i incelemiş ve eleştiriyor muydu? Küstah! Demir, boğuk bir ses çıkarırken Çelik'in başı anında kadına çevrildi. "Hanımefendi, yerinizi biliniz!" Ayrıca şapkalarını kesinlikle eve girdiği anda çıkarıyordu.

Kadın sessiz kaldı. Ama ona dönmedi de! Çelik, hâlâ, onun tepkisi hakkında bir şey diyemiyordu. Ama sesindeki sertlikten, nerede olduğunu bilmesi gerektiğini anladığını umuyordu. Süheyla'nın bir şeyler diyeceğini anladığında da ona sert, uyarı dolu bir bakış attı. Çalışanlarla asla yüz göz olmazdı. Ve bu tamamen onun suçuydu.

Çiğdem'in ifadesini görememişti çünkü Umut'un yanına oturmuş, sırtını da ona dönmüştü. Uyarısı yerine ulaşmıştı ki sessiz kalmayı bilmişti.

Demir, dudak bükerek, "Bu duruma uygun ama hanımların yanında söylemek için tamamen uygunsuz bir şeyler söylemek isterdim. Yarın hatırlat mutlaka!" diye durumu alaya aldı.

Ya çocuğun daha sakinleşmiş görünmesinden ya da tüm bu gerginlikten çeneleri resmen boş gevezeliklere açılmıştı. Eğer gelecek olan doktoru kadın aracılığı ile bulmuş olmasalardı, onu odasına gönderirdi. Her nedense, kadında onun sinirlerini zıplatan bir şeyler vardı.

Çok fazla beklemelerine gerek kalmadan –şükür ki öyleydi yoksa Çelik gerçekten felç geçirecekti– doktor evlerine gelmiş, Umut için gerekli muayeneyi yapmış, hazırlıklı olduğu için de ilacını içirmişti. Kısa sürede de Umut kısmen huzurlu bir uykunun kollarına düşmüştü. Yine de minik, sevimli yüzündeki huzursuz ifade yerini korumuştu. Çelik, yeğenine sıkıca sarılma isteğine karşı koyarak, anne-babasının ardından doktora teşekkür etti.

Süheyla ve Demir aynı zamanda kadına da teşekkür etmişlerdi. Kendisinin de minnet duymadığı söylenemezdi. Teşhisi doğru çıkmış, çocuğun derdine de çabucak çare olmuştu. Yine de bu, ona olan tavrının değişmesine yetmemişti.

Sabaha karşı olduğu için artık uyumaya gerek görmüyordu. Diğerleri de aynı düşüncede olmalıydı ki Demir alçak sesle, "Artık bir kahve içebiliriz!" diye mırıldandı. Doktorun ardından, karısıyla birlikte, uzun bir müddet oğlunun başında oturmuştu. Çelik ve bakıcı kadın da sessizce onlara eşlik etmişlerdi.

"Bu saatte çalışanları rahatsız etmeyi düşünmüyorsun herhâlde!" diye bir uyarıda bulundu Çelik. Sonuçta iyi bir verim istiyorlarsa, onların yeterince istirahat etmelerine izin vermelilerdi.

Demir, gözlerini devirdi. "Mutfağın yolunu bilmeyen sensin! Ben gayet iyi biliyor ve tam şu anda hepimize bir kahve hazırlamaya gidiyorum."

Süheyla, oğlunun yatağındaki yerinden sessizce kalktı. "Zehirlenmeye hiç niyetim yok! Ancak bir kahve gerçekten iyi olurdu."

Hem beceriksizlerdi hem de her şeyi bildiklerini iddia ederlerdi. Çelik, başını iki yana salladı. Ayrıca mutfağın yerini de biliyordu. Ancak gitmek için ihtiyacı olmuyordu. O, bir duş alıp giyinmeye niyetlenmişti. O sırada da çalışanlar zaten kalkmış olurlardı.

"Ben hem kahve yapabiliyorum hem de mutfağın yerini biliyorum!"

Bu kadın neden bu kadar içlerindeydi ki? Başını iki yana sallarken kendini son anda durdurdu. O kadar da değildi, elbette. Sonuçta Umut, biraz olsun rahatlayabildiyse onun sayesinde olmuştu. Yoksa üçü, belki de gerçekten ambulans çağıracaklardı.

"İşte bu!" dedi Demir coşkuyla ve kolunu karısının omzuna attı.

Süheyla'nın beklenti ve muzırlık dolu bakışları kadını buldu. "Çelik, Türk kahvesi sever!"

Ve kadının cevabı neredeyse bir solukta çıkmıştı. "Türk kahvesi yapmayı bilmiyorum."

Çiğdem, odasındaki banyodan çıktı. Bu gerçekten oldukça lükstü. Tam bir mahremiyet içinde rahatça duşunu alabiliyor, sonra da odasında bornozla biraz oturup kurulanmanın keyfini çıkarabiliyordu. Pastel renklerle döşenmiş odası diğer odalar kadar büyük değildi, ancak oldukça gösterişliydi.

Tavan zemini ve yer döşemesinin kullanıldığı odada tek bir duvar, gül kurusu renkli, gösterişli yatak başlığıyla aynı renkte boyanmıştı. Aksesuarların hareketliliği ise dinamik bir hava yaratıyordu. Geniş pencerenin hemen önünde, yatağın ucundaki yeşil pufla aynı renkte bir okuma koltuğu vardı ve Çiğdem'in en sevdiği yer bu koltuktu.

Kendini koltuğa bırakıp gözlerini kapadı. Sabaha karşı içtikleri kahvenin ardından Umut'u tekrar kontrol etmişlerdi. Anne ve babası zaten yanında kalacaklardı ancak Çiğdem'in de görmeden içi rahat etmemişti. Ardından da odasına gelmiş ve duş almıştı.

Duşa rağmen kendini bitkin hissediyordu. Bunun, o kıl herif yüzünden gerilen bedeninden kaynaklandığına emindi. Nasıl bir adamdı ki o telaşın ve kaygının içinde Çiğdem'in kıyafetlerine takılabiliyordu? Kısa süreli olan bu işte kalmayı o kadar istemesine rağmen çenesini tutamamış ve adama cevap vermekten ve

tavır almaktan kendini alamamıştı. Ancak haklıydı! O, tamamen iyi niyet ve samimiyetle, hem de yapmaması gerektiğini bildiği hâlde Umut için uğraşırken, adam ne ile uğraşıyordu.

Kibir yumağı! Neden kendisinden hoşlanmadığını anlayamıyordu. Diğer çalışanlarıyla da mesafeliydi fakat Çiğdem'e karşı tamamen sert bir tutum sergiliyordu. İçi sıkıntıyla dolarken, işe kabul edilmeme riskinin olduğunu düşündü. Yanaklarını havayla doldurdu. Bu işe ihtiyacı vardı! Herhangi bir yerde alacağı paranın iki katını alması; onun için bir yıl ileriye gitmekti. Para lazımdı. Hem de iyi para! Ve bunun için de çalışması gerekiyordu.

Ancak işverenlerine karşı böyle saygısız olursa da onu biraz zor işe alırlardı. Süheyla ve Demir her ne kadar eğlenmiş görünseler de sonuçta adam hem evin sahibi, hem de işverenlerinin abisiydi.

Derin bir nefes alıp ayaklandı. Hayıflanmanın bir âlemi yoktu. Öyle ya da böyle zaten bekleyip görecekti. Sanki düşüncelerini biri duymuş ve hemen cevap vermiş gibi kapısı tıklatıldı. Bu saatte çalışanlardan birinin olacağını düşünmüyordu.

"Bir dakika!" dedi. Ardından aceleyle, çamaşırlarını giymeden, üzerine bir şeyler geçirdi. Başında havluyla kapıyı açtığında karşısında Süheyla'yı buldu. Kadın her ne kadar yorgun görünüyor olsa da gözleri cin gibi bakıyordu. Ve Çiğdem neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

"Zamanın varsa konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii!" Çiğdem, tahmininin doğru çıktığını düşünerek kadına cılız bir gülümseme yolladı. Ardından da kapısını biraz daha açarak onu içeriye davet etti.

Kadını karşısında görünce o kadar gerilmişti ki ancak içeriye girdiğinde elindeki tepsiyi fark edebilmişti. "Çay iyi gelir diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Çiğdem'in gülümsemesi bu defa daha samimiydi. Sonuçta ince düşünceli insanları bulmak her zaman kolay değildi.

Hayattaki en zor şey insanlarla uğraşmaktı. Öyle çeşitliydiler ki bazen şaşırmaması gerektiğini biliyor olsa da şaşırmadan edemiyordu. Çalışma hayatı boyunca öyle şeyler görmüş, öyle zor durumlar atlatmış ve bazen öyle densiz adamlarla karşılaşmıştı ki bir tepside gelen iyi niyetli çayın değeri paha biçilemezdi. Sonuçta gecenin bir körü, bakıcılığını yaptığı çocuğun babasının, odasına girmesine bile tanık olmuştu.

Kadın, biraz önce onun kalktığı koltuğa oturdu. Ardından da ona, karşısına geçmesini işaret etti. Çiğdem'in hoşuna giden bir şekilde, kadında zarafetin baş harfi bile yoktu. Tamamen başına buyruk, özgür bir kadındı.

Çiğdem pufu çekip oturdu. Ardından da çay fincanını eline aldı. "Zahmet etmeseydiniz," diye mırıldandı. Sesinde kendinden beklemediği bir mahcubiyet vardı.

Kadın omuz silkti. "Çayı benim yaptığımı düşünme ve eğer benim yaptığımı söylersem, elimden bir şey yeme! Bir adamı ikiye kolaylıkla bölebilirim ama salatalık bile doğrayamıyorum."

Çiğdem, gülümsemesini fincanının arkasına sakladı. Ama bu elbette kadının gözünden kaçmadı.

"Seni dinlenirken rahatsız ettim ama kısa keseceğim."

"Estağfurullah!"

Süheyla, her nedense gözlerini devirdi. "Öncelikle Umut'la ilgilendiğin ve bizi, elimiz ayağımız birbirine dolanmışken düğümü açtığın için tekrar teşekkürler." Çiğdem mırıldanırken omuz silkti. Kadının yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. Gözleri hafifçe kısılırken, içlerinde merak parıltısı dolandı. "Nereden anladın? Sanırım rahatsızlığının ne olduğunu anlamak o kadar da kolay değildi. Öyle olsa ben anlardım."

Zaten bu soruyu bekliyordu. Hele de Süheyla gibi bir kadından! Bunun için önceden düşündüğü çalışılmış cevabı yapıştırdı. "Biraz sağlık lisesi, biraz da yılların verdiği tecrübe! O kadar çok hastalanan çocukla ilgilendim ki..." Tamamen rahat görünmeye çalışarak omuz silkti.

Kadın kısa süre düşündü. İkna olup olmadığı belli değildi. Ancak başını salladı. "On beş günü beklememeye karar verdim." İşte! Çiğdem, çenesini kapalı tutamadığı için işinden oluyordu. Omuzlarının düştüğünü kadına fark ettirmemek için dik oturmaya çabaladı.

"İşe başlamanı istiyoruz."

Çiğdem, aşağı düşecekken çenesini son anda durdurdu. Yüzünde, sahip çıkamadığı bir gülümseme belirirken, "Teşekkürler," diye mırıldandı rahatlamayla. Bu işe gerçekten ihtiyacı vardı.

"İki tane, işinin ehli Fransız'ı eledin! İstersen birkaç gün daha kalıp benim yanımdayken Umut'un sana tamamen alışmasını sağlayalım. Daha sonra da hafta sonları için gelirsin."

"Tabii, elbette." Çayından bir yudum aldı. "Erken karar verdiniz?" Akıllı bir insan böyle şeyler sormazdı. Fakat Çiğdem, çenesini tutmayı bir türlü beceremiyordu.

Süheyla başını eğdi. "Kesinlikle. Ancak sabaha karşı yaşadıklarımız ve birkaç günlük deneme süresi bana, sana güvenebileceğimi söylüyor." Yüzünde, tamamen kendinden hoşnut bir sırıtma belirdi. Ve gözleri parladı. "Ancak, karar vermemi sağlayan asıl neden; Çelik'e karşı meydan okuman! Bu, herkesin harcı değildir."

Çiğdem, utandığı için yanakları kızardı. Kadın gerçekten samimi görünüyordu. Ve zaten Süheyla, düşünmediği bir şeyi söylemezdi. "Ben... Bazen çenemi tutmakta zorluk çekiyorum."

Kadın beklediği tepkileri vermiyordu. "Harika," diyerek onu biraz daha şaşırttı. "Sana tam yetki veriyorum. Umut için neyin doğru olduğunu düşünüyorsan, ona göre hareket et. Babasına ve amcasına –özellikle amcasına– asla taviz verme."

Çiğdem aptal bir kız değildi. Çoğu zaman aptalı oynardı ancak zekâsı konusunda kendisine kesinlikle güveniyordu. Ve Süheyla'nın sözlerinin, gözlerinin içindeki ışıltının ne anlama geldiğini biliyordu. "Ben... Bazen fazla ileri gidebilirim," dedi, kadının ne istediğinden tamamen emin olmak için.

"Hiç mahsuru yok! Seni işe ben aldım ve ancak –eğer kendin tercih etmiyorsan– ben söylediğim zaman ayrılabilirsin." Süheyla çayını bitirmeden ayağa kalktı. "Dinlenmene izin vereyim."

Çiğdem'in cevabını beklemeden seri adımlarla odadan çıktı. Çiğdem'in dudakları aralandı. Ardından boğazına kadar tırmanan sevinç çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapadı. Şansına şaşırmadan edemiyordu. Timuçin, onun farklı bir kadın olduğunu söylediğinde böyle bir şey beklemediğinden emindi. Ancak kadın gerçekten radikal biriydi ve kendisine verdiği yetkiden dolayı, bu radikallikten oldukça hoşlanmıştı.

Tabii, işe kabul edilmesinden hoşlandığı kadar değil! İçinde sevinç patlamaları yaşıyordu. Ve bu, durgun suya atılan bir taş gibi dalga dalga yayılıyordu. Doğru düzgün bir hayat kurmak için paraya ihtiyacı vardı. Henüz birikimi onu, istediği noktaya taşıyacak kadar değildi. Fakat bunun için çok uğraşıyordu. İleride, o anda hayatında olmayan lüksü tadabilmek için! Ah... Lüksten kastı pahalı zevkler değildi. Şu anda bir kahvecinin önünden geçerken, kahveyi alıp içine çekmeyi canı çok isterdi ama kendine engel oluyordu. Olmak zorundaydı yoksa para biriktiremezdi. Ev kirası zaten belini büküyordu. Akşam eve

gittiğinde ışıkları açmıyor, telefon bile kullanmıyordu. Ekstra masraf yapacak durumda değildi.

İdareli olmaya alışmıştı. Yaşamının bir bölümü boyunca, kendisi için yeterince kıtlık dönemi yaşamıştı. Okula giderken evden ekmek götürmüş, kilometrelerce yolu kar kış demeden yürümüş, aynı montla uzun kışlar geçirmişti. Ama hiçbir zaman gocunmamıştı. Ne çalışmaktan ne de geleceği için çabalamaktan bir gün geri kalmamıştı.

Sonra... Bir zamanlar istemediği kadar paraya da boğulmuştu. Tamamen yanlış ve yasak olan bir paraya! Aslında istemediği ama ihtiyacı olan bir paraya... O anları hatırlamak yüzünü buruşturmasına, yine içinde o kötü hissin patlak vermesine neden oldu. Doğru insan olmaya çalıştıkça, istemeden ya da mecburen yanlışa batmıştı. Bu da ensesine yapışan, kanını emen bir kenenin varlığını hissetmesine neden oluyordu.

Sonra da o yanlışı kesip atmıştı. Keskin bir bıçakla yapılan ani bir vuruş gibi ve hızla! Sonra da hayatına, bambaşka bir şekilde yön vermeye başlamıştı. Belki kuruşun üzerine kuruş koyuyor olabilirdi. Ancak o ana kadar iyi gelmişti. Biriktirdiği her kuruş onun amaçlarının yoluna eklenen bir parke taşı gibiydi. Ve yolun bitimine az kalmıştı.

Coşkuyla yumruğunu havada salladı. Ardından da Süheyla'nın getirdiği çayı yudumlayarak anın keyfine varırken, aklına aniden kıl herifin teki düştü.

Çelik'in telaşsız adımları, yukarı kata çıkan merdivenlere doğru ilerliyordu. Çoğunlukla hafta sonları çalışmıyordu, fakat istisnai bir durumla karşı karşıya kaldığı için şirketin yolunu tutmak zorunda kalmıştı.

Basamakları çıkarken yorgunluğunun izlerini baldırlarında hissediyordu. Yüzünü buruşturarak bir sonraki gün yapılacak olan golf turnuvasına davetli olduğunu hatırladı. Gitmek istememesi, gerekliliğine bir çare olmuyordu. Anlaşmalı olduğu birkaç şirketin yönetim kurulu başkanlarıyla randevulaşmıştı. İçini çekerek, bunun neresinin tatil günü olduğunu düşündü. Golf oynamaktan çok, piyasa üzerinde ve yeni atılımlarıyla ilgili konuşuyorlar, ayaküstü de daha sonra evrakları imzalanacak anlaşmalar için el sıkışıyorlardı.

Bir eli pantolonunun cebine doğru yol alırken, diğeri takımının yeleğinin düğmelerini açıyordu. Ceketini paltosuyla birlikte aşağı katta bırakmıştı. Bazen fazla ağır geliyorlardı ancak alışkanlıklardan vazgeçmek öyle kolay değildi. Ayrıca hâlâ çalışması gerekiyordu. Ve daha kıyafetlerinden kurtulmak için saatler vardı. Ancak çalışma odasını geçeli çok oluyordu!

Onu, yılmaz bir şekilde yukarıya çıkaran şey ise minik yüzünün ortasında açan geniş gülümsemesiyle, sabahtan beri görmeyi beklediği Umut'tu. Ona öylesine bir bağlılığı vardı ki yaşamının geri kalanında tüm amaçları, onun daha da iyi bir hayat yaşaması için olacaktı. Anne ve babası, duyduğunda Çelik'in homurdandığı ancak gerçekten yapılması görece zorunlu olan bir işe kalkmışlardı. Kadınlara kendilerini korumaları için ücretsiz savunma dersleri veriyorlardı. Huysuzluk ve aşırıya kaçmayan bir bencillik Çelik'in doğasında vardı. Bunun için ilk duyduğunda, öncelikle Umut'u düşünerek her zamanki gibi tepkisini göstermişti.

Sonra da elbette, amaçlarını desteklemişti. Adımları çocuğun açık kapısına doğru ilerlerken, kapıda bir siluet belirdi. Tamamen tarafsızca, hoş bir yüz diye geçirdi aklından. Aslında hoştan daha fazlasıydı. Biraz yuvarlak bir yüzdü ancak dikkat çekiciydi. Sivri bir çene, siyah, biçimli kaşlar, dar bir alın, düz bir burun ve geniş bir ağzın yerleştiği bir yüz... Ve o yüzün

üzerindeki hesapçı, o anda tamamen fesat bakan yeşil gözler! Kadının yüzüne ilk defa o anda dikkatle bakıyordu.

Çünkü oldukça yakınlardı. Geldiğinden beri tam on altı gün geçmişti. Başarılı ve istikrarlı bir çalışma sergiliyordu ki kalmayı başarabilmişti. Çelik'in hâlâ ona itimadı yoktu. Ki bunu kazanmak hiç kolay olmadığı için bu, anlaşılabilir bir durumdu.

Sonra... Çelik'in hayatı boyunca başına gelmeyen bir şey oldu. Kadın, geriye çekilirken çocuk odasının kapısı şak diye suratına kapandı. Belki bir adım daha atmış olsaydı kapıyla burnu, hiç hoşlanmayacağı yakın bir ilişki içine girebilirdi. O kadar afallamıştı ki, bir an olduğu yerde kalmaktan başka bir şey yapamadı.

Bir eli cebinde, gözbebekleri irileşmiş gözleri kapıya odaklanmış, öylece dikiliyordu. Şaşkınlık denizinin içine balıklama dalmış gibiydi. Sonra silkindi. Öfke aniden ve hızla kemiklerine kadar indi.

Sırf Umut'un hatırına, kapıyı o anda hissetmediği bir sakinlikle açtı. Kadın, pencerenin kenarında, bir eli kıvrılmış dirseğinde, diğeri boynundaki kolyede, omzu pencerenin yanındaki duvara dayanmış dışarıyı seyrediyordu. Çelik'in içeri girdiğini anladığında sadece başını çevirerek, ona sertçe baktı.

Çelik'in daha sonra fark ettiği şey, Umut'un uyuyor oluşuydu. Sesini ayarlayarak, gözlerinde de bir açıklama beklediğini bildiren bir bakışla konuştu. "Umarım aşırıya kaçan ve kaba hareketinizin geçerli bir sebebi vardır. Ve umarım bu, ön loblarınızın daha önceden görmüş olduğu bir zarardan ötürüdür. Böylelikle sizi her iki türlü de kovabilirim."

Kadın, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Umut uyuyor," diye fısıldadı. "Senin, onu rahatsız etmeni istemiyorum."

Kadın aklını kaçırmış olmalıydı. Ne saçmalıyordu öyle? Kendisi de fısıltı kadar alçak sesle konuştu. "Hanımefendi, benimle

senli-benli konuşmayın. Ahbabınız değilim! Ayrıca eyleme geçmeden önce davranışlarınız için mülahaza payı bırakmanızı önerebilirim. Çünkü biraz önceki davranışınızdan ötürü kovuldunuz."

Kadın soğukça gülümsedi. Bu ne pişkinlikti? Gerçekten bu kadını işe alırken, Süheyla'nın aklından ne geçiyordu?

"Sen, benim işverenim olmadığın için beni kovman da pek mantıklı olmuyor. Ayrıca eyleme geçirdiğim her hareket inan bana, önceden etraflıca düşünülmüştür! Eski Türkçe sözlüğü gibi konuşmana da gerek yok."

"Gerçekten orada durmuş, benim nasıl konuşmam gerektiğini mi sorguluyorsunuz?" İnanamayarak başını iki yana salladı. "Size eşyalarınızı toplamanız için on beş dakika veriyorum. Ki on dakika aslında yeter. Ve bu cömertliğim için de teşekkür etmenize hiç gerek yok."

Çelik, söyleyeceğini söylemişti. Bunun için de kadına arkasını dönüp yatağında uyuyan Umut'un yanına doğru ilerledi.

"Asıl ben, sana odadan çıkman için on saniye veriyorum. Umut uyuyor ve burada benim kurallarım geçerli. Kesinlikle seninkiler değil!"

Kadın bunları söylerken, Çelik'in yüzünde tamamen sıcak ve şefkatli bir gülümseme vardı. Çünkü Umut'a bakıyordu. Sözlerin ardından ise aniden doğruldu ve kadına sabırsız, öfkeli bir bakış attı.

"Anlama kapasitesi yetersiz olan insanlarla uğraşmaktan nefret ederim..."

"İnan ben de!" Çiğdem bir elini beline koydu. Ve bir ayağını yere vurmaya başladı.

Adam küplere binmiş gibi görünüyordu. "Benimle saygı çerçevesi içinde konuşun. Ayrıca kovuldunuz, hanımefendi. Bunu birkaç dilde birden de söylememi ister misiniz?"

Meydan okuyan gözler birbirini bastırmaya çalıştı. İkisi de öfkeli, ikisi de geri adım atmayacağını belirten inatçılıkla doluydu. Çelik, çevresindeki insanları titreten, anında geri adım attıran buz gibi bakışlarını kadının yüzüne yoğunlaştırmıştı. Sonra arkalarından alçak bir ses bu çatışmayı anında böldü.

"Hiç gerek yok. Çünkü Çiğdem, benim çalışanım ve işini gayet güzel yapıyor."

Eğitimden dönen Süheyla, aniden odaya daldı. Karşı karşıya gelmiş iki insanın arasından kayıtsızca geçti, Umut'u kontrol etti. Çelik'e uyarı dolu bir bakış attı. Ve Çelik'in 'Ne halt ediyorsun, sen?' bakışını umursamadı.

"Beni bir salon dolusu insanın önünde koruyan kişinin sen olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum!" Çelik, lanet olası Süheyla'dan bir hastalık gibi kaptığı tek kaşı kaldırma olayını eyleme geçirdi. Ve gözlerinde, içinde hissettiği kadar koyu bir öfke vardı.

Süheyla da ona aynı şekilde karşılık verdi. "O, tamamen farklı bir durum." Çiğdem'e, samimi denecek bir gülümseme yolladı. "Çiğdem'in tırnaklarının gayet kabul edilebilir bir uzunlukta olduğundan eminim." Ardından da geldiği gibi geri döndü. Çelik sıkıntıyla kaşlarını çattı. Kadın, belki de sırf Çiğdem'in bu tutumundan dolayı onu işe kabul etmişti. Süheyla'ydı bu! İnsanları bocalatmaya bayılırdı. Sersem kadın! İşin kötüsü, Çiğdem de ona, galibiyetin getirdiği bir gururla bakıyordu.

Süheyla'nın onu soktuğu duruma inanamıyordu. Resmen çalışanlarının sözü, onun sözünün üstüne geçmişti. Fakat Çiğdem'e değil, Süheyla'ya olan mağlubiyetini kabul etmek zorundaydı. Kadınla karşı karşıya birkaç kez gelmiş ve çoğunlukla berabere kalmışlardı. Süheyla, asla geri adım atmazdı. Aslında kocası, onu biraz yola getirse iyi olurdu! Başını iki

yana sallayarak, öfkeli ve seri adımlarla çalışma odasının yolunu tuttu.

Çiğdem eve dönerken hâlâ sırıtıyordu. Kasıntı herifin ağzının payını aldığı anı düşünüp duruyordu. Adamı merdivenlerde gördüğünde her seferinde olduğu gibi takılıp kalmıştı. Yüzü, öylesine karakteristik ve güzeldi ki bazen sersem gibi onu izlemeden yapamıyordu. Bu, onu görmezden gelen adama daha da sinir olmasına neden oluyordu. Ne berbat herifti bu? Bir selam bile vermekten acizdi. Özellikle de kendisine... Dışı özenle süslenmiş bir paket gibiydi, ilgi çekiyor ve hayranlık uyandırıyordu. Ancak içi kesinlikle bir buz dağının zirvesiydi. Yaşına rağmen evlenmemiş olması da muhtemelen bu yüzdendi! Adamı ömür boyu çekebilecek çok fazla kadın olmadığından emindi.

Bazen ana holde karşılaşıyorlar, adamın yanından geçiyor, adam sanki o hiç yokmuş gibi davranıyordu. Bu da Çiğdem'i deli ediyordu. Hayır, kendisini fark etmesini filan istemiyordu. Sadece insan gibi davranılmak istiyordu. Fakat adam uzayda yaşadığı için anlaşılan bu pek mümkün değildi.

Çiğdem, onu bir gölge gibi belli etmeden takip eden adamın farkında olmadan, içini çekerek apartmanından içeri girdi. Biraz yıkık dökük bir apartmandı ve kısa sürede de kentsel dönüşüm için yıkılması bekleniyordu. Ancak daire sahipleri sürekli didiştiği ve bir anlaşmaya varamadığı için bu henüz mümkün gibi görünmüyordu. Bu da Çiğdem'in işine geliyordu. Dördüncü kata çıkarken olabildiğince sessiz olmaya çalıştı. Bir alt katında, bir kadın ve oğlu tek başına yaşıyordu. Oğlu, Çiğdem'in tüylerini ürpertiyordu. Ne zaman merdivenlerde bir ses duysa

kapıyı açıyordu. Hepsinde de aptal aptal bahaneler uydurup Çiğdem'i süzüyordu. Ve onun madde bağımlısı olduğundan şüphelendiği için, olabildiğince dikkat ediyordu. Şükür ki o gün de adama yakalanmamayı başarmıştı.

İçini çekerek dairesinin kapısını açtı. Dairenin sadece bir odasında eşya vardı. Hem oturmak hem de yatmak için kullandığı bir çekyat, birkaç kitap –ki çoğu da geçmişten kalan ders kitaplarıydı– bir kolinin içinde birkaç parça kıyafet ve o anda çekyata fırlattığı çantası! Bir oda, bir salon dairesinin salonunda yatıp kalkıyordu. Diğer oda tamamen boştu. Mutfakta beline gelen eski bir buzdolabı, birkaç tava, iki kaşık, iki çatal ve iki bardak vardı. Başka da bir şeyi yoktu.

Banyosunda bir şampuan, havlu ve az sayıdaki kişisel bakım ürünleri vardı. O kadar! Böyle olmak zorundaydı. Hem daha fazla harcama yapmamak için hem de aniden gitmesi gerektiğinde sadece sırtına çantasını almak için. Çantası onun her şeyiydi! Kendinden bile daha çok değer veriyordu ona. Çünkü hayatına doğru düzgün devam edebilmek için ona ihtiyacı vardı.

Kolinin içinden, ertesi gün deposunda çalışacağı marketin tek tip kıyafetini çıkardı. Kokusunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Yıkamıştı ancak ev rutubetli olduğu için tüm koku kıyafetlerine siniyordu. Yine de... Hayatından oldukça memnundu.

Süheyla, her akşam oturdukları küçük salonda Demir'le birlikte kahve içiyordu. Çoğu zaman –eğer manyak gibi çalışmıyorsa– Çelik de onlara katılırdı. Her nedense bu odayı, diğer salondan daha çok seviyordu. Büyük salonda, sanki etraflarında daha fazla insan olması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bu oda daha samimi geliyordu. Krem rengi, özel tasarım köşe koltuk takımı odayı yumuşatıyor, insanı sakin bir ruh hâline sokuyordu. Karşılarında, takıma uygun, kahverengi bir televizyon ünitesi ve kocaman bir televizyon vardı. Ancak çoğu zaman televizyonu açmıyorlardı bile.

Bir de, Süheyla'nın Çelik için sipariş ettiği kral koltuğu vardı. Aslında tamamen onun sinirlerini bozmak için alınmıştı. Fakat adam, görünce çok sevinmiş gibi yapmış, ne zamandır böyle bir şey almayı düşündüğünü söylemişti. Odaya geldiği her akşam da sırf Süheyla'nın mağlubiyetini yüzüne vurmak için, koltuğa kasıntı bir şekilde yayılıyordu. Hayır, kasıntılığı galibiyetinden değildi. Adamın genel havası oydu.

Demir, ağrıyan kaslarını ovduğunda, kadının yüzünde hem şefkatli hem de eğlenen bir gülümseme belirdi.

Dayanamadı. "Çok acıyor mu?" diye sordu. Bugün ona attığı, kadınların kolaylıkla becerebileceği yumruğun öyle sert

olmasını beklemiyordu. Demir'in nasıl oluyor da antrenman yaparken nazik olabildiğini anlayamıyordu. Süheyla her zamanki gibi saldırgan tarafın kendisi olduğunu ciddi bir sıkıntıyla fark etti.

"Yamulttun beni, kadın!" Başını iki yana salladı. "Yemin ediyorum, bir gün beni sakat bırakacaksın!" Adam bunları söylerken genişçe gülümsüyordu.

"Ben, bana lazım olan şeyleri iyi korurum. Dert etme."

Adam, yumuşak bir kahkaha patlattı. "Süheylaca, romantizmin dibine vurmak!" Sonra bakışları yoğunlaştı. "Ne dersin?"

Süheyla, ne demek istediğini sormadı. Gözlerini devirip, ona inanamazlıkla baktı. "Spor salonundaki duştan sonra mı?"

Demir, onu 'erken yatmaya' ikna etmek için ağzını açmıştı. Ancak salona giren öfkeli bir Çelik, dikkatlerini kendi üzerine çekti.

Adam, onlara katıldığı zamanlarda olduğu gibi hemen karşılarındaki kral koltuğuna oturdu. Çok gergin, çok öfkeli –hayır, köpürmüş– görünüyordu. Gözlerini Süheyla'ya diktiğinde, kadın söyleyeceklerini az çok tahmin edebiliyordu.

"Hayatım boyunca tüm kadınlara çok nazik davrandım..."

"Ben hariç!"

Süheyla, sözünü kestiğinde Çelik, ona uyarı dolu bir bakış attı. "Sen hariç! Ve bunun için ayağına gelip özür diledim."

Kadın sırıttı. Ardından rahatça arkasına yaslandı. "Ve ben, bunu sana hatırlatırken aldığım keyif için sana her gün şükran duyuyorum."

Demir, abisine acıma dolu bir bakış attı. "Bunu gerçekten istediğinden emin misin?"

Çelik yine, Süheyla'nın tüm herkese kötü bir virüs gibi yaydığı göz devirme olayını yaptı. "Hayatım boyunca tüm kadın-

lara nazik davrandım," diye biraz önceki sözlerini tekrarladı. "Ancak Çiğdem Hanım'ı boğmama ramak kaldı." İşaret parmağını kadına doğrulttu. "Tüm bunlar tahmin et kimin suçu?"

Süheyla, elini göğsüne koyup gücenmiş bir bakış attı. Ve tamamen sahte olan bu hareket Demir'i güldürürken, Çelik'in ifadesine daha fazla buz parçaları ekledi. Süheyla'nın, Çiğdem'i işe almasının nedeni, elbette ki eli ayağı birbirine dolandığı gece yüzünden olmuştu. Yani bu ağır basan bir etkiydi. Ancak Çelik'e karşı gelebilen kadınların sayısı da bir elin parmağını geçmiyordu. Süheyla, bunun cazibesine dayanamamıştı. Ve gerçekten de tahmin ettiği gibi çok eğleniyordu.

Çelik ağır başlı, sopa yutmuş gibi yürüyen, uysal ve oldukça zarif kadınlardan hoşlanıyordu. Bir de tenlerinin altında, mavi damarları görünecek kadar açık tenli, zayıf kadınlar! Uysal olanları yönetmek adamın işine geliyordu. Dik başlı kadınlarsa, kesinlikle onu deli ediyordu. Ve Çiğdem'in doğasında da kesinlikle başına buyrukluk ve dik başlılık vardı. Her gördüğü yerde Çelik'i paylayıp duruyordu. Ama bunu kılıfına öyle güzel uyduruyordu ki Süheyla, ona destek vermekten ve kadına hayran olmaktan kendini alamıyordu. Süheyla, Çelik'in çıldırdığını görmekten çok keyif alıyordu.

"Abi! Lütfen, benim narin ve masum karım hakkında böyle ithamlarda bulunma! Kalbini kırıyorsun."

Demir'in ciddiyetle söylediği sözler, Süheyla'nın gülümsemesine, Çelik'inse önce kadına bakmasına, ardından da istemsiz bir kahkaha atmasına neden oldu.

Süheyla abartıyla yüzünü buruşturdu. "Aksi gibi, ben de Çiğdem Hanım'ı, Umut uyuduktan sonra kahve içmeye davet etmiştim."

Bu, Çelik'i kızdırmak için söylenmemişti. Süheyla, gerçekten de onu davet etmişti. "Biz gençler, takılırız diye dü-

şünmüştüm!" İşte bu, gerçekten onu kızdırmak için söylenmişti. Çelik, dehşete düşmüş gibi baktığında karı-koca kahkahayı bastılar.

Elinde telefonla kapıda duran kadının dudakları da bu kare karşısında hafifçe seğirmişti. Ardından da kendisine gelip kapıyı tıklattı. Telefonun nereden ve niçin geldiğini hatırlayınca yine canı sıkıldı.

"Ne vardı, Mine?" diye sordu Demir.

"Çelik Bey için bir telefon var." Kadın, telefonu getirmesi için işaret eden adamın meraklı bakışlarına karşılık, "Kapıdaki güvenlik!" diye bilgilendirdi. Kadının artan gerginliği onların da oturuşunun dikleşmesine neden oldu.

Çelik, kaşlarını çatarak telefonu eline aldı. "Evet?"

Ciddi güvenlik görevlisi boğazını temizledi. "Çelik Bey... Immm... "

"Evet!"

Çelik'in sert sesiyle birlikte, adamın dudaklarından sözcükler bir anda döküldü. "Eşiniz... Yani eski eşiniz Senem Hanım, içeriye girebilmek için izin istiyorlar."

Çelik, kaskatı oldu. İfadesi, hızla değişen duygularına ayak uyduruyordu. Afallama, öfke, ardından buz gibi bir sakinlik ve sonra tam bir kayıtsızlık hâli...

"Nedenini bildirme nezaketini gösterdi mi?" Sesi pürüzsüz, tamamen duygularından arınmıştı. Karısının, eski karısının onun kapısına gelmesi için herhangi bir neden düşünemiyordu. Eşi için yalvarması dışında! Adamı iflasın eşiğine getirmişti. Hiç pişman da değildi. Senem için endişelenmiyordu. Çünkü ailesi gayet varlıklıydı.

Adam öksürdü. "Çelik Bey..." Tekrar boğaz temizleme ve Çelik, ona çıkışmanın sınırına gelmişti. "Kendisi bir şey söy-

lemedi. Ancak..." Burada sesini oldukça alçalttı. "Pek de iyi görünmüyor. Aslında, oldukça kötü görünüyor."

Çelik, aniden ayağa kalktı. "Nasıl kötü görü... Boş ver! Onu içeri al."

Endişesi yüzeyseldi. Tıpkı eski bir tanıdığın iyiliğinden endişe etmesi gibi! O kısacık anda Çelik, kendisini yokladı. Daha derinlere süzüldü. Kalbinin en kuytu köşelerini araştırdı. Ancak kişisel, özel hiçbir şey bulamadı. Tamamen eski bir arkadaşına duyduğu, alışılmış bir yakınlığın ötesine geçmeyen zayıf bir his! Ve bir iç rahatlamasıyla nefes aldı.

Düşünceleri almış başını gitmişken, gözlerinin odağı elindeki telefondaydı. Başını kaldırdığında meraklı ve endişeli iki çift göz kendisine bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Demir.

Süheyla, sadece kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatmıştı.

Çelik, onları şoka sokacağını ve öfkelendireceğini bilerek, "Senem," dedi.

"Bu ne cüret?" Demir inanamaz gözlerle bakıyordu. "Kadın yolunu şaşırmış olmalı..." Elini havada sinirle salladı. "Ya da aklını!"

Süheyla başını yana eğdi. O her şeyi biliyormuş gibi bakan gözlerinde belirgin bir sıkıntı vardı. "Kötü mü görünüyormuş?"

Çelik belli belirsiz başını salladı. Onu içeriye davet etmesine neden olan da bu sözlerdi. Senem kötü görünüyordu. Ama ne yönden kötü? Aklına gelen nedenden olmadığını umut ediyordu. Her neyse... Nasılsa birazdan öğrenecekti.

Tam bu sırada içeriye giren Çiğdem'i fark eden olmamıştı. Odadaki gerginlik havası bir sonraki adımı atmasına engel ol-

muştu. Havada resmen çatırdayan bir şeyler vardı. Ve uğursuz hava bir şekilde sanki tenine değiyor gibiydi. Orada, o kadar eğreti duruyordu ki ne bir adım ileri gidebiliyor ne de geri adım atabiliyordu. Burnunu kaşısa, kendilerini sıkıntılı havada kaybeden insanların dikkatini çekecekti.

O da orada kaldı. Hemen kapının yanında, ne içerideydi ne de dışarıda kalıyor gibiydi. Onları görüyor, duyuyor ancak onların kendisini, dikkatle bakmadan fark etmeyecekleri bir noktada duruyordu.

"Çıldırdın, değil mi?" Demir'in yükselen sesi odada yankılandı. "Gerçekten eski karını –seni pat diye terk edip gitmiş olan eski karını– içeriye davet ediyorsun. Kesinlikle delirmişsin!"

"Ne yapmamı istiyorsun? Ne hâli varsa görsün deyip geri göndermemi mi? Özellikle kötü göründüğünü öğrendikten sonra!"

Bu defa cevap veren Süheyla olmuştu. "Kesinlikle, evet!" Kadın, arkasını dönüp koltuğa oturdu ve tamamen rahat bir görüntü sergileyerek bacak bacak üstüne atıp üstteki ayağını sallamaya başladı.

Erkekler onun kadar rahat görünmüyordu. Demir, oldukça öfkeli, Çelik ise kaygılı ancak yine de soğukkanlıydı. Çiğdem'in, onların üzerindeki dikkati hızlı adımlarla kendisine doğru gelen kadınla birlikte dağıldı. Telaşlı yürüyordu. Bir eli hıçkırıklar kaçıran ağzının üzerindeydi. Saçları gelişigüzel toplanmış, üzerindeki kıyafetlerden de alelacele giyinmiş olduğu anlaşılıyordu. Bedenine yapışan bir eşofman altının üzerine bordo renk, kısa bir kürk giymiş, ayaklarında da taşlı topuklular vardı. Uyumsuz giyinmişti ancak kesinlikle kaliteli bir uyumsuzluktu.

Çiğdem, bakışları yüzüne çıkana kadar kadının ne hâlde olduğunu anlayamamıştı. Kenarındaki kurumuş kan ve şiş-

likle, dudağı şekilsiz bir hâl almıştı. Sol elmacık kemiği zedelenmiş, hemen kaşının yanı da patlamıştı. Pürüzsüz olduğu oldukça net olan kadının teni mavi, kırmızı ve yeşil renklerine boyanmış gibiydi. Kadının fiziksel bir saldırıya uğradığı açık bir gerçekti. Bilmediği ise bu kadının kim olduğuydu. İçinden, bu kadın için üzüntünün kabardığını hissetti. Belki bir parça da acıma!

Kadın, birkaç adım ötesinden oldukça hızlı adımlarla geçti. Hafif, aromalı rüzgârı Çiğdem'in burnunu gıdıkladı. Kadın eşiği geçtikten hemen sonra kollarını iki yana açarak ilerlemeye başladı. Bu hâldeyken bile sanki bir sahnede bale gösterisi yapıyormuş gibi havada ve zarafetle yürüyordu.

Gırtlağından gelen, acı dolu ama alçak bir sesle, "Çelik!" diye yakardı.

Çelik, dehşete düşmüş bir hâlde, onu yarı yolda karşıladı. "Lanet olsun! Bu..."

Daha fazla konuşamıyormuş gibi aniden sözlerini yarıda kesti. Boynuna atılan kadını sıkıca, güvenle sardı. Ve yüzünden hızla ifadeler akıp gitti. Şok, acı ve öfke...

Çiğdem'i afallatan şey ise adamın tutuşundaki şefkatti. Öfke, yüzünde belirli bir yer edinmiş olsa da adamın o kadar nazik, zarif ve özenli bir tutuşu vardı ki! Bu adama daha çok sinir olmasına neden oldu. Kibir yumağı, buz sütunu ve tepeden bakan adamın zarafeti, Çiğdem'i o anda deli ediyordu. Onun ve onun gibilerin sınıf ayrımcılığından oldum olası nefret etmişti. Adam da bunun en güzel örneklerinden biriydi.

"Senem, Allah aşkına, bu hâlin ne?"

Çelik'in bir eli, kadının sırtında usulca daireler çizerken diğeri de şakağındaki saçları süpürüyordu. Adamın sesi bile öylesine dikkatliydi ki! Sanki kadını tınısından koruyor, onu incitmekten korkuyordu. Kadın, alnını adamın göğsüne daya-

mış, hıçkırıklarla ağlıyordu. Çelik de sabırla, onun konuşacağı ve kendisini biraz olsun toplayacağı anı bekliyordu.

Ondan hiç beklemezdi. Adamın bu yüzünü görmek, bu güvene ve yumuşaklığa uzaktan da olsa dokunmuş olmak şaşırtıcıydı. Aynı zamanda da durumun onunla uzaktan yakından ilgisi olmadığı hâlde, bir yoksunluk hissi de yaratıyordu. Tuhaf bir ayrım ve anlayamadığı hislerle ufak bir bocalama yaşadı fakat çok kısa bir an sürdü.

Çelik, kendini geriye çekerken elleri kadının omuzlarında kaldı. "Lütfen, ilk yardım çantasını getirmelerini söyler misiniz?"

Süheyla, tam dönmüştü ki Çiğdem'le göz göze geldi. Genç kadın, 'Ben getiririm' der gibi başını salladıktan hemen sonra mutfağa ilerledi. Diğer çalışanları mutfak kapısının önünde toplanmış hâlde buldu. Bakışlarında bolca merak ve endişe geziniyordu.

"İlk yardım çantası lazım!" dedi aceleyle.

Mine, dolaplardan birine doğru ilerlerken, korumacı bir tonla, "Ne olmuş? Burada ne işi varmış?" diye sordu. Bu iki küçük soru cümlesindeki sesin tonu bile, işverenlerine olan sadakatin bir örneğiydi.

"Sanırım darp etmişler. Burada ne işi olduğunu ise bilmiyorum." 'Bana ne?'der gibi omuz silkti. Ki aslında, zaten ona neydi?

Mutfağı bir sessizlik kapladı. Mine bu arada geriye dönmüş, çantayı Çiğdem'in eline tutuşturuyordu. "Anasına gitseymiş ya! Çelik Bey'i niye rahatsız ediyor?" Mine, oldukça öfkeli görünüyordu.

"Gittiğimde sorarım!" Çiğdem, şaka yapıyordu ancak sesinin tonunun ciddi olmasına özen gösterdi.

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Ay sakın! Ben öyle..." Çiğdem'in güldü gülecek ifadesini fark edince başını yana yatırdı. "Bak edepsize ya! Beni kafaya almış!" Cık cık sesleri çıkararak arkasını döndü.

Çiğdem, çantayı salona götürüp taş gibi bir ifadeyle dikilen Süheyla'ya uzattı. Kadın, tepkilerini hiçbir zaman saklama gereği duymuyordu. İçinde bulundukları durum ne olursa olsun kadının davranışları her zaman düşünceleriyle bir oluyordu. Bu, takdir ettiği ve özendiği bir özellikti.

Çelik, kanepeye, hemen yanına oturttuğu kadının yaralarını temizler, ardından bantlarken herkesin gözü onların üzerindeydi. Çiğdem'in gözleri ise, bu kadar özenli olabileceğini hiç tahmin etmediği adamın üzerindeydi. Eski karısının gözleri de Çelik'in üzerindeydi. Kimi zaman acıyla inliyor, adam da anında elini geriye çekerek üzgün olduğunu söylüyordu. Her nedense bu görüntüden rahatsız oldu. Sanki ortada olmayan, yanlış bir şeyler vardı.

Çelik, işini bitirdikten sonra doğrularak yüzüne baktı. Eski karısı ise mahcup ve utanmış bir ifadeyle diğer ikisine bakıyordu. "Huzurunuzu bozduğum için çok özür dilerim. Ama bir an... Ne yapacağımı bilemedim." Sesinden, gerçekten üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Demir, tam ağzını açmıştı ki Çelik araya girdi. "Huzurumuzu bozmadın. *Hepimiz* senin adına üzüldük. Açıkçası, Nilay Hanım'ın da seni böyle görmesini istemezdim."

Kadının dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. "Annem... Duyduğu anda ortalığı ayağa kaldıracak. Ben... Daha fazla kimsenin bilmesini istemiyorum." Konuşurken, dudağındaki yaradan dolayı sesler peltek çıkıyordu.

Demir söze atıldı. "O herifi çoktan şikâyet etmeliydin!"

Ardından da Süheyla, "Ve umarım o kel kafasına bir tava filan indirmeyi başarabilmişsindir!" diye söylendi. Elini havada sinirle salladı. "Onu muştamla tanıştırmalıydım. Hem de o gece!"

Kadının titreyen elleri, dudağının kenarındaki yaranın üzerine hafifçe dokundu. Ardından da genizden gelen bir hıçkırıkla tekrar ağlamaya başladı. Hemen yanında oturan, ona kaygıyla bakan Çelik'in göğsüne doğru, doğal bir tavırla uzanıp başını ona yasladı. Sanki bunu daha önce onlarca kere yapmış gibi...

Çelik'in bir kolu kadını sardı. Yine yatıştırıcı dokunuşları harekete geçti. Fakat bir şey vardı. Kadının tavrındaki samimiyetin aksine adamın tavrı her şeye rağmen mesafeliydi.

"Şişşş! Tamam. Geçti artık. Güvendesin."

Kadın, sarsılmaz bir güvenle, "Biliyorum!" diye fısıldadı.

Demir'in dudakları sevimsiz bir 'O' şeklini aldı. Ancak bunu, kadına fark ettirmemeyi başardı.

Çiğdem, tüm bu trajikomik aile durumunun ortasında kendini fazlalık gibi hissettiği için oradan ayrılmaya karar vererek arkasını döndü. Gerçi Süheyla'nın dışında, diğerlerinin onun varlığından haberdar olmadığına emindi. Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Çelik'in sesiyle durakladı.

"Çiğdem Hanım, mutfaktakilere bir fincan papatya çayı getirmelerini söyleyebilir misiniz?"

Demek ki adam da onun orada olduğunun farkındaydı. İlginç! Onunla, bunu bir güzel tartışabilirdi. Fakat o anda zamanı değildi. Başını sallayıp tekrar yürümeye devam etti.

Mutfağa, "Çelik Bey, papatya çayı istiyor," diyerek girdi.

Mine homurdandı. Fincanları çıkarmaya giderken de homurdanmaya devam etti. Raşit de hemen papatya çayı için harekete geçmişti.

"Hâlâ, Senem Hanım'ın alışkanlıklarını unutmamış!" Mine, fincanı neredeyse kıracak kadar sert bir şekilde tezgâha çarptırdı.

Çiğdem, "Belki de hâlâ karısına âşıktır," diyen kendi sesini duydu. Adam o kadar özenli ve ilgiliydi ki bu mümkün olmayacak bir şey değildi.

Mine sertçe arkasını döndü. Elindeki boş tepsiyi, ona doğru salladı. "Hiç de değil!"

Çiğdem, onu biraz yumuşatmak için ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sadece yorum yapıyordum!"

Mine sinirle güldü. "Makara yapacak zaman mı? Ah. Ah. Sen bilmiyorsun..."

"Aslında, bundan sonra da bilmesem iyi olurdu. Ama yine de anlatacaksın, değil mi?"

"Anlatacağım tabii ki! Buraya neden gelmiş, diye niye şaşırıyoruz, bil!" Yüzü komik bir ifadeyle eğildi. Çiğdem, dudaklarını sıktı yoksa bir kez daha gülerse gerçekten fırça yiyecekti. "Senem Hanım, Çelik Bey'i bir gecede terk etti."

Çiğdem, 'Ne var bunda?' diye sormak istedi. Belki de aralarında kimsenin bilmemesi gereken bir açmaz oluşmuştu.

"Sen şimdi, ne var bunda, dersin!"

Çiğdem, güldü. "Aklımı mı okuyorsun?"

"Bak, nasıl bildim! Senem Hanım, arkasına bakmadan çekti gitti. Çelik Bey, kimseye belli etmemeye çalışıyordu ama kahroldu. Sonra bir baktık ki kadın daha bu evdeki fincanını soğutmadan evlenmiş. Bir de baktık hamile kalmış. Erken doğummuş, peh!" Karşısında Senem varmış gibi elini sertçe salladı. Mavi gözleri koyulaşmış, yüzünde oldukça sert bir ifade vardı. "Bak! Canın yandığında kime sığındın? O adam, senden sonra kendini nasıl zor topladı haberin var mı? Televizyonda

gazetelerde hep aldatıldığını ima ettiler. Kısır olduğunu cümle âleme ilan ettiler. Şimdi çocuğu oldu da ne oldu? Al! Yine burada..."

Raşit, demlediği çayı fincana boşaltırken sözünü kesti. "Bırak dedikoduyu da çayı götür!"

"Zıkkım içsin!" Mine, fincanı tepsiye yerleştirip ayaklarını yere vura vura mutfaktan çıktı.

Genç kadın, aniden sessizleşen mutfak gibi kendi içinde de sessizleşti. "Ben, bir Umut'a bakayım," diyerek o da mutfaktan ayrıldı. Fakat aslında düşünmeye ihtiyacı vardı.

Çiğdem aslında şaşkındı. Hem Mine'yi ve diğer çalışanları ilk defa böylesine aile içindeki durumları ortaya dökerken görüyordu hem de... Öğrendikleri boğazında küçük bir çıkıntı yapmış gibi hissediyordu. Biraz da kafası karışmıştı. Geldiğinden beri gördüğü adamın bir başka yüzüyle –daha yumuşak, daha sakin, daha insan– tanışmıştı. Eğer Çelik, onun tanıştığı adam olsaydı; Senem'e ağzının payını verir, kendisi ilgilenmek yerine bunu bir başkasına devreder, sonra da kadını gerisin geri yollardı.

Mine'nin kısacık serzenişinde, adamın aniden terk edildiğini, acı çektiğini, muhtemelen aldatıldığını ve sırrının –tabi eğer sırsa– açığa çıkarılarak arkasından vurulduğunu öğrenmişti. Çiğdem, kendisine böyle bir şey yapılmış olsa kesinlikle tepkili olacağını biliyordu. En azından, Çelik kadar durumu kabullenmiş görünüp böyle bir şefkat gösterisinde bulunamazdı. İçinden gelmezdi. Adam, bir anda domuz herif olmaktan çıkıp beyefendiliğe terfi etmişti.

Ayrıca tüm bu duygusal karmaşanın içinden de sapasağlam, gemi direği gibi dimdik ayakta çıkmış olduğu belliydi. Umut'un odasına girerken, derin bir iç çektikten sonra, "Hiçbir şey göründüğü gibi değil!" diye söylendi kendi kendine.

"Hiçbir neden, sana böyle davranmasına sebep olamaz! Nasıl izin verirsin? Nasıl daha önceden çekip gitmezsin!"

Senem, alnını tanıdık gelen, sert ve sıcak göğüsten kaldırıp eskiden kocası olan bu güzel ve kaygılı yüze baktı. Hâlâ, ona bakınca yüzünün güzelliği karşısında nutku tutuluyordu. Bir zamanlar onun yanında, kolunda olduğu için gurur duyar, kendini şanslı addederdi. Nitekim öyleydi de! Ve Senem, şansını bir bunalım anındayken elinin tersiyle itmişti. Yanlış, çok yanlış yapmıştı.

Çocuk istiyordu. Bir çocuğun annesi olabilmeyi, ona can verebilmeyi öyle çok istiyordu ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Ve her istediği öyle çok ayaklarına seriliyordu ki şımarmıştı. Çelik, onu şımartmaktan hiçbir zaman çekinmemişti. Ve Senem ne yapmıştı? Ona gerçekten ihanet etmişti. Demir'in kaybolması ve Çelik'in onu arama mücadelesi anlarında kendini ikinci plana atılmış gibi hissetmişti. Ona göre üzerindeki yoğun ilgi azalmaya başlamıştı.

Eğer bir çocuğu olsaydı, kendisinin tüm zamanını alır, Çelik'ten, alışmış olduğu o arsız ilgiyi sürekli etrafında aramazdı. Mithat'la, Çelik, Almanya'ya bir iş seyahati için gittiğinde tanışmıştı. Önce, birlikte kayıtlı oldukları kulüpte, yüzerken

arkadaş olmuşlardı. Sonra spor salonunda da karşılaşmaya başlamış ve birlikte tenis maçları yapmışlardı. O sıralar Çelik'i özlüyordu. Çelik ise Demir'in izini bulmuş olabileceğini söyleyerek, Almanya'dan eve dönmeden İzmir'e geçmişti.

Senem yalnız kaldığını hissetmiş, öfkelenmiş ve dışarı çıkmıştı. Öyle çok içmişti ki Mithat'la karşılaştığında ona tüm derdini anlatıp içini dökmesi zor olmamıştı. Adamın kahve teklifini neden kabul ettiğini hâlâ bilmiyordu. Belki de onun ilgisinden hoşlanmıştı. Sabah uyandığında, adamın kollarının arasında yatıyordu. İkisi de çıplaktı ve bedenleri birbirinin içine geçmişti.

Senem, dehşete düşmüştü. Mithat'ın, onu yatıştırma çabaları da bir işe yaramamış, kendini çok kötü hissetmişti. Duyduğu utanç ve suçluluk boğazını, kalbini... Ruhunu yakmıştı. Çelik'in bir haftalık geziden dönüşünün ardından, onun yüzüne zor bakmıştı. Sonra da annesine gidip biraz onda kalmış, ona her şeyi anlatmıştı. Çelik tüm bunları, Senem'in kendini kaybetmiş hâlini, Senem'in çocuk isteğine yormuştu. Ki aslında en büyük nedenlerden biri oydu.

Mithat, onu annesinde de bulmuş, tatlı tatlı ikna etmeye çalışmıştı. Korunmadıkları için bir çocukları olabileceğini, ikisinin birlikte mutlu olabileceğini, Çelik'le yalnız bir ömür geçirmektense, onunla kalabalık bir aileye sahip olabileceğini anlatıp durmuştu.

Ve sonra Senem hamile kalmıştı. Korkmuş, utanmış, yerin dibine geçmişti. En çok da kendisine öfkelenmişti. Fakat elini karnına koyduğunda da... Büyülenmişti. Anne olabileceğinin ihtimali bile, onu önüne geçilemez bir mutluluğa sürüklemişti. Çabuk karar vermiş, aynı gece Çelik'i terk etmişti. Kısa süre sonra da Mithat'la evlenmişti. Ama Çelik'i hep özlemişti. Onun kendisini el üstünde tutmasını, şefkatini, sıcaklığını,

huysuzluğunu! Hele de Mithat'ın kıskançlıkları her geçen gün daha da arttıkça, özlemi daha da artmış, kendini sürekli kıyaslama yapmaktan alamamıştı.

Şimdi geldiği nokta da işte buydu. Çok sevdiği oğlunu o canavarla bırakmış, ayrılmak istediği için dayak yemiş, evden zorlukla kaçmış, eksi kocasına, güvenebileceği tek insana sığınmıştı.

"Onu terk etmek istediğimi söyledim." Sesi fısıltıdan öteye geçemiyordu. "Ondan ayrılmak istediğimi söyledim ama o, bunu kabul etmedi. Oğlumun yüzünü göstermemekle tehdit etti."

"Orospu çocuğu!"

Senem, başını kaldırıp küfür eden Demir'in yüzüne baktı. Cılız bir gülümsemeyle ve canı yanarken, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

"Emniyete başvurmalı ve durumunuzu anlatmalısınız!" Demir'in eşi Süheyla'nın bakışları taş gibi sertti. "Ayrıca darp raporu da alsaydınız iyi olurdu." Ardından yakıcı bir alay taşıyan bakışları Çelik'i buldu. "Tabii suratsız bir melek de iş görür!"

Çelik'in tepkisi hiç beklemedi. "Süheyla!"

Uyarısını yaptıktan sonra zarifçe ayağa kalkmış, ellerini de ceplerine sokmuştu. Ne zaman gergin olsa ve zihninde bir işin peşinden koştursa ellerini böyle ceplerine koyardı. Bu, onun düşüncelerinin içinde kaybolduğunu gösterirdi. Süheyla'nın tepkisini sadece adını söyleyerek savuşturmuş ancak kadın hiç utanmış görünmemişti. Ama Senem utanmıştı! Çaldığı bu kapı, onun için hem çok yanlış hem de doğruydu. Çelik, onu savunmasız bırakmaz, Mithat'ın hakkından da gelirdi. Ancak o, terk edip gittiği eski kocasıydı ve kimse onun gibi olamazdı.

Çelik'in sesiyle düşünceleri bölündü. "Şimdilik bu konuyu burada bırakalım. Misafir odalarından birinde, Senem'e dinlenmesi için müsaade edelim. Konuyu da yarın sabah kapsamlı

bir şekilde ele alalım." Bakışları yılmaz bir kararlılıkla Senem'e çevrildi. Normalde altın rengi olan gözleri öfkeyle kahverengiye çalmıştı. "O adam, sana yaptığının hesabını verecek. Bu, kesinlikle yanına kâr kalmayacak. Bunu söylüyorum. Çünkü bu gece rahat bir uyku çekmen gerek."

Senem, panikle ayağa kalktı. "Oğlumu benden kaçırır!" Elleri, yalvarır gibi Çelik'e doğru uzanmıştı.

"Bana biraz güven, lütfen!"

"Ben sana hep güvendim."

Senem'in bu sözünden sonra, Demir homurdandı. Ancak Senem, o anda bunu umursamıyordu. Çelik'i nasıl terk etmişti? Tanrım! O hiç hak etmediği hâlde, ona böyle duyarlı ve nazik davranırken eziliyordu resmen! Adam, kendisine doğru geldi. Bir eliyle omzunu 'dostça' okşadı. Ve bu Senem'in canını yaktı. "Tüm her şey hallolacak. Şimdi sadece senden dinlenmeni istiyorum."

Senem, başını salladı. "Teşekkür ederim."

Çelik her zaman böyleydi. Her zaman Senem'le ilgilenmişti. Ve her zaman dokunuşunun onu rahatlatmasına izin vermişti. Ama bu gece, o dokunuşta eksik bir şeyler vardı. Tutuşundaki sahiplenme eskiden olduğu yerde değildi. Elbette olmayacaktı! Artık onun karısı değildi ancak geriye, geçmişe dönmek çok kolay olmuştu. En azından Senem için! O sıcaklığı ve yakınlığı, o koruma duygusunu çabucak yakalamıştı. Aşina olduğu bedeninin kokusunu hiç zorlanmadan hatırlamış, ister istemez içine çekmişti. Senem, onu çok özlemişti. Acaba o da özlemiş miydi? En azından, azıcık bile olsa!

"Nesrin Hanım, lütfen misafir odalarından birini Senem Hanım için hazırlayın."

Senem arkasını döndü. Ve daha önce ona karşı hiçbir duygusunu yüzeye çıkarmamış olan kadının, sert ve soğuk bakış-

larıyla karşılaştı. Ancak yüzü yine eskiden olduğu gibi bir şeyi ele vermiyordu. Başını salladıktan sonra gitti.

Demir'in eşi sesli bir iç çekti. Sanki ağzında onlarca kelime varmış da onları zorlukla tutuyormuş gibi görünüyordu. Daha sonra ağzını açtı. Ancak sadece, "Ben, bir Umut'a bakayım," dedi.

Demir, eşine bir şeyler fısıldadı. Yanağını öpüp onu gönderdikten sonra koltuğa yerleşti. Aynı anda, Senem'in odasının hazır olduğunu haber verdiler.

Çelik, ona hafifçe gülümsedi. "İyi geceler."

Bu, Senem'in de odadan gitmesi gerektiğini söylüyordu. Cılız bir sesle bir şeyler geveledikten sonra Mine'nin peşinden yukarıya çıktı. Odaya girdiği anda da tüm geçmiş üzerine çullandı. O anda misafir olarak kaldığı odada, onlarca kere misafir ağırlamıştı. Hep iyi bir ev sahibi olmak için çırpınırdı. Ve o gece, orada misafir olmak –aslında tam olarak bir sığıntı sayılırdı– canını yakıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ve yaptığı hatayı o anda daha iyi anlarken, telefonunu çıkarıp annesinin numarasını tuşladı.

Çelik, Süheyla'nın onun için aldığı kral koltuğunda oturuyordu. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, elleri koltuğun kolçaklarındaydı. Kardeşinin sabırlı bakışlarından bihaber düşüncelerle boğuşuyordu.

Ne yapması gerekiyordu? Elbette, ona yardım edecekti. Hiçbir şey olmasa bile ondan yardım istemiş, ilk onun kapısını çalmıştı. Bunu görmezden gelemez, onu geri çeviremezdi. İnsanların, hatalarının bedelini kendilerinin ödemesi taraftarıydı. Ona göre ancak böyle tecrübe sahibi olunurdu. Ama bu başka

bir durumdu! Bir kadına fiziksel saldırıda bulunmak ne demekti? Senem'in yüzü gözlerinin önüne geldiğinde elleri kolçakları sıkıca kavradı. O adamı eline geçirirse –ki geçirecekti!– bir kaşık suda boğacaktı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kardeşinin artık sabrı taşmış sesiyle birlikte başını kaldırdı. "Onu bu adamdan kurtarmayı!"

"Allah'ını seversen! Mantığını trene mi bindirdin? Bu, sana mı kaldı?" Demir, öfkeyle ayağa fırladı. "Duyulduğunda neler olacağını tahmin edebilirsin. Medya kapında yatacak. Herkes geçmiş haberleri karıştıracak. Ve tabii ki ismin baş sayfalara yerleşecek! Onu burada tutamazsın."

Kardeşinin neden bahsedip durduğunun farkındaydı. Aynen söylediği gibi olacak, tahminleri doğrulanacaktı. Ancak zaten Çelik de Senem'i orada iki günden fazla tutmayacaktı. Sadece sağlığı biraz daha yerine gelsin, biraz toparlansın istiyordu.

"Elbette burada kalmayacak. En fazla iki gün..." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Ne hâlin varsa gör diyemem. Sen de diyemezdin!" Ki Demir, kendisinden daha yumuşak huyluydu.

"Demezdim. Ama onu da evimde, bir oda yanımda tutmazdım. Haber yayıldığı anda iş ilişkilerin de etkilenecek. Yüzüne karşı ne kadar olgun davrandığını söyleyecek, arkandan da demediklerini bırakmayacaklar. Ve o bakışlardan da daha ileri gideceğini anlayabiliyorum. Yapma!" Parmağı göğsünü hedef almıştı. "Zarar gören yine sen olacaksın!"

Çelik, bunu da biliyordu. Ancak o, kendi içindeki doğrulara göre hareket edecekti. Senem'le bir geçmişleri vardı ve onu yüz üstü bırakamazdı. Ayrıca aklında da henüz şekillenen iyi bir hareket planı oluşmuştu.

"Yarın, avukat Selim ile bir görüşme ayarlayacağım. Bana, bu tür durumlarla ilgilenen, işinin ehli iyi bir ekip kurmasını

isteyeceğim. Benimle de kesinlikle bir bağları olmayacak. Emniyet müdürüyle de görüşüp ne yapabileceğimize bir bakarız. İşleri yoluna koyduktan sonra da onunla bir daha görüşmeyeceğim."

Eğer Senem'e, duygusal herhangi bir tepki gösterseydi bu işe kesinlikle karışmazdı. Elbette yardımda bulunurdu fakat tüm olayın dışında kalırdı.

Kardeşi, bu konuda ona güvenmediğini belli eden bir tonla, "Umarım," diye mırıldandı. Ardından da salondan ayrıldı. Anlaşılan herkes kalp kırıklığını kendisinden daha çok yaşıyordu. Ama bunu anlayabilirdi. O da sevdikleri için kırgınlıklar yaşamıştı. Belki onlardan daha çok...

Senem, ona gelmişti. İhtiyacı olduğunda ilk kendisini bulmuştu. Derin bir iç çekti. İki yıl önce bu durum meydana gelmiş olsaydı; ruhu değil, ama gururu konuşurdu. Muhakkak ona, kendisini terk ettiği için pişman olduğunu, o daha farkına varmadan söyletirdi. Çünkü terk edilişini henüz kabullenememiş, kaldıramamıştı. Şimdi ise... Şimdi aklında eski karısı belirsiz, silik bir yer kaplarken, o akşam daha net farkına vardığı yeşil gözler, zihninin yarısına hâkim olmuştu.

O yeşil gözlerde anlaşılır bir acıma duygusunun ardında zayıf bir küçümseme gizliydi. Ve bakışın odağı da Senem'di! Çelik, Çiğdem'in bakışlarını fark ettiğinde şaşırmıştı. Ona, özel meselelerinde kendilerini yalnız bırakmasını söylemek istemiş, yapamamıştı. Hâlâ anlayamadığı, ne için yaptığını bilmediği bir sebepten, kadın salondan çıkarken onu durdurmuş, kendisine bakmasını sağlamıştı.

O gözlere tekrar bakana kadar, onu niçin durdurduğuna dair mantıklı tek bir sebep düşünememişti. Ve sonra sırf kendisine terslenmesini istediği için, onu mutfağa yollamıştı. Ancak kız, farkında olmadan en doğrusunu yaparak başını sallamıştı. Eğer

normal anlarda böyle bir şey istemiş olsa Mine'yi çağırıp ona söylemesi gerektiği hakkında akıl verip dururdu. Çelik, aniden kendisini yakalayıp başını silkeledi. Ardından da neden o kahrolası kadını düşündüğü hakkında homurdanırken salondan çıkmak için ayaklandı. Durup dururken neden o kadını düşünmüştü, anlamıyordu. Hem de gündemleri bu kadar karışmışken! Aniden bir şeye çarptı ve öfkeli bir 'Ah' sesiyle birlikte başını kaldırdı.

Kadının dudakları gerilmişken, gözleri kızgın oklar fırlatıyordu. Dişlerini sıkarak, "Bekliyorum!" dedi sinirle.

Çelik, kadının ne beklediği hakkında fikir yürütemiyordu. Çünkü o anda öfkelenmekle meşguldü. Bu kadının ters ve usulsüz tavırları onu deli ediyordu. İşin komik tarafı onu kovamıyordu bile! Kahrolası Süheyla...

"Eğer taksi filan bekliyorsanız yanlış yerdesiniz, Çiğdem Hanım!" Eliyle hemen solunda kalan dış kapıyı gösterdi. "Size kapıdan dışarı çıkıp kapıyı da dışarıdan çekmenizi öneriyorum. Birileri taksiyi nereden bulacağınızı size mutlaka söyleyecektir. Hatta gidin ve bir daha dönmeyin."

Kadının kaşları yukarı kalktı. "Eğer ayağını ayağımın üzerinden çekersen gideceğim. Bu durumda görüyorsun ki mutfağa bile gidemiyorum!"

Kadın bunları söylerken Çelik çoktan ayağını çekmişti. "Ayağımın altında ne işiniz var?" diye çıkıştı.

Çiğdem, kulaklarına inanamıyormuş gibi ağzını kocaman açtı. "Pes doğrusu! Ama niye şaşırıyorum ki? Sen, önüne bakmadan yürüdüğünde bile hata başkasındadır!"

"Laubaliliğiniz sınır tanımıyor. Benimle düzgün konuşun."

Kadın, homurdanarak arkasını dönüp gitti. Çelik her ne kadar onun dış kapıdan çıkmasını umut etse bile mutfağa doğru ilerliyordu.

O da arkasından kısa süre bakıp mırıldandı. "Terbiyesiz kadın!"

Çiğdem, Umut'u kahvaltıya indirmek için giydirirken minik çocukla sohbet ediyordu. Umut'un kahvaltısını her zaman annesi yaptırırdı. Fakat bu sabah geç kaldığı, Umut da uyanmadığı için çoktan kahvaltıya inmişti. Ancak henüz evden çıkmamıştı ve hâlâ oğlunu bekliyordu. Çiğdem ise diğerleriyle birlikte salonda kahvaltı yapmayı hiç istemiyordu! Normalde diğer çalışanlarla birlikte erkenden yapardı.

O suratsız adam da hafta sonları çalışmadığı için muhtemelen kahvaltıda olacaktı. Eski karısına bile şefkat gösterebilen bu adamın kendisiyle derdi neydi acaba?

Umut'un gülen yüzüne baktı. "Çok sevimsiz bir amcan var!" dedi şarkı söyler gibi.

Çocuk onu tekrarladı. "Seimsi..."

"Evet. İşte o senin amcan oluyor."

"Amca!"

"Evet. İşte o tam bir kıl!"

"Kıy..."

Parmaklarının tersiyle çocuğun yüzünü okşarken, "Aramızda,"diye fısıldadı.

Umut, neden bahsettiğini anlıyormuş gibi gülümsedi. Ardından, birlikte aşağı kata indiler. Salona girdiğinde yüzlerdeki ifadelerden kimsenin doğru düzgün uyumadığı belli oluyordu. Kendisinin de zaten pek uyuduğu söylenemezdi. Dinç gibi görünen tek kişi Çelik'ti. Domuz! Masanın başında oturmuş gazetesini okuyordu. Kahvaltısını yapmış olmalıydı ki önünde bir fincan kahve duruyordu.

Televizyonda borsa haberleri veriliyordu. Ama kimse ilgilenmiyordu. Masada, Umut'un servisinin yanında boş bir servis daha vardı. Bu da muhtemelen kendisinindi. Karşısında da Senem'in olduğunu düşündüğü boş bir servis daha vardı. Süheyla, kocasıyla alçak sesle konuşurken kendilerini fark etti. Anında ayaklanıp onlara doğru geldi ve oğluna günaydın derken, onu yerine oturtmak için kucağına aldı.

Bu sırada Çiğdem, masaya doğru hafifçe gülümseyip, "Günaydın," dedi.

Demir, oğluyla ilgilenirken ona karşılık verdi. Çelik gazetesini indirdi. Çiğdem'in bulunduğu tarafa baktı. Gazeteyi katlayıp masaya koyarken, mesafeli bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Günaydın. Nasıl oldun?"

Çiğdem, tokat yemiş gibi öylece kalakaldı. Şaşkınlığı muhtemelen yüzünden ayan beyan okunuyordu. Kendini rezil etmeye ramak kalmışken arkadan alçak, duru bir ses yükseldi.

"Günaydın," Senem yanından geçip Çelik'in yanındaki sandalyeye ilerledi. "Daha iyiyim. Teşekkür ederim." Uzanıp Çelik'in elini hafifçe kavradı ve çabucak geri bıraktı.

Çiğdem, kendisi için ayrılmış yere otururken yutkundu. Başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Neredeyse onun, kendisiyle konuştuğunu sanıp cevap verecekti. Hâlbuki adam, kendisine 'günaydın,' demeye bile tenezzül etmemişti. Afallamışlığından kurtulup adama karşı uzun bir hakaret silsilesi aklından geçerken, başını kaldırdığında göz göze geldiler. Çelik, hafifçe başını eğince, görmemezliğe gelip başını çevirdi. Ve Umut'un kahvaltısıyla ilgilenmeye başladı.

"Avukatımı arayarak senin için bir ekip oluşturmasını rica ettim. Benimle hiçbir şekilde ilintisi olmayacak ancak yakından takip edeceğim." Çelik'in alçak sesinde kadını yüreklendiren bir tını vardı.

Süheyla homurdanırken, Demir bir iç çekti. Çiğdem, göz ucuyla Senem'e bir bakış attı. Çelik, sanki onu uçurumundan düşerken son anda yakalamış gibi bakıyordu. "Başına dert oldum. Çok üzgünüm!" diye mırıldandı.

"Lütfen, öyle düşünme!" Çelik'in sözlerinden sonra Süheyla bir kez daha homurdanınca, adamın bakışları ona yöneldi. "Yavaş ye, Süheyla! Bak, boğazına diziliyor. Konuşma güçlüğü çekiyorsun."

Demir, hemen söze atıldı. Alaylı ve aynı anda uyarı veren bir tonla, "Onun konuşmasını isteyeceğini sanmıyorum!" dedi.

Çelik, Demir'in sözlerini umursamış gibi görünmedi. Tekrar Senem'e baktı. "Senin için bir de eşyalı bir ev kiraladım. Yarın hemen yerleşebilirsin."

Senem'in yüzü ölmüş balık ifadesini andırırken, masada uzun süre kimsenin bozmadığı bir sessizlik oldu. Ancak bu sessizlik Umut'un hoşuna gitmemiş olmalıydı ki amcasına bakarak ve gülerek, "Seimsi, amca!" dedi. Ardından ellerini çırptı.

Çatal Çiğdem'in elinden düştü ve onu hızla geri aldı. Yüzü yanmaya başlamıştı. Adamdan hoşlanmıyor olabilirdi. Ona içinden saydırıp sövüyor da olabilirdi. Ancak bunları çocuğa öğretmesi hiç etik değildi. Amacı öğretmek olmasa bile!

"Anlamadım, amcacım!" Çelik'in sesi çocukla konuşurken hep olduğu gibi şefkatli ve yumuşaktı.

Çiğdem, Süheyla'nın sırıttığını, Demir'in dudaklarını bastırdığını, Senem'in ise tüm bu durumun dışında gözlerini boşluğa dikerek bembeyaz olduğunu fark etti. Yüzündeki yaralar bir önceki güne göre çok daha iyi görünüyordu. Kimi kısımlar maviye çalarken, bazı kısımlar daha da kararmıştı.

Çelik ise hâlâ çocuğa bakıyordu. "Seimsi, kı amca!" Umut tekrar gülerek ellerini çırptı. Umut, sözcükleri Çiğdem'in uy-

durduğu melodiyle söylüyordu. Adam, çocuğa kaşlarını çattı. Hâlâ anlamamıştı. Fakat Çiğdem'in yüzüne de kuşkulu bir bakış atmadan edememişti.

Adamın merakını Süheyla, ayağa kalkarken neşeli bir sesle giderdi. "Sonunda, o da senin ne kadar sevimsiz bir adam olduğunu anladı."

Çelik, durumu kavradığında keskin bakışlı altın renkli gözler Çiğdem'i buldu. Çiğdem, kızarıklığını saklayamazdı. Fakat hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdi. Hatta ve hatta tüm utanmışlığına rağmen arsızlık bile yapabilirdi. İmayla kaşlarını kaldırırken, gözleri birbirine meydan okumaya başladı.

Adam, bakışlarını ondan çekmenden, "Neyse ki tam çağındasın Umutum! Maazallah, terbiye alacağın yaşı çoktan geçmiş olsaydın ne yapacaktık?" dedi. Sesi keskin bir bıçak gibiydi.

Adam ne olduğunu anlamış, uzun uzun da Çiğdem'e terbiyesiz demişti. Çiğdem, mağlup olduğunu hissedince adama daha çok bilendi. Ve başını kaldırmadan Umut'la ilgilendi. Süheyla, vedalaşıp kocasıyla birlikte giderken mırıldanıyordu. Çiğdem, sadece, "Gol!" sözünü duydu.

Onların ardından Senem, Çiğdem'in orada olduğunu unutmuş gibi boğazını temizleyerek söze başladı. Kendisini umursamadan özelini konuşuyor olmasına şaşırıyordu aslında. Sonuçta o bir çalışandı ve özel meselesine kendini dâhil etmek istemeyebilirdi. Ancak Çelik, çalışanlarını öyle titizlikle seçiyordu ki belki de Senem söylediklerinin evden dışarı çıkmayacağına emindi.

"Çok naziksin. Ama bana bir ev ayarlamaya gerek yok. Anneme de gidebilirim. Hatta Bodrum'a gider bir süre de dinlenirim."

"Gidecek yerin olmadığı için değil! Bu, bana mantıklı geldiği için ayarladım. O herif, senin gidebileceğin yerleri mutlaka biliyordur. Bende kalman ise çok uygunsuz olur. Adının benimle anılması daha da fena olur! Yoksa oğlunun velayetini alman, ekibimiz ne kadar iyi olursa olsun tehlikeye girer!" İçini çekti. Daha nazik bir tonla, "Çok sağlam bir doktordan da darp raporu ayarlıyorum!" dedi. Sanki bunu yaptığı için kadından özür diliyor gibiydi. "Bunlar mahkemede sana artı getirecek önlemler."

"Gerçekten... Gerçekten çok düşüncelisin!" Senem uzanıp adamın elini tuttu.

Çiğdem, onları göz ucuyla izliyordu. Umut'a kahvaltı ettirmiyor olsaydı, kolaylıkla heykel sanılabilirdi. Kadının hareketlerinde kötü bir şey olmasa da –ki kötü de olsa onu ilgilendirmezdi– bir şey onu rahatsız ediyordu. Hatta sinirlendiriyordu. Bu nedensiz ve saçma sapan öfke de onu oldukça rahatsız ediyordu.

Belki de adamın düşüncelerinin inceliğinden rahatsız oluyordu. Başka bir adam olsaydı, onun yaptıklarının tek bir tanesini bile yapmak için kılını kıpırdatmazdı. Adam tam bir... Beyefendi gibi davranıyordu.

Umut'la birlikte salondan ayrıldıktan sonra ertesi güne kadar onları görmemişti. Zaten görmeyi de istememişti. Onların yakınlıklarını görmenin, onu sinirlendirmesinin rahatsızlığını yadırgamıştı. Çünkü onların diyaloglarından rahatsız olmamalıydı.

Ertesi gün, Umut'un uyku saati sırasında çay içmek için mutfağa indi. Adımını atar atmaz da çalışanların telsiz telefonu çalmaya başladı. Normalde mutfakta illa ki bir kişi olurdu. Ancak o gün yoktu. Bir süre birilerinin gelmesini bekledi. Sonra da içini çekerek telefona ilerledi.

"Alo?"

Kısa bir duraksamanın ardından, Demir konuştu. "Çiğdem?"

"Evet, benim. Iıı... Etrafta kimse olmadığı için ben açtım."

"Anladım. Abimin cep telefonu da, odasındaki de cevap vermiyor. Golf için henüz çıkmamış olması lazım. Telefonu ona götürebilir misin? Acil bir durum var!"

"Tabii, elbette."

Çiğdem, çoktan yukarı çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Oda kapısının önünde durdu ve kapıyı tıkladı. Bir süre bekledikten sonra tekrar tıkladı.

"Kapısına vurdum ancak cevap vermiyor."

"Tamam. Ben bir telefon görüşmesi daha yapmak zorundayım. Sen tekrar tıkla, cevap vermezse de içeri gir, lütfen! Hemen bana dönsün."

"Tamam. Anladım."

Kapıyı tekrar tıkladı. Bir süre bekledi. Ardından da rahatsız olarak kapıyı açtı. Bir ağlama sesi geliyordu. Elbette, Çelik'in sesi değildi. Çiğdem, birkaç adım daha atarken iyice huzursuz oldu. Onu ararken ister istemez odayı da inceliyordu. Duvarlar için kaba beton kullanılmıştı. Kare kesim camlar, bu eski tarz duvarla birleştiğinde aslında romanesk bir hava oluşmuştu. Odada dört pencere vardı ve bir tanesinin önünde orijinal olduğunu düşündüğü iki tablo, duvara dayanmış halde duruyordu.

Yatak, siyah bir paravanın hemen önünde duruyordu. Odada siyah, gri ve beyaz renkler ağırlıklı olarak kullanılmıştı. Saten örtülerin süslediği yatak sanki havada duruyor gibi görünüyordu. Başlığı ve diğer mobilyalar ise oldukça klasikti. Tam da o kıl herife göreydi! Eskitilmiş parkenin üzerine krem rengi, el oyması bir halı serilmiş, bir köşesinde ciltli kitaplar üst üste dizilmiş halde duruyordu.

Bir hıçkırık onu kendisine getirdi ve kalbinde ufak bir çarpıntı oldu. Sıkıntıyla bir adım daha atarak, sesin geldiği yöne döndü. Kapısı ardına kadar açılmış banyonun içinde duruyorlardı. Çelik, beyaz bir bornoz giymiş olan Senem'in omzunu ne çok samimi, ne de çok sert bir şekilde kavramıştı.

"Lütfen!" diyordu Senem. "Seni çok özlemişim!" Sesi bir kurbağayı andırıyordu. Bir kez daha hıçkırdı.

Çelik'i daha sonra fark etti. Adamın üzerinde sadece beline bağladığı bir havlu vardı. Hafifçe utanırken yanaklarının ve kulaklarının ısındığını fark etti. Gitmesi gerektiğini biliyordu. O kadar özel bir zamana denk gelmişti ki şansına ne kadar küfür etse azdı. Ama bir adım dahi atmıyordu. Adamın şefkatli ama aynı zamanda uyaran bakışları kadının yüzünde geziniyordu.

Çelik, önce içini çekti, ardında da elini kadının üzerinden çekip yanına saldı. "Lütfen, birazdan söyleyeceklerimi bir ima olarak algılama! Canını yakmak için değil, durum böyle olduğu için tamamen gerçeği dile getirmek adına söylüyorum." Elini bu defa kadının yüzüne doğru uzattı ve hemen geriye çekti. "Sen, benim için eski bir tanıdıksın! Sana arkamı dönmeyişimin nedeni bu!" Yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, aslında bunu her şekilde yapardım. Ve ben... Bir başkasının karısına dokunmam! Beni tanıyorsun."

Kadın, başını adamın göğsüne gömdü. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Şu an canım çok yanıyor." Adam tekrar, sadece kadının omuz kıvrımını hafifçe okşadı. "Çok özür dilerim. Yanlış... Yanlış yaptım affet!"

"Ben seni çoktan affettim." Çelik, neşesizce gülümsedi. "Sen de beni affet." Ve onun affında her nedense bir burukluk vardı.

Belki birbirlerine söyleyecek daha fazla şeyleri vardı. Fakat çalan telefon aniden dikkatleri dağıttı. Çiğdem'in sımsıkı elin-

de tuttuğu telefon! Kadının başından aşağı kaynar sular dökülürken ve ikili, afallamış bir hâlde kendisine bakarken, hızlı bir refleksle yürümeye başladı. İkisinin giyimi de oldukça uygunsuz olduğu için yere bakarak yürüyordu. Kafasını kaldırmadan telefonu adama uzattı. Senem'e bakmıyordu bile!

"Çiğdem Hanım, bu ne cüret? Odama girmiş, bizi mi dinliyorsunuz?" Çelik'in sesi, hamam tarzı banyoda kırbaç gibi şakladı.

Elindeki telefon çalmaya devam ederken, Çiğdem kendine hayret ederek, önce başını ardından da kaşlarını ukalaca kaldırdı. "Konuşuyor muydunuz?" Sinirle dudaklarını büzdü. "Kardeşiniz, telefonda! Hayat memat meselesi olduğunu söyledi. İçeri girmemi de o istedi. Yoksa çoğunlukla kapınızın üç metre uzağından geçmeye gayret ediyorum."

Doğrudan adamın gözlerine bakıyordu. Bu arada yüzünün de kendisini ele vermediğini umuyordu. Söyledikleri konusunda sıkıntı çekmeyeceğini biliyordu, çünkü Demir Bey, acil olduğunu söylediyse de bir yerlerde bir şey içeceğini söylemek için bile durumu abartabilirdi.

"Kapıyı çalabilirdiniz!" Adam telefonu sertçe elinden aldı.

"İnanın dakikalardır deniyorum!" Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Ve hatırlatayım: Ben, sizin uşağınız değilim!"

Arkasını dönüp ayaklarını sertçe yere vurarak giderken önce adamın, "Münasebetsiz!" dediğini duydu. Ardından da telefona cevap verdiğini...

"Evet? Ne diyorsun, yahu! Nereden duymuşlar?"

Çiğdem, kapıyı sertçe kapatmadan önce bunları duymuştu. Dışarı çıktığında elini göğsüne koyarak derin bir soluk aldı. Yanakları yanıyordu ve elini yelpaze gibi sallayarak biraz olsun serinlemeye çalıştı. Durumun ne olduğunu bilmiyordu fa-

kat Demir'in bir şeyler içmeye çağırmadığı kesindi. Çiğdem, bir saat sonra yemek salonunda Umut'a yemek yedirirken onları böyle kaygıya düşüren durumu oldukça net öğrendi.

Çelik, şaşkınlık içinde televizyon ekranına bakıyordu. Bir öfke dalgası ise vücudunun orta yerinden harekete geçmişti bile. Elleri alelacele giydiği pantolonun ceplerinde, dişleri giderek artan bir baskı ile sıkılmış bir hâldeydi.

Ekranın bir köşesinde, Senem'le evli oldukları zamanlardan kalma bir fotoğraf vardı. Arka planda ise habercilerin kamp kurdukları, köşkün ön cephesinin görüntüleri dönüyordu. Spiker bir gece önceden yaşananları sanki ilk elden duymuş gibi anlatırken, araya da can alıcı sorular sıkıştırıyor ve olayı daha da dramatize ederek Senem'in mutsuz evlilik hayatından bahsediyorlardı.

Çelik, elini cebinden çıkarıp saçlarının arasından geçirdi. Sabrının sınır çizgisine yaklaşmıştı. Ekrana artık bakmaya gerek yoktu. Nasılsa aynı şeyler dönüp duracaktı. Ta ki içlerinden biri evden dışarı çıkana kadar! Birkaç dakika önce eve gelmiş olan Demir ve Süheyla da içeri girebilmek için çetin bir mücadele vermek zorunda kalmışlardı. Haberciler resmen demir kapının önünü tutmuşlardı.

Ekranlarda böyle durumlarla anılmaktan nefret ediyordu. Bir işinin başarısını izlerken ne kadar gururlanıyorsa, böyle bir durumla anılmak ve günlerce bu haberlerin değerinin düşme-

sini beklerken çektiği sıkıntıdan da nefret ediyordu. Belki de iki kardeş babalarının kemiklerini sürekli sızlatıyorlardı. Bu durum magazin basını için çok büyük bir lokmaydı. Ve herkes bir parça almak için sivri dişlerini ortaya çıkarmıştı. İsimlerine böyle bir çentik daha atmak Çelik'in canını oldukça sıkarken, öfkeyle hareket edip yanlış adımlar atmaktan kaygılanıyordu.

"Lanet olsun! Gaz çıkarsak kapının önünde toplanıyorlar." Süheyla, elini sinirle havada sallayıp yemek masasına doğru ilerledi.

"Çünkü çıkardığın gaz bile bazen borsada iniş çıkışlara neden olabilecek kadar değerli, kadın!"

Çelik, ikisine de sert bir bakış attı. "Her ikiniz de gevşek ağızlarınızı bir süre zapt edin!" Ardından bakışları dehşet içinde televizyona kilitlenen Senem'e çevrildi.

Elbette Süheyla, onun sözlerini umursamamıştı bile. "Tabii, o gaz dışarı sızmasaydı şu an daha fazla ağrı çekmek yerine, rahatlamış olurduk."

Çelik, kadını tekrar uyaracaktı fakat söyledikleri ne kadar usulsüzce dile getirilmiş olsa da doğruydu. "Ben de bunu merak ediyordum." Bakışları Senem'in hayaleti andıran yüzünden ayrılmadı. Nezaket ve yardım da elbette bir yere kadardı. Kendileri zarar gördüğü anda Çelik, kolaylıkla arkasını dönebilirdi. "Burada olduğunu kim biliyor?"

Senem, gözlerini irice açarak ona afallamış ve yaralanmış bir bakış attı. Ancak Çelik taviz vermedi. "Kim?" diye tekrar sordu. Onun burada olduğunun haberinin kendi içlerinden çıkmayacağından oldukça emindi.

Kadın, gözlerinden akan damlalar boynuna doğru süzülürken kırgın bir sesle, "Hiç... Hiç kimse!" diye cevap verdi. Sesi, ifadesi, bakışları çok gerçekçiydi. Ve o bakışlar aniden odada varlığı unutulmuş birine kaydı.

Çelik'in bakışları da anında Umut'un öğle yemeğini henüz yedirmiş olan Çiğdem'e kaydı. Şüphe ve kızgınlıktan önce aklına bir saat önceki görüntüsü düştü. Tamamen aniden gelen ve amaçsız bir görüntüydü. Şimdiki kayıtsız hâlinden eser yoktu. Kadın, elindeki telefonu sımsıkı kavramış hâlde kendilerine doğru gelirken yüzünün aldığı renk öylesine kırmızıydı ki bir kadını böylesine kızarmış hâlde görmeyeli uzun zaman olmuştu. Sonrasında da zaten yine Çelik'e meydan okumuştu. Kadının gözlerinden akan ruhuyla, ifadesinin tezatlığı çarpıcıydı.

Senem'in, onu hazırlıksız yakalayışı bile bu kadar kafasında yer etmemişti. Ve gerçekten hazırlıksız yakalanmıştı. Duş alırken arkasından sarılan eller, şehvet değil acıma ve her nedense öfke getirmişti. Çelik, bu iki duyguyu da bastırmış, Senem'le ancak o şekilde konuşabilmişti. Eğer bu kadar yaralı görünmüyor olsaydı daha sert çıkabilir, alması gereken asıl cevabı yutmayabilirdi. Daha sonra da Demir'in telefonuyla tamamen aklından çıkmıştı.

Sessizlik uzarken, odada bulunan herkesin bakışları Çiğdem'i buldu. Demir ve Süheyla tarafsız görünüyor gibiydi. Çelik'se evdeki diğer çalışanlara, yakın çevresindeki bazı insanlardan daha fazla güvenirdi. Ama Çiğdem'i tanımıyordu. Sigortasını bile yapmalarını istememişti. Ne adresini vermişti ne de telefon kullanıyordu. Neden?

Belki de gerçekten kanalları aramış, haberi en iyi fiyatı verene satmıştı. Kadın, sanki bakışlar ona dokunmuş gibi aniden gözlerini kaldırdı. Önce Senem'e, ardından da Çelik'e baktı. Sonra da diğer çifte bakıp kaşlarını hafifçe çattı. Çok kontrollü görünüyordu. Ve sakince ayağa kalkarken, Umut'u kollarını açmış olan Süheyla'ya uzattı.

"Süheyla Hanım, Umut'u odasına çıkarması için Mine'yi çağırabilir miyiz?" Sesi, bastırılmış bir hiddetle dolmuştu. Aptal bir

kadın değildi. Çelik, kendisine verdiği hazır cevaplardan bunu zaten anlayabiliyordu. Ve o anda ne düşündüklerini kavramak, onun için zor olmamıştı. Görünen o ki savaşa hazırlanıyordu.

Süheyla, bu durumdan memnun olmuş gibi görünüyordu. Demir'in basmış olduğu çağrı düğmesiyle Mine, kısa sürede salonun kapısında belirdi. Umut'u alıp salondan çıktı. Ve Çiğdem anında pençelerini ortaya çıkardı.

"Bakışlarınızdan anladığım kadarıyla bu haberi benim yaydığımı düşünüyorsunuz." Kimse cevap vermedi. Fakat Süheyla, kadının yanında kalarak görüşünü belli etmiş oldu. Demir, hâlâ çekimser görünüyordu. "Ancak söylemem gerekir ki sizin çalkantılı, çarpık ilişkilerinizden çok daha önemli sorunlarım var benim." Sözlerini tamamen Senem ve Çelik'e yönelik dile getirmişti. Böyle bir durumda bile asla geri adım atmıyor, hatta üste bile çıkmayı başarıyordu. Sadece Süheyla'yı muhatap alarak ona döndü. "Süheyla Hanım, eğer dilerseniz hemen işi bırakabilirim. Ancak bu açıklamayı yapmaya da mecbur değilim."

Süheyla, onaylayarak başını eğdi. "Kesinlikle değilsin! Ve umarım bunun için gereken özrü alırız!"

Çelik, gelininin insanlara çok zor güvendiğini biliyordu. Kadın hakkında şüphesi varsa bile Çiğdem konuşurken bu kırıntılar da buhar olup uçmuştu. Çünkü hakareti doğrudan kendi üzerine alınmıştı. Ve Çelik de onun yargılarına her zaman güveniyordu. Yine de kendi içindeki şüphe öyle kolay kolay yok olmazdı.

Senem'in ağzı açılıp kapandı. Neredeyse haberin ortaya çıkışına şaşırdığı kadar şaşırmıştı Süheyla'nın tavrına. "Ben... Ke... Kesinlikle sizi kastetmemiştim."

Buz gibi bir gülümseme Süheyla'nın dudaklarını kıvırdı. "Öyleyse bu durumunuzdan kime bahsettiğinizi bir an önce hatırlayın ki kısa yoldan gerekeni yapabilelim!"

Demir iki adım ileri attı. Her zaman daha sakin mizaçlı olan kardeşi oldukça öfkeli görünüyordu. Bir elini Senem'e doğru uzatarak, "Bak! Oldukça berbat bir durum ve biz, derdimiz ne bilmiyorum, ama senin adına gerçekten üzülüyoruz. Fakat huzurumuzu bozmaya niyetimiz de yok! Umarım kendimi ifade edebiliyorumdur!" diye çıkıştı.

Çelik'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Biliyordu ki eğer kendisiyle alakalı haberler geçmişten bir anda hortlasaydı böyle sert bir tepki vermezdi. Sadece Çelik için endişeleniyor ve mutsuz anlarına geri döneceğini düşünerek kaygılanıyor, bu da onu öfkeli bir adam yapıyordu. Onu yatıştırmak için dudaklarını aralamıştı ki çalan telefonu, dikkatleri üzerine yoğunlaştırdı.

Çelik, beklediği aramayı yanıtladıktan birkaç dakika sonra Senem'e baktı. "Annen burada olduğunu biliyor mu?"

Kadının gözleri dehşetle irileşti. "Aman Allah'ım! Yapmış olamaz."

Genç adam dişlerini sıktı. "Görünen o ki ben görmeyeli Nilay Hanım'ın karakteri oldukça değişime uğramış."

Eğer Senem'in afallamış hâli oldukça gerçekçi görünmeseydi, o anda küçük bir kıyamet kopardı. Çelik, kendini yatıştırmayı denedi. Sert çıkışmayı hem istiyor hem de istemiyordu. Şaşkın ve kaybolmuş hâline üzülüyordu ve onu daha fazla yıpratmayı da istemiyordu. Bundan sonraki süreç zaten onun için oldukça zor olacaktı. Fakat...

"Sana destek olmaya devam edeceğim. Ancak bu akşam Bebek'teki eve yerleşmen çok uygun olacak. Avukatım senin orada olduğun haberini yayarsa muhtemelen bizim üzerimizdeki gözler kısa sürede çekilir. Bu tür sorunlarla uğraşamayacak kadar yorulduk, Senem! Lütfen, beni yanlış anlama." Birkaç adımda kadının yanına ilerledi. Omzunu hafifçe, tamamen dostça sıktı. "Nesrin Hanım, sana görünmeden nasıl çıkacağın

konusunda yardımcı olacak." Eli tekrar cebine doğru yol aldı. "Kendine iyi bak."

Sonra tüm bu sorunlar hiç yaşanmamış gibi diğerlerine bir bakış attı. "Ben golf için çok geç kalıyorum. Akşama görüşürüz."

Süheyla, arkasından kursunu yarım bıraktığı ve şimdi kendisinin golf için gittiği hakkında söylenirken, Demir kıkırdıyordu. Çelik, kapıdan çıkmadan önce Çiğdem'le göz göze geldi. Kadından özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Ancak içinde anlamsız bir tatmin duygusuyla bunu yapmayacaktı. Sadece, sırf onu sinirlendireceğini bildiği için –ki bunu nereden bildiğini de bilmiyordu– başını eğdi.

Kadının dudakları sinirle büzüldü. O anda sanki Çelik'e sivri bir şeyler batırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen kör bir bıçak! Bu, evin dış kapısından çıkarken içinde gülme isteği uyandırdı. Kayıtsız kaldığı çok insan olmuştu. Öfkelendiği, eğlendiği, sohbetinden zevk aldığı ya da almadığı, tutkuyla seviştiği birçok kadın da olmuştu. Ancak daha önce böylesine onu deli eden bir kadın olmamıştı. Ve bunun nedenini bile bilmiyordu. Nedensiz yere ona ters davranmak istiyordu. Kadın da sanki aynı nedenden ona ters davranıyordu.

Çelik, tam bir kayıtsızlıkla medya kurtlarının arasından geçti. Hatta açık camından göz göze geldikleriyle selamlaştı. Fakat hiçbir soruya yanıt vermedi. Şoförü de zaten kısa bir an olsun duraksamamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, mikrofonları ve kameralarıyla aracın çevresinde doluşana kadar onları unutmuştu. Ne tuhaf...

Ona kör bir bıçak saplamak istiyordu. Adamdaki kibir, onu öyle deli ediyordu ki belki kanını akıtsa ancak soğurdu. Do-

muz herif! Bir özür bile dilememişti. Ancak suçlamak kolaydı tabii. Senem'in imalı bakışlarının ardından, adam sanki havada avlayacağı iyi bir kuş görmüş gibi bakışlarını ona kenetlemişti. Çoğunlukla kendisini o kadar görmezden geliyordu ki bu bakışlar ancak suçlamayla kendisine çevrilince, içi içini kemirmişti. Karar verdi. Bu evde işi bittiği zaman adama iyi bir ders verecekti. Belki de aracını boydan boya çizerdi. Fakat olan zavallı şoföre olur, hiç yoktan işinden atılırdı. Kıl herif, onu bile yapardı. Belki de yemeğine böcek atardı.

Ve adam bilmese de o ne yediğini bilir, biraz rahatlardı. Süheyla'dan izin aldıktan sonra biraz dinlenmek için odasına çekilmişti. Herkes ekrana kilitlenmiş, durumdan nasıl sıyrılacaklarını düşünürken, Nesrin, Senem'i göndermek için hiç vakit kaybetmemiş, kadını başka bir kapıdan çıkarmıştı. Onun nasıl gittiği Çiğdem'in umurunda değildi. Gittiği için rahatlamıştı.

Belki haberciler biraz daha kalır ve dişlerine dokunacak bir haber çıkmazsa giderlerdi. Onlar olayın vahametine kapıldıklarında Çiğdem, kendi içindeki sorunlarla boğuşuyordu. Hangi akla hizmet ederek televizyon ekranlarında boy gösteren bir ailenin yanına işe girmişti ki? Saçlarını değiştirmiş, kaşlarını kalınlaştırmış, bilinçli kilo alımıyla biraz olsun bedeninin yapısını değiştirmiş, gözlerine de gerçeğine oldukça yakın lensler takmıştı. Yine de dikkatli bakan bir gözün radarından kaçabileceğini sanmıyordu.

Mümkün mertebe onlarla dışarıda görünmekten kaçınmalıydı. Ekranda görünecek olması ihtimali çok yüksek değildi. Fakat yüzde bir ihtimal bile onu istemediği noktalara götürürdü. Göğsüne taş oturmuş gibi hissederken bir eliyle göğsünü ovdu. Bıçağın sırtında yaşıyordu ve her an her şeyin değişebileceğini biliyor olması onu terletiyordu. Neyse ki üç haftası kalmıştı. Eğer alacağı ücret oldukça yüksek olmasaydı, o an bile gitmeyi düşünebilirdi. Marketteki depo işinden de elini

eteğini çekmeli, yine kısa süreli sigortasız çalışabileceği bir iş bulmalıydı.

Bu zamana kadar böyle gelmişti. Hep kısa süreli işlerde çalışmış, sigorta yaptırmamış ve sürekli taşınmıştı. Bunun için de Timuçin'e çok şey borçluydu. O olmasaydı belki de bir adım bile atamazdı. Sırrının da adamla mezara kadar gideceğinden emindi.

Derin bir nefes alarak kendisini rahatlatmaya çalıştı. Ardından da soyunarak banyoya girdi. Umut'un yanına gitmesine henüz bir saat olduğu için küveti doldurdu. Süheyla, zaten oğluyla kendisi ilgilenecekti ancak Çiğdem, yanına gitmezse kendisini rahatsız hissederdi. Sonuçta bunun için ücret alıyordu.

Diğer evlerde çalıştığında bu kadar lükse sahip olamıyordu. Kendisinin de uzun bir müddet görmeyeceğini biliyordu. Bunun için de zamanını uzun zaman sonra kendini şımartmak için kullanmaya karar verdi. Oldukça sıcak suyun içine yattı ve gözleri banyoda öylesine dolandı. Aklı, aynı evde gördüğü başka bir banyoya kayar ve kıyaslama yaparken adam tamamen istemsizce gözlerinin önünde belirdi.

"Kıl herif!" Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Ve daha sonra da bir pot kırmamak için kendini kontrol etmeliydi.

Ama adam kıldı! Yine de bu, onun hakkını vermesine engel olamıyordu. Kendinden tamamen emin, kendini bilen, gücü elinde tutan bir adam olduğunu zaten fark etmişti. Tüm cakası da zaten bu yüzden değil miydi? Ve kıyafetlerinin sakladığı bedeni de yüzü kadar güzeldi. Dinç, sağlıklı, biçimli... Onu yarı çıplak, bedeninden elması andıran damlalar süzülür hâlde görmek imkânsız gibi bir şeydi. Spora inmiyorsa, asla eşofmanla bile gezmiyordu. Her zaman takım elbisesiyle oturuyordu. Bazen ceketini çıkarırdı fakat yeleğine kadar giyiyordu! Hatta

onu deri eldivenlerle bile görmüştü. Şapkası ve ince pardösüsünü giydiği zamanlarda eski zaman insanlarına benziyordu. Ve onu –onları– öyle yakalamış olması çok mahrem hissettirmişti. Zaten adam mahremiyetine oldukça özen gösteriyordu.

Senem'in, onu geri istediği belliydi. Sebepsizce kaşları çatıldı. Çünkü kendisine itiraf etmesi gerekiyordu ki Çelik'in kadını geri çevirmesinden hoşlanmıştı.

Belki de kendisine bu kadar ters, soğuk ve sert davrandığı içindi. Bu da adaletli oluşundan ileri geliyordu muhtemelen. Adama bir zararı dokunmamıştı. Diğer çalışanlarıyla da samimi olmuyordu belki ancak konuşurken de gözleri buz gibi bakmıyordu. Kendisiyle derdi neydi ki? Onu normal zamanlarında da görüyordu. Gayet sıcak olabildiği, kahkaha attığı zamanlar da oluyordu. Ama bakışları Çiğdem'e kaydığı anda yüzü hemen asılıyordu. Sevimsiz! Domuz! Kıl herif!

"Hayret bir şey!" Bir de durmuş keyifle geçireceği nadir anları adamı düşünüp sinirlerini bozarak harcıyordu. Adamı, geçmişini ve diğer sıkıntı veren her şeyi kafasından silip banyonun keyfini çıkardı.

Ertesi gün sihirli bir değnek değmiş gibi haberciler de, Senem ve Çelik ile ilgili haberler de yok olmuştu. Sadece, Senem'in Bebek sahilinde yaptığı yürüyüşün görüntüleri vardı. O kadar iyi makyaj yapmıştı ki, kocaman güneş gözlüklerinin altındaki yüzünün yaraları sanki yok olmuştu.

Çiğdem, habercilerin kapının önünden çekildiğine oldukça memnun olmuştu. Çünkü Süheyla, güzel havayı kaçırmak istemeyerek oğlunu da eğitim verdiği salona götürmüştü. Çiğdem, onu izlerken biraz kıskançlık ancak çokça gurur duymuştu. Gelen kadınların çoğu oldukça yol kat etmişlerdi. Orada üzüldüğü tek şey Demir'in sürekli, kadınların arkasından gelen tacizci ya da kapkaççı rolünü oynayarak dayak yemesi oluyordu.

Ardından da İtalyan mutfağının adresi olan bir yerde yemeğe çıkmışlar, oldukça neşeli ve keyifli anlar geçirmişlerdi. Mekân çok iyiydi. Rahat oturma koltukları, alçak masaları, her rafını kitapların doldurduğu boydan boya kütüphanesiyle alışılmadık bir restorandı. Arka planda kulakları yormayan, alçak seste bir müzik çalıyordu. Çiğdem hâlinden çok memnundu. Çift o kadar eğlenceliydi ki onlarla birlikte olmak, kendi yaşamını unutmasını kolaylaşıyordu. Vıcık vıcık bir aşkları yoktu. Sürekli birbirlerine sataşırlarken Çiğdem, onları takip etmekte zorlanıyor ancak çok keyif alıyordu.

Ta ki Umut, gözleri ışıldayarak, "Amca!" diyene kadar! Ellerini de çırpmıştı elbette.

Çiğdem, gayri ihtiyari omzunun üzerinden arkaya baktığında, adamın kendilerine doğru geldiğini gördü. İçine uçuk mavi bir gömlek giydiği lacivert bir takım vardı üstünde. Güneş gözlüğü takmıştı ve 'Biliyor musunuz? Dünyayı ben yarattım!' edasıyla yürüyordu. Yüzünü buruşturarak önüne döndüğünde Süheyla ile göz göze geldi. Kadın kahkaha atmadan önce Çiğdem'e göz kırpmıştı. Kahretsin! Resmen onların arasındaki bu soğuk savaşla eğleniyordu.

Beceriksizce gülümseyip önündeki yemeği didiklemeye başladı. Adam, onun yanında durdu. Gözlüğünü ve telefonunu masaya bırakıp doğruca Umut'un yanına ilerledi. Umut, masanın karşısında Süheyla ile Demir'in arasında oturuyordu. Bu durumda domuz adam kendi yanına oturacaktı.

"Amcam!" Çelik, burnunu çocuğun boynuna götürüp onu gıdıkladı ve bir kıkırdama kazandı.

Adam, kucağına aldığı çocukla ilgilenirken, Süheyla adama sataştı. "Gece yatağında çektiğin işkenceyi düşünüyorum da... Sana acıyabilirim bile! Kasılmak için özel bir ders mi alıyorsun?"

Adam, çocuğu yerine bırakıp Süheyla'ya hoşnutsuz bir bakış attı. "Evet. Bana, sana ders verirken hiç zorlanmadığından da bahsetmişti."

Demir, ikisinin atışmalarını umursamadan, "Geç kaldın. Biz çoktan yedik!" diye sitem etti.

"İşlerim vardı." Çelik, ona yandan bir bakış atan Çiğdem'le göz göze geldiği anda yüzü değişti. Ardından ceketini çıkarıp yanındaki yerini aldı. Çiğdem, o anda anladı ki Çelik daha öncesinde onu görmemişti bile! Keşke kendisi hiç gelmemiş olsaydı. Tüm keyfi aniden kaçmıştı.

Niyeyse adamın yanında kendini bir tuhaf hissediyordu. Çelik rahatça oturduğu yere yayılıp Demir ve Süheyla ile konuşmaya devam ederken, Çiğdem iyice içine kapanmıştı. Adamın yemeğini getiren garson, konuşmalarına kısa süre ara vermelerine sebep olduysa da onlar hız kesmeden devam etmişlerdi. Arada bir durup Umut'la da konuşuyorlardı ve Çiğdem beş dakika daha oturup kalkmaya karar verdi. Nasılsa artık yemeğini bitirmişti. Ve bu adama bir dakikadan daha fazla katlanamayacaktı.

Her nedense adamı bütün varlığıyla hissediyordu. Uzun ve bakımlı parmaklarının masanın üzerinde dururken hafif kıvrımını, elini arada havaya kaldırıp tekrar masaya koymasını, konuşmasındaki duraksamaları, alçak ve tok ritimleri, parfümünden yayılan kokusunu... Ve sonra kendisine değen o soğukluğu, ulaşılması imkânsız o mesafeyi! Adama ulaşmak istediğinden filan değildi tabii! Sadece... Her neyse! Aniden ayağa kalktı.

"Bugün için çok teşekkür ederim. Müsaade ederseniz, eve gitmek istiyorum!"

Çelik, ağzına attığı lokmayı çiğnerken duraksadı. Çiğdem'e yandan bir bakış atıp tekrar çiğnemeye devam etti. Kaşlarının arasındaki kıvrım, herhangi bir durumdan memnun kal-

madığında olduğu gibi sertleşmişti. Süheyla, Çiğdem'e cevap verirken bir yandan da Çelik'i izlemeye devam ediyordu. Ki neredeyse de sırıtacaktı. Adam, herkesin ayaklarının dibinde dolaşmasına öyle alışmıştı ki kadının, onu gördüğü anda kalkma isteğiyle şaşkınlık yaşıyordu. Elbette, emin olamazlardı. Belki de kadının yapması gereken önemli bir işi vardı ve yeni aklına gelmişti.

Fakat Çelik'e attığı ters bakışlarından sonra da insan düşünmeden edemiyordu. Sanki elinde olsa adamı kırka bölecek, böldüğü parçaları da dünyanın farklı ülkelerine gönderecekti. Eşyalarını hızla toplayıp –ki sadece bir sırt çantası vardı– kendileriyle samimiyetle vedalaşırken, Çelik'e neredeyse bakmamıştı bile. Çelik ise mekândan çıkan kadına omzunun üzerinden hızlı bir bakış atıp gözlerini Umut'a dikti.

"Keşke, Çiğdem'le hafta sonlarının dışında da anlaşmış olsaydık!"

Karşısındaki adamın sert bakışları anında onun gözlerini buldu. "Hafta sonlarım yeterince eziyet dolu geçiyor zaten!"

"Bu kadar yumuşak başlı bir kadını çıldırtmak için muhtemelen sağlam bir şey yapmış olmalısın!" Demir, kaşlarını havaya kaldırıp Çelik'ten bir cevap beklemeye başladı.

"Allah aşkına, onunla ne gibi bir işim olabilir ki? Aklınızı mı kaçırdınız?" Elindeki çatalı tabağının kenarına bıraktı. "Konuşacak başka konumuz kalmadı da Çiğdem Hanım'ı mı tartışıyoruz?"

"Tamam. Doğrudan geçiş yapıyorum. Senem, umarım hayatımızdan sonsuza dek çıkmıştır?" Demir bunu soru sorar gibi söylemişti. Süheyla da merakla cevabını bekliyordu. Bir akşamlık haberler bile onları karıştırmaya yetmişti. Süheyla, tüm gün peşinde kameralarla dolaşmaya alışık değildi ve bir daha da öyle bir durumda kalmak istemiyordu.

Adam homurdandı. "Evet." Demir, belki fark etmemişti, çünkü Senem durumuna oldukça takıntılı bir hâl almıştı ve verdiği cevaptan tatmin olduğu için abisindeki yüz ifadesini yakalayamamıştı. Adamın, Senem'i çoktan unuttuğu belliydi. Sanki dişinin arasında kalmış bir parçaydı ve kürdanla da sökülüp atılmıştı. Ancak adam geldiği kadar neşeli görünmüyordu. Düşünceleri başka tarafa kaymış, gibiydi.

"Şükürler olsun!"

"Buranın aşçısı mı değişti? Yemeğin hiç tadı tuzu yok!"

Süheyla gülerken Demir, abisine yemeklerin gayet iyi olduğunu söylüyordu. Çelik, zaten hep böyleydi. Bir şey hoşuna gitmediği zaman kendinden başka herkes suçluydu ve huysuzluk yapacak en ufak bir şeyi kaçırmazdı. Bu huysuzluğunun nedeni Çiğdem olabilir miydi?

Küçük deponun tavanından sarkan eski ama iş görür hoparlörlerden sevdiği bir müzik grubunun şarkısını dinlerken, bir yandan da elindeki ıspanak kasasını bir ayağı kırık sandalyenin üzerine taşıyordu. Yanındaki plastik, beyaz tabureye de kendisi oturacak ve işi bitmiş ıspanakları ayıracaktı. Bu işini seviyordu. Depoda bir fare gibi saklanabiliyor ve insan içine çok fazla çıkmak zorunda kalmıyordu.

Elbette, günde birkaç kere yukarıdan da çağırılıyordu. Müdürleri Emre, ters bir adamdı ve Çiğdem'e de aklına gelen her tersliği uyguluyordu. Ne zaman mal gelse, hemen Çiğdem'i çağırıyor ve adamlarla birlikte o da ağır koli ve kasaları taşıyordu. Adamın bilmediği; Çiğdem, yaptığı hiçbir işten gocunmuyor, usanmıyordu. Onun için attığı her adım, döktüğü her damla ter geleceğe yatırımdı. İleride de bunun keyfini sürecek-

ti. O zaman tüm bu yorgunluklar da geride kalacaktı. Ya da en azından o, öyle umuyordu.

Emre yukarıdan seslendiğinde güldü. "İti an çomağı hazırla!" diye fısıldadı.

Adamın bet sesini çekemeyeceği için hızla fırladı. Ellerini eski, küçük lavaboda yıkayıp önlüğüyle kurularken markete çıkan merdivenleri tırmanıyordu.

"Buyurun, Emre Bey?"

"Gazlı içecekler geldi. Onları depoya hızla taşıyın da araç hemen marketin önünden çekilsin!"

Adam içe göçük, siyah gözlerini kısmış, Çiğdem'in, ona herhangi bir ters tepki vermesini bekliyordu. Bir elini iyice geriye yatırdığı saçlarının arasından geçirdi. Zaten şekilsiz duran saçları berbat bir hâl aldı. Üzerindeki takım elbise, sanki lise mezuniyetinde almış gibi adama küçük geliyor, kolunu havaya kaldırdığında kumaş her an yırtılacakmış gibi görünüyordu. Geniş alnında çocukluktan kalma olduğunu tahmin ettiği iki yara izi vardı. Ve boksör burnu gibi basık bir burnu vardı.

Çiğdem, onun kendisine neden kızdığını biliyordu. Onu dışarı çıkarmak istemiş, kendisi de kabul etmemişti. Böyle baskıcı heriflerden oldum olası nefret ederdi. Önce o koca ağzını yaya yaya iltifatlar etmiş, teklifini kabul etmeyince de bıktırma politikası uygulamaya başlamıştı. Çok beklerdi!

Çiğdem başını salladı. Gerisin geriye dönüp marketin çıkış kapısına doğru ilerledi. Bir lastik tokayla ensesinde topladığı saçları dağılır gibi olunca tokayı çözüp tekrar, sıkı sıkıya bağladı. Kasiyer kızlardan Zeynep, ona gülümseyerek göz kırptı, o da karşılık verdi. Nadiren rastladığı iyi ve uysal insanlardan biriydi ve onunla arkadaş olabilmeyi isterdi. Dışarı çıktı. Önüne bakarak yürürken birkaç adımın ardından malları getiren kamyoneti görmek için başını kaldırdı.

Kamyoneti göremedi. Çünkü o anda baktığı gözler etrafındaki her şeyi silikleştirmişti. Yıllarca o gözlerin içine bakmıştı ve sonra da yıllarca o gözlerden kaçmıştı. Onu son gördüğünden biraz daha zayıflamıştı. Uzun, siyah saçlarını kestirmiş, alt kısımları kısa olan saçlarının uzun üst kısımlarını bir lastik tokayla tutturmuştu. Bakışları hatırladığından daha sertti. Ve o bakışların, istediğini almak için nasıl derinleştiğini, yumuşak bir kıvama geldiğini iyi biliyordu.

Yanındaki kadınla konuşurken, aniden konuşmasının ortasında durup güzel dudaklarını sımsıkı kapadı. Oldukça güzel olan, bakımlı, sarışın kadın da onun baktığı yere, kendisine bakıyordu. Kaçması gerekenler listesine anında bir resim daha eklendi ve hafızaya kaydedildi. Gözleri tekrar Eniz'e kaydı.

Eniz güzel bir adamdı. Uzun boyu, fit vücudu, yakışıklı suratıyla ilgi çekerdi. O da bu ilgiyi her zaman kullanırdı. Tıpkı bir zamanlar Çiğdem'e gösterilen ilgiyi kullandığı gibi! Adamın dudakları aralandı. Ardından hafifçe kıpırdadı.

Eniz uzağındaydı. Onu duyamıyordu ancak ne söylediğini biliyordu. Adını! Sonra harekete geçerken boğazı yırtılırmış gibi tekrar, bu defa yüksek sesle ona seslendi.

"Ahsen! Dur!"

Ahsen, onu dinlemiyordu. Ona yüzyıllar gibi gelen kısacık saniyelerin ardından market önlüğünü bile çıkarmadan koşmaya başladı. Buna hazırlıklıydı. Eğer bir gün tekrar yakalanırsa koşmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Bunun için kendini sürekli koşmaya zorlamış, kondisyonunu korumuştu. Paraya kıyıp ayakkabılarını bile koşu ayakkabılarından almıştı.

Ve şimdi, o an da gelip çatmıştı.

"Ahsen! Bekle, lütfen..."

Dişlerini sıktı. Sesi, onu kandırmak için nazik ve özlemle çıkıyordu. Ahsen, bir zamanlar, çok küçükken güvendiği o

adamı özlemişti. Ancak peşinden delice koşan adamı, hiç ama hiç özlememişti! Marketin karşısındaki sokağa girdi ve koşmaya devam etti. Saçları tekrar dağılmaya başladı. Görüşünü engellese de durup toplamak için uğraşmadı. Arkasından gelen seslerin Eniz'e ait olduğunu biliyordu. Siyah gözlerinin nasıl iki misket gibi kendisine sabitlendiğini de biliyordu.

Her an her şeyin olabileceğinin düşüncesiyle gittiği yerlerde sokakları, binaları iyice belleğine kaydederdi. O anda, bu araştırmaları ona zaman ve kaçma fırsatı tanıyacaktı. Beş katlı bir binanın demir kapısından içeriye girdi. Binaya giriş merdivenlerinin arka kısmına geçti. Sonra da arka cephedeki bahçeyi hızla geçti. Çevresindeki renkler ve şekiller, hızından dolayı bulanık bir curcuna gibiydi. Bahçenin demir parmaklıklı çitinden atlayıp üst sokağa çıktı. Bir araba neredeyse ona çarpacakken, hız kesmedi. Yıkılıp yeniden yapılan bir binanın inşaatına girdi. Birinci katına çıktı. Çalışan adamların arasından geçti ve henüz sadece bir çıkıntı olan balkondan aşağıya atlayarak diğer sokağa geçmiş oldu.

Artık arkasından sesler gelmiyordu. Nefes nefese kalmıştı. Ciğerleri zorlanıyordu. Fakat boş bir taksi bulana kadar koşmaya devam etti. Taksiye atladı. Kurtulduğuna tamamen emin olamadığı için içindeki o kaçma duygusu hâlâ en üst seviyedeydi. Taksici, ona şüpheli bakışlar atarken saçlarını topladı ve adama, sert olduğunu umduğu bir bakış da o gönderdi. Biraz ilerledikten sonra inip başka bir taksiye atladı. Ardından da yürüyerek evinin yolunu tuttu.

Marketteki işi evine oldukça uzaktı. İşi kaybettiği için üzülüyordu. Maaşı o kadar iyi değildi fakat en azından rahat bir ortamda çalışıyordu. Gerçi, o kadar saklanıyor olmasına rağmen, kaderin çelmesinden yine de kurtulamamıştı ya! Orada bile gelip kendisini bulmuştu.

Hemen, hiç vakit kaybetmeden başka bir iş bulmalıydı. Kısa süre sonra Umut'un bakıcılığını yapmayı da bırakacaktı. Biraz daha para biriktirebilirse yurt dışına kaçak çıkabilmek için gerekli olan parayı tamamlayabilirdi. Orada bir düzen kurana kadar da elinde birikiminin olması lazımdı.

Dairesinden içeriye adımını attığı anda kapıya yaslandı ve derin derin soluklar aldı. Kendini hiçbir zaman tamamen güvende hissedemiyordu. Fakat o anda güvende olduğunu biliyordu. Korkuyla gelen adrenalin onu yavaş yavaş terk etmeye başladı. Dizleri boşaldı ve kapının önüne yığıldı. Ertesi sabaha kadar da oturduğu yerden kalkamadı.

Çelik, şoförünün açtığı kapıdan indi. Elinde evrak çantasıyla şirket binasına çıkan merdivenleri hızla tırmandı. Binaya girmeden önce gözlüklerini çıkarıp paltosunun cebine koyarken başını bir an için eğdi. Ve o anda biriyle çarpıştı.

Başını kaldırmadan önceki ilk düşüncesi terslemek olmuştu. Ancak çarpıştığı kadın öyle üzgün görünüyor ve dengesiz duruyordu ki eliyle hafifçe kolunu tuttu. Bu, tamamen istemsizce yapılmış bir davranıştı.

Kadın, yumuşak kahverengi gözlerini kendisinin gözlerine dikerek, "Çok özür dilerim!" diye sızlandı.

Çelik, oldukça kısa bir anda kadını süzdü. Sarı, bakımlı saçları bir omzundan aşağıya sarkıyordu. Yüzünde abartıya kaçmayan, hafif bir makyaj vardı. Dudakları gülkurusu rengindeydi ve şık bir giyim tarzı vardı. Uzun boyu ve biçimli bedeniyle giyim tarzı birleştiğinde oldukça hoş bir kadındı. Hoştan daha da öteydi!

"Asıl ben özür dilerim. Umarım bir şeyiniz yoktur!" Kadının kolunu bıraktı. Ancak kadın hâlâ dengesiz bir duruş sergiliyordu.

Kadın, bir elini havada, önemsiz der gibi salladı. "Sadece kırık bir topuk!"

Çelik'in gözleri anında kadının bordo, sivri topuklu ayakkabılarına kaydı. Kadın önemsiz dese bile bu duruma çok üzülmüş gibi görünüyordu. Genç adam gülümsedi. "Benim için affedilemez bir hata! Ve bu hatamı telafi etmem için bana fırsat verirseniz, sevinirim."

"Hiç gerek yok! Gerçekten." Kadın, bir ayağının üzerinde dururken, çok sevimli görünüyordu. Yüzünde içten bir gülümsemeyle kırılan topuğuna bir bakış attı. "İlk defa kırık bir topukla kalmıyorum. Aracım hemen ileride!"

Çelik gülümsedi. "Ama ilk defa, buna ben neden oluyorum. Lütfen, ofisime kadar bana eşlik edin! Bir kahvemi içerseniz mutlu olacağım." Bu sırada çalışanlarından biri yanlarına gelmiş, Çelik'in çantasını almak için bekliyordu.

Çantayı adama uzattı. "Ben, hanımefendiye..." Durup, kadına ismini söylemesi için kısa bir süre tanıdı.

"Yakut!" Çelik'in kalkan kaşlarını fark ettiğinde, "Çok iddialı, biliyorum!" diye mırıldandı.

Genç adam, yine gülümsedi ve talimatını bekleyen adama döndü. "Ben, Yakut Hanım'a eşlik ederken, sen Zümrüt'e odamda beklemesini söyleyebilirsin." Kadının hafifçe güldüğünü duyduğunda ona dönüp göz kırptı. "Görünen o ki etrafımı iddialı kadınlar sarmış!"

Çelik, yardım etmek için kolunu uzattığında, Yakut itirazsız bir şekilde ona uydu. Birlikte asansörlere ilerlerken Çelik'in adımları da kadının aksak adımlarına ayak uyduruyordu.

"Allah'ım! Kendimi yaşlı bir nine gibi hissediyorum!" Asansöre bindiklerinde kadın elini hızla çekti.

Çelik'in bakışları kadının yüzünde dolandı. Biraz daha dikkatli ve alıcı bir gözle bakmaya başladığını fark ettiğinde kendine şaşırdı. Ayaküstü kur yapmak, hiç ona göre değildi. "Lütfen, aynaya bakın ve hislerinizi kontrol edin! Kırık bir to-

puğun alt edebileceğinden çok daha fazla bir güzellikle karşılaşacağınızdan eminim!"

Kadın kızarmadı. Fakat utangaç bakışlarını ondan kaçırdı. "Ovv! Teşekkür ederim."

Ofisine girdiklerinde, Zümrüt onları bekliyordu. "Bugünkü..." Yanındaki kadını fark ettiğinde anında sustu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı, efendim?"

Çelik, Yakut'un oturmasına yardım ettikten sonra masasının arkasındaki yerine geçti. "Kesinlikle!" Bakışları Yakut'un gözleriyle buluştu. "Ayakkabı numaranız nedir?"

Kadın başını iki yana sallamaya başladı. "Lütfen! Hiç gerek yok böyle bir şeye!"

"Israr ediyorum. İnanın bu, üzüntümü biraz hafifletecektir! Sizi gideceğiniz yerden de alıkoyduğuma göre lütfen, bunu yapmama izin verin!"

"Yani diyorsunuz ki; kocaman ayaklarının olduğunu da açıkla ki illa rezil olayım!"

Çelik bir kahkaha attı. "Görmezden geleceğime söz veriyorum!"

"Kırk numara!"

Çelik başını eğdi. "Görmezden geliyorum!" Kadından azar dolu bir bakış yedikten sonra Zümrüt'e döndü. "Süheyla Hanım'ın ayakkabıcısından bize birkaç çift bordo renkli, topuklu ayakkabı göndermesini rica eder misin?" Anında yüzünü buruşturdu. "Ancak Süheyla Hanım'ın tarzının tam tersi olursa sevinirim. Zarif modeller daha uygun olur."

Zümrüt çıktıktan sonra, kadının sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. "Süheyla Hanım, eşiniz mi?"

"Hayır. Kardeşimin eşi! Ben evli değilim."

Kadın, başını sallayıp, "Ben de değilim!" diyerek güldü. Ardından ofisi incelemeye başladı. Çelik de onu inceliyordu. Zarif ve doğal hareketlerinden hoşlanmıştı. Oldukça güzeldi ve esprili tavrına bakılırsa eğlenceli biri gibi de görünüyordu. Çoğunlukla kendi çevresinden kadınlarla arkadaşlık kurar ve aslında buna da dikkat ederdi. Çelik de, onlar da ne istediğini bilirdi. Ve ayrılıkları da acısız, tasasız olurdu. Fakat bir istisnaya da tamamen kapalı değildi.

"Umarım, sizi işinizden alıkoymuyorumdur Yakut?"

Kadın neşeyle ona döndü. "Hayır. Tamamen aylaklık ettiğim bir günümdeyim!"

"Harika! Belki de ayakkabılarınız geldikten sonra bir öğle yemeği yerken hem ayakkabılarınızı denersiniz hem de birbirimizi daha iyi tanımış oluruz." Kaşlarını sitem eder gibi çattı. "Sormadınız, ancak adım Çelik!"

"Ben de tam şu anda isminizi sormayı düşünüyordum!"

Çelik güldü. Ardından ayakkabılar gelene kadar sohbete devam ettiler. Aynı anda şirketteki işlerini de yürütmeye devam ediyor ancak kadını hiçbir şekilde ihmal etmiyordu. Yakut, getirilen onlarca ayakkabı modelinin içinde kendisininkine benzer bir çift seçerek giydi. Ardından da öğle yemeğine çıktılar. Güzel geçeceğini tahmin ediyor, daha fazlasını beklemiyordu. Fakat kadın eğlenceli biriydi ve gelişmiş espri yeteneği Çelik'i kahkahalara boğmuştu.

Yalnız yaşayan, özel bir okulda eğitim veren, kendi hâlinde bir İngilizce öğretmeniydi. Çelik, onu Pazartesi akşamı yemeğe davet etti, çünkü daha öncesinde işleri vardı. Hafta sonunu da kendine ayırmaktan yanaydı. Yakut da ancak bir akşam evinde yemeğe geleceğine söz verirse davetini kabul edeceğini söyledi. Birbirlerinin telefon numaralarını aldıktan sonra şirket binasının önünde, çarpıştıkları yerde ayrıldılar.

Yakut, diğer adıyla Füsun, karşısındaki kanepeye yayılmış adama baktı. Saçlarını sürekli tepesinde topladığı ve o akşam da banyo yapmadığı için kabarık bir saç yumağının arasından bakıyordu. Üzerinde eski eşofmanlar vardı ve yediği yemeğin listesi tişörtünün önünden çıkarılabilirdi.

"Hiç de öyle zeki bir adama filan benzemiyor! Bildiğin iki dakikada bana kur yapmaya başladı. Sonra da yemeğe davet etti! Çoktan avucuma aldım bile!" Ayağındaki ayakkabıları çıkarıp kendisi de adamın karşısındaki berjere rahatça yayıldı.

Eniz, ona alaylı bir bakış attı. "Sanki seni nikâhına alacak! Bu, diğer işlerden farklı olacak kızım. Düzeneği kuramazsak alacağın bir takı seti olacak, o kadar." Bir omzunu kayıtsızlıkla silkti. "Sana yemeğe geldikten sonra böbürlenirsin ancak. Ne zaman düzeneğin ağına düşer, o zaman istediğin kadar hava at! Ama sadece bana at. Diğerlerine bir şey çaktırırsan gırtlağını deşerim."

Adam gözlerini ekrana dikti. Ama ne seyrettiğinden haberi yoktu. Çünkü aslında baktığı yeri görmüyordu. Aklında, rengi değişmiş olan çimen yeşili gözler ve tazı gibi koşan kız vardı. Bir yumruğunu sıktı. Füsun konuşmaya devam ediyor ama onu da duymuyordu. Zaten başı ağrıyordu, hiç onu çekecek hâli yoktu. Ne zaman Çelik denen, o para babasını ağına düşürürse, ancak o zaman onu dinlerdi. Bir süredir beraber olduğu sevgilisi Zümrüt, ona Çelik hakkında birkaç şey çıtlattıktan sonra, Eniz, kadının ağzından bilgileri usul usul almıştı. Şu ara takıldığı kimsesi olmayan adamın en uzun birlikteliği bir ayı geçmiyordu. Her ayrılığından önce de kadınların gönlünü hoş ediyordu. Ekranlarda kötü bir haberle anılmaktan nefret ettiği başka bir şey de yoktu! İşte bu yüzden de Eniz'in ilgisini oldukça çekmişti.

Ama onun başka planları vardı. Kiraladıkları diğer evde cillop gibi bir düzenek vardı. Ve eğer Füsun, adamı yatağa atabilirse işte o zaman muazzam bir para koparırlardı.

Ahsen yine aklına düştüğünde, dişlerini sıktı. O, her adamın ağzından girip burnundan çıkmayı iyi becerirdi. Eniz'den, istediğini yapma konusunda iki şey istemişti. Birincisi, üniversiteyi okuyacak; ikincisi de hiç kimseyle yatağa girmeyecekti. Zaten buna, en başta Eniz izin vermezdi! Ona dokunanın, parmaklarını yerinden sökerdi. Bir zamanlar babasının kafasını patlatıp kaçtığı o gün gibi! Ahsen daha on dört yaşındaydı ve Eniz, ona hayatını yaşama fırsatı vermişti. Köpek gibi çalışıp onu okutmuştu.

Fakat kadın yamuk yapmış ve kaçmıştı. Yaşı ilerledikçe işlerden daha çok şikâyet etmeye başlamış, bitirmek istediğini söyleyip durmuştu. Genellikle yaşlı ve evli adamları ağlarına düşürdüklerinden, uyutmak için ilaç verdikleri son adam hastanelik olunca Ahsen kafayı yemişti. Eniz'in, ona âşık olduğunu fark ettiğinde de iyice hasta gibi görünmeye başlamıştı. Sonra da çekip gitmişti.

Eniz çok yanlış yapmıştı. Tıpkı babası gibi kendisi de onu, önce bir odaya kapamış, ardından da Eniz'in aşkını anlayana ve karşılık verene kadar aç, susuz bırakmış, karşılık alamadıkça da dayağa başvurmuştu. Günlerce yediği dayak bile onu ikna etmeye yetmemişti. Hâlbuki Eniz yettiğini sanmıştı. Ahsen'in kendisini kandırdığını anlayana kadar iş işten geçmişti. Son işlerinin parası da Ahsen'le birlikte uçup gitmişti. O da diğer ortaklarının fiziksel işkencesine maruz kalmıştı. Sırtında hâlâ o anlardan kalma demirin izlerini taşıyordu. Adamlar kaburgalarını kürdan gibi un ufak etmişlerdi. Ahsen'in, ona ödeyeceği çok borcu kalmıştı!

Onu elinden nasıl kaçırmıştı? Kendini bildi bileli kıza deli divane âşıktı ve her şeyi yoluna koyduklarında, onu da alıp

bu ülkeden çekip gidecekti! Ona güzel bir hayat yaşatacaktı. Fakat kız kaçıp kendi sonunu hazırlamış, Eniz de artık tüm zamanını onu aramaya adamıştı. Hem zamanını hem de parasını! Son zamanlarda biraz gevşeklik ediyor olabilirdi fakat bu, onu aramayı bıraktığı anlamına gelmiyordu.

Kendisine ne yapmıştı öyle! Manyak gibi kilo almış, o güzelim bal rengi saçlarını siyaha boyatmış, bebek mavisi gözlerine de yeşil lensler takmıştı. Ahsen'in anlayamadığı, Eniz'in onu her şekilde tanıyacak olmasıydı! Bir dahaki sefere, onu elinden kaçırmayacak ve kendisini iyi anlamasını sağlayacaktı! Ah! Kendisinden çaldığı parayı da kat kat ödetecekti ona.

Sadece iki hafta vardı. İşten ayrılacağı için hem üzülüyor hem de seviniyordu. Ailenin tekrar habercileri kapılarına toplamayacağı meçhuldü. Ve bu, onun için oldukça büyük bir riskti. Ama daha öncesinde, Süheyla'yı yüz üstü bırakamazdı.

Umut'un bakıcılığını yapma işi iki hafta sonra bitiyordu ve genç kadın ancak o zaman bedeninde değişikliğe gidebilirdi. Ne çocuğu ne de ailesini şoka sokmak istemezdi. Fakat sonra bunu yapmak zorundaydı. Yine kilo verebilirdi. Saçlarını gri, gözlerini de kahverengi yapmayı düşünüyordu. Allah kahretsin ki bunlar için de bir sürü harcaması olacaktı. Ancak başka çaresi yoktu. Kilo almak için ve aynı zamanda koşarak kondisyon sağlamak için o kadar çaba harcamıştı ki! Şimdi tüm bunların çöp olması, onu sinirlendiriyordu.

İçindeki korkunun onu terk etmediğini, ama usul usul yatıştığını fark ediyordu. Daha önceleri, onu korkusu yönlendiriyordu. Eniz, sanki her yerde karşısına çıkacakmış gibi evden dışarı çıkamıyor, geceleri bir odaya kapatıldığı anların kâbus-

larından uyuyamıyordu. Fakat sonra... Öyle yaşayamayacağını anlamıştı. Elindeki para günden güne suyunu çekerken, bunu ancak az bir parası kaldığında fark etmişti.

Kalan parasını değişimine harcamış, kaldığı evin kirasını ödemiş ve sonra da sigortasız bir iş aramaya başlamıştı. En iyisi de evlere temizliğe gitmek olmuştu. Kendi binasının kapıcısına söylemiş, adam da ona birkaç iş bulmayı başarmıştı. Ve sonra yavaş yavaş kendisine hedefler koymuş, bir yol planı hazırlamış, bu plana da adım adım uymuştu. Hele de ilk yakalandığı zamandan sonra daha dikkatli olmuştu. Ne yapabileceğini düşünüp dururken, aklına daha önceleri giysilerini diken Timuçin gelmişti. Adama olan biteni, yaptığı her şeyi anlatmış, ondan yardım istemişti. Ve adam da şaşırtıcıdır ki ona yardım etmişti. Hâlâ da ediyordu. Hayatında güvendiği tek insandı ve hakkı hiçbir şekilde ödenmezdi.

İnsanın istediğinde birçok şeyi başarabileceğini o zaman anlamıştı. Ve şimdi de vazgeçmeyecekti. Bir hayali vardı. Bir amacı vardı. Hedefleri vardı ve bunları bırakmaya hiç niyeti yoktu! Ne Eniz ne de bir başkası, onu yolundan çıkaramayacaktı.

İçini çekerek, uyuyan Umut'u tekrar kontrol etti. Aşağıya inip yıkanıp kurutulmuş kıyafetlerini almaya karar verdi. Aslında bu işi kızlar yapıyordu fakat kendisi, kıyafetleri renklerine ve kumaşlarına göre ayırmayı seviyor, bu işi başkasına bırakmıyordu. Çamaşır sepetini alıp yukarı çıkarken, hafta içleri yapabileceği bir işi henüz bulamadığına hayıflanıyordu.

O gece Pazar olmasına karşın, köşkte kalmayı istemiş, Süheyla da hiç itirazsız kabul etmişti. Gazetedeki iş ilanlarından birkaç yer işaretlemişti. Bir tanesi de köşkün yakınındaydı. Yol parası vermek yerine yürüyerek gidebilirdi. Görüşmesi öğleden sonra olacaktı. Öğlene kadar da köşkte kalacaktı. Umut'un

odasına girdiği anda, adamı fark etti. Sallanan sandalyeye oturmuş, Umut'un yeleğini giydiriyor, onunla tatlı tatlı sohbet ediyordu.

Adamın yumuşak sesi, sinirlerini bozuyordu. İstediğinde o kadar nazik ve ilgili oluyordu ki! Kendisine karşı bir katil gibi davranmasına uyuz oluyordu. Katiller bile, belki de adamdan daha fazla hoşgörü kazanırlardı. İstediği adamın gözüne girmek ya da sempatisini kazanmak filan değildi. Onun canını sıkan, ters ve soğuk davranılmasıydı. Kendini durduramadı ve ağzını açtı.

"Sana inanamıyorum!"

Adam, sert bakışlarla omzunun üzerinden baktı. "Size, benimle saygı çerçevesi içinde konuşmanız gerektiğini kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

Çiğdem, sepetle birlikte odaya girdi. Ayrıca bu ismini değiştirmesi gerekiyordu. Bunun için de Timuçin'den yine yardım istemek zorundaydı. Zar zor bir isim elde etmişti ve şimdi bu da çöpe gidecekti! Aklından bunlar geçerken adama da cevap vermekten geri durmadı. "Ben, senin çalışanın değilim. Ne yapıp yapamayacağımı söyleyemezsin!" Elindeki sepeti yatağın üzerine bıraktı. Elini beline koyup adama döndü. "Ayrıca, sürekli Umut'un uyku düzenini bozuyorsun. Buna bir son versen iyi olacak. Yoksa..."

"Yoksa ne, Çiğdem Hanım?" Adamın sesi alçaktı ancak tehditkâr tınıyı da fark etmemek güçtü.

"Yoksa..." Çiğdem, anında duraksadı. Yoksa ne? Adama ne yapabilirdi ki? Arabasını çizmeyi planladığını mı söyleyecekti? Yoksa kahvesine tükürmek istediğini mi açıklayacaktı? Yoksa ne? Bir an mecburen saçmaladı. "Seni, Süheyla Hanım'a şikâyet ederim!" Şey, pekâlâ, çocukçaydı. Ancak altta kalmaktan iyiydi.

Çelik gözlerini devirdi. "Saçmalamayı kesin, lütfen. Birincisi, bana saygı göstermeniz için illa çalışanım olmanıza gerek yok. Bu, adabı muaşeret kurallarına özgü bir şeydir. Ama tahmin ederim ki sizin öyle bir tanımlamadan bile haberiniz yoktur." Ah, bir bilseydi Çiğdem'in neler bildiğini! "İkincisi, Umut, benim yeğenim. Geldiğimde zaten uyanıktı. Ve onunla istediğim zaman vakit geçirebilirim. Üçüncüsü, Süheyla'ya beni şikâyet ederken, sade bir Türk kahvesi rica ettiğimi de iletin!" Şimdi kim çocukluk ediyordu acaba? Adam uyarır gibi kaşlarını kaldırıp Umut'la birlikte odayı terk etti.

Çiğdem, arkasından homurdandı. "Kıl herif! Sana kıl oluyorum." Sonra da içinden sayıp dökmeye devam etti. Kıyafetleri Umut'un dolabına yerleştirirken homurdanmaya devam ediyordu. Şu işten çıktığında en çok bu kibir bombasından kurtulduğu için sevinecekti.

"Pardon! Kıl mı?"

"Ay!" Adamın, ensesinin dibinden gelen sesiyle birlikte korkuyla sıçradı. Aynı anda arkasını döndü. Fakat dengesini bulamayıp adamın üzerine yuvarlandı. O anda fark ettiği şey adamın ellerinin cebinde olduğu ve dengelerini sağlamak için hiç şanslarının olmadığıydı. Birlikte, halının üzerine yuvarlandılar.

"Kahretsin, Çiğdem Hanım. Amma da ağırmışsınız!"

Resmen adamın üzerinde, açılmış bacaklarının arasında yatıyordu. Aniden başını kaldırdığında burnu adamın yanağına sürtüldü. Bir korku dalgası içinde yeşerirken, yutkundu. Her ne şekilde olursa olsun birileriyle böyle bedensel bir yakınlık kurmaktan kaçınıyordu. Aslında, daha çok korkuyordu.

"Ödümü patlattın...ız!" Kendini korumak adına adamın suyuna gitmesi gerektiğini biliyordu. O sizli-bizli olmak istiyorsa, o anda öyle yapmalıydı. Bir keresinde Eniz'den böyle kaçabilmişti. Ona istediğini ver ve sana inanmasını sağla!

Adam, ellerini cebinden çıkarırken bedenleri sürtündü. Fark ettiği şeyle birlikte Çiğdem'in gözleri büyüdü. Adam, ondan etkilenmiş miydi? Siktir! Yine, aynı korkuyla baş başa kaldı. Sanki ayak bileklerine, tüm bedenini sarsan kelepçeler takılmıştı. Adam da bedenindeki bu etkilenmeye şaşırmış gibi görünüyordu. Çiğdem, ellerini adamın başının iki yanına koydu. Kadın kalkabilmek için bir dizini yukarı çekerken, birbirine yakın olan yüzleri arasındaki mesafe daha da daraldı.

Tam kalkmak için bedenini gerdiğinde, durumları bambaşka bir yöne kaydı. Adamın dudakları kendi dudaklarının üzerine kapandı. Aniden, hiç uyarı vermeden ve hırsla! Elleri de hafifçe belini kavramıştı. Şok, Çiğdem'in hareket kabiliyetini aniden kısıtladı. Birkaç saniye içinde çok farklı duygularla baş etmeye başladı. Alışıldık bir korku! Dudaklarının yumuşaklığının verdiği o katıksız tat ve aynı zamanda hoyratlığıyla titreyen bedeni, heyecan ve korkuyu aynı anda yaşayan kalbi...

Zihni de ağırlaşmıştı. Adam, dudaklarını sanki daha önce kimseyi öpmemiş gibi öperken, elleri tutuşunu sıkılaştırdı. Sonra da bir hamlede, ne olduğunu anlayamadan kendini adamın bedeni altında buldu. Tüm ağırlığını kendi üzerinde hissediyordu. Öpüşüne karşılık veriyordu. Aynı anda, onu üzerinden atıp tokatlamayı da istiyordu. İkisinin arasında kalmıştı. Hem zevk alıyor hem de kaygıyla sarsılıyordu.

Sonra, ikisi de düz bir sesle söylenilen sözcüklerle anında durdu.

"Oğlumu yalnız bırakıp burada erotik film mi çekiyorsunuz?"

Dehşete düşmüş ikilinin bakışları açık kapıda, tek eli belinde duran Süheyla'ya dikilmişti. Çiğdem'in başından aşağı kaynar sular dökülüyordu. Hayatında bu kadar utandığı daha başka bir an hatırlamıyordu. Hafifçe doğruldu. Fakat adamın elleri, onu

sanki hiç bırakmayacakmış gibi kavramıştı. Utançla titreyen elini havaya kaldırdı ve adamın yanağına okkalı bir tokat patlattı. Altında yatan adam irkilerek Çiğdem'in bedenini serbest bıraktı. Ve kadın da anında ayaklarının üzerine dikildi. Öyle seri kalkmıştı ki nerdeyse dengesini kaybedip tekrar düşecekti.

Daha sonra olan her şeyi hayal meyal hatırlıyordu. Gözleri odanın içinde fıldır fıldır dolanıyor ancak kimseye bakamıyordu. Yüzünü ateş basmış, kalbinin atış hızından ürkmeye başlamıştı. Aslında kapıdan çıkıp gitmek istiyordu. Fakat Süheyla, buna izin vermek istemiyormuş gibi kapının önünden çekilmiyordu.

Şaşırarak, Çelik'in, onu kapının önünden çekilmediği için azarladığını fark etti. Sonra da öfkeden küplere bindi. Çelik Mızrak, onu öpmüş olmasaydı, o anda korunmaya da ihtiyaç duymamış olacaktı. Demir Mızrak da geldiğinde Çiğdem'in utancı ikiye katlandı. Lanet olsun! İşten ayrılmasına günler varken, neden böyle bir şey yaşamak zorunda kalmıştı ki? Daha başka şeylere –başlangıçta adam onu öperken hissettiklerine– daha sonra bakacaktı.

Sonunda kadın, oğlunun yanına gitmek için oradan ayrıldı. Peşinden de Demir gitti. İkisi odada yalnız kalmışlardı. Çiğdem, çok tatsız şeyler hissediyordu. Hem adama saldırmak istiyor hem de yaşadıklarından dolayı her nasılsa, utancına rağmen heyecan duyuyordu. Bu ne boktan bir durumdu böyle!

Ve salak gibi de hareket edemiyordu. Neyi beklediğinden emin değildi. Adama ne demeliydi? Hiç olmamış gibi çekip gitmeli miydi? Ya da bu durumun sorumlusu o olduğu için daha önceden birikmiş hınçlarının hesabını da şimdi alıp adama saldırmalı mıydı? Eğer onun hakkından gelebileceğinden emin olsaydı saldırırdı.

"Çiğdem?"

Sesi özür diler gibi alçak sesle çıkmıştı. Bu ses, isminin dudaklarından dökülüşü, Çiğdem'i tetikledi. Aniden, adımları süratle ileri atıldı. Ve kendini odasında buldu. Sırtını kapıya dayayıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Daha sonra da soğuk bir duşa girecekti. Çünkü ancak o zaman bedeninin yanmasından kurtulabilirdi. Yüzü resmen alev almış, kulaklarından duman çıkacakmış gibi hissediyordu.

Süheyla ve Demir'in yüzüne nasıl bakacaktı? Adam neden böyle bir şey yapmıştı ki? Kendisinden hoşlanmıyordu bile! Daha Çiğdem'in yüzüne bile doğru düzgün bakmadığından emindi. Neden onu –hem de öylesine bir yoğunlukla!– öpmüştü ki? Kapıya sıkıca dayanmış olan elini havaya kaldırdı. Dudaklarının üzerine sertçe üç kere vurdu. Gözleri dehşetle açılırken, adamın dudaklarına cevap verdiğini düşündü.

Uzuvlarından ayrılmış gibi bedeninin bir kısmını hissetmiyordu. Fakat ironik şekilde, tatlı bir zehir gibi adamın dudakları sanki hâlâ kendi dudaklarının üzerindeydi. Sanki hareket ediyordu ve sanki bedeninden ayrılan uzuvları orada, adamın yanında kalmıştı. Nefes alışları sıklaşırken, banyoya doğru koşar adımlarla ilerledi. Adama attığı tokadı, Mike Tyson'dan kendisi yemiş gibi afallamış, şaşkına dönmüştü. Zihni tüm olan biteni tekrar tekrar başa sarıyor, o da aynı hisleri –utanmışlık, öfke ve haz– yeniden yaşıyordu.

Suyu açtı. Dayanabileceği kadar soğuk olmasına özen gösterdi. Çünkü kendine gelmeye ihtiyacı vardı. Üzerindekileri çıkarıp duşun altına girdi. Gözlerini kapayıp kalbinin usul usul düzene girmesini bekledi.

Adam, ona Çiğdem demişti. Hani bunun Hanım'ı neredeydi? 'Benimle düzgün konuşun, Çiğdem Hanım!' diyen o adam nereye gitmişti de kendilerini o hâlde bulmuşlardı? Nasıl olmuştu da didişirken, birden öpüşmeye başlamışlardı. Ve nasıl

olmuştu da o hâldeyken adamın uyarılmasına neden olmuştu. Köşkte sürekli çalışmadığı için dua ediyordu. Kalbi çırpınan bir kuş gibi atmayı bıraktığında daha mantıklı düşünmeye başladı.

Daha mantıklı düşündükçe de adama karşı kabaran öfkesiyle, kapıdan çıkıp doğrudan yanına gitmek istiyor, ona okkalı bir tokat daha atmak istiyordu. Kıl herif! Herkesi elinin altında, emrine amade sanıyordu! Belki de Çiğdem, bir çukurun içine düşmüş gibi, aklı o andan başka bir yöne kayamıyorken Çelik, onunla yaşadığı saniyeleri hafızasından çoktan silmişti bile!

Omuzları yenilmişlikle çöktü. Süheyla'nın gelmesiyle ne kadar utanmış olsa da memnun da olmuştu. Kendini henüz toplayamadan adamın da, diğerlerinin de karşısına çıkmak istemiyordu. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Tabii Süheyla buna izin verirse! Kadının genel tavrını az çok çözmüştü. Ve kendini bir oltanın ucundaki balık gibi hissetmekten alamıyordu.

Duştan çıkıp bornozuyla odasındaki koltuğa oturdu ve camdan dışarıyı izlemeye başladı. Üzerine bir duvar yıkılmıştı. Yarına iyi olacağını biliyordu fakat o kadar ani olmuştu ki hazırlıksız yakalanmıştı. Eniz'in, onu yakalamış olması bile bünyesini bu kadar karıştıramamıştı. En çok da kendisine kızıyordu. Herkese yalan söyleyebilirdi ama kendinden nereye kadar kaçacaktı ki?

Elini adamın göğsüne koyduğunda tenine değen sıcaklık, o hâlde olmalarına rağmen sanki eli oraya aitmiş gibi güvenli hissetmesi ne kadar anlamsızdı. Bir o kadar anlamsız olan da bir daha bu hissi yaşayamayacağından emin olduğu için bir parçasının üzgün hissetmesiydi. Ne salakça bir histi? Herhâlde şuurunu filan kaybetmişti.

Adam o kadar çok kıyafeti üst üste giyiyordu ki dokunduğu bedeni ancak o anda tanıyabilmişti. Banyo yaptığı, bolca şampuan ve jel kullandığı hâlde, hâlâ burnunda onun kokusu vardı. Manyetik bir alanın içine girmişler de zihinleri yok olmuş gibi birbirlerine sarılmışlardı. Parmaklarını alnına dayayıp avucuyla gözlerini kapadı. Hâlâ utanıyordu. Yaptığı onca çirkinlikten sonra, utanmanın, bünyesinde barınmadığını düşünürdü fakat yanılmıştı işte!

Ve en kötüsü de tüm bunlar, onu tehlikeli bir yere doğru götürüyordu. Hışımla kalktıktan sonra üzerindeki bornozdan kurtulup kıyafetlerini giydi. Lenslerini çıkarıp komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Uzun zamandır kurumuş gibi, gözyaşı dökemiyordu. Ama o anda yanaklarından aşağıya yuvarlanan damlaların haddi hesabı yoktu. Çelik'i artık umursamıyordu bile! Adamın, görüşünden çıktığı anda, onu unuttuğundan zaten emindi! O, hedeflerine rağmen belirsiz olan geleceğine ağlıyordu.

Onun öpüşünden hoşlandıysa ne olmuştu ki? Hayatında kimseyi öpmemiş birinin ilk öpüşmesinden etkilenmesi kadar normal bir durum yoktu herhâlde! Ama daha önce gerilere ittiği bazı sızılar, o anda aklına üşüşüyordu. Ve Çiğdem'in, kötü bir dram senaryosundaki gibi, acıklı karakter rolü sahneye çıkmıştı. Suflörü bile yoktu. Unuttuğu ve bilmediği her şeyi tecrübeyle, tamamen dibine kadar yaşayarak öğreniyordu.

Bir de insanlar, dert çektiklerinden yakınıp dururlardı. Bazen çalıştığı evlerdeki insanların, kendilerini harap ettikleri sorunlara gülmek istiyordu. Hayata bir sıfır önden başlamışken bile diğer herkesten daha çok dertleri olduğunu düşünürlerdi. Çiğdem, sonunda nedenini bulmuştu. O kadar amaçsızlardı ki sıkıntıdan, dert yaratıp duruyorlardı!

Hayatın, bazı insanlara doğumundan güldüğünü ve bazı insanlara da doğumundan kaş çatması gerçeğini bir türlü anlayamayacaktı. Yine de şükretmeyi biliyordu. Kendinden daha kötü durumlarda olan insanları da görmüştü. Hayat sana bir darbe vuruyorsa, bir dahaki sefere üzerine kalkanını alırdın. Hayatı en iyi tecrübe ederek öğreniyordun. Eh, bazılarının şansı da kendisininki gibi kıçıyla bakıyordu insana. Belki bir gün şans, ona da yüzüyle gülerdi. O, umudunu kaybetmemeyi bildiği için ayakta duruyordu. Ama çok fazla da abartmadan hayaller kuruyordu.

Ve bazı şeylerin hayalini bile kurmuyordu. Kendini korumaya o kadar odaklanmıştı ki birinden hoşlanabileceği gerçeğini hep göz ardı etmişti. Etmek zorundaydı. Ülkeden kaçana, Eniz'in, onu bulamayacağı bir yere gidene kadar bir hayatı yoktu.

O hayat Çiğdem'in hayatı değildi. Zaten o da Çiğdem değildi ki! Kendi kimliğini bile yaşayamıyordu. Kimseyi isteyemeyecek, kimseyle arkadaşlık kuramayacak, kimseyle gönül ilişkisi yaşayamayacaktı. Çelik'in dudaklarında hissettiği duyguları bir daha hiç tecrübe edemeyecekti. Mutlaka onu olduğu gibi sevecek, kendisinden hoşlanacak ve onun hoşlanacağı birileriyle tanışırdı. Zevkleri ve ilgi alanları uyuşan biri... Dokunduğunda güzel tatlar hissettiren biri! Elini tutup sahilde yürüyecek kadar basit ama özel bir an yaşabileceği biri...

Ve sonra ne olurdu. O gün markette karşılaştığı gibi, Eniz, herhangi bir yerde karşılarına çıkar, hayatlarını zehir ederdi. Dahası Çiğdem'i hayatta bıraksa bile seveceği adamı yaşatmazdı.

Düşüncelerinin ve gözyaşlarının arasında boğulmuşken kapı tıklandı. Aslında kimseye laf anlatacak dermanı yoktu. Fakat gelen kişinin Süheyla olduğunu tahmin ediyordu. Ve her

ne olacaksa bir an önce olsun bitsin istiyordu. Başka birilerinin yanında olsaydı, hayatta her şeyi kullanmayı bildiği gibi, o anı da kullanırdı. Bazen insan buna bile mecbur kalıyordu. Yaşamla çarpışmak öyle zor ve yorucuydu ki, tüm silahlarını kuşanmak zorunda kalıyordun. İşte insan böyle böyle kendini öldürüyordu. Hâlbuki Çiğdem, attığı her adımda yeniden ve yeniden yaşamaya çalışıyordu.

Gözyaşlarını sildi ancak kendini durduramadan yenileri geliyordu. "Girin!" diye mırıldandı.

Hemen olsun bitsin istediyse de kısa bir an için kadına bakamadı. Koltuğunda büzüşmüş, elinde peçetesiyle, başını arkaya dayayarak pencereden bakıyordu. Kalkmamıştı. Belki de kovulacaktı. Fakat o anda kendinde kalkacak gücü bulamıyordu.

"Çiğdem Hanım?"

Çiğdem'in gözleri hızla yukarı kalktı. Karşısında hiç beklemediği biri duruyordu. Çelik Mızrak, bir eli cebinde, onu odada bıraktığından beri sanki öylece durmuş gibi aynıydı. Bir de kendi hâline bak! Resmen darmaduman olmuştu. Zayıf ışık adamı aydınlatmaya yetiyordu. Ancak kendisinin yüzünün karanlıkta kaldığının bilincindeydi. Bunun için de memnundu. Hem lenslerini çıkarmıştı hem de ağladığını görmesini istemiyordu.

Çiğdem, çapına tükürdüğü ağzını açtı. Aslında niyeti onunla hiç konuşmamaktı. Fakat ezelden beri kötü bir huyu varsa o da çenesini tutamamasıydı. "Hanım mı olduk yine!" diye tısladı.

"Buna mı takıldınız? Bence daha... Siz ağlıyor musunuz?"

"Sana ne?"

Adam aniden arkasını döndü. Tam ışığı yakmak için düğmeye basmak üzereyken Çiğdem atıldı. "Yakma!"

"Bana emirler vermeyi keserseniz sevinirim!"

"Ben de bu odadan çıkarsan sevinirim."

"Neden sizinle düzgün bir iletişim kuramıyoruz?"

Çiğdem'in onunla mücadele edecek hâli kalmamıştı. İçini çekti. Başını koltuğa daha da gömerken alçak sesle ve samimiyetle mırıldandı. "Bir düşünün! Neden acaba?" Aklına, onu ilk gördüğü an gelmişti. Kendisini kafasına moloz dolu bir çuval düşmüş gibi hissetmişti. Ancak adam, onun varlığından haberdar bile olmamıştı. Sanki Çiğdem hiç yoktu. Sanki yaşamıyordu, silikti, nefes almıyordu. Bu, ona göre çok ağır bir hakaretti ve Çelik Mızrak yüksek egolu, kendini beğenmiş, tam bir narsistti. *Ben* ile *benim* dışındakileri tamamen soyutlamıştı. Kıl!

Çelik aniden durdu. Omzunun üzerinden azarlar gibi baktı. Ama saygı duyarak ışığı yakmadı. Çiğdem'in sözlerini duymuş olduğuna dair bir belirti yoktu. Uzun adımlarla şifonyere ilerleyip geri döndü. Genç kadın neredeyse gülecekti. Adam, girdiği her yeri kendisinin sanıyordu. Elbette, köşk adama aitti. Fakat odayı Çiğdem kullanıyordu. En azından bir izin isteseydi! Çelik, ona bir kâğıt mendil uzattı. Çiğdem, adamın uzattığı elini sinirle ittirdi. Ve başını çevirip tekrar camdan bakmaya başladı. Bu defa dudaklarını sımsıkı kapamıştı. Açmamaya da gayret gösterecekti.

Çelik Mızrak, ondan beklenmeyecek bir hareketle koltuğun hemen önünde yere çöktü. Bir dizi yere değiyorken, kıvırdığı diğer dizinin üzerine dirseğini koymuştu. Üzerinde ceketi yoktu. Kravat da takmamıştı. Ancak yine de takım elbise giyiyordu ve yeleğinin düğmeleri açık kalmıştı. "Bilmenizi isterim ki daha önce böyle bir davranışta hiç bulunmadım. Ben... İnanın bunu açıklayabilmek isterdim ancak kendime yapamadığım bir açıklamayı, size hiç yapamam! Sadece hatalı ve kaba davranışımdan dolayı çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Lütfen, beni yanlış anlamayın!"

Çiğdem, şaşırsa da belli etmedi. Adam kendince özür diliyordu ve bunun, onun için kolay bir şey olmadığını da tahmin ediyordu. Domuz herif, istediğinde gayet kibar olmasını da biliyordu. Fakat kibar olması için önce bir hata mı yapmış olması gerekirdi. Dudaklarını sinirle büzüp ona cevap vermedi.

Adam ayağa kalktı. Göz ucuyla, onun ellerini cebine koyduğunu fark etti. Odadan çıkacağını düşünürken, Çelik ilerleyip pencerenin önünde durdu. Ve daha sonra da bir milim bile kıpırdamadı. Ne başını çevirip Çiğdem'e baktı. Ne de ellerini cebinden çıkardı. Sanki Çiğdem ona bir cevap verene ya da onu kovana kadar orada kalmayı düşünüyormuş gibiydi. Gerçi onu bir kez kovmuş sayılırdı!

Genç kadın, başını tekrar arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Umurunda değildi. O adamla tek kelime konuşmayacaktı! Özrünü de dilemişti işte. Daha ne bekliyordu ki? Kollarını göğsünde kavuştururken, bir yanının küçük bir memnuniyet hissi duymasına da engel olamamıştı. Adamın sırtına bakarken, bir anda odanın atmosferinin yaşadığı değişime şaşırıyordu.

Varlığı her nerede olursa olsun kendisini belli eden bir adamdı. Bunun zenginlik gücüyle bir alakası yoktu. Bu, adamın yapısında vardı. İnsanlara bakışlarıyla etki edebiliyor, kimi zaman konuşmasına gerek kalmadan duruşuyla ne demek istediğini anlatıyordu. Bazen kaş çatışı masaya yumruğunu koymuş kadar etkili oluyordu. Buna birçok kez şahit olmuştu. Ve o anda, onun odasının içinde özrünü kabul etmesini bekleyişi, adama uyuz olduğu hâlde istemeden saygısını kazanmasına neden oluyordu. Çünkü gerçekten ama gerçekten, aslında bir centilmendi. Şu kibri ve huysuzluğu da olmasaydı... Aman, ona neydi ki? Zaten iki hafta sonra şükürler olsun ki adamı bir daha görmeyecekti.

Çiğdem, düşüncelerinin arasında uykuya dalarken, Çelik'in gözlerini dikmiş ona bakışından habersizdi. Kaşlarını çatarken, sanki bu bakışın kadını uyandırmaya yetmesini bekliyor gibiydi. Ne âlemi vardı ki şimdi uyumanın? Hiç değilse, Çelik'e bir cevap verseydi. Kendini kötü hissediyordu ve kendini kötü hissetmekten nefret ediyordu. En az birini beklemekten nefret ettiği kadar!

Ayağına kadar gelmişti özür dilemek için. Ki dilemesi de gerekiyordu. Hangi akla hizmet kadını öptüğünü hâlâ anlayamıyordu. Hoşuna gitmediğinden değil! Tadını sevmişti. Kararsızca duraksayışından sonra karşılık vermesini de sevmişti. Daha çok sıfır bedenlerden hoşlanmasına rağmen, ellerinin altındaki dolgunluğu da, üzerindeki ağırlığını da sevmişti. Genzini yakan kokusunu da sevmişti. Ancak ortada ironik bir durum vardı. Kadının kendisini sevmiyordu. Aslında sevmemekten daha ziyade... Kadın onu rahatsız ediyordu.

Ve o da gidip gün ortasında, Umut'un odasında, ansızın kadını öpmüştü. Bu, elinde olarak yaptığı bir şey değildi. Cinselliği kendince açık ve rahat yaşayan bir adamdı. Ama bunun öncesinde karşılıklı rızanın olması onun için tek kuraldı. Böyle aniden kimseyi öptüğü de olmamıştı. Ona ne olmuştu? Hâlâ afallamış hâldeydi. Kokusu mu beynine bir şey yapmıştı? Ya da yakınındaki dudakları? Sanki biri kafasının arkasına baskı yapmış gibi başını aniden ileriye uzatmıştı. Düşündükçe –ki tüm gün o anı düşünmüştü– sinirleri bozuluyordu. Çünkü yeniden etkileniyordu. Çünkü yapmaması, kadını utandırmaması gerekiyordu. Kadın, onun evinde çalışıyordu yahu? Bir daha kendisini nasıl güvende hissederdi?

Ayrıca huzursuzdu da. Uyuyan Çiğdem'in üzerini yatağının ucundaki küçük battaniyeyle örterken, kendini nasıl affettirebileceğini düşünüyordu. Canı sıkılmıştı. Eğer uyumamış olsaydı, ondan tekrar özür dileyebilirdi. Ya da... Her neyse!

Kadının üzerindekileri görünce güldü. Daha önce onu kısa şort takımla gördüğü için azarlamıştı. O anda üzerindeki takımın her karesinde sevimli sincaplar vardı. Kadın, o kadar özensiz giyiniyordu ki pijamalarını bile kıyafetlerinden daha iyi bulmuştu. Aslında hoş biriydi. Hatta oldukça güzeldi. Biraz etine dolgun biriydi ancak kadına yakışıyordu.

Gülümseyerek, hafifçe yuvarlaklık oluşturmuş ayva göbeğine baktı. Kendiyle ilgilenen biri değildi hiç. Ne kıyafetine özen gösteriyordu. Ne makyaj yapıyordu. Ne de saçlarına şekil veriyordu. Hep aynıydı. Zayıflama derdinde olmadığı da belliydi. Kimi zaman aynı masada yemek yediklerinde dikkatini ona vermekten, kendini alamıyordu. O kadar iştahlı yiyordu ki sanki yemek yemek onun için bir hazmış gibi davranıyordu. Onu bu kadar incelediğini de o anda fark ediyordu.

Aniden kendine geldi. Orada durmuş kadını ve daha öncesini irdeleyip duruyordu. Saatine baktığında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Neredeyse sabah oluyordu. Allah aşkına, ne zamandır orada ayakta dikiliyordu ki? Hanım arkadaşlarını bile böyle izlediği olmamıştı. Başını iki yana sallayarak ve ertesi gün ondan özür dilemenin bir yolunu bulacağına inanarak odasını terk etti.

Yatmak için geç kaldığından banyoya girmişti. Ve duşun altında ıslanırken, zihninde hâlâ, kadını öptüğü anın görüntüleri dönüyordu. Suyu aniden, sıcaktan soğuğa çevirdi.

Çiğdem, bir gün önce olanları unutmamıştı. Sabah Süheyla ile karşılaştığında yine yanakları yanmıştı ama kadın tek kelime etmemiş, hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Bu tepkisizlik kadının tek bir kemiğinde yoktu ya neyse! Onun davranışıyla, kendisi de biraz daha rahatladı. Demir ve Çelik ikilisi de sabahın erken saatlerinde çıktıkları için daha da memnundu. Kendisi de zaten öğleden sonra çıkacaktı.

Neşesini tam olarak yerine getiren ikili Veda ve Emre olmuştu. Emre bahçedeki ölü bitkileri toplamış, kurumuş bir çiçeğin sapıyla bağlayarak buket haline getirmiş, Veda'ya uzatıyordu.

"Angeline Jolie bu kadar naz yapmamıştı be! Şimdiye dek bir hamburger yemeğe gitmiştik." Emre, kızıyormuş gibi yapsa da gözlerinin içi gülüyordu.

Çiğdem, biraz ötesinde duran taze kurabiyelerden bir tane daha aşırdı. Aslında kendi tabağındakiler bitmişti. Ancak tadı öyle güzeldi ki Emre'nin tabağındakileri de yemeye başlamıştı.

"Sen bırak hamburgeri de git kurabiyelerini ye! Aç kalacaksın yine oynaşayım derken!"

"Kurabiye mi kaldı! Sana aşkımı ilan edeceğim diye kıvranırken kurabiyelerimden de oluyorum!" Gözleri Çiğdem'e kaymıştı.

Çiğdem, ağzı dolu hâlde gülmeye başladı. Hızlıca yuttuktan sonra, "Hiç farkında değilim. Onlar senin miydi?" dedi alayla.

Raşit'in eşi Rana ocaktaki tencerenin içinde her ne varsa, onu karıştırırken, "Ay bir sürü yaptım. Kızcağızın boğazına dizme!" diye çıkıştı.

Raşit, Çiğdem'in karşısında oturmuş, alışveriş listesi yapıyordu. "Geç otur oğlum, sen de! Ne yiyeceksen ye de işinin başına git!" Yakın gözlüklerinin üzerinden Veda'ya baktı. "Kızım sen de dikilip durma kavak ağacı gibi! Git kahvaltı masasına bir bak!"

"Demin baktım ya!" Veda yüzünü buruşturarak arkasını dönüp ilerlerken, telsiz telefon çaldı.

Raşit, elindeki kalemi bırakıp telsizi aldı. "Tamam, evladım. Gelir, alır şimdi Emre!" Telefonu kapayıp Çiğdem'e baktı. "Sana bir şeyler gelmiş." Gözleri, ayakta atıştırmakta olan Emre'ye kaydı. "Oğlum, koş iki dakikada al gel de yorma kızı!"

"Kızın sanki bir iş yaptığı var da! Buraya geldi geleli iki beden daha büyüdü!" Emre, ağzına bir kurabiye daha atarken genişçe sırıtıyordu.

Çiğdem'in ağzı gencin sözlerinin ardından şaşkınlıkla açıldı. Oturduğu taburenin üzerindeki minderi hızla çekip çocuğun kafasına atarken kendisi de gülüyordu. "Bir daha sana Veda konusunda yardım edersem iki olsun!"

Minderden kolaylıkla kaçan Emre, omzunun üzerinden bakarken dudağını memnuniyetsizliğini belli eden bir şekilde kıvırdı. "Sanki kızı ikna edebildim de!"

Çiğdem, aniden afallayarak gözlerini irice açtı. Emre'yi tamamen unutmuştu bile. "Bana mı gelmiş?"

Raşit, elinde kalemiyle bir şeyler karalarken, ona bakmadan başını salladı.

"Yanlışın olmasın, abi! Bana kim, ne gönderir ki?"

İçini delice bir korku sarmıştı. Kimsesi yoktu. Timuçin'den başka onu tanıyan kimse yoktu. Kaçtığı yaşamında bile, Eniz'den ve pislik takımından başka, onu tanıyan kimse yoktu. Biraz önce yediği kurabiyeler aniden midesine oturdu. Sanki tüm hepsi bir top olmuş gibi, boğazına kadar bir şeyler tırmanıyordu. Korkusunu belli etmemek için yutkundu ve nefes alışlarını düzende tutmaya çalıştı. Eniz'den başkası olamazdı. Onu nasıl bulmuştu? Nasıl? Kaçmalıydı. Hemen çekip gitmeliydi.

Emre, kısa süre sonra geri döndü. Yine sırıtıyordu. Bu defa gülüşünün altında bir hınzırlık gizliydi. Kaşlarını, gözlerini oynatıyor, elindeki kutuya ve çiçek buketine bakıyordu.

"Tabii ya! Biz ot yolarken, patron işi nasıl biliyor. Bu çiçeklere erimeyecek kadın var mı acaba?"

Çiğdem, önce kocaman bukete, ardından kutuya baktı ve tekrar Raşit'e döndü. "Abi, bana geldiğinden emin misin?"

Raşit, gözlüklerinin üzerinden ters ters baktı. Çiğdem, Emre'nin sözlerinin anlamını henüz kavrayamamıştı bile. Ne bıyık altından gülen Rana'yı ne de içeriye henüz girmiş ve elini şaşkınlıkla ağzına götürmüş olan Veda'yı fark etmişti. O hâlâ korkularıyla boğuşuyordu.

Yine de bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu. Kalbi kulaklarında, zihninde atıyordu sanki.

"Güzelim, buradaki önemli nokta bunların sana gelmiş olması değil! Bunların Çelik Bey'den sana gelmiş olması!"

Çiğdem öksürmeye başladı. Bir elini göğsüne koyarken inanmayan gözlerle Emre'ye bakıyordu. Genç çocuk buketi ve kutuyu hemen onun önüne, masaya bıraktı. Hâlâ inanamadığı için çiçeğin üzerindeki kartı okudu. Sadece, Çelik Mızrak yazıyordu. Rahatlama ve afallamayı aynı anda yaşıyordu. Bir tuhaf olmuştu. Eniz'in olmadığını fark ettiğinde bedenindeki

tüm gerginlik aniden göçüp gitti ve yerine sanki bedeninin posası kalmış gibiydi.

Sonra... Gözleri uzun saniyeler boyu karta takılı kaldıktan sonra, adamın ona neden çiçek gönderdiğini düşünmeye başladı. Bir gün öncesi, adamın öpüşü yeniden zihninde canlandı. Dudakları sinirle büzülür, dişleri birbirini ezerken öfkeyle masadan kalktı. Adamın yaptığına inanamıyordu. Onu Süheyla ve Demir'e utandırması yetmiyormuş gibi bir de çalışanların önünde ona çiçek ve kutu mu yollamıştı. Merdivenleri, adamın kafasını eziyor gibi sertçe basarak çıkarken buketi kolunun altına sıkıştırıp kutuyu açtı.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Zarif bir kolye ve bileklik, ona, ışıldayarak resmen göz kırpıyordu. Adımlarının ortasında durdu. Zihninde Süheyla ve Demir'in sözleri kol geziyordu. Bir de Veda'nın anlattıkları vardı. Ayrılmak üzere olduğu sevgililerine hep bir çiçek ve takı gönderip önceden gönüllerini almaya çalışırmış ya da bunun gibi bir şeydi işte. Artık her ne sebeple yapıyorsa!

Bu adam kendini ne sanıyordu böyle? Onunla, geldiğinde hesaplaşmayı düşünüyorken, bedenini kaynatan öfkeyle gerisin geriye döndü. Süheyla'nın küçük salonda olduğunu biliyordu ve haftaya kadar da öfkesi soğumuş olurdu. Hayır, bugün gidecek ve çiçeğini suratına fırlatacaktı.

Süheyla, onu elinde çiçeklerle karşısında görünce kaşlarını kaldırdı. Ardından gözlerini kıstı. "O çiçeklerin Çelik'ten olduğunu söylersen, hayatımda ilk defa bayılmama tanık olacaksın."

"O zaman ben sizi tutmayayım!"

Süheyla kahkaha attı. Bu kadının derdi neydi? Hiçbir zaman doğru düzgün bir tepki vermiyordu. "Sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette." Kadın, dinliyorum der gibi başını eğdi. Dizinin üzerinde bir defter vardı ve kalemini de hafifçe bu deftere vuruyordu.

Çiğdem yutkundu. Kadının tepkileri belli olmuyor olabilirdi. Fakat bu, kendisiyle ilgili bir durumdu ve Çiğdem'i gayet de güzel tersleyebilirdi. "Çelik ile... Çelik Bey'le görüşmek istiyorum. Ancak beni öylece içeri alacaklarını da sanmıyorum."

"Amuda da kalksan almazlar! Hemen şimdi gideceksen çık, ben güvenliği arar seni içeri almalarını söylerim."

"Teşekkür ederim!"

Kadın, Çiğdem arkasını dönmeden önce göz kırptı. Cidden bir tuhaftı! Sonuçta oraya ne için gitmek istediği belliydi. Üzerine sadece ceketini alıp evden dışarı çıktı ve ilk defa paraya kıyıp bir taksi tuttu.

Piyasaya yeni çıkacak olan kozmetik ürününün reklamını yapacak olan firmanın temsilcilerinin hazırladıkları üçüncü sunuma bakıyorlardı. Çelik, ilk ikisini beğenmemişti. Üçüncüsünü de beğendiği pek söylenemezdi ancak diğer ikisinden daha iyi gibiydi. Hatta Demir'den 'Bunun nesi var ki?' bakışı da almıştı. Ama içine sinmeyen bir reklamı da kabul etmeye niyeti yoktu. Sonuçta kusursuzluğu tanımlayan bir reklamın da kusursuz olması gerekiyordu. Bu tepkisinin de genel huysuzluğuyla bir ilgisi olmadığı kanaatindeydi.

"Kusursuzluğu anlatan bir reklam için oldukça kusurlu bir sunum oldu!"

Karşısında duran ve sunumun fikir babası olduğu belli olan adamın kaşları çatıldı. Ardından samimiyetsizce gülümsedi. "Bugün için hazırladıklarımız sadece bu kadar!"

"Sorun değil, biraz daha zamanımız var. Ancak siz zamanınız yokmuş gibi davranırsanız iyi olacak. Daha özgün fikirleriniz olmasını umut ediyorum. Bu tür reklamları zaten her gün izliyoruz. Diğer bir firma ile görüştüğümüzü de hatırlatırım."

Adam, yerine otururken cevap verme fırsatı bulamadan tüm dikkatler açılan kapıya yöneldi. Çelik, toplantı odasına usulsüzce ve tüm nezaket kurallarını yıkarak giren kadına sertçe baktı. Öyle paldır küldür girmişti ki aslında öfkeden çok şaşkınlık duyuyordu.

Genç kadın, elinde bir buket çiçek ve sertifikalı mücevher kutusu ile masanın ucuna kadar geldi. Ona afallama, öfke ve küçümsemeyle bakan insanları umursamadan, gayet küstahça elindekileri masaya fırlattı. Ardından çenesini havaya dikti.

"Sen, kendini ne sanıyorsun?"

Kadın başka bir şey söylemedi. Onun neye kızmış olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çiçek ve mücevherle, kendisine göre nazik bir özür dilemişti. Ancak o anda, onu küçük düşürdüğü için kadının neden bu kadar öfkelendiğini öğrenmeyi düşünmüyordu. Alçak sesle, "Çıkın dışarı!" diye kadını uyardı.

Kadın, vakarla arkasını dönüp giderken Çelik, masanın etrafındaki diğer adamların müstehzi gülümsemesini fark etti. Sadece Demir meraklı görünüyordu. Çok sık fikir değiştiren biri değildi. Aslında çok zor fikir değiştirirdi. Ama o anda...

"Hâlâ oturuyorsunuz, beyler!" diye gürledi.

Adamlar afallayarak onun yüzüne bakarken, kadının adımları durdu. Adamlar toparlanmakta yavaş kalınca, "Evet!" diyerek onları hızlı hareket etmeye zorladı.

Kadın, teker teker toplantı odasının kapısından çıkan adamlara kayıtsız kalıp dik dik Çelik'e bakmaya başladı. Demir ise oturduğu yere daha çok yayılırken keyifle gülümsüyordu. Çelik'in kaşları uyarı verircesine kalkarken, gözleri kardeşini buldu.

Demir kararlı bir sesle, "İstersen bazuka at! Hayatta kaçırmam." dedi.

Çelik, onunla tartışmamaya karar vererek, kadına döndü. Herkesin arkasından kapı kapanınca da alçak sesle konuştu. "Evet? Bu şovun amacı neydi?"

"Ne hakla bana çiçek alıp mücevher gönderirsin?"

"Oldukça açık olduğunu sanıyorum ama anlamadıysanız söyleyeyim tabii! Sizi üzdüğüm, ağlattığım ve ölçüsüz davrandığım için, tamamen özür amaçlı hediyelerdi."

"Ben de bunun için şaşırıyorum ya! Sende nasıl bir ego var ki gerçekten beni öptüğün için ağladığımı sanıyorsun? Utanmış olabilirim ama unutulmayacak, derin bir iz bırakabilmiş değilsin, Çelik Bey!"

Çelik aniden, ona unutulmaz, derin izler bırakma isteğiyle doldu. Ancak kız onu öylesine küçümsemişti ki öfkesi, bunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

"Üzgünüm, yanlış değerlendirmişim." Kız zafer kazanmış gibi soğukça gülümsediğinde sözlerine devam etti. "Benim yüzümden ağlamamış olsalar bile, kibar kadınlar, hediyelerini nezaketle kabul ederek konunun üzerini kapamaya çalıştığımı ve özür dilediğimi anlardı. Sizi gözümde yüceltmişim. Gerçekten üzgünüm."

Kadın, ağzı açık bir şekilde anlayamayarak baktı. Ardından da onları keyifle izleyen Demir'e baktı. "Bana hakaret mi etti?" diye sordu.

Demir, eli ayağına dolanmış bir şekilde cevapsız kalınca ateş saçan bakışları Çelik'i bulurken, dudakları küçümserce büzüştü. "Sosyete kılı!"

"Kovuldun!"

"O biraz zor!"

Çelik'in ağzı açık kaldı. Sonra, her nasılsa sakince konuşmayı başarabildi. "Pire gibisiniz! İnsanın kanını emmeden rahat etmiyorsunuz, değil mi?"

"Beni kovup durmayı alışkanlık edindin! Ama sana söylüyorum. Süheyla Hanım kovmadan asla ayrılmam!" Kadın hışımla arkasını dönüp gitti.

Çelik sert bakışlarını, gülmemek için moraran kardeşine çevirdi. "Karını boğacağım! Nasıl olduysa kendisi gibi küstahını bulmayı becermiş!"

Demir, kendini tutmayı bıraktı. İki büklüm olmuş, kahkaha atıyordu.

Çelik kravatını çekiştirdi. Ve gömleğinin üstünden bir düğme açtı. "Sırıtmayı kes, zevzek herif! Bunları başıma siz açıyorsunuz!"

"Kadını öpmeni söylediğimizi hiç hatırlamıyorum!"

Çelik, işaret parmağını ona doğrulttu. "O konu seni ilgilendirmez!"

Demir, masanın üzerinde duran kutuyu eline aldığında Çelik, gömleğinden bir düğme daha açtı. Kardeşi kutunun içine baktı. Daha çok gülmeye başladı. "Özel tasarım! Sertifikalı!"

Hangi akla hizmet ederek kadına hediyeler yollamıştı ki! Bunu, kendi kendisine yapmıştı. Hem de tutmuş, çok değerli, özel iki parça göndermişti! Aklını rokete bindirip uzaya yollamış olmalıydı. Demir'in alaylarına aldırmadan ve o öğleden sonraki tüm görüşmelerini iptal ederek akşam yemeği için hazırlandı.

Yakut'a bir yemek için söz vermişti. Çoktan rezervasyonunu yaptırmış, kadınla da telefonda görüşmüştü. Ancak bir şey vardı. Çelik'in ilk günkü coşkusu kalmamıştı. Çiğdem, dengesini öylesine bozmuştu ki sinirleri hoş sohbet bir eğlenceyi yü-

rütebilecek kadar iyi değildi. Tabii tam tersi de olabilirdi. Belki de hoş, güler yüzlü ve esprili bir kadın, neşesini düzeltebilirdi.

Eve gittiğinde –ki kendi evine girmenin rahatlığını o gün yaşayamıyordu!– Demir ve Süheyla ikilisine yakalanmadan çıkmak için resmen çaba gösteriyordu. Ayrıca münasebetsiz Çiğdem'in de evde olma ihtimali olabilirdi. Kadın her yerde karşısına çıkıyordu. Neyse ki çalışanlardan birinden, onun evde olmadığını öğrenmişti. Soruyu sorduğunda Mine'nin yüzünden de anlayamadığı bir ifade geçmişti ama üzerinde durmadan odasına çıktı.

Çabaları işe yaramamış, elbette yakalanmıştı. Süheyla, resmen onu bekliyordu. Yüzünde ne düşündüğüne dair bir ifade olmadan, merdivende karşılaştıkları –güya karşılaşmışlardı– Çelik'e iyi geceler dilemişti. Ardından da yanındaki kocasıyla konuşmaya başlamıştı.

"Ne diyorum, biliyor musun?"

"Ne diyorsun?" Demir, sanki ne söyleyeceğini merak ediyormuş gibi davransa da Çelik, adı gibi bildiğinden emindi.

"Salonda eğitim verdiğimiz kadınlara sertifika vermek gerekiyor!"

Demir, hiç bozuntuya vermeden, "Sertifika önemli!" diye onayladı.

"Kesinlikle önemli!"

Çelik hayretle arkasını döndü. Merdivenleri henüz çıkmış olan Demir'e baktı. "İnanamıyorum! Yemeyip içmeyip ona mı yetiştirdin?"

Süheyla, ona hiç yakışmayan masum bir tavırla, "Neyi yetiştirecekti?" diye sordu.

Çelik, kardeşinin konuşmasına fırsat vermedi. "Bu saatten sonra söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi kayıt altına alacağım.

Sizi boğduğumda da tüm bunları delil olarak göstereceğim. Ağır tahrik var. Kendi işinize bakın, eşek sıpaları!"

Arkasını dönüp giderken, Süheyla'nın şaşkın sesini duydu. "Bana eşek sıpası dedi!"

Bir saat sonra, karşısındaki kadının boğazını temizlediğini duydu. Aslında yemeğe henüz başlamışlardı. Dudaklarında özür diler bir gülümsemeyle kadının gözlerinin içine baktı. Rahatsız olduğu belliydi. Olmalıydı da! Çünkü Çelik'in, ona ilgi göstermesi gerekiyordu. Fakat Çelik, masasına fırlatılan çiçekleri, kadının sözlerini ve o hem soğuk hem ateşli hem de bunu donuk bir şekilde yansıtmayı başarabilen gözlerini düşünüyordu.

İçini çekti. "Sizi dikkatimi çekme zorunluluğunda bıraktığım için ceza almam gerekiyor." Kadın gülümsediğinde arkasına yaslandı. "Aklım can sıkıcı bir durumla oldukça meşguldü. Ancak tam şu andan sonra tamamen size aidim!"

Öyle de yapmıştı. Kadının her anlattığını ilgiyle dinlemiş, gerekli yerlerde gülmüş, yorum beklediği yerlerde de artık her ne anlatıyorsa yorum yapmıştı. Fakat onunla karşılaştığında yaşadığı sıcaklık, coşku ve neşe yoktu.

Arkadaşlarıyla buluştuğunda her zaman aracını kendisi kullanırdı. Bunun için de kadın taksiyle gitmek için ısrar etse de onu evine kadar bıraktı.

Yakut, araç durup, uzanıp yanağına yumuşak bir öpücük kondurduğunda hafifçe gülümsedi. "Yemek için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel bir akşamdı."

"Benim için de öyle!"

"Bir şeyler içmek istemediğinden emin misin?" Onu ne için çağırdığını biliyordu. Beklentisini ve kadının bakışlarındaki hevesi görebiliyordu. Fakat kendisi oldukça hevessizdi. Hâlbuki ilk karşılaştıklarında, Çelik de ne istediğini ve onu neden yemeğe çıkardığını gayet iyi biliyordu.

"Bu akşamlık beni mazur görmeni isterim!"

Kadın, üzgünce dudaklarını büzdü. İçtiği iki kadeh şarap onu biraz çakırkeyif yapmıştı fakat sadece bu kadardı. "Pekâlâ, fakat bana yemeğe geleceğine söz vermiştin! Seni ancak böyle affedebilirim!"

Belki o gün Çelik'in de keyfi yerinde olurdu. "Kesinlikle geleceğim. Sadece bana zamanını ilet! Tamamen sana bağlı kalacağım!"

Yakut araçtan indi. Adam usulca ilerlerken, onun arkasından öfkeli gözlerle baktı. Lanet olsun! Şimdi bir de Eniz'e dert yanmak zorunda kalacaktı. Kendine o kadar çok güvenmişti ki adamın çantada keklik olduğunu düşünüyordu. Şimdi Eniz'den bir sürü laf salatası yiyecekti. Çok erken ve çok büyük konuşmuştu. Ancak adam yemeğe geldiğinde ne yapacağını iyi biliyordu.

Bu iş kısa süre sonra sonuç verecekti ve o yakışıklı suratındaki şaşkın ifadeyi görmeyi hevesle bekliyordu!

Çiğdem, güvenlik görevlisinin açtığı kapıdan geçti. O gün biraz geç kalmıştı ve bunun, bir hafta önce yaşananlarla ilgili olduğunu düşünmemeleri için de acele ediyordu. Havalar iyice soğuduğu için ve o da elektrikli ısıtıcıyı çok uzun aralıklarla yaktığı için bedeni resmen battaniyenin altında büzüşüp kalmıştı. Hasta olmamıştı. Hasta olsaydı zaten Umut'a bulaştırmamak için gelmezdi.

Ama bedeni kaskatı kesildiği için ve geceleri uyumakta zorlandığı için de öğleden sonra uyuya kalmıştı. Kahretsin! Isıtıcı da açık kalmış, bütün o yakmadığı anlar da boşa gitmiş olmuştu. Ama çok güzel ısınmış ve çok güzel uyumuştu.

Mine'nin açtığı kapıdan girerken, "Selam! Çok geç kaldım, bir şey dediler mi?" diye sordu.

Mine, üzgün görünüyordu. Çiğdem'in montunu asarken, "Süheyla Hanım'ın annesi hastalanmış. Kimsenin bir şey görecek durumu yok. Ama sanırım İzmir'e gidiyorlar!"

"Öyle mi? Çok üzüldüm. Neredeler?" Çiğdem, Süheyla için üzüldü. Ve sonra aniden kadının, Timuçin'in karısı olduğu aklına geldi. Bir ara evin telefonundan Timuçin'i aramayı düşündü.

"Küçük salonda."

Başını salladıktan sonra hızlı adımlarla küçük salona doğru ilerledi. Böyle şeylerde hiç iyi değildi. Birinin cenazesi olsa, o daha üzgün olurdu çünkü birini teselli etmeyi hiç beceremezdi. Salona girdiğinde Süheyla, telefonla görüşüyordu. Demir ise masanın üzerindeki diz üstü bilgisayarından bir yerlere bakıyordu.

"Bunak olduğunu biliyordum ama bu kadarı benim bile aklıma gelmemişti! Doktorun ne dediğini anlayamadın, öyle mi?" Süheyla, sinirle arkasını döndüğünde Çiğdem'i gördü. Ancak herhangi bir tepki veremeden tekrar telefondakine cevap verdi. Çiğdem de bu arada Demir'e selam verdi.

"Tamam. Biz yola çıkacağız. Annemle görüşmem lazım. Ki bunu daha kaçıncı kere tekrar etmem gerekiyor, bilmiyorum. Testlerin sonucu çıkar çıkmaz beni arayın." Telefonu aniden kapadı.

"Çok üzüldüm, geçmiş olsun Süheyla Hanım. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Evet. Umut'a gözün gibi bak! Başka hiçbir şey istemiyorum."

"Hiç merak etmeyin!"

Demir bilgisayarın kapağını kapadı. "Ben tamamım. Abim geldiği anda çıkabiliriz!"

"Müsaadenizle ben de odama çıkıp çantamı bırakayım."

Çiğdem hızlı adımlarla salondan çıktı. Merdivenleri çıkarken kapı çaldı. Adımları durmadı ama sarmal merdivenler görüş alanını daha da genişletince, o da gelenin kim olduğuna bakmak için yavaşladı.

Çelik Mızrak telaşla içeri girdi. Çiğdem, sanki o kendisini görüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Mine, paltosunu ve şapkasını aldı. Adam alçak sesle kadına bir şeyler söyledi. Sonra da arkasından gelen kişi için yana kaydı. Çiğdem bu defa duraksadı. Merdivenlerin neredeyse üst basamaklarına gelmişti. Aşağıyı tam olarak göremiyordu. Fakat gelenler iki adım daha attıklarında kim olduklarını görebilirdi. Çelik hızla geçti. Ardından da aynı hızla sarışın bir kadın geçti. Çiğdem, kadının yüzünü net olarak görmüştü. Bir anda kaşları çatılırken, sanki kadını başka bir yerde gördüğünü hatırlar gibi oldu. Bir dergide mi görmüştü? Televizyonda? Ama karşılaştıklarına kesinlikle emindi.

Dudaklarını büzer ve hafızasını kurcalayıp dururken odasına doğru ilerledi. Hep böyle olurdu. Ne zaman bir şeyi anımsamaya çalışsa, bulduğu ana kadar sürekli kafası onunla meşgul olurdu. Sanki biri onu çimdikleyip duruyormuş gibi...

Odasının kapısını açtı. Tam kapatırken kadını nerede gördüğünü hatırladı. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılırken dehşetle elini göğsüne götürdü. Neredeyse çığlık atacaktı. Telaşla, tüm saçları sıkı sıkıya toplanmış olduğu hâlde saçlarını geriye itti. Sonra da çantasını yatağın üzerine fırlattıktan sonra odada volta atmaya başladı. Deli gibi arka arkaya yutkunup duruyordu. Midesindeki safra boğazına doğru tırmanmış, sanki ağzından dökülüverecek gibiydi.

Bazen böyle olurdu. Bunu birkaç kere yaşamıştı. Bir şey eğer ters giderse arkasından gelen her şey de durmadan ters giderdi. Çiğdem başını yukarı kaldırdı. "Neden ben?" diye sordu. Zaten hayatı yeterince tersine doğru akıyordu. Bir kere de doğru yönü bulsaydı, çok şey mi istemiş olurdu.

Eniz'in yanındaki kadının orada ne işi vardı? Hem de Çelik'in yanında! Korkusu, ele geçirdiği aklının bir kısmını serbest bıraktığında ağzı, kaygıyla aralandı. Lanet olsun! Elleri saçlarını bulduğunda bir yerlere tekme atmamak için kendini zor tutuyordu. Şimdi de ağlarına Çelik'i mi düşüreceklerdi? Çelik, evli bir adam değildi ki! Sadece zengindi. Neden durup dururken onu seçmişlerdi?

Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Hadi onlar onu seçmişti, bu kadar kılı tüyü sorgulayan bir adam nasıl olurdu da o kadına kanabilirdi? Belki de tamamen tesadüftü. Derin nefesler alırken artık aşağıya inmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ya kadın, onu görür ve kim olduğunu hatırlarsa? Ya Çiğdem'in burada olduğunu biliyor ve onun için Çelik'e yanaştıysa? Daha önce Çelik'in, sevgilileriyle ya da başka bir arkadaşıyla eve geldiğini görmemişti. Ama nereden bileceklerdi ki? İçindeki korkuyu bastırmak ve yüzünden bir şey anlaşılmamasını istediği için banyoda elini yüzünü yıkayıp eliyle kendini serinletmeye çalıştı.

Ardından da kaygılı adımlarla aşağıya indi. Yüreği küt küt atıyordu. Sanki kalbi duracaktı. Kaçacak bir yeri de yoktu. Allah'tan aileye bile adresini vermemişti. Taşınacağını söylemiş, taşındığında yeni adresi vereceğini bildirmişti. Ve zaten cep telefonu da kullanmıyordu. Sanal hesapları da yoktu. Mümkün mertebe kendini ifşa etmekten kaçınıyordu.

Kulakları uğuldarken Demir ve Süheyla'yı yanlarında Çelik'le dış kapının orada gördü. Nefesini verirken kadının orada

olmadığını fark etti. Kadın belki gitmiş olabilirdi, belki de salonda kalmıştı. Ama Çiğdem bu fırsatı kullanmalıydı.

Yanlarına gittiğinde tamamen bilinçsizce Çelik'in yanında durdu. "İyi yolculuklar, anneniz ve Timuçin'e de geçmiş olsun dileklerimi iletirseniz sevinirim."

Süheyla sanki onun sözlerini duymamış gibi doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Lütfen, geceleri de birkaç kez kontrol et. Üzerini çok açıyor. Bazen de uyanıyor!"

"Merak etmeyin. Gözüm üstünde olacak!"

"Ben de bu akşamı iptal ettim. Aklınız burada kalmasın!" Çelik, kardeşinin omzuna dokunup öptükten sonra Süheyla'yı da öptü.

Demir, "İndiğimizde ararız," dedi. Ardından da hızla çıktılar.

Çelik ve Çiğdem, antrede bir an için yalnız kaldılar. Tuhaf bir an olmuştu. Sessizlikle dolu, huzurdan yoksun bir an! Sonra Çiğdem'in aklına birden sarışın kadın geldi. Çelik'e bir şey söylemeden mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Adamın gözlerini dikip kendisine baktığından habersizdi. Tam mutfağa giden hole açılan kapıyı açmıştı ki adamın sesini duydu.

"Çiğdem Hanım?"

Çiğdem, kaşlarını çatarak ona döndü. "Efendim?"

"Bu gece Umut'un odasında kalacağım. Kontrol etmenize gerek yok."

"O, benim bileceğim bir şey! İşime karışmayın." Çiğdem, adam alçak sesle bir şeyler söylerken kapıdan içeri girdi.

Ve sonra mutfağa girmeden orada dikilip beklemeye başladı. Kimseye yakalanmayı istemiyordu. Fakat kadının evde olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Mine ya da Veda her an gelebilirdi. Ya da başka birisi! Ama Çelik'in gelmeyeceği kesindi. Adamı daha bir kere olsun mutfağın yönüne giderken

bile görmemişti. Dakikalar geçti. Ancak ne ses vardı ne soluk. En sonunda, oradan ayrılmayı düşünürken birinin güldüğünü duydu. Kulaklarını iyice kabarttı ve daha da kötüsünü yaparak kulağını kapıya dayadı.

"Ne olacak bizim bu talihsizliğimiz?" Kadının sesi üzgün çıkıyordu. Çıkardı tabii! Adamı elinde oynatacağı gün gelene kadar bir takla atmadıkları kalırdı. Kendi geçmişi aniden gözlerinin önünde belirdiğinde midesi bulandı. Belki kadın da kendisi gibi zorla bu işin içine girmişti. Ya da belki kandırılmıştı. Kim bilir! Hemen yargılamak istemiyordu.

"Mutlaka telafi edeceğiz!" Çelik'in sesinde sabırsız ve onaylamayan bir ton vardı. Fakat kadın bunu pek anlamış gibi görünmüyordu.

"Çok uzatmayalım ama!"

Adam kısa süre duraksadı. Ardından bir öpücük sesi geldi. Çiğdem neredeyse ayağını duvara vuracaktı. Bir de kapının önünde mi öpüşüyorlardı? Bu adamın dağıtacak ne çok öpücüğü vardı. Pislik!

"Süheyla'nın annesinin iyi olduğu haberini almadan bir yere hareket edebileceğimi sanmıyorum. Şoför seni evine bırakacak. İyi geceler, Yakut." Adam sinirlenmişti ve kadın kibarca kapı dışarı edilmişti.

Çelik'in en iyi yönlerinden biri buydu. Ona kızıyor olması, bu yönünü görmeyeceği anlamına gelmiyordu. Konu ailesi olduğunda adamın pençeleri de, dişleri de hiç çekinmeden ortaya çıkıyordu. Çiğdem, kapıya kulağını dayamış hâlde beklerken ses soluk kesildi. Kulağını daha iyi dayadı belki de yine öpüşüyorlardı! Ne rezillik! Utanmaları da yoktu hiç. Evin içinde bir sürü insan vardı.

Kapı aniden açıldığında Çiğdem, adamın göğsüne çarptı. Daha doğrusu göğsüne çarpan kadının kulağıydı. Çelik'in kol-

ları, onu sıkıca kavradı ve ardından geriye itti. Çiğdem, yanakları yanarken onun sert bakışlarına karşılık veriyordu.

"Kapı dinlemenin ayıp olduğunu kimse öğretmedi mi size, Çiğdem Hanım?" Adamın sesi, ifadesi kadar sert çıkmıyordu.

Çiğdem, utanmıştı. Ama geri adım atmayı hiç bilmezdi. Kendini geriye çekip ellerinden kurtuldu. "Kapıyı dinlediğimi de nereden çıkardın?"

"Kucağıma düştüğünüzden! Eğer öyle olmasaydı benim üç metre uzağımdan geçeceğinizi varsayıyorum!" Adam, daha önce ona söylediklerini aynı ses tonuyla hatırlatıyordu.

"Aynen öyle! Ayrıca burada ne işin var senin?"

Adam, ona hayretle baktı. "Dikkatinizi çekmek istediğim bir nokta var. Burası benim evim!"

"Yani? Sanki evin bu bölümünü her gün ziyaret ediyorsun da!" Çiğdem, başını iki yana sallayarak yavuz hırsız ev sahibini bastırır sözüne birebir uyarak adamın yanından ayrıldı.

Yukarı çıkarken içini kocaman bir karamsarlık yumağı dolduruyordu. Ona söylemeli miydi? Aslında söylemeyip ne hâli varsa görsün demek istiyordu. Ancak Süheyla ve Demir çok iyi insanlardı. Tamam, kabul ediyordu. Uyuz biri olabilirdi fakat ailesi söz konusu olduğunda Çelik de harika bir adam oluyordu. Ve onun başına gelecek her şey ailesini de etkileyeceği için kolay kolay kendini toplayamazdı. Yine de Çiğdem, ona durumu nasıl söylemesi gerektiğinden emin değildi. Eğer söylerse belki de kendisini araştırırlar ve her şey ortaya çıkardı. Ortaya çıkmasa bile adama, Yakut'la görüşmemesi için hangi gerekçeyi sunacaktı ki? Kaldı ki adam, sırf o dedi diye onunla özel olarak görüşürdü. Ama peşini de bırakmazdı. Bundan emindi. En ufacık bir durumda bile adam kılı kırk yarıyordu.

Çiğdem'in hayatı da işte o anda biterdi. Bir zamanlar insanları kendisinden daha çok düşünürdü ve başına gelmeyen

iş kalmamıştı. Artık, önce kendisini düşünmesi gerektiğini iyi biliyordu. Ama... Ona söylemeli miydi?

"Hadsiz!" Çelik, kadının arkasından bakarken sinirle söylendi. Gözden kaybolana kadar da onu izlemeye devam etti. Dimdik sırtı, başı yukarıda yürüyüşü ve parmaklarının ucunda tırmanışıyla bir balerin edasıyla hareket ediyordu. Kendine bakmayan bir kadındı, fakat yürüyüşünde dikkati çeken bir hava vardı.

Çelik, kadın gözden kaybolduğunda başını sertçe iki yana salladı. Neredeyse münasebetsizin asil olduğunu düşünecekti. Ne asalet ama! Kadın, artık evde nereye girip çıkacağına da karar vermeye başlamıştı. Bu ne pişkinlikti?

Topuklarının üzerinde dönerken kaşları çatıldı. Sahi? Çelik neden mutfağa gidiyordu? Yakut, kapıdan çıktığı andan sonra adımları bilinçsizce atılmıştı. Sonra da kendini mutfağa giden holün kapısında, kadını da kollarında bulmuştu. İnkâr etse de kapıyı dinlediğinden emindi. Hangi sebeple kapıyı dinliyor olabilirdi ki?

Odasına girdiği anda dolabına yöneldi. Onlarca gece kıyafetinin içinden ipek bir takım ve sabahlığını aldı. Hızlı bir duş aldıktan hemen sonra da üzerini giyip Umut'un odasına doğru ilerledi. Bazı geceler yanında kaldığı olmuştu. Ancak yatağı çok küçüktü ve Çelik'in ayakları da dışarıda kalıyordu. Ama kendi yatağında yatmaları da Umut'un düzenini bozabilirdi.

Koridorda ilerlerken, aklında aniden Yakut belirdiğinde kaşlarını çattı. Kadın evden ayrılmadan hemen önce içini huzursuz bir his kaplamıştı. Sırf laf olsun diye birileriyle birlikte olmazdı. Ve eğer bu kadınla bir kez daha görüşürse laf olsun diye olacaktı. Bunun için de usturuplu bir biçimde ona, kalan hayatında

esenlikler dilemeliydi! Ortada kaygı verici bir durum varken, kendi eğlencesini düşünen biriyle birlikte zaten olamazdı.

Yakut'un oturduğu apartmana neredeyse varmışlardı ki Demir aramıştı. Çelik, onu eve bırakmayı teklif etmiş, hatta bunu istemişti. Ancak Yakut, gelme konusunda ısrarcı olmuştu. Eğer Çelik, o kadar kaygılanmamış olsaydı onu evine bırakırdı. Çünkü hanım arkadaşlarını onları tamamen tanımadan evine getirmezdi. Eğer geceyi birlikte geçireceklerse de daha çok Bebek'teki evine geçerlerdi.

Umut'un uykuyla gevşemiş yüzünü gördüğü anda kadın, aklından uçup gitti. Sabahlığını çıkarıp yanına uzandı ve onu rahatsız etmemek için çok fazla kıpırdanmadan bir kolunu başının altına alarak gözlerini kapadı. Telefonunu sessize almıştı. Ancak Demir'in aramasını beklediği için de sürekli kontrol etmeyi düşünüyordu.

On beş dakika sonra Umut'a sarılmış hâlde uykuya daldı. Sonra birden kolunda bir acıyla uyandı. Gözlerini açmamıştı çünkü bir an, ne olduğunu algılayamamıştı. Daha sonra kolunda yine aynı baskıyı hissetti.

Hızla gözlerini açtığında karşısında Çiğdem'i buldu. Kadın gözlerini açtığını fark etmemiş gibi işaret parmağını bir mızrak gibi tutmuş, kolunu dürtmeye hazırlanıyordu. "Sakın!" diye fısıldadığında Çiğdem aniden geri çekildi.

"Aklımı aldın!" diye bir de üstüne üstlük çıkıştı.

Çelik, gözleri ağırlaşırken hâlâ tam olarak uyanamadığını fark etti. Ve sonra belki de tekrar kapanmıştı. Çünkü kadın, onu bir kez daha dürttü. Çelik, gözlerini açtı. Umut'a dolanmış olan kolunu usulca çekti. Kadına başıyla dışarı çıkmasını işaret etti.

Kadının ardından kendisi de sessiz adımlarla peşinden çıktı. "Parmaklarınızın ucuna matkap mı taktınız, hanımefendi? Kolumda delikler açtınız!"

"Okşasa mıydım? Uyanmamakta direten sensin!" Çelik, daha ağzını açamadan eline bir telefon tutuşturdu. "Demir Bey, sizi arıyor."

Çelik telefonu aldı. Bir eliyle yüzünü sıvazlarken aniden tüm algıları açıldı ve kendini bir kaygı yumağının içinde buldu. Süheyla, kardeşini kaybedeli sadece birkaç yıl oluyordu. Annesinin de sağlığında önemli bir sorun olmaması için dua ediyordu.

Numarayı tuşlarken gözleri, meraklı bakışlarını yüzüne sabitleyen Çiğdem'e kaydı. Yine o şort takımını giymişti. Onaylamaz bakışları kadını tepeden tırnağa süzerken karşı taraftan ince bir ses aramayı yanıtladı.

"İyi akşamlar, Demir'le görüşecektim!" Kaşlarını çatmış, kardeşinin neden telefonuna kendisinin çıkmadığını merak ediyordu.

"İyi akşamlar, Çelik Bey. Ben, Meltem!" Kız, hâlâ onunla konuşurken çekingen davranıyordu. Süheyla'nın tuhaflıkları! Eğer onun yerinde kendisi olsaydı, kardeşini ölüme gönderen adamın kızına değil göz kulak olmak, onu ülkeden sürdürürdü. Fakat Süheyla, ona sahip çıkmış, peşine takılan adamlardan korumuş ve salonu devrettiği adamla evlenmesi için ön ayak olmuştu.

"Kardeşimle görüşebilir miyim?" Sesi istemsizce sert çıkmıştı.

"Aman ne büyük yanlış yaptı!" Ses, karşısındaki Çiğdem'den gelmişti. Çelik, başıyla onu odasına gitmesi için uyardı. Ama kadın elbette dinlemedi.

"Kahkahaları durulduğunda sizinle görüşecektir!" Meltem'in sesi de güldü gülecek gibi çıkıyordu. "Ah! Bir saniye. Süheyla geldi."

"Hemen seni bilgilendireyim ve şimdiden eğlenmeye başlayabilirsin! Ama dönüşte bir kardeşin olmayacak çünkü kollarını söküp kafatasına ekleyeceğim!"

Çelik kaşlarını kaldırdı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Süheyla'nın neden sinirlendiği ve Demir'in de neden kahkaha attığı hakkında kafası oldukça karışmıştı. Bildiği bir şey vardı ki Süheyla'nın annesinin durumu kaygılandıracak gibi değildi. "Konuşmaya niyetli misin, Süheyla?"

"Abla oluyorum!"

"Ne?"

Süheyla, tekrar açıklamadan Çelik aniden durumu kavradı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken, Süheyla aynı anda konuştu. "Annem hamile! İnanabiliyor musun? O fosil adamın tüm spermlerinin öldüğünü sanırsın, ama hayır! O, oğluma bir teyze ya da dayı yapmaya karar vermiş!"

Çelik kahkahalarını artık tutamıyordu. Süheyla, telefonu suratına kapatırken genç adam iki büklüm oldu. Uzun zamandır böylesine güldüğünü hatırlamıyordu. Gözlerinin nemini silerken başını kaldırdı. Ve sonra sırf Çelik gülüyor diye gülümseyen bir Çiğdem'le karşılaştı. Kadın meraklı ve heyecanlı gözlerini dikmiş, Çelik'in ağzına bakıyordu. "Eee? Ne olmuş?" diye sordu.

Çelik, durumun neşesinden midir bilinmez, kadını o anda çok sevimli ve tatlı bulmuştu. Ya da ona bakarken ilk defa gülümsediğinden de kaynaklanıyor olabilirdi.

"Söylemeyecek misin?"

O kadar meraklı görünüyordu ki Çelik, onunla uğraşmaktan kendini alamadı. "Hayır!" Ve kesinlikle suratının aldığı şaşkın ifadenin her saniyesine değerdi.

Sonra genç adamın eli bilinçsizce hareket etti. Kadının omzundan düşen omuz askısı dikkatini dağıtıyordu. Doğal bir hareketle uzanmış, onu yerine almayı amaçlamıştı. Yarı yolda ne yaptığını fark etti. Odanın kapısına yaslanırken, elini hızla ensesine götürüp hafifçe ovdu.

Kadın dudaklarını büzdü. Çelik'in elindeki telsiz telefonu çekip aldı. Ardından da Umut'un odasına girdi. Çelik koridorda kalıp bir süre daha güldü. Demek Timuçin Bey de baba oluyordu. Muhtemelen Süheyla, kardeşi dünyaya gelene kadar söylenip duracaktı. Sonra da onu çevresindeki herkesten çok sevecekti. Ama en büyük çileyi de sırf çocuğun babası oluyor diye Timuçin Bey çekecekti.

İçindeki eğlence iğne batırılmış bir balon gibi usulca söndü. Dudaklarındaki gülümsemenin yerini umutsuz ve sancılı bir kıvrım aldı. Alışmıştı alışmasına da elinde değildi işte! Bir eli göğsüne doğru ilerledi. Ardından hafifçe ovdu. Bu ağrı asla baba olamayacağını her düşündüğünde göğsünde beliriyordu. Ve artık bunun fiziksel bir şey olmadığının farkındaydı. Tamamen içindeki sancıyı dışarı atma isteğine bağlı bir ağrıydı.

Çiğdem, Umut'u kontrol ettikten sonra tekrar dışarı çıktığında adamla göz göze geldi. Ona hâlâ öfkeliydi, çünkü diğerlerini arayıp öğrenmeye çalışması çok ayıp olurdu. Ama merak ediyordu ve bu kıl herifin de söyleyeceği yoktu. Fakat adam sanki bir yeri yanmış gibi baktığı için bir şey söyleyemedi. Aniden, tamamen sebepsiz bir şekilde adama karşı bir sıcaklık hissetti. Ve öyle hızlı silkindi ki bu his, geldiği gibi kayboldu.

"Huzurlu geceler, Çiğdem Hanım!" Şimdi de aniden, eğleniyor gibi görünüyordu.

Çiğdem, neredeyse ona dil çıkaracaktı. Nasılsa Süheyla'lar geldiğinde olan biteni bir şekilde öğrendirdi. Odasına doğru ilerlerken adamın ani değişimi aklına takıldı.

"Deli mi ne?" diye söylendi.

Yattığında da gülüşünü düşünüyordu. Güldüğünde azıcık insana benziyordu. Daha sıcak, samimi biri gibi oluyordu. Sanat eseri gibi olan yüzü sanki gerekliymiş gibi bakılası bir hâl alıyordu. İnsanların ona bakarken ilk tepkisi anlaşılırdı. Gerçekten seyirlik bir görüntüsü vardı. Fakat bir de onu gülerken görmelilerdi. Her hâlde millet düşüp bayılırdı!

Peki... Onu, Yakut hakkında uyaracak mıydı? Bu soru beynini kemirip duruyordu ve gece uykusunu birkaç kez bölmüştü. O da her uyandığında, Umut'u kontrol etmeye gitmişti. Birbirlerine sarılmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. İçinden adamı bir kez daha dürtmek geldi.

BÖLÜM 12

Çiğdem ertesi gün, neler olup bittiğini nihayet öğrenmişti. Zaten durum anlaşılmayacak gibi de değildi, çünkü Süheyla öfkeden köpürüyordu. Neden bir kardeşinin olması fikri onu bu kadar öfkelendiriyordu ki? Ona göre oldukça güzel bir haberdi. Çiğdem, bir süre sonra onun da alışacağına emindi.

Fakat eğer Demir ve Çelik kardeşler tüm alaylı kelimelerini kadının üzerine doğrultmasalardı, daha çabuk alışırdı. Akşam yemeğine henüz oturmuşlardı. Çiğdem, Umut'u yedirmeyi teklif edince Süheyla, çabucak onaylamıştı. Çünkü onun, diğer ikisiyle alçak sesle söz savaşına girmesi gerekiyordu. Zaten bir türlü normal bir konuşma yapamıyorlardı.

Onlar sözcüklerin çarpıştığı meydan muharebesine devam ederken, Çiğdem, durumu öğrendiği ve gerçekten rahatladığı için aklında takılıp kalmış olan diğer bir soruna yöneldi. Çelik'e, Yakut'u söyleyecek miydi? Adamın, diğerleri gibi onunla da ilgiyi çabuk keseceğini bilse söylemeyebilirdi. Fakat tekrar görüşeceklerini söylemişlerdi. Sinirlenerek, yarım kalmış işlerini tamamlayacaklarını düşündü. Aslında bırakacaktı ve adam ne hâli varsa görecekti.

Ama işte o anda gülümseyip yemeğini yedirdiği Umut'a bakınca da kendini sorumlu hissediyordu. Hepsinin hayatına bir

köşesinden dokunacaklardı. Ve Çiğdem, bunun olmasına izin vermek istemiyordu. Çelik bazı şeyleri hak etmişti –mesela merdivenden aşağı tepe üstü düşmek gibi– ama Yakut'un ona kuracağı tezgâhı hak etmemişti. Ve bunu yapmaya çalıştıklarından adı gibi emindi. Muhtemelen onu da göz önünde olduğu için seçmişlerdi.

Bir de adamın ekranlarda aile sorunlarıyla ilgili görünmekten nefret etmesi vardı. Birkaç sene önce de zaten Senem'le ilgili böyle sorunlarla karşılaşmıştı. Aniden, zihninde adamın bir gece önceki bakışı geldi. Tepedeki aydınlatmanın ışığı tam olarak gözlerinde patlarken o altın renginin nasıl kaynadığını görmüştü.

Bu bakışı tarif edemiyordu. Sanki canı yanıyor gibiydi. Ama çabuk toparlamıştı. Sonra bir anda kafasına dank etti. Gözlerini kaldırıp Çelik'e baktığı anda adamın da ona baktığını gördü. Bir süre bakışları birbirini tuttu ve sonra aynı anda gözlerini çektiler. Çelik, baba olamıyordu ve karısı da zaten onu bu yüzden terk etmişti. İçinde hiç istemediği bir his yeşerirken, adama olan genel öfkesi o anda rafa kalktı.

Onun nasıl hissediyor olduğunu tahmin bile edemiyordu. Aslında edebilirdi de! Kendisinin sağlık problemi yoktu. Fakat ne hayatını ne zaman kuracağı belliydi, ne de bir bebeğin annesi olabilecek yerleşik bir düzene sahip olacağı! Oldukça uzak bir hayaldi. Ufuk çizgisi bile yoktu! Zaten bir eş adayı hiç yoktu. Olsa da Çiğdem gönlünü kaptıramazdı. Aşkın bazen insanı sersemlettiğini duymuştu. Sersemlemeye hiç niyeti yoktu. Bu şartlar altında sersemlemek bile onun için lükstü. Ama adamın neler hissettiğinin, en azından yakınından geçebilirdi. Bu düşünceyle de Yakut hakkında onu uyarmaya karar verdi.

Bunun için de pazar gününün gelmesini bekledi. Hem sabırsız hissediyor hem de kaçmak istiyordu. Elleri terliyor, kalbi

bir hızlanıp bir ağırlaşıyordu. Hatta bir ara onu uyarmaktan da vazgeçmişti. Sonra da yine kendini ikna etmişti. Allah'tan Süheyla, kafasındaki durumla oldukça meşguldü de Çiğdem'deki gerginliği fark etmemişti. Gören banka soyacağını sanırdı. Ama bu, ondan daha beter bir durumdu.

Çelik'in tenisten dönmesini beklerken oturduğu yerde kaynıyordu. Mutfağa gidiyor, diğerleriyle sohbet ediyor fakat yine yerinde duramıyordu. Sonunda sırt çantasını alıp diğerleriyle vedalaştıktan sonra dışarıya çıktı. Adamın da arka cephedeki kortlardan geldiğini gördü. Üzerinde lacivert bir şort, bordo tişört ve bordo şapka vardı. Ayağındaki ayakkabıları da giydiklerine uyum sağlıyordu.

Her zaman her şatta uyumlu giyiniyordu. Acaba ayna karşısında kaç dakika geçiriyordu? O saçlarını yapmak için bile saatler harcıyor olmalıydı. Bazen de kuaförünü eve getirttiği bile oluyordu ve Çiğdem, bunu gördüğünde gözlerini devirmişti.

"İyice incelediniz mi, Çiğdem Hanım?"

Çiğdem, bir anda afalladı. Adam ne zaman burnunun dibine gelmişti ki? "Ne?"

"Gözlerinizi dikmiş öylece bakıyorsunuz. Eleştirecek bir şeyler bulabildiniz mi bari?"

Çiğdem, aniden kendine geldi. Omzundan sarkan saçını geriye atarken adama kaşlarını çatıyordu. "Eleştireceğim şeyler o kadar çok ki eleştirmeyeceklerimi saysam daha iyi olur!" Sonra da yine adamla ağız dalaşına girdiğini fark etti. Ama o başlatmıştı. Hâlbuki Çiğdem onun kıçını kurtarmanın peşindeydi.

"İyi misiniz?"

Adam, aniden daha da ilgili göründü. Bal rengi gözleri tüm yüzünde dikkatle gezindi. Adamın gözleri, üzerinde baskı yapıyordu. Ve buna sinir oluyordu. Ne zaman onunla göz göze gelse göğsüne darbe almış gibi nefesi içine kaçıyordu. Başını

sallama isteğine engel oldu. Cesaretini toplamaya çalışırken de başını salladı.

Adam da hafifçe başını eğip onu geçti. Sonra da yürümeye başladı. Ne? Resmen gidiyordu. "Hey!"

Çelik, aniden arkasını döndü. "Vasıta mı çağırıyorsunuz, hanımefendi? Benim bir adım var!"

"Onunla görüşemezsin!" İşte söylemişti. Oh be!

Adam ellerini cebine attı. Başını yana eğip şapkasının altından alayla Çiğdem'e baktı. "Kimden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Ancak şimdi de kiminle görüşeceğime mi karar veriyorsunuz?"

Çiğdem, adamın diğer sözlerini umursamadan doğrudan önemli noktaya odaklandı. "Yakut'la!" Başını iki yana salladı. "Bana bu konuda güvenmelisin. Onunla görüşemezsin!"

Çiğdem'in, adamın verdiği tepkiyi beklemesi gerekiyordu. Ama beklememişti işte! Çelik kaşlarını çattı. Bakışları donuk, ifadesi sertti. "Şaka yapıyor olmalısınız?"

"Çok ciddiyim!" Keşke kendini durdurabilseydi. Keşke onu uyarmayı değil, ne hâli varsa görsün demeyi seçseydi.

Çünkü Çelik'in daha sonra söyledikleri yenilir yutulur cinsten değildi. "Size bu hakkı kim veriyor? İnanın bana Süheyla'nın bendeki hatırı bile bu sınır ihlalini görmezden gelmemi sağlayamaz! Kendinizi ne sanıyorsunuz, hanımefendi? Nasıl benim kişisel ilişkilerim hakkında savlarda bulunabilirisiniz? Siz... Kimsiniz? Haddinizi ve yerinizi biliniz! İki hafta sonra bu kapıdan çıkacaksınız ve bir daha geri dönmeyeceksiniz! Aynı masada yemek yiyor olmamız sizi aileden biri yapmaz! Bunu aklınızda tutun!"

Çelik, sözlerinin doğruluğundan emindi. Kadın gelmiş, sevgilisinden –ki aslında sevgilisi değildi– ayrılmasını söylü-

yordu. Bu cesareti nasıl bulmuştu, nasıl böylesine pervasızca davranabiliyordu, emin değildi. Emin olduğu bir şey varsa, kendisi söylenmesi gerekeni söylemiş, kadına nerede durması gerektiğini bildirmişti.

Peki, neden yanlış hissettiriyordu? Çiğdem'in titreyen çenesine, donuk bir alev saçan gözlerine bakarken sanki biraz sonra dudaklarından çıkacak olan sözcüklerden de hoşlanmayacaktı. Kadın, hangi ara omzundan göğsüne düştüğünü fark etmediği saçını tekrar arkaya savurdu. Bir adım ileri attı ve Çelik'in göğsünü dürttü.

"İki hafta sonra değil! Bu kapıdan şimdi çıkıyorum. Ve umarım, ne anlatmaya çalıştığımı en beterini yaşayarak anlarsın! Sen iyilikten ne anlarsın ki? Acaba iyi kalan herhangi bir organın var mı? Sosyete kılı! Kendini beğenmiş! Domuz! Bir sebebini sor bari? Durduk yere niye böyle bir şey söylüyorum diye!" Dudaklarını büzdü. Sanki yeterince kötü kelime bulamıyormuş gibi sinirle ayağını yere vurdu. Çelik'in göğsünü tekrar dürttü. "Salak!"

Arkasını dönüp gitti. Çelik, kadının ardından hem öfke hem afallamayla bakıyordu. Ona gerçekten domuz ve salak mı demişti? Hayatında yemediği hakareti bu kadından yemişti! Ve onca zamandır göndermeye çalıştığı kadın, iki hafta kala gerçekten gidiyor muydu? Hem de dönüp arkasına bir kez daha bakmadan! Sevinmesi lazımdı ancak her nedense mutlu değildi. Aslında oldukça da huzursuz hissediyordu. Sözlerini geri almayı da dilemiyordu. Fakat... Ne âlemi vardı ki şimdi?

Yumruklarını sıkarak arkasından gitme dürtüsüne engel oldu. Delirmiş olmalıydı! Belki de yaşlanıyordu. Yoksa bu durumu arkasını döndüğü anda unutmuş olurdu. Ailesinin dışında başka herhangi birine o sözleri söylemiş olsa, söyledikten on saniye sonra sisteminden bunu atardı.

Bir de işin Süheyla tarafı vardı. Canı sıkılarak arkasını döndü. Ağır adımlarla eve doğru ilerlerken derin bir iç çekti. Kahretsin! Çelik, mantığa ve usulüne uygun hareket etmişti. Belki biraz sert çıkmıştı fakat... Neden gitmişti ki? Kadın zamk gibiydi. Mutlaka geri gelecekti. Ya da o öyle sanıyordu.

Odasına girip banyosunu yaptı. Tam üzerine kıyafetlerini geçirmişti ki kapısı önce hızla tıklandı, ardından da beklemeden açıldı.

"Kapının üzerinde doğrudan dalınız mı yazıyor?" Süheyla'nın ilk tanıştıklarında ona sarf ettiği sözlerin birebir aynısını kullanmıştı. Ancak tabii ki ona bir etki etmedi. Neden geldiğini iyi biliyordu. Ve yüzünü buruşturmamak için yüz kaslarını gerdi.

"Çiğdem Hanım'ı, hangi akla hizmet kovdun?" Süheyla, dibine kadar gelmişti.

Çelik de onu geçip odasından çıkmak için ilerledi. Kadın peşinden geliyor, ayak sesleri onu takip ediyordu. "Kendi gitti. Onu ben kovmadım. Ki bildiğin üzere bunu birkaç kere denemiş, başarılı olamamıştım."

"Sana, benim çalışanıma karışma demiştim." Süheyla, onu merdivenlerde de takip ediyordu.

Çelik, aniden döndü ve yukarıda kalan Süheyla'ya baktı. "Çalışanın, hanım arkadaşımdan ayrılmamı söyleyecek kadar aklını kaçırmışsa ben de gerekeni söylerim!" Tekrar merdivenleri inmeye devam etti. Böyle söylediğinde kulaklarına sözcükler çok doğru geliyordu. Ama niye yanlış hissettiriyordu ki?

Televizyonun sesi küçük salondan geliyordu. Sese doğru hareket etti. İçeri girdiğinde Demir de kaşlarını çatmış bakıyordu. Çelik, kendi sandalyesine, kardeşinin tam karşısına oturdu. İçini çekme isteğine engel oldu. Şimdi o da konuşup duracaktı. Sanki başka bakıcı yokmuş gibi!

"Bizi çok zor duruma soktun!" Kardeşi dirseklerine dizlerini dayayıp ona baktı.

"Gitmesini ben söylemedim!" Çelik, gözlerini açık televizyona dikti. Spikerin anlattıklarını dinlemek isterdi, ama elbette Süheyla müsaade etmedi.

Demir'in yanına oturduktan hemen sonra, "Şunu tam olarak anlat!" diye çıkıştı.

"Bana Yakut'tan ayrılmamı söyledi! Ben de gereken cevabı verdim."

Bu, kadını şaşırttı. Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanırken, Demir çenesi aşağıya düşmüş bir hâlde Çelik'e bakıyordu.

Sonra da dayanamadı. "Gerçekten, Yakut'tan ayrıl mı dedi?" Demir, sırıtma cesaretini bile gösterdi. Bu adamın gerçekten her durumda bulacak bir mizah anlayışı vardı!

"Ne söylediysem o!" Kaşlarını çatarak ikisine de sert bakışlarla baktı. "Allah aşkına! Yine hatalı olduğumu söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Süheyla, öne doğru eğildi. "Hayır! Hatalı olduğunu söylemeyeceğim. Doğrudan aptal olduğunu söyleyeceğim!"

Çelik'in işaret parmağı havaya kalktı. "Bugün yeterince hakaret işittim. Limit dolu!"

"Üzgünüm, kadın!" Demir, burada durup abisini işaret etti. "Ancak burada, paramı abime yatırırım!"

"Bazen beyninizi açıp içine biraz zekâ sokmak istiyorum!" Süheyla, yerinde duramıyor gibi tekrar arkaya yaslandı. "Allah aşkına, bu kadın sana sıcakta erimiş tereyağı gibi bakmıyor. Mümkün mertebe de senden uzak durmaya çalışıyor. Böyle birinin seni başka biri için uyarması sence de dikkate değer, değil mi? Buna karar vermenin onun için hiç kolay olmadığını

sanıyorum. Ayrıca... Bana Çarşamba gününe kadar yeni –ve oldukça güvenilir– bir bakıcı bulman gerekiyor! Çünkü Cuma'ya kadar annemin yanında kalacağım. Bu hava şartlarında Umut'u da yanımda sürükleyemem. Hastane, doktor derken..." Elini kaldırıp sinirle havada salladı.

"İki gün kısa bir zaman ama elbette bulacağım!" Çelik'in sesi kendinden çok emin çıkıyordu.

"Öyle olsa iyi olur, yoksa Umut'u da toplantılara sokmanız gerecek. Çünkü birini bulamazsan ona sen bakacaksın!"

Çelik, Demir'e döndü. "Sana da bizi Süheyla yönetiyor gibi gelmiyor mu?" Başını iki yana salladı.

"Bana, onunla tanıştığımdan beri beni yönetiyor gibi geliyor!" Elbette, adamın bundan keyif alması Demir'in aptallığıydı!

Çelik, Süheyla'ya dik dik baktı. Kadın da bakışlarına doğrudan karşılık verdi. Ardından da kalkıp salondan çıktı. Ertesi günün gündemi hakkında biraz konuştuktan sonra Demir de yanından ayrıldı. Genç adam, gözlerini kapıya dikip içini çekti. Her zaman olduğu gibi yine kendini yalnız hissetti. Bazen bu his onu boğuyordu. Oturduğu koltuktan rahatsız oluyordu. İzlediği programlardan rahatsız oluyordu. Okuduğu kitaptan rahatsız oluyordu. Ve her şeyde canını sıkacak bir şeyler buluyordu. Çünkü kendi içindeki yalnızlığının derin boşluğunu yaşadığının farkındaydı. Ne yaparsa yapsın tamamlayamayacağı bir yoksunluk duygusuyla mütemadiyen bir savaşı vardı.

Uzun süren ilişkileri de olabilirdi. Birlikte yaşayacağı biriyle de hayatına devam edebilirdi. Ama kimseye alışmak istemiyordu. Kimseye elini vermek istemiyordu. Kimse, canını yakabileceği kadar ona yaklaşsın istemiyordu. Ve kimsenin hayatını da kendi kusurlarıyla gölgelemek istemiyordu. Bunu kabullenmişti. Yine de... Kabullenmek başkaydı, hissetmek başka!

Odasına giderken Çiğdem'in kaldığı odanın kapısının önünden geçiyordu. Aniden duraksadı ve dudağının bir kenarı yana kaydı. Hayatından birçok kadın geçip gitmişti. Ama onunla kurduğu iletişim –belki de iletişimsizlik– daha önce yaşamadığı bir şeydi. Çelik, bir de kalkıp kadını öpmüştü. Hâlâ hatırladığı, hafızasında iz bırakan –ama kadında iz bırakamadığı– bir tutkuyla öpmüştü kadını!

Kendine gelip tekrar adım attı. İki güne kadar mutlaka yeni bir bakıcı bulacaktı. İnsan kaynaklarındaki öz geçmişleri tekrar gözden geçirtecek ve araştırılmış olanları tek tek kendisi arayacaktı. Sadece iki gün içinde sonuç alması konusunda biraz sorun yaşayacaktı. Ama bir şekilde hâlledecekti. Süheyla, salondan çıkmadan önce Çiğdem'in adresi ve telefon numarası olmadığı için söylenip dururken, genç adamın kaşları derinleşmişti. Bakışlarını da ondan uzak tutmuştu.

Süheyla'nın sözleriyle birlikte, içine bir huzursuzluk çökmüştü. Gerçekten de Yakut'u tanıyor olabilir ve içtenlikle uyarıyor olabilir miydi? Güvenlik şefi, Yakut'u araştırıyordu. Muhtemelen ertesi gün de bilgileri elinde olurdu. Kadınla ilgilenmeyi bıraktığı için raporu okumaya gerek duymayacağını düşünmüştü. Fakat işler farklı yöne kaymıştı. Ayrıca Çiğdem'i de araştırmıştı. Süheyla'ya söylemeyi düşünmüyordu fakat oturduğu evin adresi, hafta içi çalıştığı marketin adresi de onun için hazırladıkları dosyasında mevcuttu. Çünkü güvenlik görevlilerinden birine, kadını en azından birkaç gün izleme görevi vermişti.

O, öyleydi. Emin olmadığı hiç kimseyi yanında çalıştırmaz, emin olmadığı hiçbir işe adım atmaz, emin olmadığı kimseyle de yatmazdı. Eh, ertesi gün bir sorun varsa zaten raporda belli olurdu.

Saçlarından akan sular bedeninde gri şeritli yollar oluştururken, kadın titriyor, aynı anda da söyleniyordu. Ayak parmaklarını hissetmiyordu ve artık sıcak su bile işe yaramıyordu. Saçlarını boyarken, zaten az olan kıyafetlerine boya gelmemesi için eski bir tişört ve şort giymişti. Bu da saçına sürdüğü boyanın dakikasının geçmesini beklerken soğuktan donmasına sebep oldu. Isıtıcıyı son anlarda çalıştırmış olması da soğuk banyoda bir işe yaramamıştı.

Çiğdem –artık bu ismi de değiştirmek zorundaydı– muhtemelen hipotermi geçirecekti! Ama hiçbir şey onu, beline kadar uzanan saçlarını kesmek zorunda kaldığı kadar üzmemişti. Artık saçları omuzlarındaydı. Lens kullanmayı bırakacaktı. Biraz zayıflaması gerekiyordu. Ve kış mevsiminde olduğu için de şanslıydı. Çünkü güneş gözlüğü takıp, bir atkıyı burnuna kadar da çekebilirdi. Elbette, çalışacağı iş yerinde –tabii bir iş bulabilirse!– gözlük filan yalan olurdu.

Artık yorulduğunu da hissetmeye başlamıştı. Bu kaçma ve kovalama işi gırtlağına kadar gelmişti. Ama kararlılığından da dönmeyecekti. Mücadelesinin bir parçasından bile vazgeçmeye niyeti yoktu. Kimsenin hayatını yönlendirmesine izin vermeyecekti. Ve elbet bir gün, yaşadığı her sıkıntının ödülünü söke söke alacaktı! Bunu yaşamdan koparacaktı.

Gözlerinden yaşlar geliyor olabilirdi. Baldırları artık sızlıyor olabilirdi. Gerçek bir evin sıcaklığından yoksun oluşu burnunun ta direğini sızlatıyor da olabilirdi. Ama vazgeçemezdi! Pes etmeyi aklından bile geçirirse çökeceğini, bir daha ayağa kalkamayacağını hissedebiliyordu. Ve bir zamanlar sesini çıkaramayan o kızı gömmüştü! Çok derinlere...

Yine de... Ara sıra zihni, onu geriye dönüş yapmaya zorluyordu. Belki de ne için mücadele ettiğini hatırlatmak için!

"Oynasana dedim sana!"

On dört yaşındaki genç kız, iki eliyle birden başını koruyordu. Duvara sinmiş hâlde, top gibi büzüşmüş, gelecek darbeleri bekliyordu. Eskiden ağlıyordu fakat artık gözyaşı kalmadığından mıdır bilinmez, ağlayamıyordu.

Ya da belki yaşlar içine içine aktığı içindi. Kemer, o ürkütücü sesi çıkarmasının ardından omzunda şakladı. En çok, havada hızla yol alırken çıkardığı o vınlamadan nefret ederdi. Çünkü ardından canı çok yanardı.

"Oynamayacağım!"

Onu okuldan aldığı için adamdan daha çok nefret ediyordu. Nefretinin son raddesine dayanmış olduğunu düşünmüştü her zaman. Ancak bu katran gibi bir şey olmuştu. Şak! Ahsen iyice büzüştü. Şak! Ona karşı geldiği ilk gündü! Öyle korkardı ki her gece içip içip onu oynattığı için bir şey yapamazdı. Şak! Kendini tutamadan bir çığlık attı. Ardından da yoğun acıya dayanabilmek için derin bir nefes çekti. Adamdan yayılan o yoğun bira kokusu genzinden içeri doldu.

"Kalk lan! Kalk! Oyna dedim sana!"

Kelimeler ağzında tura çıkmıştı sanki! Dünyayı dolaşıyor, öyle geliyordu. O kadar sarhoştu ki –her zamanki gibi!– düşünme yetisi tamamen ortadan kalkmıştı. Yine her zamanki gibi! Şak! Bir çığlık daha attı. Ama artık yalvarmıyordu. Çünkü bunun bir işe yaramadığını iyi biliyordu.

Keşke annesi evlenmeseydi. Keşke açlıktan ölselerdi. Çünkü zaten, kendisi de annesi gibi bu adamın dayağıyla yakında ölürdü. Bir de Eniz vardı. Adamın, ilk karısından olan oğlu! Kendisi gibi o da her akşam uyumadan önce bir fasıl dayağını yerdi. Sebebi önemli değildi. Sadece dayak yerlerdi.

"Oynamayacağım!" Ahsen dişlerini sıktı. Canı çok yanıyordu. Zaten her yeri mosmordu. Dün gece açılan yaranın üstüne vurdukça öleceğini sanıyordu. Bangır bangır çalan müzik de kulaklarını oyuyordu.

Sonra bir küt sesi duydu. Sonra da üzerinde bir ağırlık hissetti. Bir süre top gibi büzüşmüş hâliyle sesleri dinledi. Bekledi. Ardından da ellerini başından çekti. Adam üzerine yığılmıştı. Tiksinerek öğürürken adamı üzerinden attı. Fakat ters giden bir şeyler vardı. Adam sızmamıştı. Bu defa değil! İki sene boyunca her gece adam sızana kadar kemerle dayak yemişlerdi.

Ancak bu defa adamın alnından aşağıya kan sızıyordu. Ahsen'in eski geceliği de kan lekesi olmuştu. Kafasını kaldırdığında onu gördü. Şaşkın, öfkeli, korkmuş bir genç... Eniz, yerde yatan babasına bakıyordu. Yediği dayaktan ağzı yüzü kan içindeydi. Zangır zangır titriyordu. Orada öylece ne kadar durmuşlardı, emin değildi. Ama neden sonra Eniz birden, uykudan uyanır gibi kendine geldi.

Ahsen, elindeki et dövme demirini ancak o zaman gördü. Eniz, demiri adamın üzerine fırlatıp babasının pantolonunun ceplerini boşalttı, arabanın anahtarlarını aldı ve elini –titreyen elini– Ahsen'e uzattı.

"A...Acele et!"

Ahsen bir kez daha düşünmedi. Onun elini tutup ayağa fırladı. Üzerine eski paltosunu geçirdi. Birlikte hızla koşarak evden çıktılar. Hiç düşünmeden, arkalarına bir kez daha bakmadan hayatlarını –ona hayat denirse– geride bıraktılar. Külüstür

Ford'un içine bindiklerinde ikisi de sessizlik içinde bir süre oturdu.

Ve sonra Eniz, yüzünü sıvazlayıp birkaç denemede motoru çalıştırdı. Cadde cadde, sokak sokak sessizlik içinde dolaştılar. İkisi de ya ne diyeceğini bilemiyordu ya da yaşadıklarının şokunu üzerlerinden atamamışlardı.

Eniz, arabayı kuytu bir yere çekince biraz uyukladıktan sonra uyanıp yeni hayatlarına başlamışlardı. Eniz, on sekiz yaşında, babasının dayağının gölgesinde büyümüş bir gençti. O anda kaçırdıkları arabayla, okula çocukları götürüp getiriyordu. Babası yaşı dolduğu anda ehliyetini aldırmış, işi oğluna yıkmış ve kendisi, oturup sadece içmişti.

Eniz, külüstür olan arabayı şaşılacak derecede iyi fiyata, evraksız bir şekilde, aynı gün içinde her nasıl başardıysa, satmıştı. İlk paralarıyla kendilerini koruyabilmek için bir çakı almışlar, bir ev tutmuşlar ve sadece bir şiltenin üzerinde uzun zaman boyunca uyumuşlardı. Sabah, öğle, akşam domates, peynir, zeytin yiyorlardı. Ama bu bile onlara oldukça lezzetli geliyordu. İnsanın huzuru olduğunda iki zeytin tanesi dünyanın en iyi nimetiydi. Huzur olmadığında en lüks restoranda yemek yense bile nafileydi!

Sonra, Eniz sokaklara çıkmıştı. İkisinin hayatını da korumak ve karınlarını doyurmak için her işte çalışıyordu. Bazen taksicilik yapıyor, bazen mal taşıyordu. Ama kiralarını ödüyorlar, karınlarını doyuruyorlardı. Babasından hiç haber alamamışlar, öldü mü, kaldı mı hiç haberleri olmamıştı. Onları arayacaklarını düşünerek gizlendikleri onca zamandan sonra çıt çıkmayınca da hayatlarını yeniden inşa etmeye başlamışlardı. En önemlisi de Eniz, onu tekrar okula yazdırmıştı.

Hayat, Ahsen için biraz güzelleşmeye başlamıştı. Hâlinden memnundu ve her şeyini Eniz'e borçluydu. Hem de her şeyini!

Büyük ihtimalle hayatını da! Birbirlerine öyle bir tutunmuşlardı ki iki sağlam yol arkadaşı olmuşlardı.

Sonra Eniz, eve geç gelmeye başlamıştı. Ahsen'i de, ihtiyaçlarını da hiç ihmal etmese de, genç kız onun gidişatında ters bir şeylerin olduğunu hissediyordu. Sürekli iyi para kazanmaktan, çok para kazanmaktan bahsetmeye başlamıştı. Çevresine her gün eklenen yeni insanlardan bahsediyor, onlarla iş yapabilmeyi düşlüyordu.

Ahsen, lise son sınıfa geldiğinde bu işi de, çevresindeki insanları da tanımıştı. Tanımaktan nefret ederek! Çünkü Eniz'in girmek istediği ekibe ancak Ahsen de kabul ederse girebilirlerdi. Ve genç adam aylarca beyninin etini yiyip durmuştu. İyi hayatlardan, refah yaşamdan bahsediyor, bu işe yaramadığında da Ahsen'in ona borçlu olduğunu söyleyerek genç kızı suçlu hissettiriyordu.

Ahsen, ondan ilk defa o zaman nefret etmişti. Bu, nefretinin ilk aşamasıydı. Fakat kendini ona borçlu da hissediyordu. İki şartla bu isteğini kabul etmişti. Üniversiteye gidecek ve istediği zaman ayrılacaktı.

Güzel kıyafetlerini giyiyor, kalantorların ve evli adamların bulunduğu mekânlarda takılıyor, hedefledikleri adamı ağına düşürdüğünde de kendi ayarladıkları bir otel odasında –adamın parasını ödediği– buluşuyorlardı. Ahsen, önceden giderek hazırladıkları kamera düzeneğini odaya yerleştiriyor, ardından da adamın gelmesini bekliyordu. Önce –su bile olsa– bir şeyler içmesini söylüyordu, çünkü adamın uyuması için birkaç damla sağlam bir ilaca ihtiyacı oluyordu.

Daha adam gözlerini kapar kapamaz da adamın kıyafetlerini çıkarıp, kendisiyle birlikte videosunu çekiyordu. Ancak adam uyuyor gibi görünmüyordu. Ahsen'in varla yok arası kıyafetlerinin olması sorun değildi. Adamların eşleri için adamların buna niyet etmeleri bile yetip artıyordu.

Sonra da ellerindeki görüntülerle, ekip şantaja başlıyordu. Ahsen, ilk defa bu işin içine girdiğinde her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış, korkup kaçmıştı. Eniz'in karanlık tarafını da işte o zaman görmüştü. Her gün keşke ölseydim diye dualar yakarıyordu. Ve hayatında Eniz'den başka kimsesi olmadığı için de kendini çok güvensiz hissediyordu. Zaten beş kuruş parası da yoktu. Her şeyi Eniz karşılıyordu. Fakat ona asla para vermiyordu. Belki de gerçekten kaçıp gideceğinden korkuyordu. Ya da gözünü para hırsı o kadar bürümüştü ki kıyamıyordu. Ama ilk seçenek daha mantıklı geliyordu.

Timuçin'le de o zamanlarda tanışmıştı. Üzerine oturacak, onu güzel ve kaliteli gösterecek kıyafetler tasarlaması için! Ahsen, hayatında sadece onun yanında biraz huzur buluyordu. Adam, yaşadığı hayatı, her şeyini biliyor ve onu asla ama asla küçümsemiyordu. Ve kaçtığı ilk anda da ona yardım etmeyi bir kez bile düşünmeden kabul etmişti.

Ahsen, aynı zamanda üniversiteyi de kazanmış, çocuk doktoru olmak için bir yandan da derslerine çalışıyordu. Eniz ise verdiği sözden caymış gibi görünüyor ve paralarının olduğunu söyleyerek okulu bırakması için ısrar ediyordu. Genç kız, o anlarda neden o kadar baskı yaptığını anlamamıştı fakat bir gün okuluna geldiğinde bir erkek arkadaşıyla gülüşürken görünce kıyameti koparmıştı. Arkadaşını dövmüş, Ahsen'i de eve kapatmıştı.

Ona âşık olduğunu söyleyerek, Ahsen'in de bu durumdan mutlu olacağını düşünmüştü. Hayır. Hiç mutlu olmamıştı. Hatta gözlerindeki bakıştan da ürkmüştü. Arkasından Ahsen de ona karşılık verene kadar dayaklar, aç kalmalar ve odaya kapatılmalar gelmişti. Tüm bunların öncesinde de neredeyse bir adamın ölümüne sebep olacakları bir durum da olmuştu. Videosunu çekecekleri adam kalp krizi geçirmişti, çünkü verdikleri ilaç adama ağır gelmişti. Ahsen, birini öldürdüğünü düşünerek günlerce ağlamıştı.

Zihni kendini kapatmış gibi hiçbir şey düşünemez hâle gelmiş, korku ve acıyla geçirdiği günlerin ardında da kendini toparlamış ve bir karar almıştı. Eniz'in aşkına karşılık veriyor gibi yapmış onu kendine inandırdıktan sonra da son işlerinden aldığı parayı alıp evden kaçmıştı. Ve Ahsen, o gün bu gündür hâlâ kaçıyordu!

Genç kadın banyodan çıktı. Tüm bunların üzerinden yıllar geçmişti. Artık yirmi dokuz yaşındaydı ve hayatına öyle ya da böyle kendisi yön veriyordu. Okul arkadaşlarından biriyle karşılaşacağım korkusunu da, işlettiği adamlarla karşılaşacağım korkusunu da geride bırakmıştı. Tek korkusu Eniz kalmıştı ve bir gün onu da tamamen geride bırakacaktı. Havlusuna sarınıp salonun yolunu tuttu. Ayrıca yatak odasıydı da!

Dolap olarak kullandığı karton kutudan üzerine bir şeyler geçirip doğruca battaniyenin altına girdi. Saçlarındaki havluyu bile çıkarmamıştı. Kendini uzun zamandır ilk defa şımartarak da ısıtıcıyı açık bıraktı. Eğer yapmasaydı, zaten ya zatürreden ya da doğrudan o gece donarak ölecekti. Kafasını yastığa koyduğu gibi uykuya daldı.

"Ne demek dört bakıcı da işle ilgilenmiyor?" Çelik elindeki dosyayı masaya fırlattı. Öfkeden çıldırmak üzereydi. Nasıl bir tane bile bakıcı bulamazlardı? Lanet olsun!

"Hepsi farklı işlerde çalışıyor ve iki hafta için hiç kimse daimi işini bırakmak istemiyor, Çelik Bey!" Zümrüt bir adım geri attı. Yüzü oldukça ifadesiz görünüyordu ancak siyah gözleri her an kaçacakmış gibi bakıyordu.

"Ödeyeceğimiz ücretten bahsettin mi?" Çelik bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Elbette, efendim. Ancak dediğim..."

"Tamam. Anladım, Zümrüt. Çıkabilirsin!"

Bakıcıları aslında önce kendisi aramıştı. Ve sanki işe alınmışlar gibi onları doğrudan Zümrüt'e aktarmıştı. Konuşmalarına bile fırsat vermemişti. Ancak, dördünün de geri çevireceği aklından bile geçmemişti.

Zümrüt çıktıktan sonra gözlerini dosyalara dikerek, tüm suç onlardaymış gibi dik dik baktı. Ardından da başka bir dosya gözüne ilişti. Yakut Çınar! Aslında sadece Yakut! Başka herhangi bir şey yok! İşin doğrusu Yakut diye kimse yoktu. Ve Çelik, gerçekten iyi bir oltaya getirilmek istenmişti. Ama

nasıl? Ne şekilde? Ve ne için? Bunlar tamamen meçhuldü!

Kendisinin bu oltaya düşmeyeceğinden emindi. Raporu okuduğunda anında kadınla ilişiğini keserdi. Onunla uğraşmaya bile gerek duymazdı, çünkü onun zaten uğraşacağı, aklını tamamen adaması gereken milyon dolarlık dolandırıcılar vardı! Ki Yakut'un da onu muhtemelen dolandırmayı amaçladığını düşünüyordu.

Çiğdem haklı çıkmıştı. Peki, bu kadın Yakut'u nereden tanıyordu? Onu tanıyor olması için illa ki bir geçmişlerinin olması gerekmiyordu tabii. Fakat insanlar biri hakkında kesin bir yargıda bulunuyorsa da bunun altında bir şey arardı. Temeli sağlam bir şey! Kadının, öfkelendikten sonraki sözleri o an hafızasından geçerken, arkasını dönmeden önce bile Çiğdem'in hâlâ kendisini uyarmaya çalıştığını fark etti. Çelik'in takıldığı tek nokta ise Çiğdem'in kendi hayatına hesapsızca karışıyor oluşuydu.

Çalan telefonla birlikte, sıkıntılı bir nefes aldı. Ekrana bakmadan da kimin aradığını iyi biliyordu. Masasının üzerinde duran telefona eğilip Süheyla'nın kabarık saçları ekranda belirdiğinde bir de yüzünü buruşturdu.

Boş ofise, kapalı dosyalara ve ekranı kararmış olan diz üstü bilgisayarına baktı. "Çok meşgulüm!" diye sertçe yanıtladı.

Karşısındaki Süheyla'ydı ve elbette sertlik ona vız gelirdi. Yine de yüzde on şansı olsa bile denemeye değerdi. "Yani, kimseyi bulamadın?"

Kahretsin! "Nereden çıkarıyorsun?"

"Diyorsun ki; birbirimizi tanımıyormuş gibi yapalım ve değerli ömrümüzden biraz daha boşa zaman harcayalım! Eğer birini bulmuş olsaydın, o havalı kıçını evin camından baktığımda görecek şekilde biraz daha kaldırırdın! Beni başından savmaya çalışma!"

Çelik yüzünü buruşturdu. "Güvenebileceğimiz kişiler başka işlerde çalışıyorlar. Köşkün çalışanlarından biri..."

"Çelik! Elbette, onlar harika insanlar fakat çocuk bakımı tamamen ayrı bir olay."

"Pekâlâ, pes ediyorum. Önerin nedir?"

"Elbette, Çiğdem'in dosyasını çıkarıp nerede oturduğuna bakman ve..."

Çelik'in gür kahkahası ofisi inletti. "Tanrım! Ofiste gözlerin mi var?"

"Kullandığım bir beynim var. Her neyse!"

Süheyla devam edemeden Çelik söze atıldı. "Yakut konusunda sanırım haklıymış. Sahte isim ve bulabildiğim başka bir şey yok!"

"O zaman tüm şirinliğini üzerine geçiriyorsun –ki çok zor senin için biliyorum– ve Çiğdem'i almaya gidiyorsun. Umarım özür dilemeyi de unutmazsın."

Süheyla telefonu aniden kapadı. Çelik, inanamayarak cihazı kulağından çekti ve ekrana baktı. Gerçekten de suratına kapamıştı. Telefonu masaya bırakıp başını koltuğa yasladı ve gözlerini tavana dikti. Bir süre hiçbir şey düşünmeden öylece tavanı izledi. Aslında yapması gereken tonla iş, imzalaması gereken de bir o kadar evrak vardı. Yapılacak telefon görüşmeleri... Bunları saymakla bitmezdi.

Ancak o, masasında oturmuş ve tüm bunları o gün için rafa kaldırmıştı. Beyninin bir tarafı onu azarlayıp duruyor olsa da bu sese kulak vermeyi hiç istemiyordu. Hatalı olmaktan nefret ediyordu. Hatalı olduğunu kabullenmekten daha da nefret ediyordu. Yine de eğer kabullenmesi gerekiyorsa kabullenirdi.

Çiğdem'e en azından nedenini sorabilirdi. İçten içe kadının davranışının tabiatına aykırı olduğunu biliyordu, yine de ken-

disine karışılmasından hoşlanmamıştı. Bu, mantığının özünü oluşturan tabuları yıkmak gibi bir şeydi. Beyni, zaten genel olarak anlaşamadığı kadını mahremiyet dışı kabul ediyordu.

Tüm bu kaosun içinde onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Ve benliğini aldatarak görmezden gelmeyi seçmişti. Çiğdem'in gelmeyecek olduğunu bilmek, onu kadının kendisini rahatsız ettiğinden daha çok sinirlendirmişti. Belki de tüm bu duyu karmaşasının nedeni, tamamen bilinçsizce, kadının onu korumaya çalıştığını bilmesinden kaynaklanıyordu.

İçini çekerken ayağa kalktı. Zümrüt'e arabasını çıkarmaları için talimat verdi. Paltosunu giydi, deri eldivenlerini ve kasketini taktı. Çiğdem'in adresini, sadece kendisinin kullandığı arabanın araç bilgisayarına gönderdi. Ardından da ofisi terk etti.

Valenin getirdiği aracın şoför koltuğuna geçerken Çiğdem'in inatçılık edeceğini düşünerek daha o anda kendi canını sıkmayı başarmıştı. O sivri çenesini kaldıracak, Çelik'e yine haddini aşan laflar söyleyecekti. Onu ayağına getirttiği için böbürlenecek, simsiyah saçlarını omzunun arkasına savurarak atacaktı.

Araç bilgisayarının onu yönlendirmesiyle kısa sürede bulduğu adres, şirketine yarım saatlik bir mesafedeydi. Tabii eğer İstanbul'un daimi çilesi olan trafiğin yoğun olduğu saatlere denk gelinmezse! Çelik, araç kullanmayı bunun için sevmiyordu. Şoförü, en azından onu trafiğe takılmadan gideceği yere yetiştirme konusunda oldukça başarılıydı. Çelik de bu sırada işe gitmeden yapacağı işler hususunda daha fazla şeyi gözden geçirecek zaman buluyordu.

Çiğdem'in oturduğu mahalleye girdiğinde kaşları istemsizce çatıldı. Yavaş bir seyir hâlinde ilerleyen aracı dört beş katlı binaların balkonlarının altında toplanmış gençlerin dikkatini

çekiyor. Çelik geçene kadar gözlerini ayırmadan bakıyorlardı. Pek tekin gençlere benzemiyorlardı. Dahası, mahalle de pek tekin bir yere benzemiyordu. Karanlık henüz bastırmamıştı, alacakaranlık eski binaların yıpranmış boyalarının uyumsuz renklerini gizlemeye yetmiyordu. Çarpık bir düzen ve insana kasvet veren bir havası vardı.

Bilgisayar sola dönmesi talimatını verdikten sonra bir elli metre daha gitti ve sonra da arabayı durdurdu. Gözlerini kısmış, yapışık hâldeki binaların hangisinin kadının oturduğu apartman olduğunu anlamaya çalışırken, sokağın başında bir grup genç toplanıp doğrudan bakışlarını ona diktiler. Çelik'in bakışları da bir süre onların üzerinde takılı kaldı. Daha sonra, kadının oturduğu binayı fark edince arabayı hemen önüne çekti.

İçinden bir his, arabayı bulunduğu yere park etmesinin hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Binaya girdiğinde –ne zili vardı, ne de kapısı kapalıydı!– küçümser bakışları girişte dolandı. Bu kadın bu tekinsiz ve tehlikeli yerde nasıl güvende kalabiliyordu? Çenesi o kadar kuvvetliydi ki belki de insanları kolaylıkla kendisinden uzak tutuyordu.

Çelik, ilk katı çıktıktan sonra üst katlardan boğuk sesler gelmeye başlamıştı. Binanın içi öyle kötü kokuyordu ki; evlerin içinde pişen yemek kokuları da araya karışmıştı, insan boğulacakmış gibi hissediyordu. Bir an önce bulunduğu yerden ayrılmak istediği için adımlarını hızlandırdı. İkinci kata çıktığında bozuk aydınlatmalarla karşılaştı. O kadar karanlıktı ki eğer ilk basamaklarda açılmış oyuklar gibi oyuklar varsa takılması işten bile değildi. Yüzünü buruşturarak bir kat daha çıktı. Köşeyi döndü ve tekrar çıkacakken boğuk seslerin nereden geldiğini anladı.

Adamın biri öfkeli yumruklarını bir kapıya doğru sallıyor, kapı bir ileri bir geri hareket ediyor ve bir kadın, kısık sesiyle

adamın 'çükünü koparmaktan' bahsediyordu. Nereden bakılırsa bakılsın kadının yardıma ihtiyacı vardı. Merdivenleri karanlıkta, sadece kapısı aralık olan dairenin yetersiz ışığında ikişer ikişer çıktı.

Çiğdem, iki eliyle birden kapıya dayanmış, adamın araya sıkıştırdığı ayağını ezmeye çalışıyordu. "Siktir git! Yemin ediyorum seni kendi tükürüğünle boğarım."

Adam kahkaha attı. "Aç be! Bişi dicem!"

"Git! Polis çağırırım!"

"He he!"

Her zaman korktuğu şey başına gelmişti işte. Aklı metrelerce havada olan pislik herif onun peşinden basamakları tırmanmış, Çiğdem neler olacağını anladıysa da kapıyı kapatmak için geç kalmıştı. Hoş, adamın kafası öyle güzeldi ki kapının içinden geçmeye de çalışırdı. İşin kötüsü çığlık atsa, bir de millet izlemeye çıkar ama yardım etmek akıllarına gelmezdi! Orası öyle bir yerdi işte. Komşunun oğlu ona saldırırken, diğer komşulara konuşacak malzeme çıkardı. İnsanlık denen şey var ya? İşte o ölmüştü? Mezar taşı bile yoktu.

Mücadelesine devam ederken ve artık adamı gerçekten öldürmeyi düşünürken, Çiğdem'i şaşkına çeviren bir şey oldu. Tam gücü tükenmiş, kapı adamın ayağının ve elinin baskısıyla iyice aralanmışken şiddetli bir çarpma sesinin ardından bir 'ah' sesi apartmanın boşluğunda yankılandı.

Sonra da birinin "Kahretsin!" dediğini duydu. Duyduğu sesle birlikte kapıyı öyle hızlı açmıştı ki yerde yatan adamı bir an için unutmuştu. Adam, kafasını kaldırdı ve göz göze geldi-

ler. Gerçekten Çelik Mızrak, kapısının önünde durmuş, şüpheli bir hâlde ona bakıyor ve yumruk olmuş elini açıp kapıyor muydu? Kafasında paltosuna uygun kasketi, elinde deri eldivenleri, düğmeleri iliklenmemiş paltonun içindeki koyu renk, üç parçalı takımıyla eski zamandan fırlayıp gelmiş gibiydi.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu. Daha Çiğdem, cevabını vermeden de başını eğip paltosunu incelemeye başladı. "Harika! Bu paltoyu, terziden daha iki gün önce getirtmiştim." Yerde, kendinden geçmiş hâlde yatan adama dik dik baktı. "Zarar ziyandan başka bir vecibeniz yok!" Başını tekrar kaldırdı. "Şok geçiriyor olabilir misiniz?"

Genç kadın şaşkınca mırıldandı. "Evet! Olabilirim!" Çiğdem aniden kaşlarını çattı. Yaşadığı kısa şoku atlattığında biraz önceki korkusunun iki katını kalbinin gümleyişinde duydu. Bu adam adresini nereden bulmuştu? "Senin ne işin var burada?"

Adam aniden kafasını geriye attı. Kaşları kasketine değecek gibi havaya kalkmış, gözleri irileşmişti. "Çiğdem Hanım?" Genç kadın, adama cevap verme gereği duymadı. O anda saçlarını kestirip boyattığını ve lenslerini çıkardığını hatırladığından adamın neden şoka girmiş gibi baktığını anladı. "Kendinize ne yaptınız böyle?"

"Sana ne? Ve güle güle!" Çiğdem, kapıyı kapatmaya kalktı.

Adam, işaret parmağını havada tuttu. "Sakın! Hayatınızı kurtardım. En azından bir teşekkürü hak ediyorum."

"Yok deve! Abartma istersen!" Genç kadın tamamen sahte bir hâlde şirince gülümsedi. Elbette, onu pislik bağımlıdan kurtarmıştı. Fakat hayatını kurtardığını düşünmüyordu. Çiğdem, uzun zamandır bu tekinsiz mahallede yaşıyordu ve bazıları ona sataştığında kafasındaki tahtaların eksikliğini fark etmişlerdi. "Teşekkür ederim! Hadi, şimdi güle güle!" Bu arada bağımlı herif hâlâ yerde yatıyordu ve Çiğdem hiç uyanmamasını diliyordu.

"Konuşmamız gerekiyor!" Daha Çiğdem cevap veremeden içeriye girdi. Aynı anda da Çiğdem'e değil, araştıran gözlerle eve bakıyordu. Çiğdem, girişinin gereksiz yere büyük olduğunu, ısıtmasının zor olduğunu düşünürdü. Adam içeri girdiğinde, antre ona oldukça küçük geldi. Adam resmen eğilerek içeri girmişti. Kıl herif!

"İçeri girseydin!" Genç kadının ağzı gerçekten açık kalmıştı. Çelik, öyle rahat davranıyordu ki sanki kendi evine girmiş gibiydi. İnanamazlıkla kafasını iki yana sallarken kapıyı kapattı. Sonra da sıkıntıyla yaşadığı evi hatırladı. Tüm odaları boş olan ve sadece birkaç parça eşyası olan evini!

"Taşınıyor musunuz?" Adamın sesi salondan geliyordu.

O da salona gitti ve ayakta durmuş, her şeyi –ki zaten birkaç parça eşyası vardı– en ince ayrıntısına kadar inceleyen adamın karşısına, hem koltuğuna hem de yatağına oturdu. Ve onun bilmeden açtığı kapıyı kullandı. "Evet, taşınıyorum. Henüz ev bulamadım. Ancak tüm eşyalarımı sattım. Yakında bulurum." Eliyle kendi ağzının üzerine bir tane yapıştırmak istedi. Sanki adama bu kadar teferruat vermek zorundaydı! Ki zaten söylediği her şey de yalandı!

"Çok iyi düşünmüşsünüz. Zira burası sizin gibi bir hanım için pek tekin ve elverişli bir yer değil. Misal, kapının önündeki zevzek!" Sonunda gözlerini Çiğdem'e çevirdi. Kısa süre gözlerinin içine dikkatle baktı. "Lens mi taktınız?"

Çiğdem, sırıttı. "Gözlerimin rengini biliyor muydun? Aman ne büyük gurur duydum."

Çelik gözlerini devirdi. "Kör değilim, hanımefendi."

Genç kadın, ona hâlâ çok öfkeliydi. Aslında neden böyle olduğunu da anlamış değildi. Umurunda bile olmaması gerekiyordu. İşten ayrıldığını söyleyerek çekip gitmek de ne demekti? O, öyle afra tafra yapacak lükse sahip değildi ki? Ama

kızıyordu işte! "Ne istiyorsun? Buralara kadar geldiğine göre Yakut seni güzelce oltaya getirmiş demek ki? Tek bir şey söylemem ve yardım da etmem! Zaten nerede olduğunu da bilmiyorum. Git kendin bul!" Çiğdem, dilini koparmak istedi. Bazen o kadar patavatsız oluyordu ki! Bu da hep kendine zarardı.

Adam, ona uzun bir müddet anlaşılmaz gözlerle baktı. Ardından da teklifsizce karşısına gelip oturdu. Fakat oturmadan önce paltosunu hafifçe topladı ve oturacağı yere de kaygıyla baktı.

"Sadece biraz eskiler! Veba kapacakmışsın gibi bakmana gerek yok!"

Adam, puslu gözlerini ona dikti. "Kendimi değil, sizi düşünüyordum. Birilerinin yatağına öyle gelişigüzel oturmam fakat burada oturacak başka bir yer yok!" Çelik, oturduğunda çekyatının oldukça geniş bir alanını kapladı. Adam hem oraya fazla geliyormuş gibi duruyor hem de genç kadına çok yakın oturuyordu.

Çiğdem, birden rahatsız oldu. "Söyleyecek gerçekten önemli bir şeyin var mı? Dediğim gibi kadının yerini bilmiyorum. Zaten tanımam..."

"Eğer onu bulmak istersem, Jüpiter'de olsa da bulurum." Sonra gözleri saçlarına takıldı. Tekrar gözlerine baktı. Sonra dudaklarına. Ağzını açtı. Sanki ne konuşacağını unutmuş gibi bir süre öylece durdu. "Yakut konusunda haksızdım! En azından sizi dinleyebilirdim. Bunun için üzgünüm. Ve Süheyla'nın sizin yardımınıza ihtiyacı var!" Çelik, bunları söylerken gözleri sürekli yüzünde dolaşıyor, bu da genç kadını huzursuz ediyordu.

"Yüzümde bir şey mi var?"

"Yeni hâlinize alışmaya çalışıyorum!" Adam güldü gülecek gibi göründü fakat son anda kıpırdanan dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gereksiz bir çaba harcıyorsun! Seninle bir daha işim olmaz."

Çelik, çok doğal bir hareketle yanaklarını şişirip dışarı hava verdi. Nefesi genç kadının yüzünü yalayıp geçerken, Çiğdem bu doğallığın ona yakıştığını düşündü. "Ne kadar inatçısınız? Üzgün olduğumu söyledim, değil mi?"

Çiğdem, istemsizce güldü. "Yani dizlerinin üzerinde geldin ve benden özür diliyorsun!"

Adam, anında kaşlarını çattı. Hatta hafifçe geriye kaykıldı. "Ne hadsizsiniz, Çiğdem Hanım! Hatamı anladım ve yardımınızı rica ediyorum."

Genç kadının aklına o anda başka bir şey geldi. Tüm neşesi, adamın gerçekten ayağına gelmiş olması ve ona birkaç sivri söz etme isteği boğazında tıkandı. Yutkunup sessizce sordu. "Yakut... Nasıl anladın?"

"Evinizin yerini nasıl bulduysam! Sadece tedbir alıyorum diyelim." Adam, hafifçe gülümsedi. "Bana zarar vermedi. Eğer öğrenmek istediğiniz..."

"Umurumda değil!"

Çelik, aniden daha içten göründü. Bakışları yumuşadı ve dudaklarını yalayarak kızın dikkatini dudaklarına çekti. Ve dudaklarının üstündeki o belirgin çizgilere! Bir insanın burun ve dudak arasındaki çizgisini beğeneceğini hiç düşünmezdi. "Süheyla, Çarşamba günü İzmir'e gitmek durumunda ve size gerçekten ihtiyacı var. Ayrıca Umut'un da yeni birine alışması oldukça güç olacaktı. Eğer kabul ederseniz –ki etmenizi gerçekten istiyoruz– bu akşam benimle gelirseniz, iyi olur." Çiğdem'in yüzünü tekrar inceledi. "Gerçi şu durumda yine Umut'un kafası karışacak gibi görünüyor."

"Tekrar başlayacağımı bilemezdim."

Adamın kaşları umutla havalandı. "Yani kabul ediyorsunuz?"

"Beni azarladığını ve takip ettirdiğini görmezden gelebilir miyim, bilmiyorum! Mahremiyet, mahremiyet diye bir yerini yırtıyorsun, sonra da insanları resmen taciz ediyorsun!"

"Bu, size zarar vermeyen bir tedbir sadece! Ailemi korumak zorundayım. Ve daha ne kadar üzgün olduğumu söyleyeceğim? Çiçek alsaydım, muhtemelen kafama atardınız?"

"Kesinlikle!"

Adam, gözlerini devirirken Çiğdem içini çekti. Aslında adama kızması gerekiyordu. Adresini onu takip ettirerek bulduğu su götürmez bir gerçekti. Zaten kabul ediyordu da! Yakut konusunda da hâlâ öfkeliydi. Ve onu işinden de etmişti. Yine de... Umut'u da, ailesini de seviyordu. Çok normal insanlar değillerdi ancak iyi insanları da bulmak kolay değildi. Ve her şeyden önce paraya ihtiyacı vardı. İş bulamadığı her gün de birikiminden yemek demek olacaktı. Timuçin'i ise bebeğini kutlamak için aramıştı ancak ondan artık yardım isteyemezdi. Adamın yeni kurduğu bir düzeni vardı. Ağır ağır başını salladı.

Çelik ayağa kalktı. Eldivenli ellerini paltonun cebine soktu. "Halletmeniz gereken acil işleriniz varsa ben beklerim. Ayrıca çok önemli eşyalarınızı alabilirsiniz, gerisini aldırmak ve yeni adresinize göndermek için birilerini gönderirim."

Çiğdem'in kalbi aniden yukarı çıkıp tekrar aşağıya sert bir iniş yaptı. "Ne münasebet! Ben hâllederim."

"Sadece bir teklifti!"

Adamın sözlerinin ardından Çiğdem hazırlanmaya başladı. Zaten çok fazla eşyası yoktu. Sırt çantasına orada uzun süre kalacağı için birkaç şey fazladan aldı. Tam salondan çıkmışlardı ki kapıya tekrar vurulmaya başladı. Bayılan adam kendine

gelmiş, bağırıp çağırıyordu. Çiğdem, bir tava alıp adamın kafasına indirmeyi düşünürken Çelik, aniden hızlandı.

"Bu adam çok oldu!"

Genç kadın da hızla arkasından ilerledi. Çelik, kapıyı açtığında adam üzerine düştü. Çelik de onu hızla geri itmeden önce sağlam bir yumrukla tekrar bayılttı. Aynı zamanda düştüğü hâl konusunda homurdanıyordu. Çiğdem, adamı ilk defa homurdanırken görmüştü. Bayılmış olan adamı olduğu gibi yerde bırakıp basamakları inmeye başlamışken Çelik, birilerine vurmaktan nefret ettiğinden bahsedip duruyordu. Çiğdem de ikinci kattan geçmekten nefret ediyordu. Lambalar patlamıştı ve kimsenin de değiştirmeye niyeti yoktu. Sonra adamın sesini duydu.

"Elinizi bana uzatın. Burada oyuklar var."

O kadar doğal bir sesle dile getirmişti ki Çiğdem de ona kızgınlığını unutup elini adama uzattı. Fark ettiği ilk şey, adamın eldivenini çıkarmış olmasıydı. Ah! Yukarıdaki adama o eliyle vurduğu için mi yapmıştı bunu? Çiğdem, o kısacık anda, sadece birkaç basamak için adamın elini tuttuğunda yutkunmaktan kendini alamadı. Adamın sıcak, büyük ve pürüzsüz eli, onun küçük elini kavramış, tüm sıcaklığı sanki bileklerine ve oradan omzuna, boynuna gönderiyor gibi sıcacık olmuştu.

Bu his ona fazla geldiğinde aniden elini çekti. "Geldik!" diye beceriksizce mırıldandı. Adam şaşırdıysa da belli etmedi. Ama gerçekten de birinci kata gelmişlerdi. Apartmandan çıktıklarında Çiğdem, hemen önlerindeki lüks, iki kişilik siyah araca baktı. Markalardan anlamazdı ama iyi bir makine olduğu belliydi. Çiğdem, aracın koltuğuna bakarken ağzından çıkanlara engel olamadan fırlayıp gitti.

"Bu arabaya üç kişi nasıl sığacağız?"

"Sayı saymayı da mı bilmiyorsunuz, Çiğdem Hanım? İki kişiyiz!"

"Gayet iyi biliyorum." Kadın parmaklarını havaya kaldırıp saymaya başladı. "Sen, ben ve egon... Ki egondan bahsediyoruz! Oldukça yer kaplayacaktır!" Adama sevimli bir gülücük attı. "Ben taksiyle geleyim mi?"

Çelik, kadına hoşnutsuz bir bakış attı. "Münasebetsiz!" Sonra da gözleri şokla açıldı. "Kahretsin! Arabamı boydan boya çizmişler!" Aracın kapısını açarken çatılmış kaşları, öfkeli bakışlarıyla çevreyi gözden geçirdi. İki bina ileride gençler duvara yaslanmış, sigaralarını içerken bakışlarını doğrudan kendilerine yöneltmişlerdi.

Çelik, içlerinden birine daha uzun süre baktığında genç, elini sallarken, çenesini de onlara doğru uzatmıştı. Çelik'e , "Nereye bakıyorsun sen öyle?" diye çıkıştı.

Çelik, kısa bir süre gence cevap vermedi. Gencin gözlerinden ayrılmayan bakışları sertleşirken, dudakları aralandı. "Boşluğa!" Ardından başını iki yana sallayıp araca atladı. Çiğdem, hâlâ gençlere bakıyordu. Hepsinin ellerine dikkatle bakıyordu, çünkü araca atmak için bir şeyler saklıyor olabilirlerdi. Bu işsiz güçsüz gençlerin eğlenceleri insanların malına zarar vermekti. Sonra aracın yolcu koltuğu tarafındaki cam aşağıya indi. "Çiğdem Hanım, binmeye karar verdiğiniz zaman söyleyin!"

Çiğdem, kendine gelip hızla araca bindi. "Araca bir şey fırlatabilirler!"

"Ve siz bu mahallede yaşıyorsunuz?" Adam, buna sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Bir an önce taşınacağınız evi ayarlayın!" Aracı çalıştırıp gaza bastı ve hızla yol aldı.

"Baş üstüne! Armudu pişirip ağzımıza koymuyorlar maalesef..."

Çelik, ona yandan bir bakış atıp tekrar yola döndü. "Sayenizde bugün başıma gelmeyen kalmadı."

"Arabayı toptan götürmediklerine dua et. Ayrıca, gelmeni ben istemedim." Adamın aynı gün içinde ikinci kere homurdandığını duydu. Çiğdem, kucağında tuttuğu çantasını sıkıca kavradı. Bu adamla iki dakika tartışmadan duramıyordu. Daha önce yaptığı gibi onunla konuşmamayı seçerek gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı.

Arabanın içi sıcacıktı ve yolda kayar gibi gidiyordu. Gençlerin onlara sataşabileceklerini düşünerek öyle gerilmişti ki o anda, sıcaklık derisinin altına usulca işlerken tüm bedeni aniden gevşedi. Sonra burun deliklerinden içeri adamın kokusu doldu. Bunu hatırlıyordu. Onu öptüğü zaman da aynı böyle, insanın içini hoş eden bir koku sürmüştü. Çaktırmadan daha derin bir nefes aldı. Göğsü, aldığı nefesle yukarı çıkarken, Çelik'in kendisini izlediğinden habersizdi. Yavaşça, tıpkı altlarındaki araç gibi kayarcasına uykuya dalış yaptı.

Çelik, kendine engel olamadan, uykuya dalan kadına bir kez daha baktı. Gevşemiş yüz hatları onu daha uysal biri gibi gösteriyordu. Gülerek, 'Aman ne uysal!' diye geçirdi içinden. Kısa kesimli saçlarını dikkatle incelerken, üzerine vazifeymiş gibi, kadına ilk anda saçlarını kestirdiği için kızmıştı. Fakat daha sonra, yuvarlak yüzüne gerçekten bakınca, oldukça yakıştığını düşündü. Bebek mavisi gözlerini neden saklama ihtiyacı duymuştu ki? Görüştüğü birçok hanım arkadaşının da arada sırada lens taktığını biliyordu.

Fakat Çiğdem'in gözleri... Derindi. Anlamlıydı ve yaşadığı her duyguyu coşkuyla yansıtıyordu. İnsan bu gözleri saklamamalıydı! Sıkılarak, bir ara kadının yüzüne bakarken ne konuşacağını unuttuğunu fark ettiği anı hatırladı. Fark ettiği başka bir şey vardı ki kadının yanında tüm enerjisi üst seviyeye çıkıp sınırlarını aşıyordu. Genel olarak sakin biriydi. Fakat bu kadının yanında tüm duyuları hassaslaşırken, bedeni dinamik bir hâl alıyordu. Daha canlı hissediyordu.

Güvenliğin açtığı kapıdan geçerken, suratsız görevlinin aracın içine baktığını ve hafifçe gülümsediğini fark etti. Demek ki Çiğdem'in gelişiyle memnun olmuştu. Çelik, kapıdan geçip aynadan adamı kontrol ederken, onun neredeyse hiç gülmediğini hatırladı. Niye kadının gelmesiyle mutlu olmuştu ki? Yoksa aralarında bir arkadaşlık mı gelişmişti? Olmasa iyi olurdu!

Aracı evin girişine park ettikten sonra Çiğdem'e döndü. "Çiğdem Hanım?" Alçak sesle ismini söylemesi bir işe yaramadı. Kadın, ona arkasını dönüp diğer tarafa kıvrıldı. "Çiğdem Hanım, eve geldik!"

"Hıımm?" Dizlerini kendine çekip koltuğa daha çok yayıldığında Çelik, ona şaşkınca baktı. Hayatta, böyle daracık bir koltukta rahatça uyuyamazdı.

Sonunda, hiç hoşuna gitmese de kadını sarsmaya karar verdi. Elini uzatıp omzunu hafifçe sıktı. Sonra, aniden kadınla burun buruna geldi. Öyle hızlı dönmüştü ki Çelik hareket bile edememişti. Çiğdem hızla nefes alıyor, şokla ve kaygıyla açılmış gözleri, gözlerini deliyordu. "Dokunma bana!"

Çelik, onu ürküttüğünü fark ederek alçak sesle konuştu. "Uyandırmaya çalışıyordum."

Kadının gerçekten uyandığı o anı gördü. Gözleri cam gibi parladı. Ardından da başını salladı. Çelik ise saçma bir şekilde başını uzatıp o dudakları tekrar tatma isteğiyle doldu. O kadar yakınlardı ki acaba Çiğdem bunun farkında mıydı? Hafifçe öne eğilse, dudakları birbirini bulacaktı. Çelik aklını kaybetmişti herhâlde! O anda, sanki tutulmuş gibi kadının dudaklarından başka bir şey düşünmüyordu. Çünkü nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu. Kadın, karşılık vermesine rağmen önemsizmiş gibi davrandığı için o da düşünmekten kaçınıyordu. Fakat o anda tüm zihni, anın görüntüleriyle dolup taşmıştı.

"Niye öyle bakıyorsun?" Kadın, kaşlarını çatmış fısıldıyordu. Sanki Çelik birazdan üzerine atlayacakmış gibi de temkinli görünüyordu.

Çelik, onun sözlerine cevap vermedi. Ama tamamen başka bir şey söyledi. "Bu, kaçınılmaz!" Onu öpecekti. Belki o anda değil, ama... Onu öpecekti.

"Kaçınılmaz mı?"

Genç adam başını salladı. Ardından da arabadan hızla indi. Kadının kapısını açmaya niyetlenmişti. Fakat Çiğdem, çoktan inmiş, Çelik'i anlamaya çalışan bakışlarını ona dikmişti. Çelik, açık havaya çıktığında daha sakin düşünebildiğine sevindi. Allah'tan o anda kadını öpmemişti, çünkü Süheyla hemen kapının dışında bekliyordu.

Çiğdem de onu gördüğünde merdivenleri hızla tırmanmaya başladı. Süheyla'yı öptü. Alçak sesle bir şeyler konuştular ve tam Süheyla, "Lenslerini sonunda çıkarmışsın!" dediğinde yanlarına vardı.

Çiğdem, bir adım geriye çekildi. "Ah! Anlamış mıydınız?" Bu, sanki kızı huzursuz etmişti. Ve Süheyla da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki Çelik'e hızlı bir bakış attı.

"Senin kadar canlı bir kızın gözleri öyle donuk bakamaz!" Arkasını dönüp içeri girerken konuşmaya devam etti. "Tekrar teşekkür ederim. Benim için çok önemliydi ve kesinlikle Umut da seni gördüğüne sevinecek." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Hatta alıştıktan sonra sana daha da hayran olacak gibi!" Süheyla göz kırptı. Ardından ikisi birlikte yukarı çıkmaya başladılar.

Çelik, paltosunu almak için bekleyen kıza eldivenlerini de verip kuru temizlemeye göndermelerini söyledi. Gözleri hâlâ yukarı çıkan iki kadındaydı. "Rica ederim!" diye mırıldandı. Kadının ayağına gitmiş, başına bir sürü şey gelmişti fakat ona iki kelime bile eden yoktu.

Küçük salonda olduğunu tahmin ettiği kardeşinin yanına giderken, onun alaylarına karşı kendini hazırlıyordu. Fakat beyninin bir tarafı da tamamen başka bir konuyu eşeliyordu. Arabada ona ne olmuştu öyle?

Fırında pişen kurabiyelerin kokusu tüm mutfağı sarmıştı. Hatta merdivenlere kadar tırmanmıştı. Biliyordu, çünkü oradan gelmişti. Koşmak için dışarı çıkmaya karar vermişken, gözlerini kapayıp kokuyu takip etmişti. Bu kurabiyelerin kendisi için yapıldığını da biliyordu. Çok sevdiğini söylediği için Raşit, orada olduğu her hafta sonu yapardı.

Masaya yerleşirken, kendi kendine gülümsüyordu. Birden, orada olmanın onu mutlu ettiğini fark etti. Mine'yi, Veda'yı, Nesrin'i, Emre'yi... Aslında hepsini tek tek özlemişti. Fakat kolaylıkla da arkasında bırakmıştı. Çünkü yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Annesini kaybettiği ilk anlarda öyle bir mekanizma geliştirmişti ki yaşının üzerine binen acıların üstüne toprak atmak onu ayakta tutuyordu. Eğer yaşayacaksa –ki yaşamaya niyetliydi– iyi bir geleceğe sahip olmanın önemini kavramıştı.

Bunun için de okuması gerekiyordu. Onu, gelecekte tek kurtaracak şeyin iyi bir tahsil hayatı olduğunu iyi biliyordu. Öyle boş boş güçlü olmak bir işe yaramıyordu. İçinde var olduğunu bile bilmediği sağlam kız, geceleri ağlarken kendisine öfkelene öfkelene ortaya çıkmıştı. Kendisine acıdıkça her şey daha da beter bir hâl alıyor, zayıflayan ruhu bedenini de yanına

çekiyordu. O da bir gün öncesini hep unutmuştu. Annesinin ölümünü unutmuştu. Yediği her dayağın ertesi gününde, ağrılarına rağmen bir önceki günü unutmuştu. Zihnini yaşadıklarına hayıflanmak için değil de, daha ne öğrenebilirim diye kullanmıştı.

Elbette çocuktu ve canı yandığı anlarda geçmişine de, kaderine de söyleniyordu. Fakat sonra geçiyordu. Geceleri dayak yemiş, sabah kemiklerine kadar ağrırken okula gitmekten bir gün bile vazgeçmemişti. Bir işi olacaktı! Tek hayali buydu. Eğer dayaktan ölmezse, bir burs kazanıp okuyacak ve evi terk edecekti. Hoş, evdeki hesap çarşıya uymamıştı ya! Yine de kendini başarmış hissediyordu. Orada, o masada oturması bile başarmış olduğunun bir kanıtıydı.

"Sırf sen geldin diye yaptım bunları, kızım!" Raşit, genç kadına bakıp sevecen bir gülümseme gönderdi.

Çiğdem, derin nefes alırken gözlerini kapayıp açtı. "Ben de kokuyu takip ettim. Ellerine sağlık, abi."

"Tabii! Öyle olur bu işler. Biz bir ıspanaklı börek için dizlerimizin üzerine çökeriz ama nerdeee!" Emre, gelip Çiğdem'in karşısına oturdu. Henüz alacakaranlık yeryüzüyle sevişirken, Emre kalkar, sonbaharın şuursuzca savurduğu yaprakları süpürürdü. Genç kadına göz kırpıp Raşit'i kızdırdığını anlaması için adamı işaret etti. Çiğdem, onu uyarmak için kaşlarını kaldırsa da gülümsüyordu. Sonra Emre'nin sözleriyle ağzı bir karış açık kaldı. "Ne çirkin oldun, be!"

"Ayıp, ayıp öyle söylenir mi hiç?" Çelik'in şoförü Ahmet, Emre'nin yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Abi, baksana güzelim saçlarını kesmiş! Cillop gibi kızdı!"

Ahmet, Emre'ye uyarırcasına baksa da gülmeden edemedi. "Yine güzel! Daha güzel olmuş hatta."

"Sen, bu çeneyle daha çoook ıspanaklı börek beklersin." Raşit'in eşi Rana, masaya kurabiyeleri yerleştirdi. Emre, elini uzatınca da eline bir tane indirdi. "Sana yok."

Emre, gözlerini Çiğdem'e dikti. "Ah canım benim! Ne güzel olmuşsun sen öyle! Gözlerim kamaşıyor güzelliğinden."

Biri boğazını temizledi ve mutfak aynı anda kaos alanına döndü. Emre'nin ağzına hızla attığı kurabiye boğazında kaldı. Rana, elindeki maşayı yere düşürdü. Ahmet, ayağa kalkarken sandalye yere devrildi. Sabahın köründe ocakta pişen her neyse, o bile tencereden taşmıştı. Sakin kalan tek kişi Raşit'ti. Çiğdem'se kurabiyeyi midesine indirmekle meşguldü.

"Bahçede yapacak işiniz yok sanırım. Sıkıntıdan boş boş konuşuyorsunuz."

Çelik'in sesiyle, omzunun üzerinden arkaya bakan Çiğdem de en az diğerleri kadar şaşırmıştı. Onu mutfakta göreceğini hayal dahi etmezdi, ama adam orada dikiliyordu işte. Diğerlerinden öğrendiğine göre, daha önceden de mutfağa neredeyse hiç girmiyordu. Adam, gözlerini Emre'ye öyle bir dikmişti ki zavallı gencin, olduğu yerde büzüşmesi normaldi.

Emre boğazını temizledi. "Bizim için çay saati, e...efendim."

Çelik başını salladı. Ardından bakışları Çiğdem'i buldu. Bakışları o kadar hızlı buluştu ki sanki Emre'yi çabucak es geçmenin derdindeydi. Çiğdem'e bakarken, puslu gözlerinde bir ihtiyat, ayrıca anlayamadığı bir şey daha vardı. Onun ne diyeceğini bilmiyordu, çünkü Çiğdem'in düşük çenesi adamın sözlerini ağzına tıktı. "Umarım haritayı yanına almışsındır. Geri dönerken kaybolabilirsin."

Daha söylediği anda da sözlerinden pişman olmuştu. Diğer çalışanların arasında adamın otoritesine delik açmak hiç hoş olmamıştı. Kahretsin! Üstelik Çiğdem'e de laf etmiş değildi.

"Haddinizi aşıyorsunuz, Çiğdem Hanım!" Emre'ye attığı bakışı Çiğdem'in üzerinde de denedi fakat bir işe yaramadı. "Neden size sürekli sınırları hatırlatmak zorunda kalıyorum?"

"Sınırlara gereksiz derecede takıldığından olabilir." Neden iş bu adama gelince kendi çenesine sahip çıkamıyordu acaba?

Adam, sanki diğer çalışanların varlığını bir an için unutmuş gibi göründü. İki adımda genç kadının yanında bitti. Oturduğu sandalyeye eğilerek, "Sınırlar iyidir, hanımefendi. İnanın bazen hayat kurtarır!" dedi alçak sesle.

İkilinin tartışacağını anlayan Raşit, hızla araya girdi. "Bir şey mi arzu etmiştiniz, Çelik Bey?"

Çelik, adamın sesini duyduğunda kaşlarını çattı ve canı sıkılarak adama döndü. "Evet. Bir kahve iyi olurdu." Raşit'in de en az diğerleri kadar şaşırdığı kesindi fakat bunu gizlemeyi iyi beceriyordu. Çelik'in kahvesi, o kahvaltısını yaptıktan yarım saat sonra masasında olurdu. Bu hiç değişmezdi. Hâlbuki o kadar erkendi ki kahvaltı masası bile yeni hazırlanıyordu. Adam, tepeden bakışlarını şoförü Ahmet'e çevirdi. "Bugün bir saat kadar geç çıkacağız."

Çelik, Çiğdem'e yandan bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde dönünce neredeyse Süheyla ile çarpışıyordu. Genç kadın, onu gördüğünde elini sahte bir şaşkınlıkla açılan ağzına götürdü. "Aaa! Yolu nasıl buldun? İstersen bekle, beraber dönelim. Kaybolmanı istemeyiz." Sırıtıp genç adamı geçti ve masaya gelip kurabiyelerden bir tane ağzına attı.

"Bugün en komik olana ödül mü veriyorlar?"

Mutfakta bulunan herkesin yüzü kızarmıştı. Bu, gülmemek için verilen ciddi bir mücadeleydi. Kimsenin yüzünde tek bir ifade yoktu fakat ortam bir şekilde gergindi. Çelik, ters bakışlarını da yanına alarak mutfaktan ayrıldığında herkesin üzerine bir rahatlama çöktü.

Süheyla, "Seni koşuya çıkmadan yakalamayı umuyordum," derken Çiğdem'e sırıtıyordu.

"Kesinlikle yakaladınız!" Çiğdem, anında ayağa kalkıp Süheyla'nın peşinden küçük salona ilerledi. Ertesi gün yola çıkacaklardı. Ve kadın, oğlunu bırakıp gideceği için oldukça endişeliydi. Bunun için daha eve adımını attığı anda sanki Çiğdem düzeni bilmiyormuş gibi yeniden anlatıp duruyordu. Ama bu defa tamamen farklı bir şey için onunla görüşmek istiyordu. Çiğdem'in canına minnet, bir hafta daha rica ediyordu. Daha önce İzmir'e gittiklerinde kaybettiği zamanı telafi etmesi gerekiyordu. Elbette kabul etmişti. Zaten ek bir iş de bulamamıştı. İyice cepten yemeye başlamadan para kazanmak zorundaydı. Kendisinin tek yapması gereken şey, Çelik'i görmezden gelmek olacaktı!

Çelik, küvetin içinden kendisine acıklı bakışlar gönderen Umut'u, banyosu bitene kadar orada kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Evet, banyoyu sevmiyordu. Fakat aslında daha büyük derdi annesinin ve babasının evde olmayışıydı. Çiğdem'in sevecenliği ve yoğun ilgisi de pek etkili gibi görünmüyordu. Şefkatli parmakları saçlarını okşarcasına köpüklerden arındırırken, Çelik'e hüzünlü bir bakış attı. Ancak Umut'a döndüğünde yüzü komik bir ifade alırken, dudaklarından abuk sabuk sesler çıkıyordu. Umut, buna biraz gülümsedi.

Çelik, kendisinin de gülümsediğini fark etti. Hâlâ gülümser bir hâlde, gözleri kadının saçlarına takıldı. Uzun saçlarına nasıl kıymıştı, emin değildi. Ama bu hâli de oldukça yakışmıştı. Gri saçlarının boyu omuzlarında bitiyor, ona havai bir hava katıyordu. Sanki her an bir çılgınlık yapacakmış gibi... Lenslerle

ifadesini dondurduğu gözleri ise harlı iki ateş gibiydi. Orada her daim parlak ve canlı iki mavi vardı. Kadının tüm hisleri, resmen gözlerinde yüzüyordu. Neden lens kullanmaya gereksinim duyuyordu ki? Kendi gözleri çok daha güzeldi.

Makyaj yaptığını hiç görmemişti. En hafifini bile! Ve her zaman tek tip giyiniyordu. Koyu renk kot ve fazla göze batmayan gömlekler... Aslında kendilerinin kıyafet konusunda bir sınırlamaları yoktu. Aşırıya kaçmamak kaydıyla, istediğini giyebilirdi. Ama Çiğdem, sanki... Silik görünmeye çalışıyordu. Abartıdan her zaman uzaktı. Tabii, geceleri giydiği şort takımı saymazsa!

Aklına gelen bir düşünceyle kaşları çatıldı. Acaba evi ne kadar zamandır o hâldeydi? Tek bir ısıtıcıyla evi ısıtmakta zorlanmıyor muydu? Diğer eşyalarını sattığını söylemişti ve kutunun içindeki kıyafetleri de yok denecek kadar az mıydı? Kıyafetlerini de satmış değildi ya! Belki de Demir'le, kadına verdikleri maaş hakkında görüşmeliydi. Biraz da kilo vermiş gibiydi. Ve sanki o anda Çelik'e bir şeyler söylüyordu.

Şirin bir gülümsemenin kıvırdığı dudaklarının altında dişlerini sıkmış, "Allah aşkına! Dünyaya dönecek misin?" diye çıkıştı.

"Anlayamadım?" Çelik aniden kendine geldi. Ciddiyetini korumak adına kaşlarını da çattı ama anlaşılan durumu kurtarabilecek gibi değildi. Hayatına giren kaç tane kadın onu böyle azarlamıştı hatırlamıyordu! Belki annesi? Ondan bile bu kadar azar yemiş değildi.

"Bornozu diyorum! Tutar mısın?"

Çelik, Umut'un bornozunu alıp yanlarına gitti. Ve kadının, onu sarmasına yardımcı olduktan sonra çocuğu kucağına aldı.

"Amca! Mis oldum!"

Çelik, Umut'un alnına bir öpücük kondurdu. "Evet, amcacım. Pırıl pırıl oldun."

"Pıyı pıyı!"

Genç adam, yeğenini giydirdi. Alına öpücük kondurduktan sonra masal kitaplarından birini alıp yanına uzandı. Çiğdem de o arada Umut'un kirli kıyafetlerini ve banyoyu toparlıyordu. İşini bitirdikten sonra, Çelik masalı okumaya devam ettiği için işaret diliyle bir şeyler anlatmaya çalışırken genç adamın dikkatini dağıttı.

Sonunda okumaya ara verip doğrudan kadına baktı. "Komik olmaya mı çalışıyorsunuz?"

Kadın, sabırsız bir bakış attı. Uyku ve uyanıklık arasında bir yerlerde olan Umut'a göz atıp Çelik'e alçak sesle, "Bana ihtiyacın olursa mutfakta olduğumu anlatmaya çalışıyordum."

"Performansınız göz yaşartıcı." Genç adam, başını iki yana sallayıp tekrar kitaba döndü.

"Dikkatinizi dağıtmak istememiştim!"

İkiliyi uyuşuk bir gülümsemeyle izleyen Umut, Çiğdem'den aldığı öpücükle gözlerini kapayıp açtı. Kadın, arkasını dönüp giderken, adam cevap verdi. "Çok yardımcı oldunuz! Dikkatimiz hiç dağılmadı."

Kadın, kapıdan çıkarken homurdanıyordu. Çelik'in sert bakışları kısa süre kapalı kapıya takılı kaldı. Bu kadının kendisiyle problemi ne olabilirdi ki? Derin iç çekişinin ardından masala kaldığı yerden devam etti. Zaten Umut da uykunun tatlı kollarına uysalca yerleşmişti. Anne ve babası gelene kadar onun yanında kalmayı düşünüyordu. Saat epey ilerlemişti ve o da aslında yatmayı düşünüyordu. Bunun için de odaya gelmeden giyinmişti. Çoğunlukla, uyuyabilmek için yatmadan önce biraz kitap okur, klasik ya da Türk sanat müziği dinlerdi.

Fakat o gece erken uyumaya niyetlenmişti. O an ise bir galon kahve içmiş gibi hissediyordu. Her nedense bedeninde farklı bir enerji vardı. Kimliksiz bir heyecanın tatlı dalgaları kemiklerine kadar iniyordu. Umut'un şakağını öptükten sonra yataktan kalktı. Gece lambasını yakıp odanın kısılmış ışığını tamamen kapattı. İpek, füme rengi kısa kollu pijama takımının üzerine sabahlığını geçirdi. Komodinin üzerinden telefonunu alıp sabahlığının cebine attı. Aslında maillerine de bakması gerekiyordu. Ancak niyeti biraz kitap okumaktı. Adımlarını da odasına doğru attığını düşünüyordu. Fakat sonra... Kendini merdivenleri yarılamış buldu. Allah aşkına aklından ne geçiyordu ki? Çok kısa bir an duraksadı. Yukarı çıkmak için yönünü değiştirdi. Bir basamak çıktı. Sonra tekrar aşağıya indi. Çiğdem'e odadan çıktığını söylese iyi olacaktı. Onun odada olduğunu düşünüp Umut'u kontrol etmeyi unutmamalıydı.

Keşke gece kıyafetlerini giymek için bu kadar erken davranmasaydı. Evin içinde pijamalarla dolaşmayı hiç sevmezdi. Henüz saat de çok erkendi. Umut, annesinin ve babasının yokluğunda huysuzlandığı için geç yatmış olabilirdi fakat çalışanlar muhtemelen odalarına çekilmemişlerdi. Kaçta yatıyorlardı ki?

Mutfağın kapısında belirdiğinde, Çiğdem'i mutfak adasının kenarındaki tabureye oturmuş, koca bir sandviçi midesine indirirken yakaladı. Mutfakta yalnızdı ve oldukça huzurlu görünüyordu. Yemek yemekten bu kadar zevk alan başka bir kadın daha tanımıyordu. İçtiği şey her neyse kafasına diktiği anda bakışları Çelik'i buldu. Gözleri irileşti, içtiği sıvıyı ağzında tutabilmek için dudaklarını sımsıkı kapadı ve ardından sertçe yutkundu. Öksürükleri ve kahkahası birbirine karışmıştı.

Genç adam, tamamen görev bilinciyle kadının yanına ilerledi. Sırtını hafifçe ovaladı ve adanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurup kadına verdi. Kadın suyu aldı, içti ve ardın-

dan Çelik'e baktığında tekrar kahkaha atmaya başladı. Gözleri bile yaşarmıştı. Başının tepesinde abuk sabuk topladığı saçları dağılmış, iki büklüm olmuş gülüyordu.

"Allah aşkına, sizi öldürecek kadar komik olan nedir?"

Çiğdem, bir elinin tersini alnına dayadı. Dramatik bir tavırla da başını arkaya attı. "Çok mes-udum, Nalan!"

"Akli melekelerinizi büsbütün yitirmiş olabilir misiniz?" Genç adam bundan gerçekten şüphelenmeye başlamıştı.

Çelik, ellerini sabahlığının ceplerine koyunca kadın daha çok güldü. "Bir puron eksik!" Sonra aniden sertleşen bakışlarını adamın gözlerine dikti. "Zira tüm kötü kibrinle tam bir züppesin!" Biraz duraksadı. "Kuzum!"

"Terbiyenizi takının!" Çelik, aniden kadının neden güldüğünü anladı. Yüzü bunun bilinciyle şaşkın bir hâl aldıktan sonra kadına gözlerini devirdi. "Komik miydi şimdi bu?"

Kadın, tekrar taburesine oturdu. "Oldukça!" Sandviçini eline aldı. "Mizahi yönünün kuvvetli olmasını beklemiyordum zaten. Muhtemelen, ona da tepeden bakarken kaçırmışsındır." Sandviçinden koca bir ısırık aldı.

Çelik, kadının gözlerinin içine baktı. "Münasebetsiz!" Tamamen öfkelenmiş bir hâlde, ne için geldiğini unutarak arkasını dönüp ilerledi. Kapıdan çıkmadan önce de kadının sesini duydu.

"Mutfağa aynı hafta içinde ikinci kez gelme şerefini neye borçluyduk?"

Çelik aniden arkasını döndü. Tamamen sert çıkışmak üzereydi ki kadının sırıttığını fark etti. "Cüretinize hayran olmalı mıyım, emin değilim. Gerçekten orada durmuş benimle eğleniyorsunuz, değil mi? Ve ben de size bunun için izin veriyorum! Dik başlı kadınlardan hiç hoşlanmam."

"Allah'a şükür!" Kadın tam bir kayıtsızlıkla omuz silkti. Bir peçeteyle ağzını sildikten sonra adama göz kırpma cesaretini de gösterdi. "Bir Türk kahvesi içer misin?"

Çelik gitmesi gerektiğini biliyordu. Bazı gerçekler vardı. Tabular, öyle gelmiş ve öyle gidenler vardı. Fakat tüm bunlara ve kendisine rağmen tamamen ciddi bir ifadeyle, "Bu rüşvettir!" dedi. Ardından da pijamalarıyla olduğunu umursamadan adaya, kadının karşısındaki tabureye oturmak için ilerledi. Ayrıca bu bir zeytin dalıydı da!

O otururken, kadın dolap kapaklarını açıp kapıyordu. Aceleci tavrı Çelik'in dikkatini çektiğinde sordu. "Ne arıyorsunuz?"

Kadın, omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. Tamamen doğal bir ifadeyle, "Arsenik!" dedi ve tekrar aramaya devam etti. Çelik'in ani kahkahası ise mutfağı inletti.

Çiğdem, kahveyi karıştırırken yutkundu. Aslında adamı gördüğü anda içinden gelen ilk tepki can sıkıntısıydı. Çünkü adam onun için ciddi bir can sıkıntısıydı. Sonra üzerindekileri gördüğünde de kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı. Bu adam, gerçekten eski zamandan fırlayıp gelmişti. Hâlbuki yaşı da öyle büyük değildi. En fazla otuz yedi ya da otuz sekiz olmalıydı. Ki onu da Demir'in yaşından tahmin ediyordu. Çelik Mızrak, tabiri yerindeyse taş gibi adamdı. Ve ancak bu adamda, ipek pijama takımı böylesine doğal ve... Kahretsin seksiydi işte! Yataktan kalktığı için her gün şekil verdiği parlak saçları hafifçe karışmıştı. Hele de karşısına geçmiş öyle kahkaha atınca, kalbi bir tuhaf atmaya başlamıştı. Aniden içinden kendini çimdiklemek geldi. Saçma saçma şeyler düşünüyordu. Ya da saçma şeyler hissediyordu.

O, birini hayatına alabilecek özgürlüğe sahip değildi. Beğenebilir, hakkında yorum yapabilir, hatta süzebilirdi de! Fakat bir şeyler hissetmek! Orada duracaktı işte... Kaldı ki bu adam

Çelik'ti! İlgisini fark ettiği anda tepeden tepeden laflar ederdi. Kendisini öpmüş olmasına rağmen! Neyse ki o akıllı bir kadındı ve kahve taşmadan bu düşünceleri aklından silip atmıştı.

Kahveyi fincanlara koydu. Yanına küçük lokumlar ve tepsiye de su koyarak arkasını döndü. Adam onu izliyordu. Ve o taburenin üzerinde bile sanki dünyanın çatısındaki tahtında oturuyormuş gibi bir edası vardı.

Kahveleri servis edip adamın karşısına oturdu. "Seninkini küçük salona da götürebilirim. Psikolojin filan bozulmasın!"

Adam bir dirseğini tezgâha dayadı. Taburede yan oturup rahat bir pozisyon alırken sabahlığının kuşağını çözdü. Ama bakışları Çiğdem'in üzerindeydi. "Benden gerçekten hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"En az senin, benden hoşlanmadığın kadar!" Çiğdem, kahvesini üfledikten sonra bir yudum aldı.

Adam, hangi anlamı çıkarması gerektiğini bilmediği bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Sonra da fincanın kulpunu zarif parmaklarının arasında tutup fincanı dudaklarına götürdü. Çiğdem, hayatının herhangi bir döneminde böyle zarif olmuş muydu acaba? Hiç hatırlamıyordu.

"Pekâlâ, söyleyin o zaman neyin diyetini ödüyorum?" Adamın, dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım belirdi.

"Kibrinin!" Kadının işaret parmağı adamın yüzüne doğru havalandı. "İnsanların yüzüne bakmamak gibi gıcık bir huyun var!" Çiğdem, açıklamasını yapıyordu yapmasına fakat onun da zaten cevabı bildiğini gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordu.

Adamın işaret parmağı fincanın üzerine hafifçe vurmaya başladı. "Tepkim, şahsınıza yönelik değildi. Tamamen Umut'la ilgili bir durum... Biraz..."

"Biraz mı? Bence 'çoğunlukla' her şeyin kendi istediğin gibi olmasını istiyorsun!" Çiğdem, kahvesini bitirip tabağıyla ağzını kapadı ve ters çevirip salladı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Ne söyleyeceğimi nereden bildiniz?"

"Gizemli biri olduğunu düşünmüyordun, değil mi?"

Çelik güldü. "Elbette, hayır. Sadece bu kadar kolay tahmin edilebileceğimi düşünmemiştim."

Çiğdem'in dudaklarından bir 'hımmm' sesi çıktı. Sonra da ikili sessizliğe gömüldü. Genç kadın, onunla tartışmanın, onunla karşılıklı oturmaktan çok daha kolay olduğunu fark etti. Neredeyse ona kasti sataşmak için fırsat kollayacak duruma gelmişti ancak adam hâlinden çok memnun görünüyordu. Kahvesini aheste yudumlarla içiyor, arada gözleri fincana takılıyordu.

Kendisi ise o sessizlik içinde adama pek bakmamaya özen gösteriyordu. İlk gün olduğu gibi, bakarken gözlerinin kamaşmasından korkuyordu. Kendi verdiği tepkiyi ve adamın onu yok saymasını hatırladıkça öfkeleniyordu ve bu da kesinlikle iyi bir şeydi! Tam kendi âlemine dalmıştı ki adamın sözleriyle oldukça rahatsız oldu.

"En azından, aramızda birinin, çözülmesi gereken bir gizemi var?" Altın renkli gözler fincandan kalkıp kadının gözleriyle buluştu. Çiğdem huzursuz olarak kıpırdanınca da adamın memnuniyeti yüzündeki çizgilere yayıldı. "Yakut'u nereden tanıyorsunuz?"

Çiğdem, hiç düşünmeden daha önce kafasında tasarladığı cevabı verdi. "Daha önce çalıştığım bir evde –sakın sorma kim olduğunu söylemem, çünkü etik değil!– ailenin bir yakınını göz açıp kapayıncaya kadar dolandırmıştı. Eh ben de tüm bu karmaşanın içindeki görünmez kişiydim."

Karşısındaki adam öyle her şeyi olduğu gibi kabul edebilen biri değildi. Çiğdem, sözlerini zihninde kurcaladığını, ölçüp biçtiğini ve gerçeğe yakınlığını tarttığını biliyordu. Sonunda mantıklı olduğuna karar vermiş gibi başını ağır ağır salladı. "O zaman sanırım size bir teşekkür borcum da var. Beni korumaya çalışmanız büyük incelik."

Çiğdem suratını eğdi. "Seni korumak aklımın ucunda yoktu. Eğer Umut olmasaydı muhtemelen oturup sırıta sırıta başına gelenleri izlerdim."

Çelik'in kaşları önce şaşkınlıkla havaya kalktı. Ardından da bir kahkaha daha attı. Sinir bozacak kadar neşeli ve rahat bir kahkahaydı bu! "Gerçekten de yapardınız!" diye mırıldandı. Kahvesinin son yudumunu da içti.

Genç kadın, onun artık kalkacağını düşünüyordu. Bunu hem istiyor hem de istemiyordu. Onu, –en azından kendisiyle– ilk defa böylesine rahat görüyordu ama bu rahatlık da uyarı verecek kadar sıcak ve çabuk sarmalıyordu. Tamamen dalgın bir hâlde kahvesinin üzerine parmağını koydu. Veda ile akşamları kahve içerlerdi. Tamamen de gırgır olsun diye fal bakarlardı. Hâlbuki ikisi de fal bakmaktan bihaberdi.

Çelik, karşısındaki dağınık saçlı kadının yüz hatlarına bakıyordu. Kadının bakışları ise kapattığı fincanın üzerindeydi. O kadar uzaklara dalmış gibi görünüyordu ki Çelik kendini fazlalık gibi hissetti. Ya da belki kadının konuşmasını istiyordu. Emin değildi. Kahvesinin telvesine kadar içtiğine göre henüz yukarı çıkmaya niyeti yoktu. Çoğunlukla ne yapmak istediğini bilirdi. Kararsızlık onun lügatinde yer alan bir kelime değildi. Fakat o an, oradan ayrılmayı isteyip istemediğine karar veremiyordu. Sonunda kadını biraz kızdırmaya karar verdi. Öfkelendiğinde gözleri başka bir parlıyordu. Yüzünün aldığı inatçı ifade ise kadın veya erkek, normalde görmek istediği bir ifade

değildi. Ama zaten bu kadınla ilgili hiçbir şey de normal değildi.

"Tüm bu durumun içinde yazık olan tek şey saçlarınız! Keşke bana olan öfkenizle saçlarınıza kıymasaydınız!" Çiğdem, tepesine bir çekiçle vurulmuş gibi aniden kafasını kaldırdı. Sanki Çelik'in bunları gerçekten söylediğine kendini inandırmaya çalışır gibiydi. "Yakışmadığını söylemiyorum. Gerçekten çok hoş olmuş. Özellikle de rengi..." Hoş derken Çelik, biraz yüzünü seğirtmiş olabilirdi. Hayatında ilk defa, bile isteye bir kadının sinirlerini bozmaya çalışıyordu. Belki de artık aklını yitirmişti.

Kadın, kapadığı fincanını ileriye doğru ittirirken bedenini de arkaya doğru çekti. "E pes! Lütfen, bir tabure daha çek! Kibrin ayakta kalmasın. Bu kadar egoyu bedeninin neresinde saklıyorsun, inan aklım almıyor!" Oturmak ona yetmemiş gibi ayağa fırladı. "Nasıl oluyor da gerçekten sana kızıp saçlarımı kestiğimi düşünebiliyorsun? Yuh!" Çelik'in bir cevap vermesini bekliyor olmalıydı ki susup dik dik bakmaya başladı. Onun sakinliğini fark ettiğinde bu defa da hırsla yerine oturdu. "Allah'ım! Cidden öyle düşünüyorsun, değil mi? Bak! Değişimimin seninle hiçbir..."

Çelik elini kaldırdı. İçten içe öyle eğleniyordu ki kadının devam etmesini istiyordu fakat kendini tehlikede gibi hissetmeye de başlamıştı. Süheyla'nın makas darbesinden sonra akıllanmıştı. Bu defa da kafasında fincan kırılmasını istemiyordu. "Mizah, hanımefendi. Mizah! Biraz incedir. Görmekte güçlük çekmenizi anlayışla karşılarım!" Çelik, kadının şaşkın bakışlarının arasında fincanını kapayıp ters çevirdi. "Dilek diliyor muyum? Bir filmde görmüştüm."

Kadın, sonunda gülmeye başladı. Öyle içten gülüyordu ki Çelik fincanı kadının önüne doğru iterken kendisinin de du-

dakları hafifçe kıvrıldı. Kadın, kısa süre sonra fincanların üzerine tekrar dokundu. Ardından da Çelik'in fincanını kaldırıp derin bir ciddiyetle incelemeye başladı.

"Ovvv! İçin kabarmış..."

Veda, küçük salonu son bir kez kontrol ederken acele ediyordu. Kuru temizlemeye gitmeyen kıyafetleri ütülemesi ancak bitmişti. Biraz da telefonunda fazla takılmış olabilirdi. Çiğdem, onu öldürecekti. Telefona olan bağımlılığını bildiği için, onu belki de yüz kere uyarmıştı. Kesin kahvesini yapıp içmişti bile! Belki de Umut'u tekrar kontrol etmeye çıkmıştı. Gerçi o gece Çelik Bey'in çocuğun yanında kalacağını söylemişti.

Mutfağın kapısına geldiğinde görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. İçindeki suyu değiştirmek için küçük salondan aldığı sürahinin içindeki su neredeyse yere dökülüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Çelik Bey, mutfak adasının taburesinde oturuyordu. Hem de üzerinde pijamaları vardı. Çiğdem'in baktığı kahve falının yorumunu dikkatle dinliyor, önce ciddi tepkiler veriyor, ardından da gülüyordu. Hem de başını arkaya atarak!

Şaşkınlıktan küçük dilini yutabilirdi. Orada çalışmaya başlayalı iki yıl oluyordu ve adamı mutfakta sadece iki kere görmüştü. Pijamalarıyla ise belki de hiç görmemişti. Gözlerini kırpıştırırken, içeri girse mi girmese mi tereddütte kaldı. Kızar mıydı? Ama neden kızsındı ki? Sonuçta işi buydu! Hem, Mine nerede kalmıştı? O da kahve için yatmadan önce uğrayacaktı.

Veda, önce bir adım ileri attı. Ardından da Çelik Bey'in çalan telefonuyla tekrar duraksadı.

Adam, kaşlarını çatarak telefonun ekranına baktı ve sanki gerekiyormuş gibi Çiğdem'e bakıp, "Demir!" dedi. Hafifçe güldü. "Bu, sanırım üç vakte kadar alacağım telefondu!"

"Kesinlikle öyle! Çok iyi fal bakarım."

Veda mutfağa girmekten vazgeçti. Kıs kıs gülerken geriye doğru adımlar atıp sürahiyi tekrar salona götürdü. Ardından da yatmaya gitti. Yorganı üzerine örttüğünde hâlâ sırıtıyordu.

Demir, aramayı kapatmak üzereydi. Abisinin gece yarısından önce yatacağını düşünmemişti. Fakat Umut'u uyuturken, kendisi de uyuyakalmış olabilirdi. Kendilerinin işi ise oldukça geç bitmişti. Kayınvalidesinin yaşı hamilelik için oldukça riskliydi. Fakat testlerin bir kısmı içlerini rahatlatmıştı. Ve Demir de ancak o saatte arama yapabilmişti.

Sonunda Çelik, ekranda göründüğünde, "Selam!" dedi. Süheyla da annesinin odasından çıkıp konuşmaya katılmak için koltukta yanına oturdu.

"Selam. Nasıl gidiyor?" Çelik'in üzerinde ipek pijamalarından biri vardı. Kahretsin! Adamı uyandırmışlar mıydı?

"İyi. Testlerden şimdilik gayet iyi sonuçlar aldık! Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Abin mutfakta!"

Demir, araya giren Süheyla'ya bir bakış attı. Ardından da gözlerini deviren Çelik'e tekrar baktı. "Orada ne işin var?"

"Kendi evimde nereye gideceğimin hesabını vermeyi hiç düşünmüyorum." Süheyla, aniden ekranı kendisine çevirdi. "Şu saatte görmek istediğim son insansın, Süheyla!"

Süheyla tek kaşını kaldırdı. "Ben de seni görmekten hoş-

lanmadığım için, ekranı Çiğdem Hanım'a çevirirsen çok sevinirim!"

Demir, abisinin aniden yüzünün aldığı ifadeyle şaşkına döndü. Sanki suçüstü yakalanmış gibi! Çelik, ekranı çevirdiğinde gayet rahat ve sakin görünen Çiğdem karşılarında belirdi. Kadının bu saçına da hiç alışamamıştı. Sanki başka biriyle konuşuyor gibi!

"İyi akşamlar, Süheyla Hanım. Umut'un keyfi gayet yerinde, merak etmeyin!"

"Harika! Yarın çıkacak olan test sonuçları da iyi olursa, sanırım yarın dönebiliriz."

"Umut çok sevinecek."

"Yemek yerken bir problem olmadı umarım?"

Demir de dikkatle Çiğdem'in cevabını bekliyordu. Ebeveyn olduğunda bazen en büyük sıkıntı çocuğunun yemek yemesindeki zorluk olabiliyordu. Bazen yüzünün asıklığı, bazen burun akıntısı...

"Hiç sıkıntı yaşamadık. Amcası yanında olduğu için daha rahattı."

Süheyla başını salladı. "Çok sevindim." Kısa süre duraksadı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Biz? Iıı... Kahve içiyorduk?"

Ekran aniden Çelik'e döndü. "Sorgulama buraya kadar, Süheyla! İyi geceler!"

Ekran aniden kapandı. Demir kafasını geriye attı. Şaşkınca karısına döndü. "Neydi şimdi bu?" Telefonu hemen önündeki sehpaya koydu. Abisi gerçekten pijamalarıyla mutfakta oturmuş, kahve mi içiyordu? Hadi canım!

"Karmaşanın ayak sesleri!"

"Bilmece gibisin, kadın!"

Süheyla, her ne söyleyecekse salona giren Timuçin, dikkatini dağıttı. Adam, hem endişeli hem de gururlu görünüyordu. Karısı için o kadar endişeleniyordu ki bir türlü mutluluğunu tam anlamıyla yaşayamıyordu. Tabii bir de Süheyla faktörü vardı. Her adımını adamın kursağında bırakıyordu.

Timuçin daha koltuğa oturur oturmaz Süheyla, bakışlarını ona çevirdi. "Çiğdem Hanım, ne kadar güvenilir?"

Demir de en az Timuçin kadar şaşırmıştı. Karısının Çiğdem'den hoşlandığını biliyordu. Aslında, kadına tam anlamıyla güveniyor gibiydi de! Eğer güvenmeseydi asla kadınla Umut'u yalnız bırakmazdı. Demir de kadına oldukça güveniyordu.

"Güvenilirliğine inanmasam sana önermezdim." Adam, dizlerinin üzerine dirseklerini dayayıp Süheyla'ya gözlüklerinin üzerinden bir bakış attı. "Sen de güveniyorsun sanıyordum."

"Kendisine güveniyorum. Ayrıca bir ordu ile korunduğumuz ve gezdiğimiz için de rahatım. Ama tabloda küçük bir çentik var. Ve ben bunu çözemiyorum."

"Kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışan ve bunda kararlı olan harika bir genç kadın. Hem iki hafta sonra gideceğini söyledin. Yani... Kurcalamak için biraz geç, değil mi?"

"Hiçbir zaman geç değildir."

Demir, karısının öngörü yeteneğine ve zekâsına her zaman güvenirdi. Onu neyin huzursuz ettiğini bilmiyordu. Ama elbette öğrenecekti.

Çelik yorucu, sıkıcı ve tamamen yapmacık hareketlerin hâkim olduğu bir davetten eve döndüğünde gece yarısını geçmişti. Davetlere katılmaktan eskisi kadar hoşlanmıyordu. Ve bu davetlerde bir hanım arkadaşı eşlik etmediğinde iyice çekilmez oluyordu. Aslında görüştüğü birçok kadınla da bu davetlerde tanışmış olduğunu fark etti. Kendi çevresinden olmayan kişilerle nadiren yakınlık kurardı. O gün ise tüm açık imalara, göz süzmelere ve kendisiyle görüşmeye oldukça istekli hanımları geri çevirmişti. Eh, huysuzluğu da üzerindeydi belli ki biraz fazla ilgi gösterenleri soğuk ve ters bir şekilde geri çevirmekten kaçınmamıştı.

Uzun zamandır biriyle görüşmemiş, görüşme isteği de pek kalmamıştı. Paltosunu çıkarıp yardımcılardan birine uzatırken iç geçirme isteğini bastırdı. O kadar da yaşlanmış değildi ama bu isteksizliği canını sıkıyordu. Çok hoş bir hanımla tanışmış, ona karşı ilgi duymayı istemiş, fakat... Ne oluyordu yahu? Kadının nesini beğenmemişti ki? Sohbeti yüzeysel olmamasına karşın, sanki Çelik'i tasdiklemek zorundaymış gibi sürekli başını sallıyordu. Kendi fikri yok muydu? Muhalefet olacağı en ufak bir şey?

O kadar sıkılmıştı ki davet yeni yeni canlanıyorken ayrılmıştı. Bakışları tamamen bilinçsizce antrede dolanırken, pal-

tosunu yardımcılardan birine uzattı. Dışarıda olduğu gecelerde en az bir kişi eve gelişini beklerdi.

"Demir ve Süheyla, odalarına çekildiler mi?"

Kadın, paltosunu koluna asarken, "Evet, Çelik Bey," diye mırıldandı.

"İyi geceler." Çelik, hızlı adımlarla odasına çıkmak için ilerledi.

Merdivenleri çıktığında Umut'un odasının kapısının açık olduğunu fark edince, o tarafa yöneldi. Aralık kapıdan içeri başını uzattığında, Demir ve Süheyla'nın sarmaş dolaş bir hâlde Umut'u izlediklerini ve fısıldayarak konuştuklarını gördü.

Kendisi de alçak sesle, "İyi geceler," dedi.

İkisi de aynı anda önce ona döndüler, ardından da kendisine doğru yürüdüler. Demir, "Erkencisin," diye fısıldadı.

Çelik de ona, fısıldayarak karşılık verdi. Bir yandan omzunu silkerken, "Sıkıcıydı!" dedi.

Bu sırada Umut'un kapısını kapayan Süheyla, "Neden fısıldıyorsunuz?" diye sordu.

Demir, başını küçük, afacan bir çocuk gibi kaşırken sırıtıyordu. "Alışkanlık!"

"Umut'un bir sorunu mu var?"

"Sanırım, bir bakıcı bularak hata ettik. Haftaya Çiğdem ayrılıyor ve Umut, ona sandığımızdan çok alıştı. Bu akşam, Çiğdem evine döndüğünde biraz hırçınlaştı." Süheyla'nın canı sıkkın görünüyordu.

Çelik, tamamen güven verici bir tınıyla, "Çocuk o, çabucak alışır ve çabucak unutur," dedi.

Demir iç çekti. "Öyle olsun, bakalım."

Onların yanından ayrılırken aklı tamamen başka bir tarafa kaymıştı. Çiğdem'in evde olmayışı, dahası o tehlikeli mahalleye gitmiş olması, onu tahmin edeceğinden daha fazla huzursuz etti. Bu, Çiğdem'le ilgili değildi. Kadın-erkek fark gözetmeksizin o tehlikenin içinde olan herkes için endişelenirdi. Ancak kadın, gitmeyi kendisi seçmişti! Bu durumda, elbette ona akıl verecek değildi.

"Aptal kadın!"

Ceketini ve papyonunu çıkarıp kuru temizlemeye gideceklerin bulunduğu dolabın içine yerleştirdi. Banyo yapmayı, ardından da hemen yatağına uzanmayı düşünmüştü. Bundan vazgeçerek komodinin üzerinde bulunan kumandayı eline alıp müzik setini çalıştırdı. Son zamanlarda sıkça dinlediği Einaudi'nin naif tınılarla sarmalanmış müziği odanın sessizliğine karıştı. Gömleğini pantolonunun içinden çıkardıktan sonra elleri ceplerine doğru yol aldı.

Ayakları da pencereye doğru bedenini aheste bir hâlde taşırken, gözleri pencerenin dışındaki karanlığa kilitlendi. Adam, ona tekrar saldırır mıydı? Geçen defa Çelik gitmeseydi neler olurdu? Yalnız ve özgür bir kadındı. Ama ya kendini korumak konusunda gerçekten o kadar da iyi değilse? Yarın tekrar gelmesi gerekirken neden gitmişti ki? Apartmanın aydınlatmaları bile çalışmıyor, basamaklardaki delikler bubi tuzağı gibi insanın canına kast ediyordu. Mahalledeki serserileri saymıyordu bile!

"Aptal kadın!"

Düşüncelerinin yönünü değiştirmeye çalışsa da bir şekilde dakikalardır kadının güvenliğini kendine dert edinmişti. Evinin hâli de hiç iç açıcı değildi. Kendini bile ısıtmayan bir ısıtıcıyla nasıl sıcak kalmayı düşünüyordu ki? Ve taşınmak için neyi bekliyordu? Doğru düzgün bir kıyafeti, hatta doğru düz-

gün bir dolabı bile yoktu. Kadın kendi özgür iradesiyle gitmişti ve karışmak ona düşmezdi. Ama ya adam tekrar saldırmışsa ve Çiğdem de çaresiz bir durumdaysa?

Bir eliyle alnını ovuşturduktan sonra hızlı adımlarla odasından çıktı. Ve evlendiklerinden beri ilk defa Demir'le Süheyla'nın odasının kapısını gecenin köründe tıkladı. Çok beklemesine gerek kalmadan Demir, kapıyı hızla açtı.

Gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Bu saatte doğal olarak iyi bir haber beklemiyordu. "Lütfen, birine bir şey olmadığını söyle?"

Çelik iç çekti. "Henüz değil! Fakat olması muhtemel bir durum var."

Süheyla, aniden Demir'in yanında belirdi. Saçları, Çelik'in gözlerini kırpıştıracak kadar tepeye çıkmıştı. "Saçlarımın analizini bırakıp ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Çiğdem Hanım'ı almaya gittiğimde, apartmanında oturan biri ona saldırıyordu. Evine zorla girmeye çalışıyordu. Gerçi... Baş edebileceğini söyledi fakat bilmek istersiniz diye düşündüm." Fazla endişeli ya da ilgili görünmemeye çalışıyordu. Ki bunu neden yaptığından bile emin değildi. Ama Süheyla, tanıdığı ve hoşlandığı herkese yardım etmek konusunda üstün bir başarıya sahipti. Ona durumu anlatmanın yeterli olacağından emindi.

Demir, "Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye çıkıştı.

Süheyla, tamamen vermesi gereken tepkinin aksini sergiliyordu. "Baş edebileceğini söylemiş!" İki kardeşin şaşkın bakışları kadını buldu. "Sonuçta baş edemeyeceğini düşünse gitmezdi, değil mi?"

Çelik, farkında olmaksızın kaşlarını çatarken, içinden yükselen kızgınlıkla dişlerini sıktı. Hiç de Süheyla'nın vereceği tepki değildi ve o da tamamen ona güvenmişti. Tabii, Sühey-

la'nın, kocasının tepki vermemesi için kolunu parmaklarının arasında sıkıştırdığını bilemezdi.

"İyi!" dedi ve sert adımlarla arkasını dönüp odasına gitmek için ilerledi. Çiğdem, neden telefon kullanmıyordu ki? En azından kontrol etmek için arayabilirdi. Hoş, ona neydi ya?

"İyi," dedi genç kadın da arkasından. Çelik omzunun üzerinden huysuz bir bakış atıp yürümeye devam etti. Sonra da Süheyla'nın, "Yine de Vedat'ı bir arasak mı?" diye sorduğunu duydu. Vedat, güvenlik şefiydi ve güvenlikle ilgili her şey ondan sorulurdu.

Oyuna geldiğini anladığında yanağının kenarını ısırdı. En azından oltaya gelmeyecekti. Arkasını döndü. "Siz bilirsiniz! Ben vicdanımı rahatlattım ve uyumaya gidiyorum." Demir, kapıda yoktu ve onun çoktan Vedat'ı arıyor olduğunu umuyordu.

Odasına girdiğinde kendini daha rahat hissediyordu. Telefonunu cebinden çıkarıp bir süre elinde çevirdi. Ekran kilidini açtı. Sonra da yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçerek üzerindekileri çıkarıp duşa girdi. Çıktıktan sonra saçlarını kurularken telefonu tekrar eline aldı. Kısa bir iç savaşının ardından da Vedat'ın numarasını çevirdi. Sabahın neredeyse üçü olmuştu fakat Vedat gecenin köründe aldığı telefonlara alışkındı. Özellikle de Çelik'ten gelenlere! Demir'in kaybolduğu sıralarda Çelik'in belki de en çok görüştüğü insandı.

"Buyurun, Çelik Bey?" Adamın sesi oldukça zinde geliyordu. Fakat ses tonundan onun daha önceden aranıp aranmadığını anlayamazdı. Çünkü onun sesi her zaman son derece canlı olurdu.

"Demir'in bakmanızı istediği işin neticesi ne oldu?" En azından söylemiş olduğunu umduğu!

"Çiğdem Hanım'ın adresini bulmakta biraz zorlandım ve ofisinize girmek zorunda kaldım. İki elemanımızın kendisini

kontrol ettiğini ve apartmanının dışında araçta beklediklerini de Demir Bey'e ilettim."

"Peki, iyi geceler."

Çelik, telefonu kapadığında gülümsüyordu. Füme rengi pijamasının sadece altını giyerken dudaklarının kenarında bir kıvrım belirdi. Kadının bir gece önceki gülüşü kulaklarında çınlarken kendisinin de gülümsemesi genişledi. Pijama giymenin neresi komikti, Allah aşkına?

Başını iki yana sallayıp yatağına uzandı. Müziğin hâlâ odada çınlamaya devam ettiğini fark ettiğinde şaşırdı. Einaudi'yi unutarak haksızlık etmişti. Kumanda hemen yanı başında olmasına rağmen müziğin odada dolanmasına, zihninin odalarına sızmasına ve aklındaki görüntülerin arka fonunda tatlı bir esinti oluşturmasına izin verdi. Hafızasından fırlayıp gelen karelerin ilkinde bir gülüş belirmişti, sonrasında yanan bakışlar ve dudaklarının üzerindeki dolgun kıvrımlar...

İçini çekip yüz üstü döndü. Engel olamadığı bir dirayetle bedeni canlanıyordu. Beyninin ücra köşelerinde gizlenip sırasını bekleyen ürkütücü düşünce tam da zamanında hortlamış, beynini tırmalıyordu. Arsız bir kedinin sırnaşması gibi...

Kadınla biraz daha yakınlaşırsa onu öpecekti. Onu öpecek ve görünen o ki daha ileriye gitmek isteyecekti! İstek dalga dalga yayılan bir halka gibiydi. Hâlbuki Çiğdem, hoşlandığı tipe uygun bile değildi. Hem tavır hem de fizik bakımından! Bir kez daha iç çektikten sonra alnını koluna dayayıp kendisini uyumaya zorladı.

Çiğdem, köşke geldiğinde akşam yemeğini henüz bitirmiş olan ailenin yanına, küçük salona ilerledi. Odasına çıkmadan önce onlara teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Demir Bey'in emri ile onu tüm gece boyunca iki kişi birden beklemişti. Bu çok hoş, çok... Güven veren bir duyguydu. Oldukça uzun zamandan beri ilk kez birilerinin onu korumaya çalışıyor olması, onu bütün gece ağlatmıştı fakat iyi de gelmişti. Huzur içinde bir gece geçirmenin önemini unutmuştu. Muhtemelen de onları Çelik'in uyardığını düşünüyordu. Her nedense, bu daha da hoşuna gitmişti.

Tamamen neşeli bir sesle, "İyi akşamlar," diye odaya girdi. Masayı toplamakta olan Mine ve Veda da dâhil herkes onu selamladı. Çelik ise sadece başını eğip bakışlarını, kutusundan çıkardığı satranç taşlarına çevirdi. Uyuz! Sosyete kılı! Kibirli dümbük! Konuşmak için ağzına kira mı istiyordu? Tabii kapıdan giren sevgili eski eşi Senem olsaydı durum belki de başka olurdu. Hâlâ onun, kadını gördüğünde nasıl ayağa fırladığını hatırlıyordu!

Demir, "Çiğdem Hanım, gece sizi rahatsız ettiysek kusura bakmayın, lütfen!" dedi. Bir elinde satranç tahtasıyla Çelik'in oturduğu koltuğun karşısına geçti. Süheyla, telefonla konuşuyordu ve onu gördüğünde hafifçe elini salladı.

"Ben de bunun için size teşekkür etmek istedim. Çok ince bir düşünceydi."

"Daha önce haberimiz olsaydı..." Burada durup Çelik'e sataşan bir bakış attı. "Emin olun daha farklı bir çözüm bulabilirdik!" Çelik, taşları tahtaya dizerken kardeşinin imasını duymamış gibi davrandı. Belki de gerçekten duymamıştı. Adamın istediğini duymak ve istemediğini kolaylıkla görmezden gelmek gibi bir huyu vardı.

"Gerçekten zahmet oldu. Tekrar teşekkür ederim."

"Ve bizi bir daha böyle zahmetlere sokmamak için, herhangi bir sorununda –buradan ayrılmış olsan bile– bize haber veriyorsun!" Süheyla, telefonu kapayıp tamamen ciddi ve meydan okumaya kapalı bir sesle onu sertçe uyardı. Eğer onu tanımıyor olsaydı üzülebilirdi ancak artık kadını tanıyordu ve tamamen Çiğdem'in yararına konuştuğunu biliyordu.

"Öyle yapacağım!" dedi, aslında öyle yapmayacağından adı gibi emin olarak. Hayat o kadar da çiçeklerle bezenmiş değildi. Çiğdem, köşkten tamamen ayrıldığında geride bir şeyler bırakacağını hissetmeye başladı. Allah'tan sadece bir haftası kalmıştı. İzin isteyip odasına çekilmek üzere arkasını döndü.

Kapıdan çıkmadan önce Çelik'in renksiz sesiyle durdu. "Çiğdem Hanım, ev bulabildiniz mi?"

"Aklımda birkaç yer var. Sanırım hafta içi bulmuş olurum!" Daha fazla uzatmamaları için de hızla yoluna devam etti. Cuma akşamları Umut'a bakmak için sorumlu değildi. Fakat o, her geldiğinde onu mutlaka kontrol ederdi. Öyle güzel ve huzurlu uyuyordu ki ona imrenmeden edemedi. Tüm çocuklar için böylesine huzurlu geceler diledikten sonra odasına, aslında sıcak bir duş için banyoya ilerledi.

Oldukça sakin bir hafta sonu geçirmişlerdi. Gerçi henüz hafta sonu bitmemişti. Pazar öğleden sonraydı ve hava o kadar güzeldi ki Umut'u bahçeye çıkarmış, birlikte yürüyüş yapıyorlardı. Demir ve Süheyla, salondan daha gelmemişlerdi. Çelik ise önce, Ankara'dan gelen misafirlerini yemeğe götürmüştü. O gün de kurucusu olduğu derneğin yemeğinde konuşmacı olarak bulunacaktı. Bir şeyi fark etmişti ki adamın hayatı aslında tatil günlerinde bile çalışmaktan ibaretti. Bazen onu telefonla

konuşurken duyuyordu, kişisel konuştuğu insan o kadar azdı ki! Bir arkadaşının olduğunu bile sanmıyordu. Gerçi ihtiyaç duymuyor da olabilirdi. Adam ailesinin dışında kimseye karşı yakınlık duymuyordu.

Çiğdem'in akşama eve gitmesi gerekiyordu ancak Süheyla'nın itiraz nedir bilmez tavrıyla orada kalmaya, pazartesi günü de bir ev aramaya söz vermişti. Çiğdem'in taşınacağı filan yoktu tabii! Ama en azından iş bakabilirdi. Bir süredir yanına çok az para alıyor, birikimini de evinin zeminine döşenmiş olan tahtaların altında saklıyordu. Eniz'e yakalanıp parasından olabileceği aklına geldiğinde artık yanında taşımamaya karar vermişti.

Cumartesi günü Süheyla ile birlikte önce salona –bu defa Çiğdem de birkaç savunma numarası öğrenebilmişti– ardından da alışverişe gitmişlerdi. Hatta Süheyla, Çiğdem'e de bir hediye almıştı. Akşam da oldukça eğlenceli geçmiş, Veda, Mine ve Emre'nin eğlenceli anılarıyla kahkahalara boğulmuştu. Haftaya, o evdeki işinin sonlanacağına inanmakta güçlük çekiyordu. Daha önce böylesine rahat olduğu başka bir işte çalışmamıştı. Her şey o kadar güzeldi ki neredeyse kalmak için Süheyla ile konuşmayı bile düşünmüştü. Ama bu fikrinden de anında vazgeçmişti. Bu, nereden bakılırsa bakılsın bir yere bağlı kalmaktı. Onun da böyle bir lüksü yoktu. Ayrıca ne için kalacaktı ki? Eğitim bittiğinde Süheyla, tamamen kendini Umut'la ilgilenmeye verecekti. Hafta sonları bile neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Çalışmadan para almak da hiç ona göre değildi. Şey... En azından bu aile için!

Annesi gelip de Umut'u ona teslim ettikten sonra, akşam yemeği için mutfağa gitti. Raşit ve Rana'ya yardım etmeyi seviyordu. Hiç değilse bir işe yarardı. Zaten yapacak başka bir işi yoktu. Genellikle, boş zamanlarını kitaplarını okuyarak geçirirdi. Eğer kendisini geliştirmezse kaldığı yerden devam

etmeye kalktığında çuvallardı. Sıfırdan başlamak istemiyordu. Hayat sıfırdan başlamak için oldukça kısaydı. Ama gerekirse onu bile yapardı. O günse, canı hiç kitaplara gömülmek istemiyordu.

Raşit, Rana'ya ve Veda'ya emirler yağdırırken mutfağa girdi. "Hey! Bana da bir iş verin!" dedi. Üçü de yaptıkları işe öylesine yoğunlaşmıştı ki sesiyle birlikte aniden sıçradılar. Çiğdem, gülerken elinin üstüne bir kepçe darbesi yedi ve anında geriye kaçtı.

"Soğanları piyazlık doğra bakayım! Sen hak ettin bunu!"

"Hay hay!" Çiğdem, soğan doğramaktan pek hoşlanmıyordu. Gerçi hoşlanan birinin olduğunu da sanmıyordu. Ancak kendi kaşınmıştı. Veda kıkırdayınca ona dil çıkardı. Sonra da hemen soğanları soymaya girişti. Ardından havuçları doğradı.

"Bak bak! Kızımın eline ne de yakışıyor!" Rana, ona her zaman kızım diye sesleniyordu. Ve bu da hoşuna gidiyordu. Evden ayrıldığına gerçekten üzüleceğini hissetti.

"Oh valla! Kaç yıldır buradayım hiç böyle ilgi görmedim." Veda, sahte bir hüzünle dudaklarını büzdü.

"Aaa! Bak şu deliye! Neler diyor." Rana, hızla yanına seğirtip Veda'yı yanağından öptü.

Tam o sırada içeriye Emre girmişti. "Ah canım! Sen, sevgi mi istiyorsun? Gel, ben seni öperim, çiçeğim!"

Veda yüzünü buruşturdu, ardından da öğürür gibi yaptı. "Yürü git! Pis herif. Salyalarını benden uzak tut."

"Ah, yeni gençlik ah!" dedi Raşit, araya karışarak.

Çiğdem, orada olduğu anlarda azalmayan neşesiyle Raşit ve Rana'nın verdiği tüm işleri titizlikle yerine getirdi. Çırpıyor, karıştırıyor, soyuyor, doğruyordu. Raşit'in tek tek hazırladığı yemeklerin kokusu mutfağı dolanır, her birinin burun delikle-

rinden girip midelerini heveslendirirken, yüzünü buruşturdu. Artık kilo vermek zorundaydı. Hem de bir an önce! Çöp gibi kalmalıydı. Eniz onu hafızasına kazımış olmalıydı. Hâlâ kendisini arıyor olduğuna inanamıyordu! Onun bu takıntılı davranışı da ülkeden gitmesinin ne kadar önemli olduğunu, ona bir kez daha hatırlatmıştı.

İşlere öyle dalmıştı ki Nesrin gelip kendisine seslendiğinde duymamıştı bile.

"Ohoo! Aklın nerede kızım senin?" Nesrin yüzüne doğru eğilmiş sırıtıyordu.

"Dalmışım." Çiğdem elindeki kabı havaya kaldırdı.

"Onu bırakıp gel! Süheyla Hanım ve Demir Bey, seninle konuşmak istiyorlarmış. Çelik Bey de orada!" Son cümleyi söylerken kaşları imayla kalkmış, dudakları bilmiş bilmiş kıvrılmıştı. Diğerlerinin de ondan farkı yoktu.

"Ne yapayım oradaysa?"

Çiğdem ellerini yıkayıp mutfaktan çıktı. Kadın ne ima etmeye çalışıyordu ki? Sanki de Çelik'le aralarında bir şey olabilirmiş gibi! Bir kahve içmeyi nerelere çekmişlerdi! Adamın onu öptüğünü duysalar kim bilir neler derlerdi. Acaba duymuşlar mıydı? Salona girdiğinde üçünü de kendi yerlerinde otururken buldu. Umut, annesinin kucağındaydı ve saçlarının içine elini sokmuş, muhtemelen geri çıkarmakta zorlanıyordu.

"Beni çağırmışsınız?"

Çelik'in telefonu tam o sırada çaldı. Onunla konuşmak üzere ağzını açan Demir, merakla abisine baktı. Muhtemelen adamın yüzündeki kuşkucu ifade dikkatini çekmişti.

"Senem için görüştüğüm avukatlık bürosunun sahibi arıyor." Adam şaşırmış görünüyordu. Aslında diğerleri de şaşır-

mış görünüyordu. Çiğdem, yine kendini fazlalık gibi hissetti. Ama kahrolası merakından orada durmaya devam etti.

Telefonunu açıp üçünün dikkatli bakışları arasında hızlı bir konuşma gerçekleştiren Çelik, aniden ayağa kalkıp televizyonu açtı ve belirli bir kanala gelmek için hızla kanallarda gezindi.

Sonunda aradığını bulduğunda kumandayı sehpaya resmen fırlattı. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim." Çelik, telefonu kaparken gözlerini bir saniye olsun televizyon ekranından ayırmıyordu. Aslında kendisi de dâhil orada bulunan herkes –masayı hazırlamaya başlayan Mine bile– pür dikkat ekrandaki Senem'e ve koluna girdiği kocasına bakıyordu.

Televizyoncuların ardı arkası kesilmeyen sorularına cevap verirken kadın da adam da mutlu görünüyordu. Kadın, aralarının çok iyi olduğunu, ayrıldıklarına dair haberleri nereden çıkardıklarını söylüyor, hatta yeni gelecek olan bebekleri için, onu üzmemelerini rica ediyordu.

"Sik-tir!" Demir'in bir eli anında, öfkeyle ağzının üzerine kapandı. Bakışları oğluna kaydıktan ve eşine dudaklarını oynatıp 'üzgünüm,' dedikten sonra tekrar televizyona döndü. "Bana yanlış gördüğümü söyleyin!"

Süheyla, başını iki yana sallarken, saçlarını oğlunun elinden nazikçe kurtarmaya çalışıyordu. "Avukatlık bürosuna ödediğiniz ücretin üzerine bir bardak su için!"

Demir, güldü gülecek bir hâlde karısına döndü. "Cimrisin, kadın!"

Kadın omuz silkti. "Muhtemelen!"

Çiğdem, orada sessiz bir izleyiciydi ve hepsinin tepkisini tek tek ölçüyordu. Süheyla'nın neden böyle yaptığını artık anlıyordu. İnsanın canını sıkacak bir konu olduğunda olayın gövdesine değil, çevresine bakınır, insanların dikkatlerini konudan uzaklaştırırdı. Bu da onun koruma yöntemiydi. Demir,

söylenmeye ve kadına yardım ettikleri için ahmak olduklarını haykırmaya başladı. Çok ama çok öfkeli görünüyordu.

Çelik'se sessizleşmişti. Oldukça sessizdi! Ekrandaki görüntülere bakıyor, sanki kendisiyle alakası olmayan insanları izliyor gibiydi. Bir eli, hemen pantolonunun cebine doğru yol aldı. Diğeri ise el örmesi, üstten düğmeli kazağının düğmelerine uzandı. Sanki altındaki gömleği bile söküp atmak ister gibi! Bu, onun gerginlikle yaptığı, tamamen bilinçsiz bir hareketiydi. Adamın gözlerine bakma gafletine düştü. O kadar sertti ki ekranı çatlatabilirdi. Ama gözlerini öylesine karartan, altın renkleri gölgeleyen asıl şey öfkesiydi.

Yüzü de bakışları kadar sert, taş kesmiş gibiydi. Kısa bir süre daha dinledikten sonra televizyonu kapadı. İç çekti ve mırıldandı. "Yemek hazır değil mi?"

"Hazır, efendim. Arzu ettiğiniz anda oturabilirsiniz." Mine, masaya getirilecek diğer tabakları almaya mutfağa gitti. Onun yüzü de en az Çelik kadar sertti.

Öfkeli görünmeyen, soğukkanlı kalabilen tek kişi Süheyla gibi görünüyordu. Çiğdem'se bakışlarını adamdan çekmeden, kavak ağacı gibi ortalıkta dikiliyordu. Sonunda aniden arkasını döndü ve mutfağın yolunu tuttu. Zaten ona her ne söyleyeceklerse kimsenin tadı tuzu kalmamıştı. Belki de onu unutmuşlardı bile.

Birkaç dakika sonra diğerleriyle birlikte sofraya oturdu. Mine, salondakilerin masasının servisi için orada kalmıştı. Sürekli mutfağa gelip gidiyor, her geldiğinde de ağız dolusu hakaretlerle öfkesini atmaya çalışıyordu. Çiğdem'e neyse, kendisi de öfkeden kaşığını sımsıkı kavramış, parmak boğumları beyazlamıştı.

"Çelik Bey'in bir lokma yiyecek hâli kalmadı. Belli etmemeye çalışıyor ama yemeğini didikliyor. Kadın resmen, onu üzmeye gelmiş bu dünyaya, ne biçim kadın bu?"

Mine, kapıdan içeri girerken öfkeyle bunları söylüyordu. Elindeki boş tabakları neredeyse kırılmalarına neden olacak kadar sert bir hâlde tezgâha bıraktı. Yuvarlak masanın etrafında oturup tek lokma yiyecek durumları kalmayan çalışanların hepsinin gözü pür dikkat Mine'nin üzerindeydi. Mine, sanki kavgaya hazırlanırmış gibi bir elini beline koyup arkasını döndü. "Yemin ederim, şu kadını zehirlemediğim için pişmanım!"

"Tövbe de kızım! Çelik Bey, neler neler atlattı. Onu da atlatır." Raşit, ayağa kalkıp sıradaki yemeği Mine'ye vermek üzere ocağa ilerledi.

Mine, Veda'ya başıyla, onunla birlikte gitmesini işaret ettikten sonra söylene söylene mutfaktan çıktı. Neşe dolu Emre'nin bile suratı ekşimişti. Kısa süre sonra da yarım yamalak yenen bir yemeğin ardından herkes sofradan kalktı. Mine ve Veda salondaki masayla ilgilenirken, Çiğdem mutfakta Rana'ya yardım ediyordu.

Herkesin üzerine derin bir sessizlik çökmüştü. Büyük ihtimalle diğer masa da onlar kadar sessizdi. Ya da belki Demir hâlâ öfkeyle söyleniyordu. Çiğdem, Süheyla'nın yanına uğrayıp yatmayı düşünüyordu düşünmesine de adamın yüzü aklından çıkmıyordu. Ne boktan bir durumdu be! Kadın, Çelik'i terk edip gitmiş, adamı medyanın önüne atmış, sonra kapısına kadar gelip yardım istemiş, adam da ona yardım etmişken –üstelik Çelik'e, onla birlikte olması için yalvarmıştı!– şimdi de kalkmış bunca şeye rağmen kocasına geri dönmüştü. Bir de hamileydi! *E yuh!*

"Efendim canım? Bir şey mi dedin?"

Çiğdem, bulaşıkları makineye dizerken hızla başını çevirip Rana'ya baktı. "Dışımdan konuşuyordum, değil mi?"

Kadın nazikçe gülümsedi. "Biraz." Arkalarından bir kıkırtı duyuldu. Çiğdem, mutfak adasının taburesine oturmuş, telefonunu kurcalayan Emre'ye uyaran bir bakış attı.

Çocuk resmen sırıtıyordu. "Niye söylüyorsun ki? Ben hep dinliyorum! Çok komik oluyor."

"Sağ ol be!" Çiğdem, öfkeli konuşmaya çalışsa da daha çok endişeliydi aslında. Tek umabileceği, dışından söylediği şeylerin hayatıyla ilgili kapalı kutuda kalması gerekenler olmadığıydı! Tekrar önüne dönüp –bu defa sessiz olmaya dikkat ederek– işine yoğunlaştı. Yine de aklının bir köşesinde akşamın gündemini oluşturan can sıkıcı durum vardı. Belki de bu, diğerlerinin telefonlarından sürekli kadının videosunu izlemelerinden kaynaklanıyordu. Allah'tan kendi telefonu yoktu. Ve hayatının böyle çok daha özgürleştirici olduğuna inanıyordu. Bazen modern dünyanın insanları sosyalleşmeden uzaklaştırdığına tanık oldukça teknolojiye bir iki iyi laf ediyordu! Hoş, kendinin de sosyal hayatı yoktu ya... O da mecburiyetten telefon kullanmıyordu.

Mutfaktaki işler bittiğinde kızlarla kahve içtiler ancak bu defa kendilerinde, fal bakacak kadar neşe bulamamışlardı. Çiğdem'in de ayakları sanki mutfak masasına bağlanmış gibi bir türlü oturduğu yerden kalkamıyordu. Canı ne yatmak istiyor ne de başka bir şey yapmak istiyordu. Sonunda diğerleri ayrılıp mutfakta yalnız kaldığında, yalnızlıktan da sıkıldı.

Diyet yapması ve zayıflaması gerekiyordu ancak bir şeyler atıştırmaya o kadar alışmıştı ki buzdolabına kaçamak bir bakış attı. Ardından da "Amaaan!" diyerek, içine bir göz atmaya karar verdi.

Tatlıları es geçip kapağa baktığında şişe biraları fark etti. Aslında evde kimsenin içki içtiği yoktu. Bazen Çelik'in yemeklerden sonra bir kadeh içtiğini fark etmişti ama onun da ağzına bira sürmediğine emindi. Acaba öğrenciliği nasıldı? Dağıttığı hiç olmuş muydu? Hiç çılgın bir anısı? Sanmıyordu. Yerde bağdaş bile kurmamış olduğuna emindi.

Güldü. Sonra da buzdolabının kapısına dayanıp adamı düşündüğü fark etti. Aslında daha sonrasında gelen şey çok daha uçuk, saçma ve... Ve aslında tehlikeliydi. İşin sonunda adamın ağzının payını bir güzel vermesi ve onu diğerlerine rezil etmesi vardı. Kızlardan, onun odasına çekildiğini biliyordu. Belki de çoktan uyumuştu. Çiğdem aklını kaçırmış olmalıydı. Yoksa adamın odasına gidip kafasını dağıtmak için onunla bira içmeyi düşünmezdi.

İki şişe birayı dolaptan alıp kapısını sertçe kapadı. Neyse ne! Bir şey söylerse Çiğdem de üste çıkardı, olur biterdi. Sonuçta birbirlerine sinir olabilirlerdi ama adam, ona birkaç kere yardımcı olmuştu. Kalbi midesinden yukarıya doğru hareket ederken, bedeni de merdivenin basamaklarını hızla çıkıyordu. Ha siktir! Resmen yapacaktı. Allah akıl fikir versin!

Koridoru iyice kontrol edip hızlı adımlarla adamın kapısının önünde durdu. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ve bu yanlış, bedeninin ısı seviyesini oldukça artırmıştı. Derin bir nefes alıp kapıyı tıkladı.

"Gel." Çiğdem başını geriye attı. Adam sanki birinin gelmesini bekliyor gibi sorgulamadan içeri davet etmişti.

Çiğdem kapıyı açtı. İçeriye girdi. Ve Çelik'in suratını gördüğünde hayatında unutmayacağı anlardan birini daha yaşadığını fark etti. Adamın gömleğinin düğmeleri son düğmeye kadar açıktı. Muhtemelen, o anda elleri donmasaydı son düğmesi de açılmış olacaktı ve bedeninin üst kısmı olduğu gibi ortadaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, hayal görüp görmediğini düşünür gibi bir hâli vardı.

"Çiğdem Hanım?" Sesi o kadar şaşkın geliyordu ki!

"Öldüm mü? Niye hayalet görmüş gibi davranıyorsun?" Gülmemek için kendisini öyle sıkıyordu ki genç kadın kaskatı kesilmişti. Çiğdem kapıyı kapayıp elinde iki şişeyle birlikte

halıya doğru yürürken, adam aniden arkasını döndü ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

İşte Çiğdem burada, kahkahalarını tutamamıştı.

"Çiğdem Hanım, odamda ne işiniz var?"

Çelik, kadına arkasını dönmüş gömleğinin yakası hariç düğmelerini iliklemişti. Herhâlde hayatında yaşadığı nadir şok anlarından birini yaşıyordu. O, Demir'in onu teselli etmeye geldiğini düşünürken –ki teselliye ihtiyacı yoktu– odasına elinde iki şişe birayla Çiğdem gelmişti. Neydi şimdi bu? Hâlâ şaşkın ve biraz da öfkelenmiş bir hâlde kadına döndü. Hâlâ gülmeye devam ettiğini fark edince ellerini ceplerine koyup tepeden bakmaya başladı.

"Seni taciz ediyormuşum gibi davranmana gerek yok! Kendimi kötü hissediyorum." Kadın, halısının ortasına oturup bağdaş kurdu ve yere dağılmış olan kitaplardan birini eline alıp incelemeye başladı.

"Çünkü beni taciz ediyorsunuz?" Ona doğru iki adım attı. "Odamda ne işiniz var?"

Kadın, içini çekikten sonra başını kaldırıp baktı. Ve o bebek mavisi gözlerini Çelik'in gözlerine dikti. "Yukarı çıkarken ben de bu soruyu kendime sordum. Ama cevabı bulamadım. Sanırım..." Başını yana eğdiğinde kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarından bir tutam yüzüne döküldü. "Sanırım yardıma karşılık yardım!"

Çelik, kadının ne demek istediğini anladı. Haberi birlikte izlemişlerdi. O da diğer herkes gibi Çelik'in üzüldüğünü mü düşünüyordu? Hayır, Çelik sadece öfkelenmişti. Ona yardım ettiği için de değildi bu öfkenin nedeni! Hamileyken, Çelik'le birlikte olmaya çalışmasıydı. Onu nasıl bir durumun içine düşürmeye çalıştığı aklına geldikçe eskiden yatağını, elini, hayatını paylaştığı insanı tanıyamadığına öfkeleniyordu.

Kaşlarını kaldırarak karşısındaki kadına bakmaya devam etti. Kadının nerede, nasıl davranması gerektiğinden bihaber oluşuna mı kızsın, gece gece odasında oluşunun kadının açısından yarattığı tehlikeye mi kızsın bilemiyordu. Genç adamın konuşmasına gerek yoktu. Aslında duruşu ve bakışı her şeyi anlatmaya yetiyordu. Ama Çiğdem, kalkmak yerine şişelerden birinin kapağını açtı ve koca bir yudum aldı.

"Bağdaş kurmayı bilmiyorsun, değil mi?"

Çelik, dayanamayıp gözlerini devirdi. Yapısına, karakterine, tüm kurallarına tamamen ters ve bir an önce çözülmesi gereken mühim bir durumdu. Bunun için de mesafeyi araya koyarak, "Hanımefendi, ya kalkıp kendiniz burayı terk edin ya da bunu ben yapmak zorunda kalacağım ve sonra da kaba davranışım için üzüntü duyacağım!" diye çıkıştı. Sesi istemsizce sert çıkmıştı. Çünkü orada durmuş giderek kırmızıya çalan yüzüyle, koyulaşan gözleriyle, geri çevrildiği için ifadesinde yer alan utançla oldukça... Sevimli görünüyordu. Ama onu kızdıran aslında kadının olduğu yerde kalmasını istemesiydi. Kendi isteklerini ve arzularını görmezden gelen bir adam değildi. Ne hissediyorsa onu yaşardı. Ve şu an, karmaşaya neden olacak isteği oldukça sinir bozucuydu.

Çiğdem aniden ayağa kalktı. Elinde de kapağı açılmış birasını tutuyordu. Zaten genç adam bira sevmezdi. Kadın, ona doğru hışımla yürüdü. Elini göğsüne sertçe koydu. "Sen iyilikten ne anlarsın, ahmak!" Sözlerini kara bir öfkeyle dile getirmiş, Çelik'in gözlerine de azametle bakmaya devam etmişti. "Kabahat seni düşünende zaten! Sosyete..."

Çelik, aniden elini kadının ağzına koydu. "Sakın devamını getirmeyin, yoksa ben de çirkin şeyler söylemeye başlarım!" Elini hızla geriye çekti.

Çiğdem, gözlerine öfkeyle bakmaya devam ederken nefes nefese kalmıştı. Dudakları aralandı. "Sosyete kılı!"

"Münasebetsiz!"

Çiğdem hızla çekti gitti. Kapıyı arkasından öyle bir kapatmıştı ki muhtemelen katta bulunan herkes bunu duymuştu. Çelik, bir eliyle yüzünü buruştururken kendini kötü hissediyordu. Mantıken doğruyu yaptığını biliyor olması bir şeyi değiştirmiyordu. Onu kızdırmak güzeldi ama üzmek hiç değildi. Ve Allah aşkına, bu kadın nereden gelmişti de bir anda hayatının ortasında bitiverip duruyordu. Her yerden çıkıyordu.

Tekrar gömleğini çıkarmaya niyetlenmişken gözlerine halının üzerinde kalan şişe takıldı. Elleri tekrar düğmenin üzerinde duraksadı. Gözlerini kapayıp bir süre öylece durdu. İçinde yükselen karmaşayla saçlarını karıştırdı. Nasıl da aklını böyle zorluyordu? Nasıl, hem ondan hoşlanmıyor hem de hoşlanıyordu? Yaptığının tamamen samimi bir hareket olduğunun farkındaydı. Muhtemelen de söylediği gibi, Çelik'in ona olan davranışlarının karşılığında bu ilgiyi hak etmişti. Çelik'se anında geri çevirmişti.

Niyetinden vazgeçmeden hızlı adımlarla halıya –şişeye– doğru ilerledi. Çılgınlıktı ama adımları onu ileriye, kadının odasına giden yola doğru sürüklüyordu. Ya da belki beyni sürüklüyordu. Her neyse, sonuçta tükürdüğünü yalayıp o yolu hızla geçiyordu. Kapısına vardığında kapıyı tıkladı.

Kısa bir süre beklerken de omuzunu kapıya dayadı. Çiğdem, kapıyı açtığında hafif şaşkınlığı yüzüne yayılırken, dudaklarında zaferinin kıvrımı belirmişti. "Bağdaş kurmayı bilmiyorsun, değil mi?"

Çelik, dudaklarının geniş bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti. "Öğretecek misiniz?"

"Biraz kalın kafalı gibisin ama deneriz." Kapıyı ardına kadar açtı. Bu kadından yediği hakareti ömrü hayatında hiç ye-

memişti! Orada durup gülümsediğine göre de ruhsal problemleri olmalıydı.

Çelik, kendi odasının yarısı kadar bile olmayan odaya girdi. Üzerindeki kıyafetleri hâlâ duruyordu. Gömleği pantolonundan çıkmış, saçı başı dağılmış bir hâldeydi ve bu, onu huzursuz etmiyordu. Bu işte bir terslik vardı! Birkaç adımda odanın ortasında serilmiş olan, küçük halıya oturup bağdaş kurdu. Ardından ayağındaki ayakkabıları çıkardı. "Üzgünüm ama oldukça rahatsız edici oluyorlar!"

Kadın, ellerini havaya kaldırdı 'sorun değil' der gibi. Ardından da kendi birasını alıp karşısında bağdaş kurdu.

Çelik, "Eee? Ne olacak şimdi?" diye sordu.

Genç kadın, içinde yaşadığı şaşkınlığın yüzüne yansımamış olmasını umuyordu. Çelik Mızrak, odasında bağdaş kurmuş oturuyor, kaşlarını çocuksu bir hareketle yukarı kaldırmış onunla alay ediyordu.

Genç kadın, omuz silkti. "İlla bir şey olması mı gerekiyor? Takılıyoruz işte!"

Adam güldü. "Beklentimi yüksek tutan sizdiniz?"

Çiğdem yüzünü buruşturdu. "Allah'ını seversen, bu gece resmiyeti bir kenara bırak. Kendimi iş görüşmesinde gibi hissediyorum!"

Genç adamın bakışları uzun süre, sessizce Çiğdem'in bakışlarında kaldı. İkilemde görünüyordu. Bu, neden bu kadar önemliydi ki? Gözlerinde genç kadının anlayamadığı bir karaltı, bir derinlik vardı. Derin iç çekerken, tamamen isteksizce konuştu. "Çok şey istiyorsun!" İtirazına rağmen yine de isteğini yerine getirdiği için Çiğdem'den otuz iki diş bir sırıtma kazandı. Adam, onun zafer gülümsemesine gözlerini devirerek karşılık verdi.

Bu sırada genç kadının gözleri adamın ayakkabılarına takıldı. Bir teki adamın bir tarafında diğeri de diğer tarafında

duruyordu. Çelik'in bir elinde bira şişesi, gömleği kırışmış, saçları dağılmış, diğer elini de kendisini arkaya yaslamak için desteleyerek zemine bastırmıştı.

"Telefonum olmadığına dua et!" Çiğdem, elindeki sıvıdan bir yudum aldı.

Çelik, şişeyi dudaklarına dikmeden önce uzanıp kadının şişesine tokuşturdu. Ardından da sanki onun şerefine içiyormuş gibi havaya kaldırdı. Koca bir yudum aldıktan sonra "Neden?" diye sordu.

"Fotoğrafını çekip paylaşabilirdim." Genç kadın sesini kalınlaştırdı. "Flash! Flash! Flash! Çelik Mızrak'ın daha önce hiç görmediğiniz görüntüleri az sonra! Adam bağdaş kurabiliyormuş! Ağlamak üzereyiz!" Bir yudum daha aldı. "Köşeyi dönerdim."

Çelik, başını iki yana sallarken gülüyordu. "Belki ben de kendimi ekranda gördüğümde ancak o zaman tam burada oturmuş, sevmediğim birayı, bana 'kıl' diyen bir kadınla içtiğime inanabilirim."

O anda, o kadar rahat ve samimi görünüyordu ki Çiğdem, farkında olmaksızın yutkundu. Kendini sürekli uyarmalıydı, yoksa kapılması burnunu çekmek kadar kolay olacaktı. Aniden ayağa kalktı. Adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissederek, minik müzik setine doğru ilerledi. Bu yürüyüş bile ip üzerinde yürümek kadar dengesiz hissettirmişti. Aniden kendine kızmaya başladı. Adam saatli bomba gibiydi aslında. En azından kendisi için... Ne çok seviyordu belayı!

Müzik seçimini bir radyo istasyonunun DJ'inin keyfine bıraktıktan sonra geriye dönüp tekrar karşısına oturdu. Çalan parçayı duyduğundaysa hüzünle gülümsedi. Barış Manço'nun, Kol Düğmeleri şarkısı onu her zaman hüzünlendirirdi. Görünen o ki Çelik'in de duygularıyla oynamıştı. Adam gözlerini halıya dikmiş, aklı sanki çok uzaklarda görünüyordu.

Çiğdem, dikkatini kendisine çekmek isteyerek ve gerçekten merak ederek, "Zor olmuyor mu?" diye sordu.

Adamın bakışları hızla gözlerine kaydı. "Ne zor olmuyor mu?" Gözleri o kadar güzeldi ki! O anda koyu bir renk almıştı fakat hâlâ puslu görünüyordu. Üzerine yoğunlaştığında da insanın dikkatini dağıtıyordu. Aslında adamın her şeyi dikkat dağıtıcıydı. Sadece bunu belli etmekten itina ile kaçınıyordu.

"Böyle, ekranlarda, her şeyinin bu kadar derinlemesine gözler önüne serilmesi..."

Adam alaylı bir bakış attı. "Bu gece benim yaralı yüreğim için oturduğumuzu sanıyordum!"

"Yaralar ancak üzerine düştüğünde kapanır! Bisiklete binmekten korkmak gibi! Miden ağzından çıkacak gibi hissedersin ama inatla binersin. Çünkü aslında, miden ağzından çıkmayacaktır."

Adamın bakışları aniden keskinleşirken, şüpheci bir ifade yüzüne yayıldı. "Sen, öyle mi yapıyorsun?"

Çiğdem, şişesini adamın şişesiyle tokuşturdu. "Bu gece benim değil, senin gecen!"

"Senin gecen de olacak mı?"

"Hayır. Onu atlatmıştık! Hani dizlerinin üzerinde geldiğin gece var ya? İşte o, benim gecemdi." Adamın onu sıkıştırmasına ve karşı çıkmasına fırsat vermeden tamamen başka bir konuya geçti. "Hayatında hiç çılgınlık yaptın mı? Yani hep böyle tepeden tepeden bakıp kasılıyor musun?"

Adamın uzun, zarif parmağı şişenin ağzında daire çizerken, gözleri de elini takip ediyordu. Düşünceli görünüyordu. Sanki gerçekten çılgınlık yaptığı bir anısını hatırlamaya çalışır gibi... Bu saçmalıktı! Her insan hayatında bir kez olsun çılgın, akıl almaz ya da kendisine yakıştırmadığı bir şey yapmış olmalıydı.

Ayrıca tepeden bakıp kasıldığı konusunda da sessiz kalmıştı.

Bakışları tekrar buluştuğunda, onun gözlerinde gördüğü neşeye şaşırdı. "Sanırım tam şu anda çılgın bir eylemde bulunuyorum. Bu durumda..." Hayıflanır gibi iç çekti. "Sen, benim ilk çılgınlığımsın!"

Kadın kıkırdadı. "Bu, iyi bir şey miydi? Anlayamadım!"

Adamın dudakları büzüldü. "Bilmiyorum." Ardından da Çiğdem'in alarm düğmesine basmasına neden olacak bir bakış attı. Genç kadın kendini tetikte olmak durumunda hissetti. Bu, hangi taraftan bakılırsa bakılsın karanlık vaat eden bir bakıştı. Onunla yakınlaşarak, duvarlarını aşmaya çalışarak belki de yanlış yapıyordu. Belki de adamı sandığı kadar tanımıyordu.

İçinde yükselen hislerin anlamını çözemiyordu. Baskın olan, aniden gelen korku mu ,yoksa heyecan mı bir türlü anlamıyordu. Çelik'e baktıkça ağzı kuruyor, bedeni ısınıyordu.

Adam aniden güldü. "Çok güzel! Sonunda bu gece doğru bir tepki verdin!"

Çiğdem'in yüzü asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Çelik, kadının göz bebeklerinin irileşmesini, ısınan yanaklarının kulaklarına kadar yayılarak pembeleşmesini keyifle izliyordu. Biraz... Ürkmüş görünüyordu. Böyle olması da Çelik'in işine geliyordu. Gerçek anlamda Çelik'i tanımıyordu bile! Ama önlerine çektiği perdeyi ateşe vermekten de hiç çekinmiyordu. Kendisi ise o perdenin arada kalmasını istiyordu. Kadın, nereden bilecekti ki geceleri uyku öncesinde Çelik'e hayalet gibi musallat olduğunu! Onu uykusundan ettiğini ve soğuk terler döktürdüğünü! Ve nereden bilecekti ki Çelik'in yarınlarına olan ümitlerinin dününde kaldığını.

Ve o anda Çelik'in kendisini zorlukla olduğu yerde tutuğunu! Bu utanç vericiydi. Yetişkinliğe adım attığı o toy zamanla-

rında bile kafasını tümüyle meşgul eden sancılı bir arzu duymamıştı. "Hiç!" dedi mırıldanarak.

Kadın kendini toparladı. Endişe yüzünden aniden silinip gitti ve meydan okumacı tavrı geriye döndü. Çelik, gerçekten bu kadını mı arzuluyordu? Onun karakterine tamamen ters bir kadındı! Hem de her şeyiyle!

"Bana öyle şeyler söyleyip de susamazsın! Ne demek istedin?" Bira şişesiyle Çelik'in dizini dürttü.

"Tanıdığını sandığın ama aslında gerçekten tanımadığın bir adamla yalnız kaldığın için ürkmen gerekiyor!"

Çiğdem, sözlerinden oldukça etkilenmiş gibi görünüyordu. Ama tamamen yanlış bir tepki veriyordu. Başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar ki dengesini kaybedip halının üzerine sırt üstü düştü. Ardından da orada kalıp gülmeye devam etti. Çelik, ortada gülünecek bir durum görmüyordu. Aslında biraz asabi bir ruh hâline bürünmüştü. Çünkü kadın, onunla resmen alay ediyordu!

Dişlerinin arasından, "Bitti mi?" diye sordu.

Çiğdem, dirseğini halıya, başını da eline dayadı. Bacakları Çelik'in kalçasının yanına doğru uzanmıştı. "Ben odana geldiğimde gömleğini çıkarıyordun! Neden telaşla arkanı döndün ve tekrar giydin?"

Bu nasıl bir soruydu böyle? Cevabı oldukça ortadayken hem de! "Elbette bir kadın olduğun için ve sana duyduğum saygıdan dolayı! Bir erkek, mahremi olmayan bir kadının karşısında öyle yarı çıplak duramaz! Münasip olmayan bir durum..."

Kadının ifadesi ciddileşmiş olsa da biraz önceki neşesinin izleri dudaklarının kenarındaki çizgilerde kalmıştı. "Biraz önce ben de aynen senin gibi, endişelenmem gerektiğini düşündüm. Fakat sonra o ulvi davranışın aklıma geldi. Sen, seni istemeyen kimseye elini sürmezsin!"

"Haklısın! Asla sürmem." Genç adamın dudaklarının kenarında yaramaz bir gülümseme belirirken, işaret parmağı hafifçe kıvrıldı ve onu kendisine çağırdı. Çiğdem, önce şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gel," dedi genç adam usulca. Aslında, onun karşı koymasını bekliyordu. Kadının hamurunda meydan okuma vardı. Ama her nedense uysalca söylediğini yaptı. Böylesi daha iyiydi. Dizlerinin üzerinde durup merakla genç adama baktı. "Yaklaş," dedi Çelik.

Çiğdem'in bakışları şüpheci bir hâl aldı. Ama Çelik'in özeline duyduğu merak onu hareket etmeye zorladı. Genç adam, neredeyse yüz yüze durdukları kadının kulağına eğildi. "Evet, el sürmem! Ama beni istemesini sağlayabilirim!" Çelik, onun kendi çevresinde olan ve arada sırada görüştüğü kadınlardan farklı olduğunu biliyordu. Hoş bir kadındı. Hem de güçlü çenesine rağmen! Ve iyi bir geleceği olan, düzgün bir ilişkiyi hak ediyordu. Çelik'in derin arzularını yatıştırmayı değil... Fakat Çelik, o sınırı göremiyordu artık!

Genç adam tek bir hamleyle o sınırı geçmişti. Ne perde kalmıştı ne de mesafe... O kadar kolay olmuştu ki! Bu kaygan zemine kendisi de şaşırmıştı. Bazen bir adım bile kum saatini tersine çevirmeye, zamanın farklı tik tak seslerine neden olabiliyordu. Ertesi gün ne olacağından emin değildi. Fakat o anda ne olmasını istediğini biliyordu. Bir şey daha vardı. Tuhaf bir şey... Sıcaklık, enerji, kimya... Adı her neyse işte! Bu kadınla kendini bir başka hissediyordu. Daha rahat, daha sorumsuz, daha kolay, daha genç! Kadınlarla tartışmak şöyle dursun, hoşuna gitmeyen bir kadını anında kestirip atardı. Hoşuna gittiğiyle ise münakaşa etmek aklından bile geçmezdi. Ama Çiğdem'le ağız dalaşı yapmayı seviyordu.

Çiğdem'in soluğu içine hapsoldu. "Yaa?" dedi sonra tamamen masumca.

"Yaaa!" Eli, kendinden bağımsızca kadının yüzüne düşen gri saçlarına uzandı. Kulağının arkasına sıkıştırdı. Ve bu küçük temasın bedenine yaptığı etkiye şaşırdı. Kadın bedenini tanımıyor değildi. İşin tekniğini de iyi biliyordu. Bununla övünmüyordu. Sadece kendisinin de, partnerinin de mutlu olmasını isterdi. Ama bu... Hortum gibiydi. Onu ilk öptüğünde de böyle olmuştu. Döne döne içine çeken ve oraya hapsedip baş döndüren bir güç. "Kaçınılmaz demiştim!"

Kadının sıklaşan nefes alışlarının esintisi kendi dudaklarında dolanıyordu. "Şey... Beni korkutmayı başardın!"

"Henüz değil!" Çelik hafifçe öne uzandı. "Belki bu defa bir iz bırakabilirim!" Dudaklarını belli belirsiz kadının dudaklarına dokundururken, burunları birbirine sürttü. Çiğdem, çekilmiyordu. Onun isteğini fark ediyordu ancak kadın karşılık da vermiyordu. Genç adamın dudaklarının baskısı arttı. Eli kadının ensesine usulca dokunurken, başparmağı boynunu hafifçe okşuyordu. Hareketi, Çiğdem'in başını yana eğmesine, dudaklarını aralamasına ve Çelik'in onu daha yoğun bir şekilde tatmasına yol açtı. Onlar hareket ettikçe aralarındaki bira şişeleri birbirine çarpıyor, sanki dudaklarının hareketlerine ayrı bir ritim katmaya çalışıyordu. Genç adam, kadınla aynı anda inledi, alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı.

Ve kadın aniden, nefes nefese kendini geriye atarak ondan uzaklaştı. "Hey! Hey! Tamam." Korkmuş görünüyordu.

Çelik aniden soğuk hissetmişti. Sanki pencere açık kalmıştı da dışarıdaki tüm rüzgâr içeri dolmuş, onun gömleğinin yakasından içeri sızmış gibi göğsü sızlamıştı. Başının döndüğünü hissederken –ki neden döndüğü hakkında tek bir fikri yoktu– sırtını zemine dayadı. Nefes nefese ve tamamen yarım kalmış hisseder bir hâlde, halının üzerinde, tavana bakarak bir süre öylece uzandı. "Tamam," diye fısıldadı o da. Derin bir nefes

alıp sakinleşmeye çalışırken mırıldandı. "Sanırım artık en nefret ettiğim kelime; tamam."

"Şey... Çok harikaydı. Ben..." Yine bağdaş kurmuş, ona dikkatle bakan Çelik'in gözlerinden kaçınıyordu. Sonra ani bir öfkeyle gözlerini kaldırdı. "Hemen öyle önüne uzanacağımı mı düşündün?" Birasına uzanıp –Çelik'in birasına– koca bir yudum aldı.

Çelik güldü. "Evet. Aslında tam olarak önüme uzanmanı bekliyordum! Sonuçta başka türlü yapıl..."

Yüzüne boca edilen birayla aniden susup doğrulmak zorunda kaldı. "Çıldırdın mı?" Kadının göğsü öfkeli aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Ne demişti ki? Çelik, yüzünden akan sıvıyı temizlemeye çalışırken en az onun kadar öfkeliydi. "Delisin, değil mi? Ruhsal problemlerin var!"

"Hah! Ben mi deliyim? Beni delirten sensin. Keşke gelirken, egonu odanda bıraksaydın!" O da ayağa kalkmış rakibine karşı diklenen bir horoz gibi çenesini kaldırmıştı. Boyu Çelik'in omuzlarına geliyordu, bunun için de başı baya arkaya düşmüştü.

"Bunun egomla ne ilgisi var, Allah aşkına!" Çelik, saçlarının arasından ince bir yol gibi uzanıp yüzünden aşağı düşen birayı sildi. "Ben seni arzuluyorum, sen beni arzuluyorsun –nedenini de Allah bilir!– bunun için yakınlaşıyoruz!"

Kadının gözleri şokla açıldı. Bir eli hayretle göğsünü bulurken, ağzı açılıp kapandı. Sonra tekrar açıldı. "Seni arzuladığımı da kim söyledi?"

"Bedenin!" Çelik, öfkeyle bir damla daha sildi.

"İşte buna kibir denir!" Çiğdem'in matkap etkisi olan işaret parmağı, göğsünü dürttü.

"Hayır! İyi bir gözlem denir!" Çelik yere uzandı. Çiğdem'in şişesinde kalan birayı eline aldı. Ardından da kadının başından aşağıya boca etti. "Buna da intikam!"

Çiğdem'in elleri iki yanında yumruk olmuş, saçlarından aşağıya bira dökülürken, dudaklarını sinirle büzmüş adama bakıyordu. "Burayı sen temizleyeceksin!" diye tısladı. Çelik, gözlerini devirdi. Ardından da bu defa kesin kararlı bir hâlde gömleğinin düğmelerini çıkarmaya başladı. "Aaaa! Ne yapıyorsun? Sapık mısın nesin be!"

Çelik kızması gerektiğini biliyordu. Kadın, bir saat içinde onu duygudan duyguya sürüklemişti. Son olarak da kafasından aşağıya bira dökmüştü. En çok da kendisinin ona uyduğuna şaşırıyordu. İlkokulda bile böyle fevri hareketlerde bulunmamıştı. Ama öfkelenemiyordu. Çiğdem, o kadar afallamış, ürkmüş ve ne yapacağını bilemez hâlde görünüyordu ki gülmeye başladı. Kahkahalarının arasında gömleğini çıkardı. "Duşunu kullanacağım!" diye bildirdi kadını rahatlatmak için.

Çiğdem, başını yana eğip bir baykuş gibi gözlerini üzerine dikti. Ardından önce Çelik'in saçlarına, sonra da kendi üzerine baktı. O da gülmeye başladı. "Şey... Biraz abartmış olabilirim."

Çelik, gömleği elinde buruşturup duşa doğru ilerlerken, "Biraz mı?" diye sordu. Duşu açtı. Küvetin içine girmeden saçlarını yıkadı. Bedeninin üst kısmını temizleyebildiği kadar temizledi. Ardından da gömleğini yıkadı. En azından sudan geçirmişti. Pantolonu için yapabileceği bir şey yoktu. Onu da çıkaracak hâli yoktu ya! Ardından da havlu bulmak için başını kaldırdığında kadını banyo kapısına dayanmış kendisini izlerken buldu.

Çiğdem, adamı izlerken yakalandığı için utanması gerektiğini biliyordu. Ama utanmamıştı. Bu rahatlık nereden geliyordu, emin değildi. Çelik, bakışlarını yakaladığı hâlde bir

şey söylememişti. Dolaba uzanıp bir havlu çıkardı, ardından da saçlarını kurulamaya başladı. "Gece gece başıma açtığın işlerden mutlu musun?" Bir ara adamın onu gerçekten zorlayacağını düşünmüş ve aklı çıkmıştı. Ama daha çok kendi tepkilerinden korkuyordu. Sanki biraz daha ileri giderlerse, ona hayır demekte zorlanacaktı. Çelik Mızrak'la birlikte olmak kocaman bir baş ağrısı olurdu.

Çiğdem, arsızlığı ele alarak sırıttı. "Evet! Kafa dağıtmak diye buna derim."

Adam havluyu başından indirdi. Bedenini kurularken usulca mırıldandı. "Derin bir üzüntüye kapılmış değildim!"

"Üzülmedin mi?" İkisi de açık açık ne hakkında konuştuklarını söylememişti. Fakat ikisi de biliyordu.

Çelik, başını iki yana salladı. "Öfkelendim."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Hatıralarımıza değer veriyordum. Bu akşama kadar!"

"Seninle birlikte olmaya çalıştığı için kızıyorsun!"

Çelik, tam o anda ciddi ciddi kaslı olan göbeğinin üzerini kuruluyordu. Aniden başını kaldırdı ve gözlerini kısarak kadını suçladı. "Bizi dinlediğini biliyordum!"

"Bir çift kulak taşıyorum. İstemesem de duyuyorum." Çiğdem, ensesine damlayan sıvıyla ürperdi. "Iyyy!" dedi. Ardından da kazağını çıkarıp üzerindeki askılı tişörtle kaldı. Tıpkı onun gibi başını eğip saçlarını çabucak yıkadı. Ama onun saçları adamınki kadar kısa olmadığı için havluyu önceden almadığına pişman oldu. Tam doğruluyordu ki başının üzerinde bir baskı hissetti. Adam, saçlarını sardığında, o anda doğrulup gözlerini, saçlarını kurulayan adama dikti. O kadar yakındı ki yutkunmak zorunda kaldı. Nefes alışları hızlanmaya başlamış, kalbi de ağzına doğru yolculuğa çıkmıştı.

Çelik'in dikkatli bakışları, yaptığı işe odaklanmış olsa da konuştuğunda, aslında kadının verdiği tepkinin tümüyle farkında olduğu anlaşılıyordu. "Bu kaçınılmaz, hanımefendi! Bilginiz olsun!" Havluyu Çiğdem'in başına iyice sardı.

Çiğdem, hızlı nefes alışlarının arasından, "Sen öyle san!" diyebildi.

Çelik, işaret parmağını kadının burnuna dokundurdu. "Göreceğiz!" Ardından da arkasını dönüp kapıya asılmış olan 'pembe' bornozu eline aldı. Çünkü başka bornoz yoktu. Arkasına bakmadan banyodan çıktı. Adımlarında duraksama olmadan da odanın kapısına doğru ilerledi.

Çiğdem'in aptal beyni tam da o anda çalışmaya başlamıştı. Peşinden seğirtti. Onu bornozu giymek üzereyken yakaladı. Adamın beline iki eliyle birden asıldığında, onun sert nefes alışını duydu. Ardından da ellerini anında belinden ittirdi. Dişlerini sıkmış bir hâlde ona döndü. Gözlerinde kurşuna dizen bakışlar vardı. "Eğer o yatağı kullanmayacaksak, lütfen bana dokunma!"

Çiğdem, sözlerini göz ardı etti. "Böyle odadan çıkamazsın!"

"Ne yapayım? Senin şort pijama takımını ödünç alayım istersen? Pembe bornoz yeterince rahatsız edici zaten! Ben de hâlimden memnun değilim."

Çiğdem, gülmemeye çalışırken bozuk araba motoru gibi ses çıkardığında adam yine gözlerini devirdi. Genç kadın, "O zaman dikkatli çık!" diye fısıldadı.

Çelik arkasını döndü. "Bando mızıka takımını çağıracaktım oysa ben!" Kapıyı açtı. Başını dışarıya uzattı. Ardından da kontrol ettikten sonra hızla bornozu giyip odadan ayrıldı.

Çiğdem, sırtını kapıya dayamış dudaklarını dişliyordu. Endişeliydi ve heyecanlıydı. Ve sıcak basıyordu. Ve aslında

üşüyordu da! Kollarını kendine sarıp odanın ortasına doğru ilerledi. Ne iş açmıştı başına böyle? Resmen kaşınmıştı. Ama adamla olmak o kadar keyifliydi ki! Böylesine açık olacağı aklına bile gelmezdi. Hele de adamın odasına girdiğinde öyle alelacele gömleğini ilikledikten sonra...

Çiğdem halının ortasında durdu. Gözleri irice açılmış, dudakları aralanmıştı. Adam, mahremim olmayanın yanında yarı çıplak durmam demişti. Şimdi Çiğdem'i mahremi olarak mı görmüştü? Hasiktir! Ayağı biradan ıslanmış halıya değdiğinde yüzünü buruşturdu. Resmen işten kaçmıştı!

İşlerini bitirip yattığında –Çelik banyoda gömleğini unutmuştu ve onu bir kez daha yıkamıştı– parmakları istemsizce dudaklarının üzerinde gezinmeye başladı. Hayatında tek bir adamı öpmüştü. O da kibir bombası, egosuyla sıkı dost olan Çelik Mızrak'tı! Adam onu istiyordu. İşin kötü yanı, Çiğdem de onu istiyordu. Ama bazen bir şeylerin olması için istemek yetmiyordu.

Bir saat önce...

Demir, sertçe çarpılan kapının sesiyle aniden ayağa fırladı. Süheyla, banyo yapıyordu ve kendisi de bornozla duruyordu. Fakat endişelenmişti ve kontrol etmek için koridora çıkmaya karar verdi. Sonuçta, köşkte kendilerinden başka gürültücü yoktu. Başını dışarıya uzattı. Önce sağa, ardından da sola baktı.

Aniden kaşları çatıldı. Abisi, üzerinde sadece gömleğiyle, elinde bira şişesi ve dağılmış bir hâlde doğruca Çiğdem'in kapısına ilerliyordu. Hızlıydı ve sanki biraz da öfkeli gibi görünüyordu.

Kapıyı kapadı. Arkasını döndüğünde banyodan çıkmış olan Süheyla'nın soran bakışlarıyla karşılaştı. "Ne oldu?"

"Sanırım akşam yemeğini biraz fazla kaçırdım!"

Süheyla, ellerini kremlerken güldü. "Akşam, midemizi Senem Hanım, bolca tiksintiyle doldurduğu için yemek yiyemedik."

Demir, dudaklarını büzdü. "O zaman içkiyi fazla kaçırdım."

"Sen içmiyorsun!"

"O zaman sen açıkla! Abim elinde bira şişesiyle, üstü başı dağılmış hâlde koridorda ilerliyordu. Abim. Çelik Mızrak. Hani şu kasıntı! Muhtemelen de Çiğdem Hanım'ın odasına gidiyor. Halüsinasyon görüyor olmalıyım, çünkü bu gerçek olamaz!"

Süheyla, başındaki havluyu çekip çıkardı. "Abinin kendi klasmanında olmayan birinin peşinden koşması şaşırtıcı, değil mi?"

"Yanlışın var, kadın!"

"Neymiş?"

"Şaşırtıcı olan, abimin daha önce hiç ama hiç kimsenin peşinden koşmaması! Buna ihtiyacı hiç olmadı."

Süheyla, sırıttı. "Güzel! Umarım Çelik'in çırpınışlarını izleriz!"

"Acımasızsın, kadın!"

"Muhtemelen!"

Genç kadın sabah kahvaltısını çoktan yapmıştı. Masada bir önceki gece kadar hüzün barınmıyordu ama yine de keyifler pek yerinde değildi. Aslında onlara söylemek istedi. Çelik'in neşe-

si oldukça yerindeydi demek istedi! Tabii ki demedi. Sessizce kahvaltısını yapıp geceye ait düşünceler hafızasında dolanırken, pembe bornozlu Çelik'e gülmemek için çok çaba harcamıştı.

Süheyla ile görüşmüş, erkenden çıkacağını da söylemişti. Tam o anda da kahvaltı masasında olduklarını biliyordu. Umut'un kıkırtıları mutfağa kadar geliyordu.

Daha fazla bir şey söylemeden çıkıp gidebilir, bir dahaki hafta sonu da –ki son haftasıydı– geri gelebilirdi. Ama kendisi, oldukça kaşınan bir varlık olduğu ve daha çok, adamın o günkü tavrını merak ettiği için çıkmadan önce kahvaltı salonuna uğradı.

Süheyla ile görüştüğü için diğer ikisine mırıldanarak, "Günaydın," dedi. Beklenti içinde olan Umut'a da öpücük gönderdi.

Demir, ona anlamlandıramadığı, tuhaf bir bakış attı. Sanki güldü gülecek gibi görünüyordu. Biliyorlar mıydı? Yok canım! "Günaydın, Çiğdem Hanım!" Başını tabağındaki kahvaltılıklara eğdi. Ve ardından da bir şeyler mırıldandı.

Çelik'in elinde gazetesi duruyordu. Ve ancak onu indirirse Çiğdem'i fark edebilirdi. Gazetenin ardından gayet duygusuz bir sesle, "Günaydın, hanımefendi!" dedi. Yüzünü bile göstermemişti. Domuz!

Genç kadın bozulmuştu. Dudaklarını büzmemek için savaş verirken, Süheyla'ya döndü. "Söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa ben çıkıyorum."

Kadın, kendisine hiç yakışmayan bir masumiyetle gülümsedi. "Haftaya görüşürüz."

Çiğdem salondan çıkar çıkmaz Çelik gazeteyi indirdi. Yüzünde tamamen duygusuz bir ifade olmasına rağmen zihninin dudakları gülümsüyordu. Onun, içinden kendisine sövdüğüne

emindi. Beklenti dolu tınısını yakalamak zor olmamıştı. Çelik, pembe bir bornozla koridoru geçip odasına girdiği anda bir karar almıştı. Birinin peşinden gitme kararı! Bunu nasıl yapacağından emin değildi. Daha önce bir kadınla ilişki yaşayabilmek için dil dökmek ya da ısrarlı bir çaba harcamak zorunda kalmamıştı. Kur yapardı. Kuruna karşılık görürdü. Yemeğe çıkardı ve ikinci görüşmelerinde de aslında iki kişinin en başta istediği şey oluverirdi.

Kadın, kendisini istiyordu, bu belli bir şeydi! Fakat onu her ne engelliyorsa geride duracaktı. Bu, Çelik'i istemesinden daha da belirgindi. Ve kendisi bu duruşu kırmaya oldukça kararlıydı.

Tamamen kayıtsız bir sesle, "Çiğdem Hanım'ın bugün de ev bulacağını sanmıyorum. Onun için, kendisi bir ev bulana kadar Etiler'deki daireyi önermek uygun olur sanırım?" Kadının kendine bir ev bakmak için neden bu kadar oyalandığını bilmiyordu. O evde kalacağını düşünmek de Çelik'in sinirlerini bozuyordu. Bunun, kadını istemekle de bir ilgisi yoktu. Kim olsa aynı endişeyi duyardı. Adamla mücadelesini hatırladıkça bedeni negatif enerji yaymaya başlıyordu.

Süheyla'nın tek kaşı havaya kalktı. "Ne kadar da cömert bir patron!"

Genç adamın kaşları çatıldı. "Vicdanına ne oldu senin?"

"Ah! Benimki olduğu yerde duruyor. Ben, senin için endişeleniyorum. Bünyene ağır gelebilir."

Demir, ona acıyan bir bakış atarak araya girdi. "Abim olduğun için çok şanslısın! Ve bana sonra teşekkür edersin. Biz de aslında aynı şeyi düşünmüştük. Fakat bugünün sonunda ondan haber alıp, eğer bulamamışsa önermeyi düşünüyorduk." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Onu kırmaktan çekiniyoruz. Kolaylıkla kabul edebilecek bir karaktere sahip değil gibi!"

Süheyla, "Ben, daha çok kendi hâlinde kalıp gizli kalmayı istediğini düşünüyorum. Belki de daha önceden çalıştığı yerlerden birinde başına hoş olmayan bir durum geldi! Ve bu nedenle de temkinli davranıyor olabilir."

Kadının sözlerinde belirgin bir ima gizliyken, sesinde de uyarı tonu vardı. Süheyla'nın imalarla uğraşmasına şaşırdı. O, her zaman doğrudan konuşan ve okları batırmaktan çekinmeyen bir kadındı.

Çiğdem'le ilgilendiğini anladıkları belliydi. Ve Süheyla'nın koruma dürtüsü de hızla harekete geçmiş gibi görünüyordu. Onun, kendisini uyarması bir yana, gerçekten başına öyle bir durum gelmiş olabilir miydi? Endişe olduğunu tahmin ettiği bir his göğsünü yemeye başlamıştı. Tahmin ediyordu, çünkü bu his farklıydı. Benzerlerini yaşamıştı ama bu biraz... Abartılıydı! Elbette, kendisi onu kırmamaya oldukça özen gösterecekti. Tabii, onun kendisini kabul ettiğini varsayarsa!

Aniden ayağa kalktı. "Her neyse! Umarım öyle bir durumla karşılaşmamıştır." Çelik, bakışlarını Demir'e dikti. "Bugün biraz geç geleceğim!"

Demir'in gözleri irice açıldı. Oğlunun ensesini okşayan eli duraksadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bugün Yılmazlar İnşaat'ın CEO suyla bir toplantımız vardı."

"Sen de gitmiyorsan, bu elbette bir problem!" Çelik, aynı anda Umut'un başını usulca öptü. Elinin tersiyle yanağını hafifçe okşadı.

"Tabii ki gidiyorum!"

"O zaman bir sorun yok. Sadece yüzde elli beş hissenin altına düşme!"

"Bunu kabul etmezler, sen de biliyorsun."

"Başta etmeyecekler ama finanse etmemiz için kabul etmek zorundalar! Adamlar batıyor. Ayrıca Digimedya'nın da Şampiyonlar Ligi maçlarının gösterimi için toplantısı vardı. Maddelerin üzerinden, Zümrüt'le geçmiştik. Sen de bir kontrol edersin ve imzaları atarsınız."

Demir'in yüzü ekşidi. "Abim, işten kaçıyor!"

Çelik tam kapıdan çıkarken Süheyla'nın, "Adam yaşlı! Bırak da keyfine baksın," dediğini duydu. Omzunun üzerinden baktığında kadının kendisine sırıttığını gördü.

"Aman ne komik!"

Dışarı çıktığında şoförü arka kapıyı açıp onu beklemeye başladı. Çelik, başını iki yana salladı. "Bugün izinlisiniz." Demir, zaten kendisi kullanmayı daha çok seviyordu. Sırf araçta işlerin üzerinden geçebiliyorlar diye birlikte gidiyorlardı.

Adamın ifadesi değişmemişti ancak gözlerinin ışıldamasını saklayamadı. Genç adam, sürücü tarafına ilerlerken neşeyle, "İyi günler, efendim," dedi.

Çelik başını salladı. Araca bindi ve vakit kaybetmeden yola koyuldu. Çiğdem'in dairesinin önüne varmak üzere, sokakta oynayan çocukları, gençleri ve kadınları geçebilmek için bir süre beklemek zorunda kaldı. Sanki o geçemesin diye uğraşıyorlardı. Çiğdem, bu düşüncesini duysa, ona yine egosu hakkında söylenirdi. Araçtan inip kapıları kilitledi. Apartmana girerken omzunun üzerinden arabasına bir bakış attı. Diğer binaların balkon ve pencerelerinden sarkan kadınlar gözlerini ona dikmişti. Sokakta, yine bir apartmanın duvarına yaslanmış gençler de öyle! Tekrar aracına baktı. Belki eski hâliyle bulamayabilirdi. Ve hızla merdivenleri tırmandı.

Çiğdem, ellerinde poşetlerle yokuşu çıkarken söyleniyordu. Söylenmese daha kolay çıkacağını biliyordu ama elinde değildi. Bu nasıl dik bir yokuştu böyle? Her seferinde bu yolu yapana ve alternatif sunmayana sövüyordu. Haftalık erzakını almıştı ve bu defa birazcık aşırıya kaçtığı için de söyleniyordu. Zaten Çiğdem'in, çalışmadığı zamanlarda yaptığı en iyi şey sövmekti.

Apartmanının bulunduğu sokağa girdiğinde, bariz bir hareketlilik gözüne çarptı. Merakla, bu heyecanın nedenini aranırken, tanıdık bir aracı kendi binasının önünde gördü. "Yok artık!" Bu, Çelik ve Demir'in işe giderken kullandığı araçtı.

Poşetlerle dolu bir elini havaya kaldırıp saçlarını dirseğiyle geriye attı. Adımları hızla araca ilerledi. Sonra yan aynadan adamın yüzünü gördü. Belaya gel! Burada durup kendisine bir öz eleştiride bulundu. İkiyüzlülük yapıyordu. Adamın kendisine olan ilgisi hoşuna gidiyordu, ama bu ilgiyi istese de istemese de geri çevirmek zorundaydı. Tamamen iyi niyetli bir şekilde, kendisi başlatmış olsa bile...

Tek bir kez onun yanında görüldüğünde hayatı biterdi. Belki Çelik'in bile hayatı biterdi. Evin çevresinde, iş yerinde ve Süheyla'nın dışarı çıktığı zamanlarda güvenlik ekibinden

adamlar sürekli etraflarındaydı. Fakat Çelik ve Demir, çoğunlukla yalnız dolanıyorlardı. Kendisiyle ilgili kimsenin zarar görmesini istemezdi. Bunun vicdanının yükünü kaldıramazdı. Eh! O zaman biraz terslemenin zamanı gelmişti.

Çelik, onu fark ettiğinde aracından indi. Yanına gelip elindeki poşetleri almaya yeltendi.

"Ben taşıyabiliyorum!"

Adam, itirazını sert bir bakışla böldü. "Çoğu zaman evrak çantamı bile taşımıyorum. Şu anda davranışımın kıymetini bilmen gerekiyor." Çiğdem, terslemek için ağzını açtı ancak adam önce davrandı. "Ayrıca o bubi tuzaklarıyla dolu basamakları çıkmana izin veremem."

"Senin ne işin var burada?"

"Geçerken uğradım."

Adam, üzerinde bilmem kaç bin dolarlık paltosu, içinde de bir o kadarlık takım elbisesiyle Çiğdem'in market poşetlerini taşıyor, onun apartmanına ilerliyor ve çevredekilerin bakışlarını hiç mi hiç umursamıyordu. Peşinden ilerledi. Çelik, sanki her gün oraya geliyormuş gibi rahat davranıyordu.

Dairenin içine girdiklerinde, adamın hoşnutsuz bakışları yine etrafında dolandı. "Burası buz gibi!"

Alayla, "Alttan ısıtmalı sistem bozulmuş!" dedi.

Çelik, mutfağa ilerlerken omzunun üzerinden bir bakış attı. Çiğdem, bu bakıştan ne anlaması gerektiğini bilmiyordu. Ama azarlandığı kesindi. "Evet. Ne işin var burada?"

Genç adam, poşetleri tezgâhın üzerine koydu. Ardından da içlerindekini çıkarmaya başladı. Onun cevabını beklerken genç kadın, kollarını göğsünde kavuşturup onu izlemeye devam etti. Bildiği bir şey vardı ki adam orada tuhaf duruyordu. Mutfağın ve içindeki adamın zıtlığı, suyun üzerindeki yağ gibiydi. Birbi-

rine kesinlikle karışmıyorlardı. Adamın ne istiyorsa yapmasına izin verecek, sonra da onu postalayacaktı. Yapmak zorundaydı.

Çelik, zeytin poşetini ve domatesleri buzdolabına koymak için kapağını açtı. İçeriye kısa süre baktıktan sonra Çiğdem'e döndü. "Allah aşkına, senin kadar iştahı açık biri için erzakın oldukça yetersiz!"

"Diyet yapıyorum!" Baştan savma cevabının adamı tatmin etmediği ifadesinden belliydi. Poşetlerden kalan malzemeleri de çıkardı. Son olarak, bir kadın pedi paketini çıkardı ve anında yerine koydu.

Çiğdem, güldü. "Isırmaz!"

İkisi de üzerindeki kıyafetleri çıkarmamıştı. Çünkü ev gerçekten buzdolabından farksızdı. Çelik, ellerini paltosunun cebine koydu. Bakışları küçük mutfakta dolandı. Şimdi memnuniyetsiz değil, kaygılı görünüyordu. "Burada yaşamaya devam edemezsin!" Bakışları tekrar genç kadınınkilerle buluştu. Çok samimi görünüyordu. Biraz kaygılı, biraz da eleştirel! Ve bunların hepsini bir arada yapabiliyordu.

Çiğdem, arkasını dönüp salona ve ayrıca yatak odası olarak kullandığı odaya geçti. Isıtıcıyı açıp soğuktan kızarmış ellerini ısıtıcıya uzattı. Izgaraların rengi giderek artan bir turuncuya dönerken, dişlerinin arasından bir nefes verdi. En sevmediği şeydi! Soğuktan buz tutan ellerinin, o ısınmaya çalışma anında sızım sızım sızlaması!

O da peşinden gelmişti. Ona bakarken başını iki yana sallıyordu. "Söyledim sana! Ev arıyorum. Taşınacağım. Bu geçici bir durum,"

"Bir ev bulana kadar burada hastalıktan ölürsün!" Adam öfkesinde de samimi görünüyordu.

Fakat Çiğdem'in de oynak sigortalarının düğmesine basmıştı. "Sana ne? Seni neden ilgilendiriyor ki? Kendi işine bak-

sana!" Çiğdem, katlanmış battaniyesini ileriye doğru ittirip çekyata oturdu.

Elleri hâlâ havada duruyordu. Çünkü ısınmakta güçlük çekiyordu. Ayakları da buz tutmuştu. Aslında botlarını çıkarıp ayaklarını da ısıtmak niyetindeydi ama adamın bunu da görmesini istemiyordu. Çelik, iki adımda hemen önünde bitti. Yere eğilmeden önce paltosunun eteklerini topladı. Kadının ellerini avcunun içine alıp önce biraz ovaladı, ardından da nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Genç kadının ağzı bir metre açılmıştı. Eh, artık ısınmadığını söyleyemezdi. Adamın nefesi sanki ellerinden teninin içine nüfuz etmiş gibi yakıp geçmişti. İçine aniden dolan heyecanın da katkısını yadsıyamazdı tabii. Acaba ilgilendiği her kadına bu kadar özen gösteriyor muydu?

Bir yandan ellerini ısıtmaya devam ederken, bakışlarını kaldırıp ona mutsuz bir bakış attı. "Pembe bir bornozun karar verme aşamasında oldukça etkili olduğunu düşünüyorum. Doğumumdan beri orada yaşıyorum ve muhtemelen bebekliğimde bile, o koridordan öyle geçmedim. Bence bu tarihi bir olay!" Çiğdem'in genzinden tuhaf bir ses yükseldiğinde adam güldü. "Çekinme, lütfen! Gülebilirsin."

Çiğdem, ellerini adamın ellerinden çekti. Kahkaha atarken arkaya yaslandı ve karnını tutarak gülmeye başladı. Bornozun kenarlarındaki işlemeler ve adamın bornoza fazla gelen cüssesini hatırladıkça daha çok güldü. Sonra adam ayağa kalkınca hemen önünde dev gibi yükseldi. Elleri yine paltosunun ceplerindeydi.

"Bitti mi, hanımefendi?" Sesinde hafif bir neşenin izi vardı.

Çiğdem tekrar oturdu. Elinin arkasıyla ağzını sakladı. İki küçük hıçkırık daha kaçırdı ve sonra sessizce başını salladı. "Neye karar verdin?" Ama aslında tahmin ediyordu. Sadece adamın sözlerinin bu kadar açık olacağını düşünmemişti.

"Seni kendimle birlikte olmaya ikna etmeye! Dün geceki özverimden sonra –ki henüz alaya almaya başlamadılar ama o gevşek ağızlı ikili de benim içler acısı hâlime tanıklar– bence bir şansı hak ediyorum."

Çiğdem, ona kendi gerçeklerini ve gerekçelerini anlatamazdı. Nasıl yapabilirdi ki? *'Şey, peşimde bir adam var! O benim üvey kardeşim oluyor ve ayrıca takıntılı bir şekilde bana âşık olduğunu sanıyor. Bir zamanlar onunla pis işler yapmıştık. Şimdi de ondan kaçıyorum. Çünkü beni öldürme ihtimali çok yüksek. Ha bir de çevresindeki adamlar görebileceğin en pislik insanlar!'* Bunları asla söyleyemezdi. Hele de Çelik gibi birine... Adamın onunla gelecek kurma hayalleri olmadığını biliyordu. Sadece aralarındaki tuhaf kimya ilgisini çekiyordu. Bu kadar! Daha ilerisi zaten pembe toz bulutunun içine bodoslama dalmak olurdu. Çiğdem'in toz pembeli günleri, çoktan gri bir toz bulutuyla savrulup gitmişti.

Ama dürüst davranmak da her zaman doğruları detaylandırmaktan geçmiyordu. Tatsızca, "Ben, sana iyi gelmem, beyefendi!" dedi.

"Bence, ona karar veren kişi ben olmalıyım. Tabii sen de beni istersen!"

Zihninin içinde geveze bir kadın vardı. O, söylemesi gerekenleri güzelce, sakınmadan tak tak söylüyordu. Ancak bunu da benliğinden ve beyninden başkası bilmiyordu. Genç kadının dudaklarına sanki mühür vurulmuştu. İçinde yakıcı bir sızı belirdi. Sanki göğsünden vurulmuş gibi! Hiç göğsünden vurulmamıştı ama böyle olmalıydı. Ani bir yanma sonrasında küçük bir noktadan başlayıp parçalayarak bedene yayılan, zihni uyuşturduğu gibi ruhu da etkileyen bir acı! Eğer bilseydi, tek bir kez daha bakmadan arkasını dönüp giderdi. Orada, öyle kasım kasım kasılarak durmazdı. Bu duruma nasıl

gelmişlerdi? Daha dün kavga ediyorlardı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Hangi ara duygusal geçiş yaşamışlardı da şimdi bir ilişkinin çevresinde dolanıyorlardı. KOCAMAN-BÜYÜK-YUTAN-BİR-HATA!

İstemiyorum diyemedi. Söylemesi gerekirdi. Biliyordu, söyleseydi anında kabul eder ve giderdi. Ama diyememişti. Bunun yerine, "Bu iş olmaz," dedi.

"Göreceğiz." Adam, bir elini paltosunun cebinden çıkarıp iç cebine uzandı. Ardından da şık bir hediye paketi çıkardı. Kutu öyle güzeldi ki, yazısız olduğu için Çiğdem, bunun yine mücevher olduğunu sanıp kaşlarını çattı. Sonra, Çelik konuştu. "Çiçek ve mücevher sevmediğini acı bir deneyimle öğrendiğim ve biraz tatlıya düşkün olduğunu fark ettiğim için bunun iyi bir seçim olduğunu düşündüm. En azından şimdilik..."

Çiğdem merakla kutuya uzandı. Kapağını açtığında içinde gördükleriyle şaşkın bir gülüş dudaklarından fırladı. Çeşitli çikolatalar, badem şekerleri, ne olduğunu bilmediği ama tatmak için çıldırdığı yuvarlak, renkli toplar! Gözlerini hızla adama kaldırdı. "Çok pisliksin!"

Çelik gözlerini kırpıştırdı. "Beklediğim tepki bu değildi!"

Çiğdem, toplardan bir tanesini ağzına attı. Tat dilinde yayılırken gözlerini kapadı. Sonra da dayanamayıp mırıldandı. "Enfes!"

"Bunu teşekkür olarak alıyorum. Rica ederim."

Çiğdem, gözlerini açtığında adamın hafifçe gülümsediğini fark etti. "Seni uyarıyorum. Ben, sana iyi gelmem."

Adam yine, "Göreceğiz," dedi. Ve çatık kaşlarla etrafı incelemeye başladı. Ona bakmadan da konuştu. "Adam seni tekrar rahatsız etti mi?"

"Hayır. Sanırım giysi dolabının içinde saklanıyor!"

"Güzel!" Çiğdem'e döndü. İtiraz kabul etmeyen bir tonla, "Bu akşam birilerini göndereceğim ve Etiler'de bir daireye taşınmana yardım edecekler. Özel eşyalarını al, gerisi burada kalsın. Evde her şey var."

"Ben, senin emirler yağdırabileceğin biri değilim. Taşınmak istersem taşınırım. Bu seni ilgilendirmez!"

"Ben, seni değil, daha çok kendimi düşünüyorum. Konforuma oldukça düşkünüm ve burada bu konforu yakalayamıyorum."

"Yok artık! Yanıma taşınmayı filan mı düşünüyorsun!" Çiğdem'in ağzı bir kez daha beş karış açıldı. "Şaka yapıyorsun?"

"Yanına taşınmayı değil, ama yanında vakit geçirmeyi düşünüyorum!" Çiğdem, ayağa fırladı. Neler söyleyeceği bu tepkisinden belli olduğu için Çelik önce davrandı. "Şimdiden toplanmaya başla! Eğer kabul etmezsen önce bu evi satın alırım, sonra da seni evden kovarım!"

"O biraz zor!"

Adamın kaşları havaya kalktı. Kaşını kaldırması bile bir meydan okumaydı. "Yaparım! Gerçekten yaparım."

İkisi de ayakta duruyordu. Boyun eğmez duruşları, diklenen bakışları ve tüm bunlara zıt olarak aralarında yükselen ısı! Bazen eve geldiğinde sanki evin içinde biri varmış gibi hissederdi. Bütün evi dolanırdı –ki eşyası olmadığı için bu kolay olurdu– kimsenin olmadığını anladığında da içi rahatlardı. Ama o histen de hemen kurtulamazdı. İşte o anda da o hissi yaşıyordu. Bedenlerinin arasındaki kısa mesafede görünmeyen ama orada olduğunu bildiği bir şey vardı. Bir etkileşim alanı... Kalbinin atışını, damarlarındaki kanın akışını, nefes alışlarının hızını değiştiren bir şey!

O da hissediyordu. Bunu net bir şekilde görebiliyordu. Belki duruşunda bir değişiklik yoktu ama göz bebekleri büyüyor,

rengi koyulaşıyor, ifadesindeki çizgiler, bu kadar yakından bakmasa görünmeyeceği bir hareketle derinleşiyordu.

Sonra adam aniden hareket etti. Ellerinin ne zaman ensesine sabitlendiğini bilmiyordu ama orada dururken bir an, adamın dudaklarının baskısı altında ezilen dudaklarındaki yoğun isteği tadıyordu. Genç kadının dudakları hareketsiz kaldığında, çağrısına cevap alamayan dudakların baskısı arttı, dili yumuşak hareketlerle gezindi ve sonunda aynı istekle karşılık gördü.

Çelik, inledikten sonra hareketsiz tuttuğu ellerini hafifçe oynattı. Bu küçük hareketle bedenleri birbirine değmiş, adamın başparmakları kadının boynunda, çenesinde daireler çizmeye başlamıştı. Ellerini ne yapacağını bilemeyen Çiğdem, boşlukta savruluyor gibi hissetmişti.

Hayır. Boşlukta gibi değildi. Bu nasıl bir boşluk olabilirdi ki? Kalbi bedenini istila ediyormuş gibi tüm noktalarında zonkluyordu. Suyun altında kalmış gibi kulaklarında bir basınç vardı. Ve midesinden aşağıya yayılan dalgalanmanın ne anlama geldiğinden emin değildi!

Adamın bir eli ensesinden ayrıldı. Boynunu, omzunu geçti, kolundan aşağıya inerek elinde duraksadı. Bileğinin arkasını hafifçe okşadıktan sonra parmaklarını birbirine geçirdi. Çiğdem'in başı dönmeye başladı.

Sonra, adam dudaklarını geriye çekti. Çiğdem, adamın yüzünü göremiyordu. Çünkü gözleri kapalı kalmıştı. Adamın hafif gülüşünün ardından göz kapakları aralandı. Onun puslu bakışları da ağırlaşmış, dudaklarında keyifli bir kıvrım geziniyordu. O an neye sinirlendiğini bilemiyordu. Ama boşta kalan eli adamın suratını hedef aldığına göre bir şeye sinirlenmiş olmalıydı.

Bileği havada yakalanmasaydı gayet iyi bir tokat adamın suratında patlayacaktı. Çelik, buna kızmak yerine yine güldü. "Seni her öpüşümün ardından bir tokat mı yiyeceğim?"

Çiğdem dişlerini sıktı. "Hayır! Beni bir daha öpmeyeceğin için güzel yüzün gayet güvende!"

"Yüzümü güzel mi buluyorsun?" Adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Pislik! Sanki bilmiyordu.

"Çevrendeki dalkavuklardan yeterince sıkılmadın mı? Aynada ne gördüğünü bilmiyor olamazsın!" Genç kadın elini çekmeye çalıştığında, adam anında elini bıraktı.

"Ben biliyorum! Sadece senin de bildiğinden emin olmak istedim." Çelik'in bakışlarında, genç kadının kafasını karıştıran bir şey vardı. Bir parıltı. Sanki son sözlerini söylerken bir beklenti içine girmişti.

"Allah aşkına! Bu yaşa kadar nasıl yaşadın? O egon gece kalkıp seni boğmadı mı? Hayır, gözü birincilikte, haberin olsun diye söylüyorum."

Çelik, paltosunu düzeltirken kadına bakmıyordu. Çiğdem'e göre gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Sonra da başını tekrar kaldırdı. "Akşama görüşürüz!"

Ardından da Çiğdem'i orada sap gibi bırakıp gitti. Neydi şimdi bu? Hayatında yeni bir girdap oluşmuştu ve kendisi de hop diye içine düşüvermişti. Hazır neyin içine düştüğünü biliyorken ve daha başındayken bu işten sıyrılması gerekiyordu. Bunları düşünürken içi biraz yanmıştı.

Kader, elma şekerini gözlerinin önünde şöyle bir sallıyordu. Bir kere tatmasına izin veriyor, sonra da resmen 'NAH' çekiyordu. "Başlarım böyle işe be!" diye söyledi. Gözleri akmayan yaşlarla kızarırken, burnu da sızlamaya başladı. Soğuk filan kalmamıştı. İçindeki yangın ve öfke bedenine saplanan soğuğu hissettirmiyordu. Çekyata oturdu ve bir elini alnına, dirseğini de dizine dayayıp uzun süre öylece kaldı.

Hep böyle olmuştu. Babasının olmadığı zamanlarda ona özlem duyardı. Sonra annesi biriyle tanışmış ve bir baba-

nın varlığını tadacağı için sevinmişti. Baba diyeceği adam ise onu gece gündüz dövmüştü. Ona sahip çıkan bir abinin varlığına sığınmış, ona güvenmişti. Adam onu pislik işlerin içine sokmuş, korkunç adamlarla korkunç yerlerde görüşmesine neden olmuştu. Sonra adam âşık olmuş ve onu esir almıştı.

Çocuk doktoru olmayı birçok şeyden daha çok istemişti. Üniversiteyi kazanmış, mutluluktan başı dönerken kaydını dondurmak zorunda kalmıştı. Sonsuza kadar da başlayamayacaktı! Adını bile değiştirmişti. Dünya üzerinde kendisi olarak bile bulunamıyordu. Silik ve yitik biriydi. O Ahsen'di! Ahsen işte!

Sonunu siktir et! Başını bile yaşayamayacağı bir ilişkinin tadına bakar gibi olmuş ama geçmişi ona bir kez daha hareket çekmişti. Çelik'in uzun vadeli ilişkiler içinde olmayacağını duyduklarından da, gördüklerinden de biliyordu. Ki bunu da umursamıyordu. Ama bunu yaşamak isterken, neden yaşayamıyordu? Eğer öyle bir yanlış yaparsa da delirmişti ve buna da deli cesareti denirdi!

Çelik, ofisinin bulunduğu kata çıkarken asansörde yalnızdı. İçinde bastırmakta zorlandığı bir heyecan vardı. Sürekli hareket hâlinde olsa belki ancak enerjisi düşecek gibi hissediyordu. Bunun yanında yarım kalmış gibi de hissediyordu. Allah aşkına, biri gerçekten bu kadar yoğun ve şiddetli bir şekilde arzulanabilir miydi? Aslında her şeyi rayına oturtmaya, adım adım gitmeye kararlıydı.

Ama kadına baktığında dünya farklılaşıyordu. O, hareketlerini değil, duyguları onu yönetiyordu. Ve aslında bu kork-

ması gereken bir şeydi. Çünkü bilinmeyen her zaman tehlike arz ederdi! Belki de astroloji bilimiyle ilgilenmediği hâlde suçu astrolojiye atabilirdi. Aslında daha çok bilmediği için onu suçlayabilirdi. Belki gezegenler yer değiştiriyordu ve o da bir tanesinin geri çekilmesi veya bir milim oynamasıyla bundan etkileniyordu.

Ya da aslında tamamen saçmalıyordu. Asansörden indiği anda asistanı ile göz göze geldi. Kadın anında ayağa fırlayıp ona doğru hızlı adımlarla ilerledi. Zümrüt, hayatındaki en önemli kadınlardan biriydi. Ve o olmadan tüm hayatı, anında karmaşanın içine düşerdi. En azından bir süre! Sonra bir şeyi fark etti. Zümrüt'ün yanında bir adam vardı.

Zayıf, yapılı, siyah gözlü adamın bakışları onu çok kısa bir an süzdü. Ama Çelik'in bakışları hemen adamdan ayrılmamıştı. Zümrüt yanına geldiğinde Çelik, bakışlarını adamdan ayırdı. Kaşları sertçe çatılmış hâlde, bir cevap bekleyerek kadının mahcup suratını inceliyordu.

Yanakları kızaran kadın, gerginlikle saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çelik Bey, sizi nişanlımla tanıştırabilir miyim?"

Çelik, bakışlarındaki sertliği korusa da yüzünde mesafeli bir gülümseme belirdi. Aynı anda yürümeye de başlamışlardı. Kadının masasının yanından geçerken adam elini uzattı. "Ben, Eniz Çoban!" diye kendini tanıttı.

"Çelik," diye bildirdi kendisi de nazikçe. Ve yürümeye devam etti. Şirket içinde çok özel bir durum olmadıkça yakınların ziyaretleri pek hoş karşılanmazdı.

"Efendim, gerçekten önemli bir durumdu. Bir daha olmayacağına sizi temin ederim."

"Lütfen."

Çelik, peşinden hızla gelen Zümrüt'le odasına yeni girmişti ki Demir de arkasından geldi. Genç adam, masasına oturmayıp

paltosunu Zümrüt'e verdikten sonra kalçasını masaya dayadı ve hemen önündeki koltuğa oturan Demir'e, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Yılmazlar İnşaat'la biraz söz düellosu yaptık ve ben, elbette bu konuda oldukça mükemmel olduğum için adam neredeyse masanın altına saklanacaktı!" Demir, arkasına yaslanıp tek kaşını kaldırdı. Süheyla, bunu cidden herkese bulaştırmıştı. Ve eğer iş söz düellosuysa Demir'in üzerine sadece Süheyla'yı tanıyordu.

Bunun için hafifçe gülerek, "Sonuç ne oldu?" diye sordu.

"Yüzde elli beş hisseyle Yılmazlar İnşaat artık bizim bünyemizdeki şirketlerden biri!"

"Güzel. Digimedya?" Çelik, bu konuda bir sıkıntı yaşamayacaklarına zaten emindi ama bazen hiçbir şey beklendiği gibi gitmezdi.

Demir başını salladı. "Zaten bir imzaya bakıyordu. Bir akşam yemeği için senin adına da söz verdim. Yalnız Karadeniz'deki iki kampüs inşaatında da malzemeden dolayı bariz sıkıntılar baş göstermiş. Mühendisler malzemeler hakkında rapor göndermişler. Ben okudum ama sen de bir göz atsan iyi olur. Firmayı uyarmamız ve malzemelerin yenilenmesini istememiz gerekiyor gibi görünüyor!" Bu, süreci biraz uzatacak, büyük bir problemdi ve teslim tarihi için verilen süreyi aşmaları da oldukça sancılı bir süreç yaratırdı. Çelik, iki inşaatın açılışında da bakanlarla birlikte olacaktı.

Genç adamın bakışları Zümrüt'ü buldu. "Demir Bey daha önce söylediği için ben de o dosyayı getirmiştim." Elindeki dosyayı Çelik'e uzattı.

Çelik başını salladı. Ardından da dosyayı masasına bıraktı. Demir'in kuşkucu bakışlarını da o sırada fark etti. "Ne var?"

"Sen ne işlerin peşinde koşturuyorsun, soğuk dük?"

Genç adamın kaşları anında çatıldı. "Seni hiç ilgilendirmez!"

"Aman Allah'ım! Cidden gizli işlerin peşinde koşturuyorsun! Ben de senin kıçına mı adam taksam acaba?"

"Zevzeklik etme!" Masasının arkasındaki koltuğuna geçerken telefonu çaldı.

Çelik, aramanın kimden geldiğini gördüğünde hemen yanıtladı. Çiğdem'e yardım etmesi için gönderdiği ekipten Oktay arıyordu. "Evet, Oktay?"

"Efendim, Çiğdem Hanım sizinle bu konu hakkında konuştuğunu söylüyor ve kendi dairesinde kalmak istediği konusunda da ısrarcı."

Çelik'in kaşları çatılırken, derince bir iç çekti. Tam masasının arkasına otururken, Demir'le göz göze geldi. Neden bu kadar meraklı bir kardeşi vardı ki? Özel hayat diye bir şey vardı ve onun, bu durumdan kesinlikle haberi yoktu. Çünkü kendileri o kadar rahat ve açık davranıyorlardı ki herkesin de aynı şekilde olması gerektiği gibi yanlış bir kanıya kapılıyorlardı. Çenesiyle çıkmasını işaret etti. Kardeşi de tam bir kayıtsızlıkla omzunu silkerek cevap verdi.

Demir'i, "Özel bir görüşme yapacağım!" diye uyarırken, dişlerini sıkıyordu.

Demir'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Oktay'la mı?"

Çelik'in boşta kalan elinin parmakları alnını ovuşturdu. Bu arada Oktay hâlâ hattın diğer ucunda sessizce Çelik'in talimatını bekliyordu. Nasılsa çok kısa süre sonra öğreneceklerdi. Sadece ağızlarına düşmesini biraz daha geciktirmek istiyordu. Çok şey istemiyordu ya? Sonunda pes ederek, "Çiğdem Hanım'ın Etiler'deki daireye taşınmasına yardımcı olması için Oktay'ı göndermiştim..."

"Bundan Çiğdem Hanım'ın haberi var mıydı? Henüz onunla bu konuyu konuşmamıştık!" Demir, sözlerini tamamen ciddi bir tonla –ki ondan hiç beklemiyordu– aniden kesti.

"Ben konuşmuştum!"

"Hımm!"

Çelik önünde açık duran bir dosyanın kapağını sertçe kapatıp ileri ittirdi. "Hımm, ne?"

"Hımm işte! Çiğdem Hanım ikna olmamış anlaşılan."

"Evet, ben de şimdi bunun için Çiğdem'le görüşeceğim. İznin olursa!"

"Çiğdem'le?" Demir bu defa sırıtıyordu.

"Lanet olsun! Gidecek misin?" Eliyle kardeşini kışkışlar gibi hareket yaptı.

"Hayır. Sana harika bir fikir vereceğim. Şimdi Oktay'a Süheyla'dan gelecek telefonu beklemesini söyle ve bırak Süheyla hâlletsin! Çünkü sen insanlara düşünmek için zaman tanımıyor, sadece senin isteklerine uymalarını bekliyorsun."

Çelik aniden geriye döndü. Demir'in onu suçladığı gibi davrandığını, biliyordu. Ona düşünme payı da bırakabilirdi fakat Çiğdem'in orada kalmasını istemiyordu. Bunun için de biraz acele ve sert bir tutum sergiliyordu. Ama sadece taşınma konusunda! Bunun dışında kadına istediği kadar zaman vermeye razıydı. Ve bu, Çelik için de bir ilkti. Ki Demir, muhtemelen Süheyla konusunda da haklıydı. Çiğdem, nasıl olduğunu anlamadan kendini eşyalarını toplamış ve yola koyulmuş bulurdu.

"Beni ikna ettin!" Demir, ona gururlu bir bakış atıp kendi telefonunu çıkardı.

Bu sırada Çelik, Oktay'a kardeşinin sözlerini iletirken arkadan da Çiğdem'in homurdanmaları geliyordu. Telefonu kapatırken gülümsedi. Aslında, onun inatlaşmasını zaten bekliyor-

du. Öyle ültimatomlara, baskıya ve dayatmaya boyun eğecek bir kadın değildi. Çelik ise bir kadında yeterli derecede meydan okumaktan hoşlanırdı. Çiğdem de bunun tam tersiydi. Ona duyduğu yoğun arzu olmasa acaba dik başlılığı hoşuna gider miydi, emin değildi. Ama o ters cevaplarıyla, sürekli onunla bir münakaşa içinde oluşuyla da Çelik'i kendine çekiyordu. Ve genç adam bunu yeni yeni fark ediyordu. Normal bir konuşma içinde bile olsalar, onun tepesini attıracak bir şey buluyordu.

Ve aslında bunu bilinçli de yapmıyordu! Bir iç çekişi bastırdı. Bakışlarını kaldırdığında Demir'in dikkatli bakışlarıyla karşılaştı. Çoktan Süheyla'yı arayıp haber vermişti bile.

"Tali yola döndün ve ana yoldan saptığın hâlde oldukça keyifli görünüyorsun." Kardeşi meraklıdan çok, şaşkın görünüyordu. Ayrıca düşünceliydi de! "Seni daha önce görmediğim durumların içinde görüyorum! Oldukça da şaşkınım. Ne yaptığın beni ilgilendirmez ama Çiğdem Hanım iki, üç hafta görüşüp ardından da çiçek ve mücevherle kendine iyi bak diyebileceğin bir kadına benzemiyor. Her neye karar verdiysen –ki bakışlarından ve tavırlarından vermiş olduğun karar anlaşılıyor– umarım genç bir kadını üzecek bir hata yapmazsın!"

Çelik, arkasına yaslanırken, neden kendini savunmak durumunda hissettiğini anlayamıyordu. Sanki Demir'le rolleri değişmişlerdi. Bir zamanlar ona uyarı veren ve geleceğe dair büyük büyük laflar eden kendisi olurdu. Hisse rağmen en başından düşündüğünü de kardeşiyle paylaşmaktan çekinmedi. Çünkü tek farklılık; Çiğdem'in kendi çevrelerinden olmayışıyla, kadının kendi görüştüğü kadınların zıttı bir karaktere sahip olmasıydı. "İkimiz de yetişkin insanlarız. Beni kabul ederse, neyi kabul ettiğini biliyor olacak. Ben, bunda yanlış bir şey görmüyorum. Kadının kalbini kazanmayı da hedeflemiyorum."

"Sadece düşüncelerimi bilmeni istedim!" Demir ayağa kalkarken Çelik de onu anladığını bildirmek için başını salladı. Kardeşi ofisin kapısını arkasından kapattığında, hâlâ arkasına yaslanmış, bir eli çenesinde, aldığı uyarıyı düşünüyordu. Aslında rahatsız olmaması gerekiyordu fakat gözündeki bir çapak gibi aniden rahatsız olmaya başlamıştı.

Ve akşam, bu rahatsızlığı tamamen göz ardı edilmiş bir şekilde Etiler'in yolunu tuttu.

Çiğdem, evi dolanırken dudaklarını ısırıyordu. Kafayı yemiş olmalıydı ki böyle bir daireyi geri çeviriyordu. Tek kişinin yaşaması için oldukça büyük bir daireydi. Ve çok moderndi. Tüm mobilyalar, dekorasyon, eşyalar... Her şey sanki daha önce hiç kullanılmamış gibi de pırıl pırıldı. Daha önce de güzel evlerde kaldığı olmuştu. Ama o evde kalmanın bedelini bildiği için o evler ne kadar büyük ve gösterişli olursa olsun, oralarda en az bir mezarda rahat edebileceği kadar rahattı.

Hoş, bu ev de kendisinin imkânlarıyla yerleşmiş olduğu bir yer değildi. Ama yine de içine adım attığında, bedenine yayılan tatlı heyecana engel olamamıştı. Sıcak su vardı ve ev de oldukça sıcaktı! Eğer Süheyla aramasaydı, hâlâ da kendi evinde, ısıtıcının önünde ellerini ısıtmaya çalışıyor olurdu. Her şeyi orada bırakmıştı. Sadece kıyafetlerini ve sırt çantasını almıştı. Paraları ve kendisini korumak için aldığı ruhsatsız silah da sırt çantasındaydı. Kullanabileceğinden emin değildi, ama yanında hep sprey bulundururken, evinde de silahı olduğunda biraz olsun güvende olduğunu hissedebiliyordu.

İnsanlar birilerine güven duymak isterdi. Ailesine, arkadaşına, bazen kedisine ya da köpeğine! Ama isterdi. Bu insanın doğasında vardı. Onun çevresinde kimse olmadığı için de ken-

disinden başka kimseye güvenemezdi. Güvendiği şeyler bir sprey ve kullanabileceğinden bile emin olamadığı silahtı!

Her neyse... O anda canını sıkan tüm olumsuzlukları avucuna toplayıp sertçe üflemişti. Nasılsa yarınlarda hep karşısına çıkacaktı. Evi ikinci kere, daha detaylı dolanırken resmen ayakları havada yürüyordu. Banyoya bayılmıştı. İçinde kocaman bir jakuzi vardı ve bir oturma odası kadar da genişti! Spot aydınlatmalar dokunduğu her yeri ışıl ışıl parlatıyordu. Evin neredeyse tüm dekorasyonunda olduğu gibi burada da gri ve beyaz ağırlıklı renkler kullanılmıştı. Dolapların içinde paketleri açılmamış bir sürü krem bile vardı! Gezinmeyi bitirdiğinde ilk yapacağı şey banyo olacaktı.

Mutfakta evin diğer odalarına göre daha çok renk kullanılmıştı ve kırmızıya delirdiği için mutfaktan oldukça hoşlanmıştı. Burada da buzdolabının içi malzemelerle doluydu. Adanın tezgâhının kenarında ise taze çiçekler bir vazonun içinden, tüm mutfağı esir alan hoş bir koku yayıyordu. Taze çiçekler? Tüm bunlar bir iki gün içinde mi ayarlanmıştı?

Bulunduğu daire, bir binanın kırk ikinci katındaydı. Aslında oldukça ürkütücü bir durumdu ama... Kim takardı ki? Boydan boya pencerelerden gecenin ışıltısı göz kırpıyordu. Oradan baktığında kalabalık, tehlikelerle dolu şehir bile insanın gözüne güzel geliyordu. Salonda, dekor amaçlı bulunan, ayrıca TV ünitesinin bir parçası olan şöminenin üzerinde kocaman bir televizyon duruyordu. Beyaz ve mavi renklerden oluşan oturma grubunun üzerine bağdaş kurup kabarık yastığı kucağına çekti ve dudaklarını ısırdı.

Orada sadece birkaç gün kalmayı planlıyordu. Bunun için de bir an önce ev bulmalıydı. Süheyla'nın, onu nasıl ikna etmiş olduğunu hâlâ anlamış değildi. Kadının kelimeler üzerinde öyle etkili bir gücü vardı ki insan şaşkına dönüyordu.

Aniden ayağa kalkıp yatak odasına seğirtti. Kocaman, açık yeşil, inanılmaz güzel desenlerin oluşturduğu bir kelebeğin süslediği yatak başlığına dayanmış olan yatak battal boydu. Üzerine beyaz ipek bir örtü serilmiş, yatağın üzerinde de en az altı tane yastık vardı. Odanın içinde iki kapı vardı. Biri ebeveyn banyoya, diğeri ise kıyafet dolabına açılıyordu.

"Vay anasını!" dedi kıyafet dolabının kapağını kapatırken.

Diğer odalardan biri küçük bir oturma odası, bir çalışma odası ve ayrıca kütüphane, diğeri de misafir odası olduğunu tahmin ettiği başka bir odaydı. Tüm odalara, apliklerle aydınlatılmış, duvarları hoş tablolarla dolu, uzun bir koridordan giriş sağlanıyordu.

Çiğdem, tekrar banyoya dönüp suyu ayarladı ve suyun dolmasını beklerken hızla üzerini çıkardı. Titreye titreye banyo yapmaktan usanmıştı. Bu yüzden de kış ayından nefret ediyordu. Aslında kış mevsimini de, kar yağışını da eskiden çok severdi. Ama sıcak evin içinde camdan bakarken hoş gelen manzara, buz gibi evin içinde ısınmaya çalışan biri için çirkin yüzünü göstermekten hiç çekinmiyordu. Bir de rutubet belası vardı ki! Ciğerlerini üşütmediği için kendini şanslı sayıyordu.

Hatırı sayılır bir süre banyoda kaldıktan, dolaptaki malzemelerle bedenine bakım yaptıktan ve bu anların gerçekten tadını çıkardıktan sonra şort pijama takımını giyip mutfağa ilerledi. O kadar acıkmıştı ki birazdan midesi dışarı çıkıp ona iki tokat sallayacak diye korkmaya başlamıştı.

Buzdolabının kapağını açmış, ne yapacağını düşünürken kapı çaldı. Sesle birlikte bedeni anında gerildi. Allah aşkına kim olabilirdi ki? Çekmecelerden birinden büyük bir bıçak aldıktan sonra kapıya ilerledi. Kapının üzerindeki mercekten baktığında Çelik'i gördüğünde neden o kadar şaşırdığını bilmiyordu. Ama şaşırmıştı işte.

Elinde bıçakla kapıyı sertçe açtı. "Buraya nasıl çıktın? Aşağıda güvenlik vardı!" Adam, ellerindeki torbalarla içeri geçerken yana kaymak zorunda kaldı.

"Burası benim apartmanım!" Çelik doğruca mutfağın yolunu tuttu. Yüzünde yine o, ben her şeyi bilirim, ben her şeyi yaparım, ben her şeyi bıdı bıdı ifadesi vardı. Bazen yüzüne tavayla vurmak istiyordu.

Çiğdem, kapıyı kapadıktan sonra elinde kocaman bıçakla peşinden gitti. "Evet, ama şu an bu dairede ben kalıyorum. Senin zorunla! Öyle istediğin zaman gelip gidemezsin!"

Adam, poşetleri ada tezgâha koyarken, Çiğdem göz ucuyla içindekilere bakıyordu. Ne yapmaya çalışıyordu ki? Sonunda eldivenli ellerini, paltosunun iki yanını açarak beline koydu ve ona döndü. "Birlikte bir akşam yemeği yiyebiliriz, diye düşündüm. Fakat eğer gerçekten ama gerçekten istemiyorsan anında gidebilirim!"

Çiğdem, elinde bıçak olduğunu unutup adama doğru sallayarak konuşmaya başladı. "Yok, efendim! Bir de sana yemek yapacağımı mı düşünüyorsun?" Adamın sorusuna da kasıtlı olarak cevap vermemişti. Keşke sormadan çekip gitseydi. Kararı Çiğdem'e bırakması hiç iyi olmamıştı, çünkü fena hâlde arada kalmıştı.

"O bıçağı yerine koyun, hanımefendi! Bir yerinizi keseceksiniz. Ben, kan görmekten hoşlanmam."

"E, pes!" Kadın, bıçağı tezgâhın üzerine fırlattı.

"Ve ayrıca, hayır! Yemeği ben yapacağım. Masayı kurmak da dâhil." Paltosunu çıkardı. "Senden sadece paltomu asmanı rica edeceğim."

İkisi de kadının, Çelik'i cevapsız bıraktığının farkındaydı. Genç kadın her ne kadar çekimser davrandıysa da Çelik, suskunluğunu olumlu olarak kabul etti. Ceketini kadına uzatırken

son anda geriye çekti. "Tabii, istersen dışarıda da yiyebiliriz. Senin tercihin."

Kadının bakışlarında belirgin bir alay vardı. Bunun yanında, yüzünde de inançsız bir ifade belirmişti. "Sen ve yemek yapmak! Daha mutfağın nasıl bir şey olduğunu yeni öğrendin yahu!" Adamın paltosunu aldı ve asmaya giderken de sözlerine devam etti. "Hayır. Burada kalacağız. Senin beceriksizliğini izleyip dalga geçerken keyiften dört köşe olacağım." Geriye döndüğünde adam ceketini çıkarıyordu. "Ve senin çevren o kadar kalabalık ki iki kişilik bir yemek, dikizleyen gözlerle on iki kişi olur. İstemez!" Ada tezgâhın taburesine oturup elini çenesine dayayarak adamı seyre koyuldu.

Çelik'in bilmiş gülümsemesi yüzüne yayılırken, bir yandan da kol düğmelerini çıkarıyordu. Kollarını dirseğine doğru kıvırırken, "Birçok şeyin üstesinden kolaylıkla gelirim. Ama ben, almak istediğim hizmet için ücret ödüyorum. Bir şeyi kendim yapacaksam bunu keyfi yaparım." Boynundaki kravatı çıkarıp üstten bir düğme açtı. Ama yeleğini çıkarmadı. "Ancak o kadar keyiflenecek vaktim olmuyor."

Genç kadın, onu merakla izliyordu. Yardım etmemeye de yemin etmişti. Adam, malzemeleri poşetlerinden çıkarıp tek tek tezgâhın üzerine dizdi. Ellerini yıkayıp eti paketinden çıkardı. Zarif parmakları hızla çalışıyordu. Onu her zaman burnu havada gezerken gördüğü için durumu biraz yadırgadı. Elbette, çalışkan bir adamdı. Koca bir holdingi ve ona bağlı bir sürü şirketi yönetiyordu. Ama onu böyle görmek... Sıcaktı.

Orada bulunmasının nedeni belliydi. Zaten açık bir şekilde de söylemişti. Böyle yapmaya devam ederse ona nasıl karşı koyacaktı ki? Üstelik belki de onunla biraz zaman geçirmeyi adamdan daha çok istediğini içten içe biliyorken. Her şey net

ve ortadaydı ama yine de bunu adamın ağzından duymak için, içine tükürdüğü çenesini açtı.

"Bu yemeğin olayı nedir?"

Çelik, öncesinde hazırladığı sosu koyduğu poşetin içine bonfileyi de koyup ağzını kapadı ve sosu ete yedirmek için çevirmeye başladı. Ardından da gözlerini kaldırıp altın renklerini genç kadına dikti.

"Sana kur yapmaya çalışıyorum. Ve sen de benim tanıdığım diğer kadınlardan çok farklısın. Yumuşak karnını bulmaya çalışıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Başarabiliyor muyum?"

Çiğdem haince sırıttı. "Direk dansı da yapacak mısın?"

Adamın kaşları anında çatıldı. Etler sosu iyice yesin diye elinde çevirip durduğu poşetle birlikte donakaldı. Ardından da ciddi bir tonla, "Münasebetsiz!" dedi. Ve genç kadın kahkahayı bastı.

"Hayal kırıklığına uğradım. Sadece bir yemek? Öyle mi?" Genç kadın, azımsayarak yüzünü buruşturdu.

"Hayatımda, kendim haricinde kimseye yemek yapmadım! Bunu bir artı olarak haneme yazabilirsin!"

"Beğenirsem!"

"Anlaştık!"

Bir süre yaşanan suskunluk anında ikisi de bu sessizliği kelimelerle doldurmaya çalışmadı. Çiğdem, adam diğer tezgâha geçtiğinde yerinden kalkıp yanına ilerledi. Sanki adamın bedeninde diğer ucu kendisine bağlı bir makara vardı ve mesafe uzaklaştıkça ip, Çiğdem'i ona çekiyordu. Ha siktir. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu dikkatle izlerken sebepsizce nefesi hızlanıyordu. Kalbi atış hızını artırırken, yanakları da ısınmaya başlamıştı. Hâlbuki aklında kötü bir düşünce de yoktu.

Aniden, "Keşke gitseydin!" deyiverdi. Gözlerini de adamın yüzüne dikmiş, en küçük kımıldamayı kaçırmamaya çalışıyordu.

Adam, tavayı ısıtırken kısa, çok kısa bir süre duraksadı. Sonra da ona bakmadan konuştu. Sesi öyle yumuşaktı ki tamamen alakasız bir şeyler söylese de ikna olacağını biliyordu. "İkimizin de bildiği bir şey var ki; birbirimizin karakterinden hoşlanmasak da bedenlerimiz bunu pek önemsemiyor ve birbirini arzuluyor. Beni engelleyen sensin. Ama seni engelleyen nedir, onu çözemiyorum. Bunu kırmaya çalışıyorum."

Biraz daha bu konunun üzerinde dururlarsa, genç kadın her şeyi bırakıp yanına gidecek ve ne olursa olsun, diyecekti. Bunun için, "Ne yemek yapıyorsun?" diye sordu.

Çelik, başını çevirip tam olarak anlayamadığı tatlı bir gülümsemeyle genç kadına baktı. "Sandviç bonfile!"

"Hiç yemedim." Adamın gülümsemesinin yerinde durduğunu görünce, "Ne sırıtıyorsun be?" diye sordu.

Çelik, ona tekrar baktı. Tamamen ciddi bir bakıştı. "Buraya gelir misin?"

Genç kadının bir eli anında belini buldu. "Elimi sürmem, dedim!"

"Sana bir şey yaptırmayacağım."

Kız tek kaşını kaldırdı. Ardından da iki adımda adamın yanına ulaştı. Mesafe Çelik'e yeterli gelmediğinde başıyla biraz daha yaklaşmasını istedi. Genç kadın da söylediğini yaptı. Başını kaldırıp adama baktığında, onun parmakları, çenesini hafifçe tutmuştu. Sonra adamın yüzü daha da yakınına gelmeye başladı. Dudakları aceleci, daha fazlasını isteten ve yakıcı bir öpüşle birleşti. Adamın bir eli, beline hafifçe baskı uyguladı ve bedenlerini kısa süre için birbirine bastırdı. Kadının keyifli iç çekişi adamın duraksayıp gülmesine, ardından da Çiğdem'i orada beyni dışarı kaçmış bir hâlde bırakmasına neden oldu.

Genç kadın, kısa süre olduğu yerde avare gibi dikilirken, adam gayet de doğal bir hâlde yemeğini yapmaya devam ediyordu. Genç kadının eli aniden havaya kalktı. Ardından da Çelik'in omzuna sertçe indi.

Çelik, anında yana kaydı ve şokla açılmış gözlerini ona dikti. "Bu da beklediğim bir tepki değildi!"

Genç kadın, elini öfkeyle sallayarak, "Beynimi erimiş peynir gibi yap, sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam et. Kendine gel diye vurdum!"

"Gerçekten, seni anlamakta güçlük yaşıyorum."

"İyi!"

"İyi!"

Genç kadın bir saat sonra özenle hazırlanmış masanın, iştah açıcı sandviç bonfile, fırında patates ve maş fasulyeli salatanın ve tekrar özenle ceketini, kravatını giymiş olan adamın karşısında oturuyordu. Hem de şort pijama takımıyla!

"Bu tuhaf oldu!" diye homurdandı.

"Hangisi?"

"Senin iki dirhem bir çekirdek olman ve benim..."

"Bence oldukça iyi görünüyorsun."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Genç kadın gözlerini irice açtı ve adamın sesini neredeyse birebir taklit ederek, "Ev sınırları içinde giyiminize dikkat ediniz, hanımefendi!" diye söylendi. "Sanki böyle bir şey hatırlar gibiyim."

"Ben de gayet net hatırlıyorum. O farklı bir durumdu. Şu anda sadece ikimiz varız ve benim ileride seninle ilgili daha samimi düşüncelerim var." Çiğdem, gözlerini kırpıştırıp ardından da öksürmeye başlayınca, "Ama şimdilik güvendesin!" diye onu rahatlattı. Sanki ne istediğini bilmiyordu!

"İyi madem." Genç kadın utandığını gizleyebilmek için omzunu silkti.

Çelik, önlerindeki tabaklara servis yapıp ardından yerine oturdu. Etinden bir dilim kesip ağzına atan Çiğdem, ağzında dağılan ve içinden farklı lezzetler fırlayan yemeğini yutup, "Offf!" diye sızlandı.

Adam anında kendi yemeğine ara verip meraklı bakışlarını ona dikti. "Ne oldu?"

"Harika olmuş! Raşit Abi yeseydi, çok bozulurdu."

"Gerçekten başka türlü olmasını mı bekliyordun?" Adam sözlerinde gayet ciddi görünürken, yine o burnu havaya dikilmişti. Bu adam gerçekten ama gerçekten kibir yumağıydı.

"Evet. Gayet de bekliyordum."

Çelik, kalkıp Çiğdem'in bardağına biraz su koydu. "Lütfen, hayal kırıklığının üzerine su iç. Hazımsızlık yapmasın."

"Domuz!"

Çelik yerine oturdu. "İnanılır gibi değil. Yedi yirmi dört hakaret işitiyorum ve hâlâ gülümsemeye devam ediyorum."

"Belki de artık öteki tarafa daha yakın olduğun içindir! Hani insanlar yaşlandığında huyları değişirmiş ya!" Genç kadın bıyık altından gülümserken, adamın aniden kalkan bakışlarına karşılık gözlerini tavana dikti.

"Münasebetsiz!" Çelik'in ses tonu tamamen huysuz çıkmıştı. "Otuz sekiz yaşındayım."

Genç kadın, onun sinirlendiğini fark ettiği için geri adım atması gerektiğini biliyordu. Yine de... Çok karşı konulmaz gelmiş olmalı ki, "Ne demiş şair: Yaş otuz beş, yolun yarısı..." deyiverdi.

Çelik, tam bir ciddiyetle çatalını ve bıçağını tabağının kenarına koydu. Onun gideceğini düşünen Çiğdem, aniden panikle-

meye başladı. Gitse güzel olurdu ama böyle de gitmesini istemezdi. Çünkü biliyordu, sonrasında aklına takılırdı. Çabucak, "Şaka yapıyorum," dedi. "Sen de amma çabuk alınıyorsun!" Adam, ayağa kalktığında sertçe yutkundu. Hay bu tutamadığı diline! Sadece onu kızdırmak için söylemişti. Öyle yaşlı filan değildi ki. Hatta kendi güzelliğinin oldukça farkında olan bir adamdı. Neden çocuk gibi mızmızlık yapıyordu ki? Daha düşünmeden tekrar konuşmaya başladı. "Ne kadar iyi göründüğünü biliyorsun diye söyledim! Saçların hafif kırlaşmış ama seni daha çekici yapıyor. Fizik desen zaten arşa çıkmış! Evdeki kızlar sana hayranlar!"

Çelik yürümeye başladı. Yüzünde de tuhaf bir ifade vardı. Gerçekten gidiyordu! Hey Allah'ım! Genç kadın ona biraz daha iyi neler söyleyebileceğini düşünürken, adam buzdolabının yanına gitti. Kapağını açıp bir şişe çıkardı. O şarap mıydı? Genç kadının kaşları çatılırken, adam kendisine döndüğünde yüzündeki gülümsemeyi fark etti. Çekmeceden tirbuşon alıp Çiğdem'in hemen yanında durdu. "Lütfen, devam et! Hakkımda başka neler düşünüyorsun?" Bir yandan mantarı açarken, bakışları genç kadının gözlerine dikilmişti.

"İnanamıyorum. Resmen tongaya düştüm!" Ağzı beş karış açılmış bir hâlde adama bakarken, adam, göz kırpma cesareti bile gösterdi.

Adam, hâline acırmış gibi dudaklarını büzerken ikisinin de kadehlerini doldurdu. "Arsızlık başa bela!"

Yemeklerini yemeğe devam ederken yaşanan suskunlukta Çiğdem, bakışlarını adama tamamen sabitleyemiyor, sürekli gözlerini kaçırıyordu. Aslında böyle utangaç değildi. Yani en azından hayatını kendi ellerine aldığından beri, bedenindeki o sinmiş, sönük kızı geride bırakmıştı. Hayat, yaşattığı her tecrübeyle her insanı başka bir şekle sokuyordu. Törpülüyor, ke-

narını köşesini kesiyor ya da tırnaklarını uzatıyordu. Çiğdem, mücadele ede ede hayatta kalmayı öğrenmişti. Ve bunun için de çoğu zaman sivri olmak gerekiyordu.

Ama o anda yapamıyordu. Belki aralarındaki elle tutulur o kimyadan belki de adamın gözlerini dikip ona bakmasındandı! Rahatsız olduğunu söyleyemezdi. Ama göz göze geldiklerinde yemeği boğazında kalacakmış gibi hissediyordu. Baya baya adamdan hoşlanıyordu be! Hay Allah ona akıl versin!

Adam da çekingenliğini fark etmiş olmalıydı ki "Ailen nerede?" diye sorup, dikkatini kendi üzerine çekti.

"Yok." Cevabının, adamı tatmin etmediği kaşlarını derince çatışından ve yüzünün aldığı ifadeden belliydi. Çiğdem de her nedense gerçeği anlatmak için yakıcı bir istek duyuyordu. Sanki tüm gerçek ağzının içinde birikmişti ve dışarı akmak için çırpınıyordu. Bu cezbedici olsa da karşısındaki adamın kim olduğunu hatırlaması uzun sürmedi. Yine de ona tamamen yalan söylemek istemedi.

"Babam öldüğünde maddi durumumuz oldukça kötüye gitti. Annem de başka biriyle evlendi. Pek... İyi bir adam sayılmazdı. Sonra o da öldü ve ben de üvey abimle yaşamaya başladım." O kadar rahatsız olmuştu ki zorlukla yutkundu. "Sonra onunla da anlaşamadık ve yollarımızı ayırdık."

Adam başını salladı. "Hep çocuk mu baktın? Başka işlerde de şansını denedin mi?" Bu soruyu belli bir niyetle sorduğu belliydi ama niyeti neydi, onu anlayamamıştı.

Ağzındaki lokmayı hızla yuttu. "Bir sürü işte çalıştım. Ama en güzeli çocuklara bakmak!"

Çelik, kadın konuşurken tüm hatlarını en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. Onunla normal bir sohbetin içine girmek oldukça zordu ve o anda bu durumu devam ettirmeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kadınla olmaktan keyif alıyordu.

Tasvip etmediği birçok huyu vardı. Mesela, yaşını hatırlatmasa daha iyi olurdu. Kadının yirmi dokuz yaşında olduğunu biliyordu. Aralarındaki yaş farkı çok fazla değildi ve bir an için gerçekten sinirlenmişti.

Kadının fıtratı başka türlüydü ama tüm bu tezatlık da onu kadına çekiyordu. Sadece bedenini arzulaması değil. Tepkilerinin belirsizliği de onu keyiflendiriyordu. Açık sözlülüğü ve en şaşırtıcı olanı da dik başlılığı!

Böyle olacağı hiç aklına gelmezdi. Kadının etki alanına girdiğinde çevresinde ve zihninin duvarlarında sadece o oluyordu. Görüştüğü her kadına değer vermiş, onları el üstüne tutmuş ve ilgi göstermişti. Ama tamamen tüm ilgisini kimseye yoğunlaştırdığı olmamıştı. İfadesindeki en küçük detayı kaçırmamak için pür dikkat ona yoğunlaşmıştı.

"Eğer telefonunu verirsen... Sen, telefon kullanmıyordun! Açıkçası bunun nedenini merak ediyorum." Tamamen rahatsız olmuş bir hâlde yerinde doğruldu. Ortadan kaybolsa, ona bir daha asla ulaşamazdı.

Kadın, huzursuz olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Sonra da yüzünü ekşitti. "Sevmiyorum. Bana çok kısıtlayıcı geliyor."

"İnsanlar sana nasıl ulaşıyor? Sonuçta görüşmelere gidiyorsun ve onlar sana geri döndüğünde seni nasıl buluyorlar?" Birileri bir şekilde ona ulaşabiliyorsa, mutlaka sabit bir hattı olmalıydı.

"Ben arıyorum. Ya da Timuçin'i araya koyuyorum. Gerçekten bana birçok konuda yardımcı oluyor."

"Timuçin Bey'le nereden tanışıyorsunuz?"

Çelik, cevabını beklerken etini dilimleyip ağzına attı. Bu sırada da sanki bir şey kaçırmış gibi hissetti. Bakışlarını kaldırdığında cam gibi parlayan mavi gözlerindeki rahatsızlığı okudu. Etini didikliyor, boşta kalan eliyle de gri saçlarını kulağı-

nın arkasına atıyordu. Sorusundan kaçıyordu. Çelik'in dikkatli bakışını fark ettiğinde abartılı bir huysuzluk ifadesi yüzünü ele geçirdi.

"Didiklenmeyi pek sevmiyorum! Oturup Timuçin'i mi konuşacağız?"

Genç adam, onun içine kapanmasını istemiyordu. Ve gidişat da onu gösteriyordu. Bunun için de anında geri adım attı. Çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bıraktı. Peçetesiyle ağzını silerken başını iki yana salladı. "Elbette, hayır." Suskunluğa gömülmemesi için başka bir yol denemeye karar verdi. Arkasına yaslanırken, bakışları mutfakta şöyle bir dolandı. "Evi beğendin mi?"

Soruyla birlikte kadının da tavrı aniden değişti. Neşeli bir ifade yüzüne yayılırken, "Deli misin? Bayıldım!" dedi. İfadesini koruyarak, "Ama burada çok kalmayacağım. Kısa sürede yeni bir ev aramaya çıkacağım," dedi. Sesinin tonunda geri adım atmayacağını ve bu konuda ısrarcı olmamasını belirten bir tını vardı.

Genç adam, tamamen suyuna gitmeye çalışmanın daha kolay yol aldırdığını fark ettiği için, "Acele etme, lütfen!" dedi. "İyice araştırman taraftarıyım. Sonuçta, sen olmasan da bu ev boş kalacaktı."

"Bir ev bulana kadar mecburen buradayım. Bulduğum anda da gideceğim."

"Hay hay!"

Sanki onun itiraz etmesini bekliyormuş gibi kadının bakışlarından hafif bir şaşkınlık geçip gitti. Aslında itiraz etmek istiyordu. Fakat nasılsa bir ev bulduğunda önce kendisi görmeyi kafasına koymuştu. Bir ilişkileri olsun olmasın onun bu dairede kalmasını sağlayacaktı. Diğer türlü Çelik'in aklı hep onda kalırdı.

Yemeklerine devam ederken, sohbetleri de daha genel ve basit bir hâl almıştı. Sonunda da Çelik, söylediği gibi ona hiçbir şey yaptırmamak için mutfağı toparladı, bu arada da onun alaylı sözlerine maruz kaldı. Kadının dilinin kemiği hiç yoktu. İnsan bazı noktalarda durması gerektiğini bilmeliydi ama Çiğdem'in öyle bir şeyden haberi yoktu. Sınır denen çizgiyi aşıp aşmadığını umursamıyordu bile.

Çelik, saatine bakıp gitme vaktinin geldiğini fark ettiğinde canı sıkıldı. Bir kahve yapmasını rica ederek süreyi uzatabilirdi de, ancak bu onun planına ters düşerdi. Gitmeyi hiç ama hiç istemiyordu. Bunu yapmakta gerçekten zorlanarak, "Sanırım artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

Mutfaktan çıkarken ayakları geri adım atıyordu. Kadının ağzından iki kelime dökülsün diye bekliyordu fakat o da başını sallamanın dışında başka bir tepki vermemişti. Paltosunu alıp üzerine geçirdi. Bedenini kadına çevirdi. Ve eline uzanıp hafifçe öptü. "Güzel bir akşamdı, teşekkür ederim."

Göz göze geldiler. İşte Çelik, görmek istediği şeyi o anda net olarak gördü. Kadının, Çelik'in gidişine duyduğu şaşkınlık ve bir parça da isteksizlik... Onun gitmesini beklemiyordu. Belki de buna ihtimal bile vermemişti. Mücadele edeceğini belki düşünmüş olabilirdi. Fakat bu ısrarsız tutumu ve basit bir akşam yemeğinin dışında bir girişim olmaması kadının dengesini bozmuştu. Genç adam da zaten bunu istiyordu. Bu beklentiyi ve şaşkınlığı görmek!

"Aslında benim teşekkür etmem gerekiyor. Her şeyi sen yaptın."

"Rica ederim. Belki başka bir sefer de sen yaparsın!" Çelik, bastırmaya çalıştığı iç çekişine engel olamadı. "İyi geceler, hanımefendi."

Kadın, kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. "İyi geceler, beyefendi."

Ve genç adam ikisini de tamamen beklenti içinde bırakarak asansörlere doğru ilerledi. Bir daha arkasına bakmadı. Kadının, onu izlediğinin farkında olarak, bunu bilerek yapmıştı. Evet, Çiğdem diğer kadınlara benzemiyordu ve o gece anladığına göre de gizlilikten hoşlanması için geçerli sebepleri vardı. Bu sebepler Çelik'i ilgilendirmezdi ama bir şekilde de merak etmeden duramıyordu.

"Ne yaptın abi ya? Kıç kadar daireden mi yedi yüz elli lira istiyorsun?" Çiğdem, canı sıkılmış ve tamamen sinirlenmiş bir hâlde karşısındaki adama bakıyordu.

Adamın canı hiç sıkılmış gibi görünmüyordu. Geri adım atmayacağı da belliydi. İnsan elli lira olsun indirim yapardı. Çiğdem de bir oda, bir salon daireye –üstelik dökülüyordu– o kadar para vermeyi göze almazdı. Daha bir iş bile bulamamıştı. Hazırdan yemeye de başlarsa bu işin sonu gelmez, parayı bitirirdi.

"En son bu, kızım. Yapacak bir şeyim olsa yapardım inan ki!" Adam, bir eli pantolonunun cebinde, çatık kaşlarla ona bakıyordu. Muhtemelen kış günü dışarıda kara bulutlar dolanır ve ara ara da yağmur atıştırırken, konuşurken bile güneş gözlüklerini çıkarmayışındandı.

"Eminim, abi. Mutlaka yapardın."

Apartmandan çıktıktan sonra, elini şişme montunun ceplerine soktu. Öyle bir soğuk vardı ki neredeyse eve –hemen de benimsemişti!– geri dönecekti. Etiler yakınlarında bir eve hiç bakmamıştı bile. Oralarda ahıra bile uçuk fiyatlar isterlerdi. Yine paşa paşa eski mahallesine dönecekti. Başka çaresi yoktu. Ama o gün başka bir ev bakmayacaktı. Ona, evden önce iş lazımdı. Timuçin'i de o arada rahatsız etmek istemiyordu.

Adam baba olacaktı, bir de onunla uğraşacak hâli yoktu ya! Derince bir iç çekip yanaklarını şişirerek dışarı verdi. Belki de elindeki para ülke dışına çıktığında rahatça yetebilirdi. Ama her şartta bir ev almaya niyetliydi. Bir ev bulana kadar da bir otelde kalacaktı. Bilmediği yerlerde de kendini güvende tutmak için iyi bir yerde kalması gerekecekti. Adım atmak paraydı be! Yani işin özü daha fazla çalışması lazımdı!

Bir markete girip gazete aldı ve iş ilanları sayfalarını açtı. Bir yandan yürürken bir yandan da ilanlara bakıyordu. Sigortalı ve belge isteyebilecek işlerin hepsini baştan eliyordu zaten. Eh, zaten ne kalıyordu ki geriye? Çoğunlukla vasıfsız işlere bakıyordu. Arada restoranların camlarına filan da bakıyordu. En güzel işlerden biri de bulaşıkçılık yapmaktı.

Gazetede gördüğü bir, iki işi telefon kulübesinden arayıp eleman aldıklarını öğrendikten sonra canı sıkılarak eve dönmeye karar verdi. Bugün şanslı gününde değildi anlaşılan! Evden o kadar erken çıkmıştı ki daha öğlen bile yeni olmuştu. Belki biraz ısınıp karnını doyurduğunda tekrar dışarı çıkabilirdi.

Güvenliğe selam verip asansöre bindi. Daha koridora indiğinde bile kemiklerinde o tatlı sızıyı hissetti. Isınmaya başlamıştı. Apartman bile sıcaktı! Acele ederek kapıyı açtı ve çenesi aşağıya düştü. Evin içinde birileri geziyordu. Ellerinde de kahve kupaları vardı.

"Siz kimsiniz be?" diye aniden carladı. Hiç hırsız tiplere benzemiyorlardı. Hem hırsız neden kahve içsindi ki?

Mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerleyen hoş sarışın anında arkasını döndü. "Ah! Çiğdem Hanım siz olmalısınız?" Uzun bacaklarını saran mürdüm rengi bir çizme vardı. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, hafif makyajıyla oldukça alımlı görünüyordu. Üstünde de kısacık bir siyah elbise vardı. Kendisi

onu izlerken, o da Çiğdem'i süzüyordu ama ne düşündüğüne dair yüzünde tek bir ifade yoktu.

Çiğdem, kapıyı kapatıp sert bakışlarını kadına dikti. "O benim de! Siz kimsiniz?"

Kadın dönmüş, kendisine doğru yürüyordu. "Ben Hande Yerli, Star Butik'in müdürüyüm." Elini uzatıp Çiğdem'in karşılık vermesini bekledi.

Çekimser davranın genç kadın elini uzatmakta geciktiğinde sanki hiç uzatmamış gibi de geriye çekti. "Çelik Bey, arayıp yeni kreasyonumuzdan bir parti istediğinde özellikle kendim eşlik etmek istedim."

Çiğdem, bir bok anlamamıştı. Zoraki bir gülümseme ve tamamen aksini söylemek istercesine, "Aman ne iyi etmişsiniz!" dedi.

Kadının yüzünde bir değişiklik olmamıştı ama gözü seğirmeye başlamıştı. "Çelik Bey de içeride sizi bekliyor. Çoktan birkaç parça seçti bile. Çok şanslısınız, çok zevkli bir beyefendi!"

Kan beynine sıçrayan Çiğdem, "Öyledir!" dedi dişlerini sıkarak. Ardından da seslerin geldiği yöne ilerledi.

Çelik, yemek masasına dayanmış, elleri ceplerinde karşısındaki iki kadının ve bir adamın gösterdiği kıyafetleri inceliyordu. Çabucak da değerlendirip başını olumlu ya da olumsuz sallıyordu.

Çiğdem dudaklarını yaladı. Ardından hızlı adımlarla adamın yanına ilerledi. Genç adam, onu gördüğünde anında ellerini ceplerinden çıkarıp doğruldu ve dibinde bitene kadar da doğrudan bakışlarını ona dikti.

"Hayırdır!"

Çelik, "Selam," dedi. "Kıyafetlerini taşındığın evde bıraktığını düşünerek, seni fazla çabadan kurtarmak istedim." Kaş-

larının çatıldığını ve adamın yüzündeki sert ifadeyi ve sesinin sert tonunu ancak o zaman fark etmişti. Ama umurunda değildi, çünkü kendisi daha çok öfkeliydi. "Neredeydin?"

"Sana ne?" diye fısıldadı genç kadın. Onu diğerlerinin içinde azarlamak gibi bir niyeti yoktu. Bakmıyormuş gibi yapıp kulaklarını da gözlerini de kendilerine dikmişlerdi. Ama azarlamaya kesin kararlıydı. "Bir dakika gelir misin?"

Çelik başını salladı. Çiğdem, çoktan arkasını dönmüştü bile. Onun takip edip etmediğine bakmadan mutfağa doğru ilerledi. Ama orada da biri vardı. Cık cık sesi çıkararak en rahat edeceklerini düşündüğü yer olan yatak odasına ilerledi. Kapıyı açıp içeriye geçti ve hızla arkasını döndü. Çelik, üzerinde her zamanki takımlarıyla birlikte kapıyı kapatıp ona doğru ilerledi. Daha genç kadın ağzını açmadan, "Neredeydin?" diye tekrar sordu.

"Söyledim ya! Sana ne?"

Adam, o konuşurken dikkatle yüzüne bakıyordu. Özellikle de yanaklarına ve dudaklarına baktıktan sonra daha yumuşak bir sesle, "Hemen ev aramak için acele etme demiştim!" dedi. Yine de sesinin tınısında azarlayıcı bir yan vardı.

Çiğdem derin bir iç çekti. O kadar sinirlenmişti ki üşümeyi filan unuttu. Üzerindeki şişme montu çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Allah aşkına, bu insanların burada ne işi var?"

"Sana söyledim. Senin için kıyafet getirmelerini rica ettim. Beğendiklerini alacağız! Zevkime güvenirsen de benim beğendiklerimi!" Bunu o kadar doğal bir şeymiş gibi söylüyordu ki, Çiğdem'in neden sinirlendiği hakkında tek bir fikri olmadığının farkına vardı. Adam için bu çok normal bir şeydi. Net!

"Senden kıyafet isteyen mi oldu yahu? Benim kıyafetlerim bana yetiyor." Genç kadın, bir elini beline koyarak adamın dibine kadar girdi. Bir adımdan az daha ileriye gitse beden-

leri çarpışacaktı. Ve Çelik'in kokusu buram buram etraflarını sarıyordu. Çok yakınlardı. Bu aniden farkına vardığı gerçekle geri adım atmak istediyse de yapamadı. Aniden, tam onunla kavgaya tutuşacakken bedeninin bu farkındalıkla canlanmasına anlam verememişti. Nefesi istemsizce hızlanıyordu ki bunu öfkesine verebilirdi. Ama kalbinin atışına ne cevap verecekti, onu bilmiyordu işte. Başını iyice geriye atmış hâlde adama bakarken gözleri, puslu bakan gözlerinde, kalın, biçimli dudaklarında ve sonrasında burnu ve dudaklarının arasındaki o iki çizgide dolanıyordu. Bu adam niye böyle güzeldi ki?

"Elbette, yetiyordur." Gergin olduğu anlarda yaptığı gibi bir elini cebine atıp diğerini saçlarının arasından geçirdi. Saçları muntazam durmaya öyle alışmıştı ki anında yerine döndü. "Fakat niyetim bugün seni at binmeye götürmekti. Kulüp için kıyafetinin olmadığı bahanesini eleyebilmek adına, önce binici kıyafetlerinden istedim. Sonra da belki hoşuna giden bir şeyler daha almak istersin diye düşündüm." Ciddi ve baskıcı ifadesinden bir şey kaybetmiş değildi ama adamın beden dilini nasıl çözdüyse çözmüştü işte! Çelik Mızrak, o anda resmen bocalıyordu.

Çünkü yanlış yaptığını fark etmişti ve bunu toparlayabilmek için Çiğdem'in ani çıkışı ona çok az zaman vermişti. "Belki de önce gelip gelmek istemediğimi sormalıydın!" diye fısıldadı. Niyeyse, bocalaması hoşuna gitmişti. Çok... Tatlı görünüyordu. Kendi ifadesini de korumakta zorluk çekmeye başlamıştı. Hâlbuki kızmaya devam etmeliydi. Ve onu hayatından tek bir sert hamleyle şutlamalıydı. Görünen köy kılavuz istemiyordu işte! Yakınlaşmak, kalabalığa karışmak demekti. Yakınlaşmak, bu her hareketi izlenen adamla göründüğü tek seferde, birilerinin onu tanıması demekti. Ama o sert darbeyi yapamıyordu. Böyle yumuşak hamleler de adamı itmeye yetmiyordu.

Çelik derince iç çekti. "Belki de! Ama seninle vakit geçirmek istiyorum ve bunu da sadece dört duvar arasında sınırlamak istemiyorum. Bu sabah Demir'den de iyi bir fırça yediğim düşünülürse –çünkü bu hafta şirkete gitmeyeceğimi bildirdim– küçük bir şansı hak ediyor gibiyim. Ayrıca Süheyla'nın da o acı biber tadında alaylarından da yeterli doz aldım."

"Ben at binmeyi bilmiyorum ki!" Hayır. Burada, 'Ben, at binmeye filan gelmiyorum!' demesi gerekiyordu.

"Ben sana öğretirim. Keyif alacağını sanıyorum." Beklenti dolu bakışlarını Çiğdem'in gözlerinden çekmedi. Şu da vardı ki adamın ikna kabiliyeti yüksekti. Ya da Çiğdem öyle bir aptaldı ki güzel yüzüne kanacak kadar adamdan hoşlanmaya başlamıştı ve ikna olmaya o kadar açıktı ki biraz önceki düşünceleri daha yerlerinin sıcaklığını korurken onları görmezden geliyordu.

"Kalabalıktan nefret ederim!"

"Yarın aktivitemizi birlikte belirleriz!"

"Yarına hasta olmayı planlıyorum!" Çiğdem, hafifçe gülmeye başladı.

Adam da gülümsüyordu. "O zaman ben de çorba yaparım!"

"İstediğini her zaman alıyorsun, değil mi?"

"Her zaman..."

Genç kız parmaklarını havaya kaldırdı ve hashtag işareti yaptı. "Diren Çiğdem!"

Adam, anında kaşlarını indirdi. "Telefon kullanmadığımı sanıyordum." Bakışlarında şüphe kol gezerken, yüzünde de onaylamaz bir ifade vardı.

"Telefon kullanmıyorum dedim. Zırcahilim demedim!" Genç kadın, üste çıkmak için cık cık sesi çıkararak söylendi. "Hadi gel madem, seçelim şu kıyafetleri! Umarım bedenime

göre vardır. Senin hanım arkadaşlar genelde çubuk kraker gibi oluyorlar. Ben, biraz balık kraker gibiyim!"

Adam hafifçe güldü. "Ben de tam olarak öyle söyledim. Göbekli ve balık etli dedim!"

"Ben kendime istediğimi derim. Sana ne oluyor?" Çiğdem, adamın göğsüne yumruk atacakken bileği havada yakalanıp çekildi. Ardından da bedeni adamın bedenine çarptı. Başını kaldırdığı anda, Çelik'in dudakları genç kadınınkilerle buluştu ve ikisinin dudakları da anında hareket etti.

Çelik'in elleri ensesini bulurken, genç kadın bir elini adamın ceketinin içinden sırtına kaydırdığında, onun dudaklarından çıkan inleme, kulaklarından sızıp kalbinde gümledi. Dudakları aceleci bir öpüş tutturmuşken, adamın dili hafifçe içeri kaydığında Çiğdem, buna itiraz edemedi. O anda hazzın tadında kendini kaybetmişti fakat daha sonra anlayacaktı ki adama karşı hiç fark edemediği bir hızla yumuşamıştı. Resmen ufak ufak genç kadını ele geçiriyordu. Ve bunun sonundan da korkması gerekiyordu.

O anda, dudakların hareketlerinde ve bu dokunuşların bedeninde uyandırdıklarında kendini kaybetmişken bunların hiçbirini düşünmüyordu. Çelik, geriye çekilip çenesine de küçük bir öpücük kondurdu.

"Tehlike arz eden bir odadayız!" Kesik kesik nefes aldı. "Çıkalım mı?"

Çiğdem hızla başını salladı. Adam söylemese o, orada kalmaya devam edecekti! Genç adam kenara çekilip geçmesi için izin verdi. Ardından da ona beş yıl kadar yetecek kıyafet, çanta ve ayakkabı seçtiler. Çanta ve ayakkabılar için de başka başka mağazalardan elemanlar gelmişti. Binici kıyafetleri de başka bir mağazadan gelmiş olmalıydı ki onlar zaten bedenine göre hazırlanmış bir hâlde diğerlerinden ayrı bir şekilde duruyordu.

Tam iki saat sonra kulübe doğru yola çıkmışlardı. Çiğdem, kışlık, yumuşacık kahverengi bir pantolonun üzerine düztaban çizmeler seçmiş, içine beyaz bir kazak giyip kısa bir kabanla da kıyafetini tamamlamıştı. Çelik'in üzerinde yine paltosu vardı. İçinde de takımı! Aslında böyle kulüplere filan giderken daha spor giyinirdi.

"Senin binici kıyafetlerin?" Çiğdem, onun kendisine bir şey almadığını ancak o zaman fark etmişti.

"Kulüpte özel bir odam var. Benim kıyafetlerim orada." Çiğdem'e yandan bir bakış attı. "Belki at binerken beni daha genç bulursun!"

"Göreceğiz!" Sesindeki alaylı tonu saklayamamıştı. Adam, hâlâ, ona yaş konusunda sataştığı için sitemkârdı anlaşılan. Aklına gelen bir düşünceyle, "Bu alet nasıl çalışıyor?" diye sordu aracın konsolundaki müzik sistemini işaret ederek.

Çelik, bir düğmeye basarak ekranı açtı. Ardından da bir tuşa daha basarak ekrana klavyenin gelmesini sağladı. "Buraya istediğin sanatçıyı yazdığında şarkıları listelenir."

Çiğdem, gülümseyerek klavyeye bir isim yazarken adama göstermemek için de çaba sarf ediyordu. Sonunda şarkıyı bulup üzerine tıkladı ve geriye çekildi. Aracın içini Yıldız Tilbe'nin Delikanlım şarkısının müziği doldurdu.

Genç kadın, "Hadi benden sana gelsin," derken, adamın yüzündeki meraklı ve şaşkın ifadeye bakıyordu. Şarkının sözleri girdiğinde ifadesi daha durgun ve ciddi bir hâl alınca, aniden Çiğdem de sözlerini hatırladı. O aslında sadece 'Delikanlım' kısmı için şarkıyı ona ithaf etmişti. "Sen, sadece Delikanlım kısmını üstüne al!"

Adamın bir dudağının kenarı yana kaydı. "Çoktan aldım. Bir de geceler boyu diye başlayan yeri..."

Çiğdem, yüzünü astı. "Hiç yakışıyor mu senin gibi usturup-

lu, oturaklı, her hareketi irdeleyen bir adama böyle tavırlar!" Başını sertçe adama çevirdi. Onun yüzündeki gülümsemeyi fark ettiğinde kendi dudaklarını bastırmak zorunda kaldı. Aylardır evlerinde çalışıyordu ve oyuncu tarafını daha yeni yeni fark ediyordu. Adamın katmanları vardı ve en kalın tabakada adamdan hiç hoşlanmamıştı. Katmanları tek tek soyduğundaysa içinden tanımadığı farklı adamlar çıkıyordu. Neşeli, yemek yapabilen, kimi zaman haylaz ve ilgi gösterdiği kadına karşı hiçbir şeyden sakınmayan! Yok canım! Bu kadar şanslı olabilir miydi? Çiğdem, hayatı boyunca şansızlıkları, üzerine pike diye örtmüştü. Bu sadece bir yanılsamaydı!

Ve o da bu yanılsamanın içine balıklama dalıyordu. Belki öyle sertçe değildi ama içine girdiği su, kalçasına kadar gelmişti işte. Titremeye devam etse de su tatlı geliyordu. Bir andan sonra da tamamen dalacak gibi görünüyordu. Keşke kuma saplanmayacağını bilmeden öylece yüzüp gidebilseydi. O anda, o koltukta oturup adamın hareketlerini inceler ve içinden ılık ılık bir şeyler akıp giderken neleri riske attığını düşünüyordu. Koca bir geleceği, hayatını, adamın hayatını! Buna değer miydi? Sadece birkaç gün ya da bilemedin bir, iki hafta sürecek bir yanılsama için!

O gerçekçi biriydi. Öyle pembeli morlu rüyaları yoktu. Eğer buna devam edecekse –ki adamın arabasında oturuyor ve onu istediği yere götürmesine izin veriyordu– başına gelebilecekleri bilerek yaşayacaktı her ne yaşayacaksa! Bu, yolda yürürken içinde dünyayı barındıran çantasını öylece, kenardaki alelade çöp kutusuna atmak demekti. Ve bunu yaparsa da kesinlikle yarım akıllıydı.

Kafasına sert bir tokat atmak isterken kendine geldi. Düşüncelerinin içinde kaybolmayı değil, günü yaşamayı denemeliydi. Sonuçta öyle ya da böyle yola çıkmışlardı. Harcamaya da hiç niyeti yoktu.

"Hiç göstermiyorsun ama çapkınsın, değil mi?" Tek kaşını kaldırmış adama bakarken yüz ifadesini fark ettiğinde güldü.

Çelik, tamamen alınmış, şaşkın ve incinmiş gibi görünüyordu. "Hakkımda hiç o tür bir haber okudun mu?"

"Hakkında hiç haber okumadım ki? Tek derdim sen misin sanıyorsun?"

"Şu aralar öyle olmasını umuyorum!"

Onu araç kullanırken görmek, biraz tuhafına gidiyordu. Adam, neredeyse tuvalete bile arabası ve şoförüyle gidecek gibiydi. Ve araç kullanırken bile tek bir yanlışı yoktu. Hız sınırını geçmiyor, tüm trafik kurallarına uyuyor ve konuşurken gözünü yoldan çok nadir ayırıyordu. Neredeyse bir saatlik bir yolculuğun ardından hemen yanında güvenlik kulübesi bulunan, otomatik açılan bir demir kapının önünde durmuşlardı. Güvenlik elemanı dışarı çıktı, Çelik'i gördüğü anda da tekrar içeri girip kapıyı açtı.

Kapı usul usul açılırken Çelik, düşünceli bakışlarını genç kadına çevirdi. "Yemek yemiş miydin?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Mideme bozuk para atsan sesini duyarsın!"

Adam, gülüşünün ardından, "O zaman midene biraz yiyecek atalım," dedi. Aracı içeri sürdü ve otoparka park etti.

Henüz araçtan inmek için hareket dahi edemeden genç kadının kapısı açıldı. Onları karşılayan genç adamın yüzünde gülücükler açmıştı. "Hoş geldiniz, efendim!" derken, bir yandan da Çiğdem'in çıkmasına yardımcı olmak için elini uzatıyordu.

Çiğdem, gülmemek için ifadesini korumak zorunda kaldı. Adamın bir, yerlere eğilmediği kalmıştı. "Teşekkür ederim."

Binici kıyafetlerinin bulunduğu spor çantayı da alıp hemen sonrasında Çelik'in yanına ilerledi. Ona da muhabbetli bir hoş

geldin merasimi düzenledikten sonra onlara odalarına kadar eşlik etti. İki genç yan yana yürüyorlardı ve başka temasları da yoktu. Çelik, adama öğle yemeği yiyeceklerini bildirdikten sonra ikisi birlikte odaya girdiler.

"Yatak odasından kıyafetlerimi alayım, sonrasında sen orada rahatça giyinebilirsin."

Adam, hızla iki adım atmıştı ki onu durdurdu. "Hiç gerek yok. Ben..." Başını çevirip etrafa şöyle bir baktığında küçük bir oturma alanı görüp eliyle işaret etti. "Orada da giyinebilirim. Sadece erken çıkma, yeterli!"

Adam, anında başını geriye çekip kadına sert bir bakış attı. "Gerçekten seni o şekilde rahatsız edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ama ben sağlam adımlar atmayı severim."

Adam, sözlerinden hiç memnun olmamış bir hâlde yanından ayrıldı. Çiğdem de hızla oturma alanına geçti, kıyafetlerini çıkardı ve hızla da giyindi. Pantolon o kadar dardı ki gözleri bir an için yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Yemek yedikten sonra bu pantolonun fermuarını açıp öyle gezeceğim!"

"Bu sözlerinizle, giyinmiş olduğunuzu düşünüyorum, hanımefendi!" Adamın sesi sanki yatak odasının kapısının önünde bekliyormuş gibi geliyordu. Aslında biraz muzırlık yapıp onu bir süre orada bekletebilirdi. Ama midesi buna müsaade etmezdi. Açlıktan bayılmak üzereydi. "Seni Ç.B.D'ye şikâyet edeceğim!"

Adam kapıyı açtı. Henüz onu görmemişti, çünkü eğilmiş eldivenlerini takıyordu. Üzerine giydiği ceket de oldukça dardı. Neden bu binici kıyafetleri, böyle dar olmak zorundaydı ki? Kendisi seçmiş olsa bir beden daha büyük alırdı, orası kesindi!

Arkasını döndü. Sonra da kaşlarını kaldırarak adama bakmaya başladı. Dizlerine kadar gelen çizmelerinin içinde onun da giydiği pantolon dardı. Üzerine dik yakalı, fermuarlı, mont

tarzı bir şey geçirmişti ve içine de yarım boğazlı bir kazak giymişti. Ellerinde eldivenleri –yine!– vardı. Ve... Allah aşkına, nasıl bu kadar güzel olabiliyordu?

"Ç.B.D de nedir?"

"Ç.B. D. mi?" Çiğdem, adam kendisine doğru yaklaşırken nefes almaya çalışıyordu. Yanakları nedensiz ısınmış, kalbi de atların heyecanından herhâlde turba sisteme geçiş yapmıştı.

"Biraz önce beni şikâyet edeceğin yer?" Yanına geldi. Ama kokusu adamdan önce ulaşmıştı. Burun deliklerinden içeri girip görüntüye fena hâlde katkıda bulunarak Çiğdem'i deli etmeye başladı. Ne konuşuyorlardı? Hah!

"Evet." Tekrar başını ellerine eğdi. Aslında eldivenleri takmıştı ama bir şeylerle meşgul oluyormuş gibi yapmak daha iyiydi. "Çapkınlar Birliği Derneği! Beni aç bıraktığın için seni şikâyet edeceğim!" Başını kaldırdığında adam ona tuhaf bir bakış attı. Uzanıp genç kadının yakasını düzeltti.

"Özür dilerim. Gerçekten, sormak aklıma gelmedi!"

Çiğdem, derin bir nefes aldı. "Bu pantolon çok dar!"

"Büyük bedenini alırız!" Genç kadını baştan ayağa süzdü. "Çıkalım mı?"

"Olur." Çiğdem birkaç adım attı. Sonra da aniden arkasını döndü. Adam hemen önünde duruyordu. "Buralarda ambulans filan bulunur mu?"

Genç adamın kaşları anında endişeyle çatıldı. "Elbette! Bir sorun mu var? Hastalandın mı?"

Genç kadın sırıttı. "Ah, hayır. Kendim için istemiyorum. Birazdan dışarı çıkacaksın ve kadınlar domino taşı gibi devrilecekler!"

Çelik, ne söylemek istediğini anlarken kaşlarını çattı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ardından da başını arkaya

atarak bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim!" Gülmeye devam ederken kapıya doğru ilerledi. "Sen bayılmayacaksın yani?"

"Ben, seni pembe bornozla uzuuunnn bir koridoru geçerken görmüş insanım. Kolay kolay bayılmam!"

"Henüz onun rövanşını almadım!"

"Çok beklersin!"

Birlikte yemek salonuna gidip kendileri için ayrılmış masaya oturdular. Oturana kadar da adam bir sürü kişiye selam verdi. Çiğdem'i tanıştırdı. Selam verdiklerinin çoğu da kadındı!

Siparişlerini verdikten sonra gelmesini beklerken Çiğdem etrafa bakıyor, adam ise dikkatle ona bakıyordu. Genç kadın, onun bakışını umursamamış gibi yapsa da gözleri sanki tenine değer gibi bunu hissediyordu. Sonra bir şey dikkatini çekti. Selam verdikleri ve vermedikleri bazı kadınların kaçamak bakışları onların üzerindeydi. Hatta gruplarda da onlara yönelik bir konuşma olduğu hissine kapıldı. "Hemen bakma ama sağ taraftaki kadın gözünü dikmiş sana bakıyor. Onunla bir ilişkin olmuş muydu?"

Çelik, söylediği yere bakmaya hiç gerek duymadı. Kimden bahsettiğini biliyor gibiydi. "Kısa bir süre görüşmüştük." Rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı. "İnsanları izlemeyi bırakmalısın!"

Çiğdem, anında ona döndü. "Tabii! Onlar bizi izlemeyi bırakırsa neden olmasın!" Başka bir masaya baktı. "Sol taraftan ikinci masada da bir kadın bize... Hayır, doğrudan sana bakıyor! Onunla tanıştık. Adı Nefes'ti. Onunla da bir ilişkin var mıydı?" Kaşlarını kaldırmış, kocaman bir gülümsemeyle adama döndü.

Daha da rahatsız olmuş görünerek, öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Çok kısa bir süre görüşmüştük."

Çiğdem sırıttı. "Onun arkadaşı olan, adı neydi... Iıı... Ş'li bir şeydi!"

Çelik kızarmaya başladı. Konuşmadan önce dudaklarını yaladı. "Kısa..."

"Dur! Ben söyleyeyim. Kısa bir süre görüşmüştünüz!" Genç kadın gülmeye başladı. "Burada kısa süre görüşmediğin biri var mı?"

"Abartma, lütfen!" Çelik, tekrar arkasına yaslandı.

Çiğdem'in gülüşü ne kadar artarsa, onun rahatsızlığı da onunla eş değer olarak artıyordu. "Bir de çapkın değilim, demiyor musun?" Başını iki yana salladı. "Resmen bayrak taşıyorsun be! Koruma istiyorum. Bu kadınlar beni çiğ çiğ yer."

"Güceniyorum!" Adam, gerçekten gücenmiş gibi görünüyordu. İki arkadaşla nasıl görüştüğünü de sormak istiyordu! Çiğdem onu daha da sıkıştırabilirdi ama açlıktan büzüşen midesi garsondan önce yemeklerin kokularını duydu. "Dua et, yemekler geliyor!"

Enfes bir yemeğin ardından da Çelik'in söylediğine göre arazi binişi için atlarına binecekleri yere doğru ilerlediler.

Çiğdem'in yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. 'Birileri onu tanıyacak mı?', 'Yakalanacak mı?', 'Günün sonu kötü mü bitecek?' gibi soruları kafasından tamamen atmış, kendini doğaya, kuş seslerine, ata binen miniklere ve atların kendilerine bırakmıştı. Öyle de çok yemişti ki yemeğin onu rahatsız etmemesine şaşırıyordu. Çelik, lütfen bir şeyler yemişti ki muhtemelen ona eşlik etmek için sipariş vermişti.

Yürüdükleri toprak yolun ilerisinde kocaman bir alan vardı. Çitlerle çevrili dairenin içinde onlara yardımcı olan çalışanlarla birlikte üç kişi ata biniyordu. "Orada mı bineceğiz?"

Adam, başını çevirip ona baktı. Konuşurken, daha yakınına gelmek için bir iki adım yana kaydı. "Hayır. Biz arazi binişi yapacağız, yani ormanda bineceğiz. Ama atlarımızı buraya getirecekler!" Çiğdem biraz korkmaya başlamıştı. Daha önce hiç ata binmemişti. Hep görüp heveslenmişti ama elbette böyle bir şansı yakalayamamıştı. O kadar heyecanlanmıştı ki eldivenli de olsa ellerini yanaklarına bastırmak zorunda kaldı. Hareketi anında adamın dikkatini çekti. "Heyecanlı mısın?"

"Deli misin? Tabii ki heyecanlıyım. İlk defa bineceğim." Elini hafifçe kalbinin üzerine koydu.

Adam gülümsedi. "Önce sana biraz alıştırma yaptıracağız. Doğrudan araziye çıkmayacağız. Ama bunun için özel bir alan ayarlamalarını bekleyeceğiz."

Çiğdem, adamın sözlerini duymadı bile. Karşıdan onlara gelen ve kötücül bakışlarını üzerine salan sarışın bir kadın dikkatini çekmişti. O kadar dikkatli ve alenen bakıyordu ki görmemesi mümkün değildi. Sonra onu tanıdı. Çelik'in eski karısı Senem, her zamanki şıklığıyla salına salına yürüyordu. Yanında da küçük bir çocukla, başka bir kadın daha vardı. Sanki onları görünce konuşmalarının ortasındaymış gibi, yanındaki kadın durmuş, Senem'in söyleyeceklerini dinliyor gibiydi.

Çiğdem yüzündeki ifadeyi bozmadı. Çelik'e gülümseyerek, içten bir şekilde baktı. Bu, hiç zor olmamıştı. Kadınlar kendilerine doğru gelirken, "Yaklaşsana," diye mırıldandı. Adam, onun sözlerine şaşırdığında, "Yüzünde bir şey var sanırım," diyiverdi. Adam, refleks olarak elini yüzüne götürdü. "Gel!" dedi yine genç kadın. Çelik, hemen önünde durdu. "Yaklaş, biraz daha!"

Adam, bir tuhaflık olduğunu fark edip kaşlarını çatsa da ona doğru eğildi. Çiğdem'in kolları adamın boynuna dolanırken, dudakları da derin bir öpücük için dudaklarını esir

almıştı. Adamın onu geri çevireceği hiç aklına gelmemişti. Bunu, dudakları şaşkınca duraksayıp sonrasında ona karşılık verdiğinde fark etti. Çelik'in bir eli belini sararken, öpüşmeleri devam ediyordu. Çiğdem, bilerek, sırf Senem görsün ve Çelik, hayatına mutlu mesut devam ediyor algısını yaratsın diye onu öpmüştü.

Fakat öpüşünde kayboldu. Muhtemelen o aralarda bir yerde yanlarından geçiyorlardı ve gördükleri görüntü de gerçeğin ta kendisiydi. Sonunda adam dudaklarını hafifçe geriye çekti.

Genç adam, "Bana neler yaptırıyorsun böyle?" diye sertçe fısıldadı. "Ben, toplum içinde böyle şeyler yapmam."

Çiğdem, kendine gelememiş bir hâlde, onun ses tonunu taklit ederek, "Ben yaparım!" dedi.

Genç adam, onu azarlamak ve tekrar öpmek arasında sıkışıp kalmış gibi görünürken başını kaldırdı. Hâlâ bedenleri birbirine dolanmış hâldeydi. Sonra gördüğü bir şey –ki Çiğdem ne gördüğünü biliyordu– kaşlarını sertçe çatmasına sebep oldu. Kısa bir süre bakışı ileriye odaklandıktan sonra genç kadına tekrar baktı.

Yüzü anında yumuşadı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirirken, "Bunu sırf o görsün diye yaptın!" dedi suçlarcasına. Çiğdem omuz silkti. "Buna gerçekten gerek yok. Benim için bir anlamı yok. Yine de teşekkür ederim."

"Rica ederim. Daha kaç tane 'eskilerini' göreceğiz. Ben, o kadar medeni değilim!"

"Bir dahakine eskilerin olmadığı bir yere gideriz!"

Çiğdem başını salladı. "Bana uyar!"

Atları geldiğinde kendilerine alışmaları için önce biraz başlarını ve çenelerini okşayıp sevdiler. Genç kadın, tek başına bir ata binmeyi göze alamadı. Ve kendi atını es geçip Çelik'in

bineceği ata doğru yöneldi. Çelik'se genç kadına yardım etmek için onun atının yanında bekliyordu.

"O benim atım. Ama binmeyi istiyorsan..."

"İstiyorum. Ama sen de bu ata binersen!"

Adam, oldukça şaşkın bir şekilde ona doğru ilerledi. "Benimle mi binmek istiyorsun?"

"Kendimi sakatlamaktansa düşerken seni yanımda götürmeyi tercih ederim."

Adam gülerek, kendi atının üzerine atladı. Ardından da başka birinin yardımıyla Çiğdem, onun hemen önüne bindi. Ve özel alana gitmeden, doğrudan arazi binişi için ilerlediler. Genç kadın, heyecanla hızlı nefesler alırken, deri, at ve Çelik'in kokusunun karışımını duyuyordu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti. "Bu harika!" diye coşkuyla söylendi. Gözlerini açtığında ters yöne dönmüşlerdi ve yemek yedikleri kafede gördüğü iki kadının onlara baktığını fark etti.

"Sesleri duyuyor musun?" dedi neşeyle.

"Bu, duymaktan keyif aldığım ve beni sakinleştiren bir ses." Çelik, kolunu Çiğdem'in beline sıkıca doladı. Açıklamasını yaparken sesi biraz endişeli geliyordu ki muhtemelen genç kadını düşürmekten çekiniyordu.

"Ben, at nallarının sesinden bahsetmiyorum ki!" Genç kadın, adamın göğsüne yaslandı.

"Hangi sesten bahsediyorsun?"

"Tam karşımızdan gelen çatırdamalardan! Senin yakın arkadaşlar birazdan ortadan ikiye ayrılacaklar!"

Ormanlık alana doğru ilerlerken, Çelik'in kahkahası tüm alanda yankılandı. Uzun, keyifli ve gerçekten sessizliğin laf kalabalığıyla dolmadığı bir at gezisinin ardından, yapay bir gölün kenarında durup etrafı seyrederek biraz dinlendiler. Konuşma-

ları kimi zaman derinlere inerken, kimi zaman tamamen yüzeysel ilerliyordu ve ikisi de hâlinden oldukça memnundu. Çelik'in belki daha önce böylesine eğlendiği günleri de olmuştu ama Çiğdem'in ilk defa oluyordu ve her anın da keyfini çıkarmaya niyetliydi. Bir süre ata binmeden ormanda da dolandıktan sonra tekrar ata binerek alanı turladılar ve ardından da akşam yemeklerini yiyip kıyafetlerini giyerek geri dönmek için yola koyuldular.

Genç kadın, kendini o kadar dingin ve huzurlu hissediyordu ki arabaya bindiğinde gözlerini kapayıp uyuduktan sonra ancak apartmanın otoparkında uyanabilmişti. İkisi sessizce önce apartmana girdiler, ardından da yine konuşmadan asansöre bindiler. Çiğdem, bundan sonra olacakları biliyordu ama Çelik'in tahmin edip etmediğinden emin değildi.

Kapısına geldiğinde içeri girmeden kapının önünde duran adam, "Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Çiğdem biraz dumur olmuştu. Adamın da kendisiyle birlikte içeri gireceğini düşünüyordu. Hâlbuki kendisi de onu gönderme niyetindeydi. Yani onu geri çevirme zevkini adam elinden almıştı. "Sen mi teşekkür ediyorsun?" diye takıldı. "Benim için de çok güzel bir gündü!"

Adam, ona bir süre baktı. Çiğdem de mahmur bakışlarını çekmedi. Gidecekti ama gitmesini istemiyordu. Onun gitmek istemediğinin de farkındaydı. Aslında daha çok korkuyordu. Onu daha fazla kendine katmaktan ödü kopuyordu. Hele de o günden sonra! Adama bir şey olmazdı ya! Kendisi için her şey tepetaklak olurdu. Çelik doğruldu. Tam ağzını açıyordu ki "Kahve içer misin?" diyerek adamdan önce davrandı.

Çelik gülümsedi. "Fal bakacak mısın?"

"En atmalısından!"

Genç adam içeri girdiğinde paltosunu alıp astı. Kendi kabanını da yanına astı. Salondaki giysi dağınıklığı hâlâ durdu-

ğu için mutfağa yöneldiler. Çiğdem, ellerini yıkayıp kahveyi yaptıktan sonra ada tezgâhında oturan adamın karşısına oturdu. Yine kendi sessizliklerinde kahvelerini içerken, Çiğdem'in aklına o gün gördüğü kadınlar düştü. Hepsi bir süre Çelik'in yanında, tıpkı bugün kendisinin olduğu gibi gezmiş, eğlenmiş belki de bugün girdikleri odanın yatak odasında vakit geçirmişlerdi. Başka hangi sebepten adam orada daimi bir oda tutacaktı ki?

Sinirleri bozularak kaşlarını çattı. Adamın ne istediğini biliyordu. Onunla da kısa bir süre görüşmek! Onu o gün eğlendiren bu sözlerden pek hoşlanmamaya başlamıştı. Karşılaşmaları pek olası değildi ya, ileride bir gün karşılaşırlarsa kendisi de o 'Eskiler' kervanının arasında olacaktı. Bu da gerçekten oldukça can sıkıcı bir durumdu.

"Yüzünde hiç hoşuma gitmeyen bir ifade var!"

Adamın uyaran sesiyle aniden başını kaldırdı. Dudakları tatsız bir gülümsemeyle kıvrılırken, parmakları fincanının kenarında dolanıyordu. O ise düşüncelerinin yönünü anlayabilecekmiş gibi gözlerini yüzüne dikmiş, öylece onu izliyordu. Zaten hep Çiğdem'i izliyordu. Ve bundan da hiç çekiniyormuş gibi görünmüyordu.

"İnsanlara kötülük yapıyorsun?" Adam, ne için olduğunu sormadı ama cevap beklercesine başını hafifçe yana eğip kaşlarını çattı. "Ya da kadınlara! Önce onları göklere çıkarıyor, senin istediğin kıvama gelmesi için elinden geleni yapıyorsun, sonra da 'kısa bir görüşüp' aniden bırakıveriyorsun! Hiç hoş değil!" Kahvesinden hızlı bir yudum alınca ağzı yandı ve kahveye de söylenmeye başladı.

Adamsa sanki çok komik bir şey söylemiş gibi gülmeye başladı. "Ben, kimse için hiçbir uğraş vermedim. Belki bana yine kibirli diyeceksin ama gerçek bu olduğu için söylüyorum;

buna ihtiyacım hiç olmadı. Senin dışında! Senin için de düşüncelerim belli ve evet, bunun için çaba sarf ediyorum. Önemli iş görüşmelerini iptal ediyorum. Yeni gireceğim yerli otomotiv sektörü için atılacak adımları geciktiriyorum. Gitmem gereken Ankara ve Japonya gezilerini iptal ediyorum. Bunlar benim için ciddi para ve zaman kayıpları! Tüm bunları senin beni kabul etmen için yapıyorum. Fakat kabul edip etmemek de sana kalmış."

Genç kadın gözlerini kaldırıp, ona kirpiklerinin altından baktı. "Ne kadar süre bir uğraş vermeyi düşünüyorsun?"

Telaşsızca kahvesinden bir yudum aldı. Konuşmak için de acelesi yok gibi görünüyordu. Gözlerini fincanına dikip başını yana eğmiş bir hâlde, toplantı masasının arkasında oturur gibi oturuyordu. Kahvesini bitirmiş olmalıydı ki altlığını üzerine kapayıp ters çevirdi. "Bilmiyorum. Ne kadar sürede cevap verirsen! Ben de falımda çıkar diye umut ediyordum." Kahve fincanını tezgâhın üzerinde, parmağının ucuyla ona doğru ittirdi. Ardından da ceketini çıkarıp hemen yanındaki tabureye bıraktı.

Genç kadın, kısa süre sonra fincanı eline aldı ve gördüğü her şekli bir hayvana benzeterek falına bakmaya başladı. Çelik oldukça keyifli görünüyordu. Kadının anlattıklarına gülüyor, bazen meraklı bir ifade takınıyor ama genelde, gözlerini ona dikip bakıyordu.

Çelik gözlerini çekemiyordu. Özellikle de mavilerine, kendi gözleri değerse, sanki kilitlenmiş gibi gözlerine takılıp kalıyordu. Sonra dudaklarına iniyordu ve sonra da saçlarına takılıyordu. Buna engel olmak istediyse de şimdiye kadar başarabilmiş değildi. Huzursuz olmalıydı. Gözlerini dikip bir kadına baktığı vaki değildi. Usulsüz, görgüsüz bir davranıştı. Fakat engel olamıyordu.

Çiğdem, mimiklerini kullanan bir kadındı. Her anlatımında ifadesinde sürekli bir değişim oluyor, abartılı hareketler yapıyor ve genç adamın başı da onu izlerken dönüyordu.

"Ne gözlerini dikip bakıyorsun?"

Kadın, aniden lafının ortasında durup bunları söylediğinde, anında doğruldu ve tamamen bilinçsiz hâlinden kurulabilmek için başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Kendime hatırlatıp duruyorum ama sanırım başarılı olamıyorum."

"Yüzümde bir şey var sanıyorum!"

"Elbette, var." Çelik, tekrar yüzünü inceledi. Artık neredeyse en küçük ayrıntısını bile ezberlemişti. Kadın, makyaj yapmıyordu ve teninin minik izleri bile olduğu gibi ortadaydı. "Gözlerin var, dudakların var, konuşturmayı becerebildiğin mimiklerin var. Tüm bunlar da dikkatimi çekiyor."

Çelik'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışır gibi kaşları çatılırken, gözlerinde kuşkucu bakışlar dolandı. Sonra da tatmin olmuş olmalıydı ki tekrar fincanın içine baktı. "Hımm... Sana üç dakikaya kadar yol görünüyor!" Fincanı yerine koydu. "Bak, gitme vaktin gelmiş. Falda öyle çıktı."

Çelik iç çekişini bastırdı. Kadının ondan hoşlandığı net olan bir şeydi. Ama ona olumlu bir cevap vereceği kesinlikle meçhuldü. Yani boşa kürek çekiyor da olabilirdi. Gerçi tamamen boşa sayılmazdı. Geçirdikleri gün öyle keyifliydi ki bitirmekte zorlanıyordu. O anda gitmekte de zorlanıyordu. Kadının yanından ayrılmak her geçen gün daha zor gelmeye başlamıştı. Onun yanındayken bedenine eklenen yeni hisler ve canlandırıcı heyecan, daha aracına biner binmez sönüveriyordu.

Çelik'in saatten haberi yoktu ama geç olduğu belliydi. "Yani kovuluyorum."

Genç kadın ayağa kalktı. "Kovulmak demeyelim de!" Başını çevirip buzdolabına bir magnetle yapıştırdığı saate

baktı. "Aman Allah'ım! Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

Çelik de aynı anda kolundaki saatten gecenin bir buçuğu olduğunu gördü. Kaşlarını kaldırarak küçük bir şaşkınlık ifadesi sergilendikten sonra ayağa kalktı. "Gerçekten geç olmuş!" Saatin nasıl geçtiğini anlamamıştı bile!

Kadın, bir dudağının kenarını geriye çekip düşüncelere dalmışken, Çelik ceketini giyiyordu. Çiğdem, huzursuz ve sabırsız görünüyordu. Sanki söylemek istediği bir şey varmış da söyleyip söylemeyeceğine karar veremiyormuş gibiydi. Bir adım atmıştı ki kadının ağzının içinde konuştuğunu duydu.

"Anlayamadım?"

"Burada kalmak istersen... Kalabilirsin. Yani misafir odalarında kalmak şartıyla!" Parmağını ona doğrultmuş sallarken, biraz gergin ve çokça tatlı görünüyordu.

Çelik bir süre düşündü. Orada kalmak istiyor muydu? Evet, istiyordu. Ama o şekilde kalmak istemiyordu. Kadının yatak odasında, onun yatağında ve onun yanında olmak istiyordu. Normalde olsa gideceğini söylerdi. Ama başından beri kendi mizacına tamamen ters davranıyordu.

"Olabilir." Ellerini ceplerine sokup kadının davranışlarından ne düşündüğünü anlamaya çalışırken, aniden yanaklarının kızarmasıyla uzanıp onu kendine çekme isteğine karşı koydu. Ona karşı kendini durdurmakta güçlük çekiyordu. Yan yana oldukları her anda bu gittikçe daha dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Keşke kararını çabuk verse ve Çelik de yoluna bu belirsizlik olmadan devam edebilseydi.

"Sana göre pijamalarım yok ama!" diye uyarıda bulunan Çiğdem, aniden hareket edip mutfaktan çıkmak için ilerledi.

Çelik, usul adımlarla peşinden giderken, "Her zaman pijamalarla yatmıyorum," diye mırıldandı. Bunu hiçbir art niyet

olmadan söylemişti. Fakat kadın aniden omzunun üzerinden kötü kötü baktı.

"Domuz!" dedi ve tekrar misafir odasına doğru ilerledi.

Çabucak boş yatağa bir nevresim serdi. Banyoda diş fırçası olduğunu söyledi ve iyi geceler diledi. Çelik, genelde banyo yapıp yatsa da o gün yapmamaya karar vermişti. Çiğdem, hızla ve başı yere eğik bir hâlde yanından geçerken, tamamen kendinden ya da beyninden bağımsızca kolu uzandı ve kadının beline dolandı.

Bedenini hafifçe kendisine çektikten sonra –Allah aşkına, ne yapıyordu böyle?– dudaklarını şakağına bastırdı. Kadının vücudu, yine o günkü gibi titriyordu. Bu, o anda da hoşuna gitmişti. Şimdi de hoşuna gidiyordu. Elinin altında dokunuşuyla titrerken, Çelik'in beyin dalgaları bile tersine işlemeye başlıyordu. Kadının tepkileriyle kendi bedeni de harekete geçiyor ve tüm kanı tek bir yerde toplanmaya başlıyordu. "İyi geceler," diye fısıldadı. Sonra da onu zorlukla bıraktı.

Üzerindekileri çıkarıp tam yatağına yatmıştı ki kapadığı telefonunu açmak aklına geldi. Açar açmaz da nerede olduğunu merak eden Demir'in mesajını gördü. Ona, eve gelmeyeceğini haber verdi.

Sonra telefonu tekrar titredi.

'Çelik Mızrak, kaybolmuştur. Görenlerin bu numaraya haber vermeleri rica olunur!'

O da karşı mesaj gönderdi.

'Zevzek!'

Üzerini çıkarıp başını yastığa koyduktan sonra kendini kadının çıkardığı tıkırtıları dinlerken buldu. Nereye doğru gittiğinden emin değildi. Hayatına kimseyi yeterinden fazla almamayı düşünen bir insan için oldukça yanlış adımlar atıyordu. Heye-

can istemiyordu. Farklılık istemiyordu. Rutininden şaşmayı ve bir kadınla arzuları dışında görüşmeyi hiç istemiyordu. Fakat attığı her adım da tamamen düşüncelerinin aksi yönündeydi. Bildiği bir şey vardı ki bu kadını istiyordu. Ve o da tanıdığı tüm kadınlardan farklıydı! Yaptığı tüm o yanlış hamlelere ancak böyle bir kılıf bulabilirdi.

Kadının hemen ötesinde olduğunun farkında olarak ve yine rüyalarına onun geleceğinden emin olarak zorlu bir uykuya daldı.

"Gerçekten hiç, ama hiç çılgınlık yapmadın mı?" Çiğdem, önündeki servis tabağında bulunan sahanda yumurtaya ekmeğini bandırdı ve koca lokmayı ağzına tek seferde attı.

"Lütfen, biraz yavaş ye! Cidden boğulacağından korkmaya başladığım için kendi kahvaltıma odaklanamıyorum!" Adam, bıçağıyla omletini dilimledi ve nazikçe ağzına bir lokma attı. "Ve evet, yaptım. Seninle tanıştığımdan beri kendime yakışmayan davranışlarda bulunuyorum. Bence bu da bir çılgınlık!"

"Ben gayet normal yiyorum. Yesem mi yemesem mi diye nazlanan sensin! Ekmek bandırmadıktan sonra yumurta yemenin ne anlamı var ki?"

Çiğdem, her zamanki gibi sabahın kör saatinde kalkmıştı. Çayı henüz demlemiş ve masayı kurmaya başlamıştı ki adam da kalkmıştı. Zaten onun geç kalktığı bir güne şahit olmamıştı. Arabasına inmiş, yolculuk için yanında taşıdığı küçük valizini alıp gelmiş, banyo yapmıştı. Üzerine de kot pantolon ve kazak geçirmişti. Çiğdem de bu sırada kahvaltıyı hazırlamayı bitirmişti. Dünkü jestinden sonra adama mükellef bir kahvaltı sofrasını borçlandığını düşünerek çok özenmişti.

Kahvaltıları, adamın telefonunun sürekli mesaj ya da arama sesleriyle bölünüp durmuştu. Bir lokma atıyor, ardından bir

mail atıyordu. Bir sözüne karşılık veriyor ve hemen ardından da bir aramayı yanıtlıyordu. Adam, sonunda en az Çiğdem kadar bunalmış olmalıydı.

"Bugünü de benimle geçirmeyi kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Çiğdem yüzünü buruşturdu. Yine kararı ona bırakıyordu. Keşke biraz baskıcı olsaydı. Hiç olmazsa genç kadın da bu bahaneye sığınabilirdi. Ama adam, tüm kapıları açık bırakan adımlar atıyordu. Ve kendisi de ona her evet dediğinde kendi darağacını hazırlıyordu. Sonunda tabureyi koyacak ve tekmeyi de kendisi atacaktı. Daha önce hiç biriyle ilişki kurmayı ya da birileriyle görüşmeyi düşünmemişti.

Hatta çalıştığı markette çok hoş ve kendisinden hoşlanan bir çocuk vardı. Onunla görüşmeyi çok istemiş ama gerçekten de üzülerek teklifini geri çevirmek zorunda kalmıştı. Yapacağı tek şey hayır demekti. Herkese yaptığı gibi! Bir gün mutlaka birileriyle karşılaşacaktı. Ya videosunu çektikleri adamlarla karşılaşırsa? Ya üniversiteden biri onu tanırsa? En kötüsü de ya Eniz onu bulursa? Hayatının cehenneme dönmesi için çok fazla sebep vardı. Ama göz kırpan birkaç günlük pembe bir hayatın cazibesi –ya da adamla yaşayacağı bir saat daha fazlanın çekiciliği– onu içine hapsediyordu.

Adam ısrar etmeyecekti. Buna emindi. Ama dili bir türlü kıvrılıp da o kelimeyi söyleyemiyordu işte! Çünkü içinden gelmiyordu. O anda kahvaltı yapıyor olmaktan bile farklı bir haz alıyordu. Evet derse cesur mu olurdu? Aptal mı? Muhtemelen cesaretli bir aptal!

"Çoğunlukla suskunluk olumlu anlamda kabul edilir. Ancak ifadenle birleştiğinde kabul etmeyeceğini görebiliyorum!"

Genç kadın istemeden mırıldandı. "Keşke değeceğinden emin olabilsem!" Söylediklerinden anında pişman olarak telaşla adama baktı. Duymamış olmasını umuyordu.

Fakat ifadesindeki sertliği gördüğünde duymuş olduğunu anladı. "Emin olamazsın!"

Kibir yumağı olarak gördüğü bu adam neden bu kadar düzgün bir adam olmak zorundaydı? Öfkeyle, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Seni anlamak neden bu kadar zor?"

Çiğdem, hırsını ondan çıkarmayı amaçlasa da daha ağzını açamadan adamın telefonu tekrar çaldı. "İşte bu yüzden telefon kullanmaktan hoşlanmıyorum!"

"Bunu sonra konuşacağız," diyen Çelik, telefonu açtı. "Evet, Zümrüt? Evet, bu hafta gelmiyorum. Demir'in de bundan haberi var. Hayır, Demir Bey'i ikiye bölemezsin ama çakışan toplantıların saatlerini değiştirebilirsin. Ben, ikna edebileceğine inanıyorum. Beni bunun için mi aradın gerçekten? Kesinlikle. Rezervasyonumuz iki kişilik ve ayrı odalarda! Teşekkür ederim."

Adam konuşurken ona baktığı için Çiğdem, üstüne alınmakta gecikmedi. "Bu rezervasyon nereye yapıldı?

"Uludağ'da her zaman kaldığı otellerden birine!" Zümrüt, gelmemesini söylemesine rağmen ısrarla yanına gelen nişanlısına ters bir bakış attı. "Allah aşkına, sana ne Çelik Bey'in nereye gideceğinden?"

Adam, sıkılmış gibi omuz silkti. "Hiç. Meraktan sordum. Adamın ilginç bir hayatı var. Hatunlarını hep bir yerlere götürüyor. Biz nişanlımızı görebilmek için yanına geliyoruz ama her seferinde azar işitiyoruz." Yüzünü asarak ayağa kalktığında Zümrüt'ün kalbi hopladı.

Kızsa da onun kendisini özlediği için geldiği gerçeğini göz ardı edemiyordu. Kendisi de ayaklandı. "Beni zor durumda bırakıyorsun! Hem daha ailenle tanışmadan nişan yaptık! Bizimkiler çok bozuluyorlar. Seninle nereye gidebilirim ki?"

"Ailem memleketten gelemedi işte! Sanki de keyiften gelemiyorlar. İkisi de hasta, yaşlı! Nasıl diyeyim gelin diye?"

Zümrüt, yine anında yelkenleri suya indirdi. Adamın surat asmasına ve küs ayrılmalarına dayanamıyordu. Yanağına çabucak bir öpücük kondurup, "Tamam, bir şey demedim! Bizimkiler de baskı yapıyor işte! Yoksa benim için sakıncası yok."

Adam kayıtsızca başını salladı. "Ben gidiyorum o zaman! Yarın görüşürüz. Tabii, vakit bulabilirsen!"

Kadının yanaklarına alelade bir öpücük kondurup hızla holdingden ayrılan Eniz, kendisini bekleyen araca doğru ilerledi. Yolcu kapısını açıp içine oturunca, sürücü koltuğundaki kadına ve arkadaki adamlara şöyle bir baktı. "Rotamız Uludağ!"

"Vay vay vay! Adam gezeceği yeri iyi biliyor!" Konuşan Veli'ydi. Adama neden taktığı bilinmez, Çelik Mızrak'a tamamen kilitlenmiş durumdaydı. Elebaşlarıydı ve koca bir ekibin gözünü öyle korkutuyordu ki on dört tane adam ve altı tane kadın ona tek bir kelimeyle bile karşı gelemiyorlardı. Ne kelimesi! Bir ters bakış bile adamın kafasının atmasına yeter de artardı bile.

Eniz, Ahsen'den sonra Veli'den yediği dayakları hatırlamak bile istemiyordu. Ama sırtında da hep izlerini taşıyordu. Unutması mümkün değildi. Heves, aracı çalıştırıp yola çıktığında tamamen düz bir sesle, "Yanında kadın varsa bana nasıl vakit ayıracak?"

"Bugün bir şey yapacağız demedik ki? Biraz uzaktan izleyelim. İlla ki onu da ağa düşürecek bir yol bulunur. Herkesin dayanamadığı bir noktası vardır!"

Eniz, bu işin içine pek girmek istemiyordu. Adam, Yakut'u iki günde şutlamış, kadınla görüşmemişti bile! Aksi gibi de Zümrüt'ten anladığı kadarıyla derin bir araştırma da yapmıştı. Zaten araştırma yapmadan adım atmayan bir adamdı. Keşke bu işe hiç girmeselerdi. Ama ellerinden bir şey gelmiyordu işte!

Uludağ'a doğru yol alırken, Veli, adam hakkında konuşmaya devam ediyordu. Kendisi ise gözlerini kapamış biraz kestirmenin peşindeydi.

Yumuşak, beyaz, pudra kıvamındaki karın kapladığı yollardan ilerlerken içindeki heyecanın gözlerine de ulaştığını biliyordu. Tüm her yer böylesine yoğun bir karla kaplanmışken yollar o kadar açıktı ki hiç sıkıntı çekmeden tepeye ulaşmışlardı. Otelin çatısı da, bahçeleri de karla kaplıydı. Burada her yer beyazdı! Yağmaya devam eden karla birlikte rengârenk giyinmiş insanlar bile kardan adam gibi görünüyordu.

"Ben kayak yapmayı bilmiyorum ki?"

Çelik, aracı otoparka park ederken ona bakmadan, "Kayak yapmak gibi bir zorunluluğumuz yok!" dedi.

Yol üzerinde bir yerde durup yine kıyafet almışlardı. Bu defa Çelik de kendisine kıyafet almak zorunda kalmıştı. Çünkü eve uğramayı düşünmemişti bile! Süheyla'nın alaylarını toplu dinlemeyi tercih ettiğini söyleyerek kendisine de kayak kıyafetleri almıştı. Resepsiyona doğru ilerlerken Çiğdem, başını yere eğmiş, atkısının, şapkasının ve gözlüklerinin arkasına saklanmıştı.

At çiftliğinde onu kimse tanımamış olabilirdi, fakat Çelik'i oldukça tanıyan birileri çıkmıştı. Burada da çıkması muhte-

meldi. Hâlbuki daha tenha bir yerde olacakları konusunda bir önceki gün anlaşmışlardı.

"Yine kalabalığın içine çıktık!" diye söylediğinde adam ona yandan bir bakış attı.

"Buraya daha önce hiç gelmedim. Ve dışarıda ikimiz, yalnız bir yürüyüş yapabiliriz. Yemeklerimizi de odalarımızda yeriz."

Resepsiyonla görüştükten sonra odalarına çıkarken meraklı bakışlarını genç kadının gözlerine dikti. "Kalabalıkla alıp veremediğin ne?"

Çiğdem kayıtsızca omuz silkti. "Sevmiyorum." Bu kadar basitti işte. Eğer gerçekten neden sevmediğini anlatmaya kalksaydı, adam yanında bir dakika daha durmazdı. Belki de öylesi daha iyi olurdu!

Yan yana tuttukları odaların bulunduğu kata geldiklerinde, arkalarında bavullarını taşıyan adamın duyma mesafesinden uzaklaşan adam, kulağına eğilerek, "Acıkmış olabileceğini düşünerek, önce odaya yemek istedim. Hem vakit de kazanmış oluruz. Umarım tercihim senin için uygun olur," dedi. Adamın ses tonunda ince bir alay gizliydi. Nedense onun yemek yemesine takılıp duruyordu.

Çiğdem, başını kaldırıp ona sertçe baktı. "Ne münasebet! Ben diyet yapıyorum!"

Sözlerinin ardından Çelik, ağız dolusu bir kahkaha attı. Hatta odasına girerken hâlâ da gülmeye devam ediyordu. Pislik! Yemek yemek oldukça keyifliydi ve neden bundan kendini mahrum bırakacaktı ki? Hem de kaç gündür daha da riskli şeyler yaparken!

Genç kadın odasına girdi. Oda çok güzeldi. Altın ve bordo renkleri hâkimdi. Oldukça genişti, lükstü ve kocaman bir de yatağı vardı. Oturmak için ayrı bir alanı da bulunuyordu. Bordo perdelerin asıldığı kocaman bir pencereden, karlarla kaplı

dağ manzarası, kayan insanlar görünüyordu. Gülümseyerek içini çekti. Sonra da üzerindeki fazlalıklardan kurtuldu.

Lavaboyu kullanmak için banyoya girdiğinde oranın da oldukça büyük olduğunu gördü. Banyolara karşı ayrı bir merakı vardı ve geniş banyolardan oldukça hoşlanıyordu. Henüz dışarı çıkmıştı ki yatağın yanındaki komodinin üzerindeki telefon çalmaya başladı.

"Alo?"

"Hâlâ acıkmadın mı?"

"Pislik!"

Adam hafifçe güldü. "Yemeklerimiz geldi. Başlamak için seni bekliyorum. Ama istersen sana diyet bisküvi ya da salata da söyleyebiliriz."

"Domuz!" Genç kadın kısa süre duraksadı. "Üzerini ört! Ben çişimi yapıp geleceğim!"

"Cidden bunu dedin mi? Öyle mi söylenir?"

"Niye, sen yapmıyor musun?"

Çelik öksürmeye başladı. "Söyleme gereksinimi duymam. Çok lazım olursa da lavaboyu kullanacağımı söylerim! Adabımuaşeret denen bir şey var!"

"Aman Allah'ım! Adam resmen lavaboya işiyor ve bir de tutmuş adabı muaşeretten bahsediyor."

"Münasebetsiz!"

Adam, telefonu yüzüne kapadı. Genç kadın ahizeye bakarken gülme krizine girdi. Gerçekten 'lavaboyu tekrar kullanıp' odadan çıktı ve hemen yanındaki odanın kapısına tıkladı.

Çelik, kısa sürede kapıyı açtığında yine o tepeden bakan ifadesi yüzüne yerleşmişti. "Ne kızıyorsun? Lavaboya işediğini söyleyen sensin!" Adamı hızla geçip pencerenin önüne konuşlanmış masaya doğru ilerledi. Sonra arkasından sesler

geldiğini fark edince omzunun üzerinden Çelik'e baktı. Adam ellerini dizlerine koymuş, iki büklüm hâlde gülüyordu.

"Arsız, terbiyesiz, münasebetsiz ve dik kafalısın!" Adam doğruldu. "Ve ben hâlâ seni istiyorum!"

Çiğdem yemek masasına oturdu. "Sen de kibirli, yüksek egolu, çok uzun boylu ve çok bilmişsin! Ve ben de hâlâ seni istiyorum!" Sonra ne söylediğini fark edip başını hızla adama çevirdi.

Çelik, kaşlarını kaldırıp bakarken masaya doğru yürüyordu. Tam karşısına oturdu. Tüm zarafetiyle peçetesini dizlerine serdi. Sonra da çatal bıçağını eline alıp tekrar kırmızıdan mora doğru giderek renklenen Çiğdem'e baktı. "Boşa kürek çekmediğimi bilmek sevindirici!"

"Beni oyuna getirdin!" Genç kadın, gözlerini kısarak adama kötücül bir bakış attı.

Çelik başını iki yana salladı. "Sen, tamamen kendi kendini oyuna getirdin."

Yemeklerini yedikten sonra üzerlerini değiştirip karda yürüyüş yapmak için dışarı çıktılar. Çiğdem, her yerini kapadığı için durumdan gayet memnundu. Kimsenin onu tanıma riski olduğunu sanmıyordu. Eğer burnundan tanıyacak olan olursa da onu ayakta alkışlardı. Uzun yürüyüşleri sırasında genç kadın, adamın sorularını çoğunlukla cevapsız bıraktı. Ya da daha önceden verdiği, hem gerçeği dile getiren hem de tamamen doğru olmayan cevapları verdi.

Ama onun yaşamını dinlemek oldukça keyifliydi. Aslında o kadar ortada bir hayatı vardı ki adamın anlatacak pek bir şeyi de yoktu. Ama Çiğdem, okul maceralarını bile bir şekilde anlattırmayı başarmıştı. O anlatırken bir şeyi fark ediyordu ki Çelik de erken yaşta olgunlaşmak zorunda kalanlardandı. Anne ve babası öldüğünde kardeşinin sorumluluğu da dâhil tüm yük-

leri omuzlarına, hiç gocunmadan almıştı. Küçükken, babasının onu çalıştırdığını ve kısıtlı harçlığı olduğunu, bu yüzden kız arkadaşlarına mahcup olduğunu duyduğundaysa genç kadının ağzı bir karış açık kalmıştı.

Daha sonra evlilik konusu her nasıl açıldıysa açıldı ve Çelik'in yüzündeki keyifli ifade de anında yok oldu.

Çiğdem patavatsız biriydi. Çenesini tutmakta her zaman güçlük çekmişti. Yaşadığı hayata rağmen! Bunun için de soru dudaklarından çıktığında ağzına bir tane vurmak istedi. "Seni aldattığını düşünüyor musun?"

Adamın dudaklarından soğuk bir gülümseme geçip gitti. "Sanırım artık biliyorum."

"Siktir et! Herkes aslında kendi kaybeder! Ve bunu her zaman iş işten geçtiğinde fark eder."

Adamın koluna girmiş yürürken aniden durmak zorunda kaldı. Merakla başını çevirip ona baktığında onaylamaz bakışlarıyla karşılaştı. "Terbiyesizsiniz, hanımefendi!"

"Aman, ben de filozofik konuşmamla ilgili bir şey söyleyeceksin sanmıştım!"

Daha sonra da mükemmel kayak yapan Çelik'in yanında, mükemmellikten oldukça uzak bir kayak denemesi yapmışlardı. Çiğdem kayak yapamamıştı ama o kadar eğlenmişti ki beceriksizliği umurunda değildi. O yere düştükçe Çelik, onu kaldırıyor ve ağırlığı konusunda şaka yollu sürekli takılıyordu. Aslında oldukça iyi bir eğiticiydi ve genç kadının yeteneği olsaydı gayet başarılı bir girişim olacaktı. Fakat Çiğdem, kayak yapma konusunda kesinlikle sınıfta kalmıştı.

Akşam yemeklerini yine Çelik'in odasında yediler ki Çiğdem buna oldukça memnun olmuştu. Aralarındaki samimiyet giderek daha çok artarken ve konuşacakları şeyler sanki sonsuzmuş gibi hissederken Çiğdem, hayatında hiç unutmayacağı

anlardan biri olarak, o anı hafızasına kazıyordu. Adamın gözlerindeki ışıltıyı, konuşurken çok nadir olan el kol hareketlerini, odayı, masalarını... Pencerenin dışındaki gecenin, beyaz battaniyeyle örtülmüş manzarasını! Her şeyi bir bir en ince detayına kadar ezberliyordu.

Çünkü zihninin içinde kendisine dair güzel anısı o kadar azdı ki o gece anılarına gönderilmiş bir hediye paketi gibiydi. İleride, her ne durumda olursa olsun hatırlayacağı iyi bir gün! İyi bir an!

Yemekleri bittikten sonra görevliler odayı temizlemek için gelip hızla çalışırken, Çelik'in hangi ara istediğini bilmediği şarap şişesi de odalarına gelmişti. Yalnız kaldıklarında şarabı açtı ve kadehlerine doldurdu.

Çelik, kendi kadehini kaldırıp, "Bu geceye olsun mu?" diye sordu.

Çiğdem de kadehini kaldırdı. "Güzel anılara olsun!"

Ve sonra içtiği kadehlerin ardı arkası kesilmedi. Bir an oturup gülerken, diğer bir an ipin ucunu kaçırmıştı. O kadar sarhoş olmuştu ki bir süreden sonra ne yaptığını hatırlamıyordu bile. Ama bir şeyi hatırlıyordu. Adamın telefonunu ele geçirip Feridun Düzağaç'ın *'Alev Alev'* şarkısını açmış ve adamı dans etmeye zorlamıştı. Ya da adam zorlanmadan kabul etmişti. Tam hatırlamıyordu.

Ama adamın, onu sürekli ertesi gün başı ağrıyacağını söyleyerek uyarmasını hatırlıyordu. Bir de dans ederken adamı öptüğünü hatırlıyordu. Hem de her ne hikmetse en ince ayrıntısına kadar! Evet, hatırladığı bir şey daha vardı. Adamın, "Beni çok zorluyorsun!" diyişi! Bunu o kadar yumuşak bir şekilde söylemişti ki Çiğdem, neredeyse onu zorlamaktan vazgeçecekti. Neredeyse! Eğer sızıp kalmasaydı. Sabah uyandığında adamın yatağında yatıyordu. Üzerinde de bir gece önce olan kıyafetle-

ri vardı. Adam ise odada yoktu. Muhtemelen o da Çiğdem'in odasında kalmıştı!

Çelik, şakaklarını ovan ve söylenip duran Çiğdem'e yandan bir bakış daha attıktan sonra gülümsedi. Otelden ayrıldıklarından beri o kadar huysuz davranıyordu ki normalde olsa Çelik, onu bir araca bindirip gönderirdi. Ama onun yakınmalarına ancak gülüp geçiyordu. Tabii, gece kendi düştüğü durum aklına geldiğinde ne gülümseme kalıyordu ne de keyiften eser... Neredeyse tamamen sarhoş olmuş bir kadınla birlikte olacaktı.

Hayatının hangi döneminde bu kadar zorlanmıştı hatırlamıyordu. Çekiştire çekiştire onu dansa kaldırdığında aslında, onu yatırması ve kendisinin de diğer odaya geçmesi gerekiyordu. Ama her zaman olduğu gibi kendini onun yanından göndermekte zorlanmış ve onunla dans etmeyi kabul etmişti. Kadın, başını göğsüne yaslamış, bedenini de tamamen Çelik'in kontrolüne bırakmıştı. Genç adamın eli onun sırtını kavramıştı ve kadının her iç çekişinde parmaklarının altında titreyen teni aklını çeliyordu.

Ve Çelik'in tek yapabildiği de onun başının tepesini öpmekti. Kendisine başka bir hareket için izin verememişti. Duramamaktan korkmuştu. Bu, ürkütücü bir güçtü. İnsan kontrol mekanizmasını böylesine zorlayan bir etkenden korkmalıydı. Arkasına bile bakmadan kaçmalıydı. Çelik'se orada durmaya devam etmiş, bir de üstüne üstlük kadının kendisini öpmesine izin vermişti. Kadının hatırlamadığı bazı şeyler için dua etmeliydi. Çünkü resmen ona durması için yalvarmıştı! Acınası bir durumdu. Tam sızmamışken bırakıp gitmekten de çekindiği için tüm işkenceyi çekmek zorunda kalmıştı.

Kadının dudakları kendi dudakları üzerinde aceleci, biraz beceriksizce –bunu sarhoş olmasına yoruyordu– ve tamamen istekle gezinirken, elleri de durmamıştı. Genç adamın kazağını yukarı sıyırırken, Çelik nasıl uzaklaşacağını bilememişti. O an gecenin görüntüleri aklına geldiğinde bile, bedeni ani bir uyanışa geçiyordu. Ve yine sadece derince bir iç çekmekle yetiniyordu!

Onun da kendisini aynı şiddetle istediğini bilirken, engel olan etkenin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ama şikâyetçi de değildi. Yani istese de olamıyordu. Kadının arasında rotasız dolanıyordu ve bundan da oldukça memnundu. Ne kadar olmuştu aklına estiği gibi davranalı? Kadın, onun için yaptıklarının farkında olmayabilirdi ancak çevresindeki herkes oldukça farkındaydı. Bunun neden kaynaklandığını da bilmiyordu. Çelik, bir adım atar, karşılığını göremezse ya da çekimser bir his sezerse anında attığı adımı geri alırdı.

Bu sürünceme ise onu canlandıran bir heyecan dalgasını ve coşkuyu da eşliğinde getiriyordu. Uğraşından keyif alıyordu. Kadınla uğraşmaktan da keyif alıyordu. Apartmanın otoparkına girdiğinde yine bir belirsiz an gelip çatmıştı. Tamamen kadına tabiydi. İsterse onunla yukarı çıkacak istemezse de aracı tekrar çalıştırıp evin yolunu tutacaktı.

Ve ne olacağını daha Çiğdem, başını çevirip ona baktığı anda, yetersiz ışığa rağmen anlamıştı. "Hayatımın bu döneminde yaşayacağımı aklımın ucundan geçirmeyeceğim kadar güzel vakit geçirdim. Teşekkür ederim." Çelik'in manalı gülümsemesini fark ettiğinde de sırıttı. "Evet, tam da tahmin ettiğin gibi postalanıyorsun!"

Genç adam başını salladı. Sonra da kadının hiç hoşuna gitmeyecek bir jest için onun bulunduğu tarafa doğru uzandı.

"Bunu konuşacak ortamı yakalayamadık." Torpidodan sadece Çelik'in kayıtlı olduğu bir hat takılmış telefonu çıkarıp kadına uzattı.

Tam da tahmin ettiği gibi tüm bedeninde itiraz edebilecek tüm uzuvlarını kullanarak karşı çıktı. Başını iki yana salladı. "Cık!" dedi. Ellerini salladı ve bedenini geriye çekti. Genç adam, gözlerini devirdi. "Isırmıyor!"

"İstemiyorum!"

"Münasebetimiz süresince en azından sana ulaşabilmeyi umuyorum!" Çelik, elindeki telefonu kadına uzatmış hâlde öylece bekliyordu.

Çiğdem aniden gülmeye başladı. Bir ayağını yere vuruyor, kahkahaları atarken başını koltuğa yaslıyordu. Sonra gözünden gelen yaşı silip ne için güldüğünü merak eden Çelik'e baktı. "Münasebetimiz mi?" Hâlâ hafifçe gülmeye devam ediyordu.

"Tam olarak öyle! Kelimelerimi analiz etmeyi bırakıp telefonu kabul eder misin? İstersen daha sonra geri alabilirim." Gerçekten telefon fobisi olup olmadığını düşünmeye başlamışken, Çiğdem telefona uzanıp sinirle montunun cebine attı.

"Mutlu musun?" diye hırçınca sordu.

"Kesinlikle!" Yumuşak bir gülümsemeyle kadına bakarken, "İyi geceler, hanımefendi!" dedi.

"İyi geceler, beyefendi!"

Çiğdem, inip arkasına bakmadan binaya doğru ilerlerken o içeri girene kadar bekledi. Ardından da aracı çalıştırıp evin yolunu tuttu. Bina otoparkına giremediği için yakınlarında bir yerde park etmiş ve onları izleyen başka bir aracın varlığından tamamen habersizdi. Aracın içindeki kadınla Uludağ'daki otelde birkaç kez karşı karşıya geldiğinin de farkında değildi.

Aracın içindeki diğer bir adamın Çiğdem'in nasıl bir şeye benzediğini merak ettiğinin de farkında değildi.

Çiğdem, adamın cazip tekliflerini geri çeviremiyor olabilirdi. Ama yine de kendi kararlarını kendi veriyor ve hayatına olması gerektiği gibi yön vermeye çalışıyordu. Yani bir iş arıyordu. Ve kiralık evlere de bakmayı ihmal etmiyordu. Belki bu evden hemen ayrılmayabilirdi fakat kendisini güvende tutabileceği bir eve ihtiyacı vardı. Kimsenin bilmediği, kapısının çalınmayacağı bir ev!

O kadar güzel günler geçirmişti ki sabah kendisine neredeyse tokat atacaktı. Onun normal bir hayata alışması demek, tedbiri elden bırakması demekti! Kendi hayatından yanında taşıdığı tek şey ders kitaplarıydı. Paraya sadece onları almak için kıyabiliyordu. Çünkü unutmak istemiyordu. Ne zaman kitaplarını eline alsa içindeki umut filizinin hâlâ kopmadığını fark ediyordu. Bir buna engel olamıyordu. Kalan her adımı tedbir amaçlı atıyordu.

Fakat çoktan elden bıraktığını fark ettiğinde, kendisini, iki hayatı da bir süre birlikte götürebileceğini düşünürken yakaladı. Henüz adamdan vazgeçemiyordu. Nasılsa yakında sıkılırdı ve o kendisinden vazgeçerdi. Hiç gönül ilişkisi yaşamayan kendisi için, bu yenilik çok lezzetli geliyordu.

Yeni bir yemeğin tadına bakmak gibi bir şeydi. Bir kaşık, bir kaşık daha ve sonra bir kaşık daha... Tabağı bitirdiğinde ne olacağını da gayet iyi biliyordu. Çelik'in hayatında hafifçe esen bir meltem gibi kalacak, kendi hayatı ise bir kasırganın ardından kalanları toplamakla devam edecekti. Ve o yaşadığı anlara özlem duyacaktı. En azından kendisini tekrar yalnızlığa ve kimsesizliğe alıştırana kadar!

Cebinde bir titreme olunca anında sıçradı. Ardından da güzel bir melodi çevresinde dolanmaya başladı. Telaşla elini cebine daldırdığında, adamın ona verdiği telefonu hatırladı. Yüzünü buruşturarak ekrana baktı.

'Çelik Mızrak'

Zaten onun kendisini başka türlü bir isimle kaydetmesini bekleyemezdi. Aramayı yanıtladı.

"Adını değiştireceğim!"

"Öyle mi? Ne yapacaksın?" Sesindeki keyifli tını hoşuna gitti.

"Egosunu yutan adam!"

Adam güldü. "Çok uzun olmadı mı?"

"Ego!"

"Dışarıdasın sanırım?"

"Evet. Kendime iş bakıyorum. Bu hafta sonu son işimden de ayrılacağım!" Adam uzun bir süre duraksadığında onun aklından neler geçtiğini anlayarak, "Bence söyleyeceklerini bir güzel yut. Çünkü hayatıma ancak bu kadar müdahale edebilirsin."

Adam uzun iç çekişinin ardından, "Pekâlâ!" dedi. "Kalabalıkta olmayı pek sevmediğin için seni film izlemeye davet edebilir miyim?"

Çiğdem, o kadar şaşırmıştı ki ayağı takılıp tökezlediğinde sunturlu bir küfür savurdu. Adam, sözlerinin ardından boğazını temizledi. Ama Çiğdem konuşmasına müsaade etmeden, "Köşkte mi? Hayatta olmaz!" diye resmen cırladı. "İlla da film izlemek istiyorsan sen gel!"

"İlla da film izlemek istediğim söylenemez ama dışarıda olmadan yapabileceklerimiz sınırlı!"

Çiğdem, gerisin geri dönüp evin yolunu tutmuştu bile. İçinden yükselen heyecandan hoşlanmamıştı. Kalbi, nabzı, kan

akışı... Nefesi bile halaya kalkmış gibi ayaklanmıştı. Bir karara varması gerektiğini biliyordu. Adam onunla bir süre görüşmek istiyordu. Aslında bir süredir de görüşüyorlardı fakat iki arkadaş gibi takılıyorlardı. Çelik, onunla resmen sevgili olmak istiyordu. İçten içe kendisinin de bunu istediğini biliyordu. Nasıl oluyordu da Çelik gibi bir adam onunla görüşmek isteyebiliyordu? Çiğdem'in hareketlerinden çok azını onaylıyordu. Onun karakterine ve yaşantısına tamamen ters biriydi. Çelik de Çiğdem için, yutabileceğinden daha büyük bir lokmaydı. Ama başını belaya sokmaya bayılıyordu. Hayatını kaçak göçek yaşarken, birini kısa bir süre bile olsa hayatına almanın risklerini iyi biliyorken, bu yanlışı istemenin manası neydi?

Korkmadan edemiyordu. Kolay alışıyordu. Sanki ezelden beri süregelen bir tanışıklıkları varmış gibi, adam hayatında kolayca bir yere sahip olmuştu. Sanki her gün onu görmek o kadar doğaldı ki görmediğinde ne olacaktı hiç bilmiyordu.

"Film o zaman," dedi ve sesinden hislerini anlamasından korktuğu için de telefonu suratına kapadı.

Eve gittiğinde hızlı bir duş alıp üzerine rahat bir şeyler giydi. Bir kot ve bir bluz... Bir anda o kadar çok kıyafeti olmuştu ki içinden birini seçmekte zorlanıyordu. Aslında, ona güzel görünmek istediği için kendisine de öfke duyuyordu. Ama aynanın karşısına geçip saçlarına şekil vermeye çalışırken, bu düşüncelerinin bir önemi yoktu. Makyaj malzemesi hiç yoktu. Çantasında işine yaramayacak bir şeyler barındırmazdı. Hayatında da işine yaramayan şeyleri barındırmazdı.

Kısa süre sonra bu yalancı hayattan da, kıyafetlerden de, telefondan da kurtulacaktı. Ama kendisinin değil de hislerinin verdiği karara göre de adamı bir süre yaşayacaktı. Bunu kendine hak görüyordu. Hayat, ona çok da güzel şeyler vermemişti. Hatta hiçbir şey vermemişti. Çiğdem, yaşamın göğsünden pen-

çelerini sokarak bir şeyleri almıştı. Bunu yaparken yaralanmış, gururu kırılmış, hayalleri ıslanmıştı. Şimdi de aynısını yapacaktı. Eğer mantıklı davranması gerekirse adamı bir an önce kendinden uzaklaştırmalıydı. Çiğdem, yine pençelerinden birini çıkarmış ve hayatın göğsüne daldırmayı bekliyordu. Bu deli cesaretiydi. Çiğdem de mutlaka deliydi!

Saçını lastik tokayla başının tepesinde topladıktan hemen sonra kapı çaldı. Genç kadın, derin bir nefes alıp banyodan çıktı. Acele etmemeye çalışıyordu. Ama ayakları birbirinin önüne öyle hızla atılıyordu ki kendi ayağına basmak istedi. Kapıyı açtığında Çelik, yine spor kıyafetlerle –en az kendisi kadar sade bir hâlde– karşısında dikiliyordu.

"Selam." Çelik, elinde dolu market poşetleriyle içeriye girdi.

"Umarım cips almışsındır!"

Adam elinde poşetlerle mutfağa ilerledi. Tezgâhın üzerine bırakıp üzerindeki kahverengi spor ceketi çıkardı. "Mide fesadı geçirebileceğin kadar abur cubur var."

Genç kadın gülümsedi. "Harika!"

"Senin kadar midesine düşkün bir kadın daha tanımadım!"

"Bir gün göçüp gideceğiz ve yiyemediğimiz her şey arkamızdan el sallayacak!"

Adam güldü. Mutfaktan çıkarken ceketini de elinde taşıyordu. Çiğdem, çerezleri hazırlamayı düşünüyordu fakat adam yürürken, onu öyle bir seyre dalmıştı ki nerede olduğunu bile unutmuş olabilirdi. Hakikaten! Bu adamın bozuk hiçbir yeri yok muydu? Onunla neden ilgileniyordu ki? Bu işte bir terslik yok muydu?

Bir an için kafası karıştı. Adam evin içinde dolaşırken, Çiğdem kendisinin o evde ne işi olduğunu sorgulamaya başladı.

Lanet olsun! Aklını kaçırmıştı. Bunun başka açıklaması yoktu. Düşünceleri diplere dalmaya devam ederken nefesi hızlandı. Öylece duruyor, yaşadığı hayal baloncuğunu iğneyle delmeye ve rüyadan çıkmaya çalışıyordu.

Sonra adam görüş alanına girdi. Bal rengi, puslu gözlerini gözlerine dikti ve endişeyle ona bakmaya başladı. "İyi misin?"

"Ben, sana iyi gelmem!" Onun da, kendisinin de bu uyarıya ihtiyacı vardı.

Adamın bir eli saçlarının arasından geçti. "Ömrünü bana adamanı istemiyorum! Ayrıca şu ana kadar gayet iyi gidiyor!"

Gözlerini kapatıp şakaklarını ovmaya başladı. "Sen kaşınıyorsun!" Ardından tekrar açtı. Adam, ona tamamen kaybolmuş bir şekilde bakıyordu. Yarım yamalak açıklamalarıyla onun da kafasını karıştırıyordu. Derin bir nefes alıp, "Film hazır mı?" diye sordu. Pekâlâ, biraz önce aldığı karara uyacaktı.

Adam, ona şaşkınca baktı. "Çoklu kişilik bozukluğu mu yaşıyorsun?"

Hayır. Çoklu hayat bozukluğu yaşıyordu. O nereden bilecekti ki? Hayatında her şey tıkırında ilerliyordu. "Ben çerezleri hazırlayayım." Adama arkasını döndü.

Onun gitmesini bekliyordu. Fakat Çelik, birkaç adımda yanına ulaştı ve sessizce ona yardım etmeye başladı. Kâselere bir sürü çerez ve bir tabağa çikolata koyduktan sonra birlikte içeriye geçtiler.

Akşamüstüydü ve hava neredeyse kararmak üzereydi. Adam perdeleri tamamen kapatarak salonu iyice karanlığa gömmüştü. "Ne izleyeceğiz?"

"Komedi filmi!"

Genç kadın adama dudaklarını büzerek baktı. Ondan daha entelektüel seçimler beklediği için aslında biraz şaşırmıştı.

Adam, ifadesini fark ettiyse de üzerinde durmayıp filmi açtı. Yan yana oturup ayaklarını sehpaya uzatmışlardı. Çiğdem'in elinde bir kâse duruyordu ve ağzı da hiç durmuyordu. Adamsa kollarını göğsünde kavuşturmuş, tüm dikkatini filme vermiş gibi görünüyordu.

Neredeyse yarım saat sonra genç kadın, koltuktan düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. O kadar komik diyaloglar ve sahneler izlemişti ki karnı ağrımaya başlamıştı. Ağzındakileri püskürtmemek için sürekli dudaklarını birbirine bastırıyor, bazen abartılı tepkiler vererek resmen oturdukları koltuğu eliyle dövüyordu.

Çelik'in dudaklarında ise genelde hoş bir gülümseme beliriyor ve duruşunu hiç bozmuyordu. Genç kadının dikkati filmdeydi, ancak ara sıra adamı süzmekten de kendini alamıyordu. Ve onun orada oturup kendisiyle film izlediğine hâlâ şaşırıyordu. Bu anlarda yüzündeki kahkahanın izleri soluyordu, çünkü takılıp kalıyordu. Yandan profiline bakarken onu izlemenin filmden daha keyifli olduğunu fark ediyordu.

Sanki yokuş aşağı, binmeyi bilmediği patenlerle kayıyormuş gibi hissediyordu. Göğsünden taşan bir heyecan, korku ve o adrenalinin getirdiği tarifsiz canlılık! Yolun sonunda ne olacağını Allah bilirdi.

Aniden baskı yapan mesanesi, yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ve adam, sanki kadının kendisini izlediğini biliyormuş ve yüzündeki bu ufak değişimi fark etmiş gibi başını ona çevirdi.

Çiğdem, biraz sıkılarak ve biraz da ona takılarak, "Lavaboyu kullanmam gerekiyor!" dedi.

Adam başını sallayıp filmi durdurdu. Genç kadın da hızla ayağa kalktı. Tuvaletten çıkmadan önce de yanmış ve kızarmış olduğunu fark ettiği yanaklarına soğuk su çalıp eliyle yüzünü

serinletmeye çalıştı. Belki hiç ilişkisi olmamış olabilirdi ama iki cinsin arasında neler olabileceğinden oldukça haberdardı. Okumuştu, görmüştü, izlemişti ve duymuştu.

Tekrar yüzüne su çalarken, nefes alışları sıklaşmaya başladı. Adama duyduğu arsız hislerinin yanında gelen bambaşka bir his gözünü de, kalbini de korkutmaya başladı. Doğrular ve yanlışlar, iç içe geçmiş bir hâlde bedenini ve zihnini allak bullak ediyordu. Ödü kopuyordu. Gerçekten adama âşık olmak gibi bir aptallık yapıyor olabilir miydi? Yoksa yaşadıkları o kadar yeniydi ki, bu hisleri karıştırıyor muydu? Hani âşık olanlar yemeden içmeden kesilirdi? Kendisinde öyle bir etki görmüyordu. Tabii, bu âşık olup olmadığını anlaması için saçma bir kıstastı.

Bedeni bükülürken, ellerini tezgâha, alnını da ellerine dayadı. İçinden ağlamak geliyordu. Ağız dolusu haykırmak ve tüm bu karmaşayı biraz olsun yatıştırmak istiyordu. Tekrar doğruldu. Eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra aynadaki aksine baktı. Başının tepesinde topladığı saçları yana kaymış, yanakları kıpkırmızı, gözleri cam gibi parlıyordu ve içlerinde resmen yaşam vardı.

Hiç bu kadar canlı, yaşıyor gibi hissetmiş miydi? Kendisini gözlemlemeye devam ederken gözlerinde duraksadı. "Karar ver, kızım!" diye fısıldadı. Bu, acaba o gün verdiği kaçıncı karardı? Ama daha önce aşk, duygularının arasında yer almıyordu! Var mıydı, onu bile bilmiyordu. Eğer başlangıç aşaması diye bir şey varsa ve o da bu safhadaysa, geri çekilmesi gerekiyordu. Canının artık yanmasını istemiyordu. Onu kaybettikten sonra –ki kısa bir süre görüşeceklerini biliyordu!– bunun üstesinden gelecek kadar dirayetli miydi? Hoş, uzun vadeli bir ilişki bile olsa... Çiğdem, bir yerde kaçmak zorunda kalacaktı. Bu, ona da haksızlık olurdu. Ama Allah'tan Çelik'in niyeti belliydi! Acı verici bir şekilde!

Alnına ufak bir fiske attı. O kadar uzun kalmıştı ki adam öldüğünü bile düşünebilirdi. "İyi madem!" diye fısıldadı tekrar. "Canın çıkmasın, emi!" diye de söylendi. Âşıksa âşıktı! Bu boka bile bile batacaktı ve sonrasında da çekeceğine katlanacaktı. Nelerin üstesinden gelmişti, bunun da hakkından bir güzel gelirdi. Hiç değilse, bir kez olsun iyi bir şey yaşamış olurdu ve hayatında da yaşamadım demezdi. İnsan öldüğünde yanında yaşadığının dışında neyi götürebiliyordu ki? İçinde yaşadığı bedeni bile bu dünyada kalıyordu. O bile emanetti! Ama hisler ruhaniydi ve belki de geçiş izni vardı. O kapıdan çıktığı anda attığı her adımda hayatını ortaya koyacağını biliyordu. Bu kadar çok mu istiyordu onu? Evet. O kadar çok istiyordu. Bu da aşk değilse, başka bir bok bilmiyordu.

Derin bir enfes alıp kapıyı açtı. Ve neredeyse adama çarpacakken son anda durmayı başardı.

"Kesinlikle kişilik bozukluğun var!" Adam, kendi kendine konuşmalarını duymuş olmalıydı. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle kapıya dayanmış, gözlerinde ışıltıyla ona bakıyordu.

Genç kadın, ona cevap vermedi. Adamın gözlerinin derinlerine bakarak onu bir süre seyre daldı. Ardından da ileriye doğru atılıp dudaklarını birleştirdi. Çelik şaşırmamıştı. Sanki bunu bekliyormuş gibi anında karşılık vermişti. Telaşları varmış gibi, öyle aceleci hareket ediyorlardı ki adamın elleri ne zaman beline kaymıştı, ne zaman bluzunu sıyırmıştı bilemiyordu. Fakat bir an dudaklarını çektiğinde bluzu başının tepesinden çıktı ve yeri boyladı. Ve saçındaki toka da adamın parmaklarının hafif bir dokunuşuyla bluzunun yanında yerini aldı. Müthiş bir acelecilikle dudakları tekrar birleşti.

Dudakları ağzını keşfederken, ellerinden biri sırtına tırmanmıştı. Teninde gezinen nazik parmakların değdiği yerler yanmaya başladı. Diğer eli, kotunun üzerinden kalçasını kav-

ramıştı. Genç kadının parmakları ise adamın saçlarının arasına dalmış, dokunuşuyla her titreyişinde saçını çekiştiriyordu. Çelik'in de buna bir itirazı yok gibi görünüyordu.

Neden sonra adamın ileriye, kendisinin de geriye doğru hareket ettiğini fark etti. Kısa süreli duraksamalarında, adamın kazağı da koridorda bir yerlerde kalmıştı, kadın ise pantolonunu ve çamaşırını ve sonra sutyenini kaybetmişti. Sutyenin altındaki hassas, yumuşak ve duyarlı ten de adamın eziyet çektiren parmaklarından nasibini alırken, sırtı aniden yumuşak bir yerle bütünleşti. Yatağa ne zaman geçmişlerdi?

Adam, hemen yanına tırmanıp üzerine uzanırken, genç kadının parmaklarının altındaki kaslar titriyor, pürüzsüz teninin dokunuşlarına verdiği bu tepki kadının iç çekişlerine neden oluyordu. Dudakları, boynundan çenesine ilerlerken dişleri de minik ısırıklar alıyor, ardından da boynuna, göğsüne, karnına doğru ıslak bir yol izliyordu.

Islak, aklını uçuran, onu nefessiz bırakan öpüşler, kadınlığının üzerinde tüy gibi dokunuşlara dönüştü. O anda genç kadının nefesi boğazında tıkandı ve itiraz etmek isterken, dudaklarından tek bir kelime dahi yükselmedi. Ama adamın parmakları dizinin arkasına baskı yaptığında çıkarabildiği tek ses boğuk bir inlemeydi. Zaten hiç konuşmamışlardı. Dudaklarındaki sert nefes alışları, inlemeler ve hareketlerinin yumuşak seslerinin dışında başka tek bir ses yoktu.

Genç kadın, kulaklarının uğuldamasına rağmen bu üçlü ritim hislerini ikiye katlayarak artırıyor, beynini uyuşturmaya başlıyordu. Adam, tekrar üzerine doğrulurken, pantolonunu ve boxerını çıkarmış olmalıydı ki onu bütünüyle kendi teninde hissettiğinde kalbi durma noktasına gelmişti.

"Şişş!" diye fısıldadı Çelik. Çiğdem'in bedeni aceleci bir tavırla eğilip bükülürken, sözlere gerek duymadan ne istediğini anlatıyordu. "Acelemiz yok."

Çiğdem, adamın başını ellerinin arasına aldı. "Benim var!"

Çelik, tüm bedenini ona yaslamış bir hâlde ama ağırlığını vermeden üzerinde duruyordu. Bakışlarında bir kayboluş olmasına rağmen, genç kadının sözleriyle gülümsedi. Dudakları aralıktı ve kesik kesik nefesler alıyordu. Başını geriye çekip kadına daha dikkatle bakmaya başladı. Aynı anda bir eli, saçlarını yüzünden sıyırıyor, kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Göğsü, şiddetle aldığı her nefeste kadının tenine çarpıyor, birbirlerine karışan kokuları usul usul odaya yayılıyordu.

Çelik'in, saçlarından sıyrılan elinin tersi yanağında süzülmeye başladı. Aynı anda da fısıldadı. "Beni korkutuyorsun!" Sanki sözlerine kendisi de şaşırmış gibi kirpikleri kırpıştı.

Kadın, bir bacağını hafifçe yukarı kaydırdığında temasın etkisiyle adamın gözleri kayarak kapandı. Çiğdem sordu. "O neden?"

Çelik gözlerini açtı. Hafifçe eğilip dudaklarını birbirine sürttü. "Acelemiz yok derken, bunu senden çok kendime söyledim." Burnuyla çenesinden kulağına bir yol izledi. Sonra da Çiğdem'in inlemesine neden olacak şekilde kulağını dişledi. "Buraya nasıl geldiğimizin farkında değilim. Kendimi kaybediyorum. Her şeyin o kadar çok farkındayım ki... Teninin, kokunun, nefes alışlarının... Neredeyse kanının akışını duyacakmışım gibi geliyor."

Çelik sözlerinde ciddiydi. Biriyle ilişkiye girdiğinde konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Fakat bugün suskunluğunun nedeni bu değildi. Dili tutulmuş gibiydi. İlkel hissetmiş ve kendinden ürkmüştü. Kısa duraksama anlarına rağmen hâlâ nefesini düzene sokamamıştı. Kadını öylesine bir şiddetle hissediyordu ki derinliklerine daldığı anda kontrolünün elinden kaçmasından çekiniyordu. Çiğdem, bebek mavisi gözlerindeki arzu, yoğunluk ve buğunun farkında olsa o da kendisinden korkardı.

Çiğdem, başparmağıyla yanağını okşadı. "Ben kaybettim bile!"

O anda o kadar güzel görünüyordu ki, Çelik'in kalbi sancımıştı. Bir parmağını berelenmiş dudağının üzerinde usulca gezdirirken bu kısa molanın işe yaramayacağının farkına vardı. İçine düştüğü şiddetli hazdan kurtuluşunun bir yolu yok gibiydi. Gözlerini kapasa kadını daha çok hissediyordu. Açsa gözlerinde boğuluyordu.

Eğilip dudaklarını tekrar birleştirdi. Parmakları kadının saçlarının arasına dalarken, bedeni de bacaklarının arasında kendisine yer buldu. Ne kadar ıslandığını, biraz önce dudaklarıyla keşif yaparken fark etmişti. Kendisi için hazırdı. Ama Çelik, bu yoğunluğa hazır değildi. Ve anı uzattıkça uzatıyordu.

Tam hareket etmeye karar vermişti ki kadın dudaklarını çekti. Nefes nefese, "Ben... Benim ilk!" deyiverdi. Muhtemelen bunu, daha nazik olması için söylemişti. Fakat durum tamamen tepetaklak olmuştu.

"Ne demek, benim ilk!"

"İlk işte! Daha ne diyeyim?"

Çelik'in tüm bedeni kaskatı kesildi. Kısa süre şokla kadına bakarken, onun çekincelerinin nedenini ancak o anda anladığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Başı, kadının başının yanında yastığa düştü. Ve dişleri kumaşı sertçe kavrayıp birbirini ezdi. Sertçe yutkunup güçlükle konuştu. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Kadının bedeninin de kıpır kıpır hâli usulca sakinleşirken, "Evet!" diye soluk soluğa cevap verdi.

Çelik, o gücü kendinde nasıl bulduğu bilmiyordu ama bir şekilde üzerinden kalkıp yana kaymayı başarabildi. Bir kolunu gözlerinin üzerine kaparken, sesi hâlâ kendine gelememiş bir hâlde, "Silahın var mı?" diye sordu.

"Var!" Kadın o kadar şaşkın bir hâlde cevap vermişti ki genç adam bu kadar zor bir durumda olmasaydı gülebilirdi. Her ne durumda olursa olsun Çiğdem'in cevapları beklenmedik oluyordu.

"O zaman beni vurur musun?" Kendine o kadar çok kızıyordu ki o an gerçekten bir silah çıkarsa ve ona doğrultsa gıkı çıkmazdı.

Onu ikna edebilmek için kendi karakterine tamamen ters tavırlarda bulunmuştu. Kadını o kadar zorlamıştı ki sonunda ısrarlı tutumu karşısında Çiğdem'in itirazını kırmıştı. Nasıl bir adam olmuştu böyle? Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştı. Çekinen ve sıkılan kadınlarla olmuştu ancak bu, işaretleri görmesine yetmemişti işte!

Yanında bir hareketlilik olduğunda kolunu gözlerinin üzerinden çekti ve tamamen afallamış bir Çiğdem'le karşılaştı. Kadın, dirseğini yukarı çektiği dizine dayayıp, elini de saçlarının arasına daldırdı. Dudakları titreyerek aralandı. Düşüncelerine, kendine olan onca kızgınlığına rağmen Çelik, bu hâli karşısında onu daha çok istediğini fark etti.

"Eğer durmaya karar verdiysen..." Genç kadının sesi de titredi. "Seni gerçekten vuracağım!"

Çelik, çıplak hâlde konuşmak tuhaf geldiği için yatak örtüsüyle belinden aşağısını kapadı ve doğruldu. "Özür dilememe izin ver ve umarım beni affedersin!"

Kadının ağzı açıldı, tekrar kapandı ve bir daha açıldı. "Sen ciddisin, değil mi?"

Çelik, biraz arkaya kayarak yatak başlığına dayandı. O da bir dizini yukarı çekti. "İnan bana, aklımın köşesinden geçseydi seni böylesine zorlamazdım! Bu yaptığım... Affedilemez!"

Hayatında birçok adım atmıştı. Bunların içinde daha sonra pişmanlık duydukları da olmuştu ancak ilk defa utanç duyu-

yordu. O ciddi ilişkiler kurmazdı. Senem'in ardından ağzı öyle bir yanmıştı ki ciddi ilişkilerin yanından geçmezdi. Bir kadına kendini, duygularını bağlaması için kara sevdaya tutulması gerekirdi. Ve kara sevdaya tutulmuş değildi.

Çiğdem ise genç, oldukça güzel ve Çelik'in aklını bir süre uyuşturan bir cazibeye sahipti. İstikrarlı, geleceğe yönelik, duygusal bir ilişkiyi hak ediyordu. Bu yaşına kadar kendini saklaması da zaten onun düşüncelerinin de bu yönde olduğunu gösteriyordu. Allah kahretsin! Çelik ne yapmıştı böyle?

"Düşündükçe kendime daha çok öfkeleniyorum!"

Sözlerinin ardından suratının ortasına bir yastık darbesi aldı. Sersemlemiş bir hâlde yastığını yüzünden çekip kadının öfkeden köpürmüş gözlerine baktı. Öylesine hiddetli görünüyordu ki Çelik'i boğmak ister gibi bir hâli vardı. Belki o anda kızıyor olabilirdi. Fakat daha sonra kendisine teşekkür bile edebilirdi.

"Yani tek sorun bunu daha önce yapmamış olmam mı?"

"Elbette! Bundan daha büyük bir sorun mu var?"

Genç kadın sertçe başını salladı. "Bir koşu gidip..."

Çelik, anında uzanıp kadının dudaklarının üzerine elini kapadı. "Sakın o sözlerinin devamını getirme!" Çiğdem, elini sertçe ısırdığında da kaşlarını çatarak elini geriye çekti. Kadının anlamadığı bir şey vardı. Onunla bir beraberlik fikrinden vazgeçmiş olabilirdi fakat bu tür bir şakaya bile tahammülü yoktu.

Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Çelik'in dudaklarını tekrar tadabilmek için sadece öne uzanması yeterdi. "Gitmeliyim!" diye fısıldadı.

Ardından kalkıp giyinmeye başladı. İç çamaşırı ve pantolonu o odadaydı ama diğer kıyafetlerinin nerede olduğundan

pek emin değildi. Çiğdem de yatak örtüsünü üzerine sarınıp, saçları karma karışık, dudakları bereli, gözlerinde dipsiz bir öfkeyle peşinden geliyordu. Çelik, koridorda bulduğu kazağını üzerine geçirirken onun öfkeli sesini duydu.

"Şu işin doğrusunu bana anlatsana! Cidden tavrının nedenini çözebilmiş değilim!"

Çelik'in cevap vermesi normalden uzun sürdü. Kadının kıyafetleri, saç tokası, çamaşırları koridora yayılmıştı. Genç adam, o anlarda nasıl bir hazzın boşluğunda yüzüyorsa, onları çıkardığı anı bile anımsayamıyordu. Sadece kadının farkındaydı! Başını çevirip kadına baktı. Herhâlde o anda arzusunun dinmesi için ölmesi gerekiyordu. Çünkü durumlarına rağmen bedeni hâlâ sert ve istekliydi.

"Bunda anlaşılmayacak bir durum yok! Neredeyse otuz yaşındasın. Özgür, kendine yetebilen ve akıllı bir kadınsın! Muhtemelen de birçok özel ilişki yaşamışsın! Ancak kimseyle kendini tamamen verecek kadar ileriye gitmemişsin! Bu da bana, senin tamamen ileriye yönelik ciddi düşüncelerin olduğunu, özel bir adam beklediğini anlatıyor! Beni anladığını düşünmüştüm, fakat belki de kendimi doğru düzgün ifade edemedim. Seni kırmaktansa... Bir yerimin kırılmasını yeğlerim. Ben o özel adam değilim!"

Kadının bir eli beline kaydı. "Sen, ahmağın tekisin! Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bir bok bildiğin de yok! Birçok ilişki yaşamışmışım! İlk öptüğüm adam sensin yahu..." Sözler ağzından öfkeyle dökülürken, aynı öfke gözlerini de yaşartmıştı.

Son sözlerini söyledikten sonra Çelik'in gözleri kayarak kapandı. Gerçekten ne yapmıştı böyle? İlk öptüğü adam kendisi miydi? Gözleri kapalı hâlde, "Daha fena ya!" diyebildi. Arkasını dönüp telefonunu, cüzdanını ve arabanın anahtarlarını almak için salona ilerledi.

Ve Çiğdem, arkasından geliyordu. Onun inatçı kişiliği hoşuna giden yanıydı. Ancak o anda değil! "Yemin ediyorum, egon seni ele geçirmiş! Çokbilmiş, kendini beğenmiş, sosyete kılı! Evet, yirmi dokuz yaşında oldukça özgür bir kadınım! Ve karar benim kararım. Sana ne oluyor ki? Bana nikâh kıy demiyorum, ömür boyu zaten seni çekemem. Çiçekler, mücevherler de istemiyorum." Çelik, eşyalarını alıp dış kapıya doğru ilerledi.

Ona bakamıyordu. Bakarsa tekrar geriye dönüp baştan başlamaktan çekiniyordu. Eli kapının kolundayken kadının son sözleriyle istemsizce duraksadı. "Aslında senin derdin ne biliyor musun? Korkağın tekisin!"

Çelik, omzunun üzerinden kadına baktı. "Bana, daha sonra minnet duyacaksın!" Kapıyı açtı, çıktı ve kapadıktan sonra bir süre orada öylece durdu.

Çiğdem'in, küfür edip kapıya bir şeyler fırlattığını duyacak kadar! Kafasına bir şey geçirse de haklıydı. Ne söylerse söylesin haklıydı! Çelik, kendi aptallığına o kadar kızıyordu ki kadının söylediklerini az bile buluyordu. Aracına doğru ilerlerken onun, ertesi gün köşke gelip gelmeyeceğini merak etti. Ama Çiğdem gelirdi. Mücadeleden kaçan biri değildi. Hatta onu tanıdığı kadarıyla hayatın üstüne üstüne giden bir mizacı vardı. Çalışacağı son hafta olacaktı. Süheyla'yı da yarı yolda bırakmazdı. Aniden, aklının almadığı bir his bünyesini sinsice sarmaya başladı. Sanki panik gibiydi!

Başını iki yana sallayıp bu hissi, o anda yaşadığı karmaşaya verdi. O, işten ayrılacağı için neden panik duysundu ki?

Çiğdem, köşkün yürüme yolunu adımlarken kendini daha sakin hissediyordu. Ama eğer Çelik'i görürse yine tepesi atabilirdi.

Adam resmen, onu öylece bırakıp gitmişti. Yarı yolda kalmış gibi hissediyordu. Ki kalmıştı da! Daha önce yaşamadığı, tatmadığı duygularla sarınıp sarmalanırken aniden duvara toslamıştı. Hayat yine ona hareket çekmişti. Bu kadar zor muydu, kısa süre olsa da bir şeyleri yaşamak? Nasıl büyük bir hata yapmıştı ki bedelini ödeye ödeye bitirememişti? Adamın, onun duygularından haberi yoktu. Aslında tam olarak kendisinin de yoktu. Fakat neredeyse, onunla birlikte olunca duygusal ergen gibi davranacağını ima etmişti. Bir halt bildiği de yoktu!

İstese de onunla ciddi bir ilişki kuramazdı. Maalesef hayat, ona iyi şeyler için geçiş izni vermiyordu. Köşkün merdivenlerini çıkarken, elindeki koca bavulu da peşinden sürüklüyordu. Bavulu, yatak odasındaki dolaplardan birinde bulmuştu. Sonra da Çelik'in ona aldığı tüm kıyafetleri ve telefonu da içine koymuştu. Onları dairede de bırakabilirdi. Çünkü zaten eski dairesine taşınacaktı. Sabahın köründe gitmiş, o manyak ev sahibini bulmuş ve bir de üstüne zamlı bir kiraya anlaşarak tekrar tutmuştu. Taşınmak onun için en kolay şeydi. Sadece sırt çantası ve birkaç parça kıyafetiyle yaşıyordu. Çok zor durumda kalsa kıyafetleri de bırakırdı. Zaten bir halta benzemiyorlardı.

Köşkün zilini çaldığında kapı aniden açılınca kendisi de şaşırdı. "Kapının önünde miydin?" diye sordu, elindeki bavula bakan Mine'ye.

"Allah aşkına, o bavul ne?" Onu çekiştirerek içeriye soktu ve kapıyı hızla kapadı. "Aman, Çelik Bey görmesin! Ona da laf eder şimdi. Dünden beri niyeyse evde terör estiriyor. Ne yemeği ne üstümüzü başımızı ne de yürüyüşümüzü beğeniyor!" Mine, bunları alelacele ve fısıldayarak söylemişti.

Çiğdem, onun öfkesi hakkında bir tahmin yürütse de yine de tam olarak emin olamıyordu. Belki cevabı biliyordur diye, "Neden ki?" diye sordu.

"Ne bileyim ben?" Genç kadının montunu, beresini ve atkısını alıp astı. "Yardım edeyim mi?"

Çiğdem bavulu çekiştirirken, "Ben hâllederim," diye mırıldandı.

Gözleri etrafta dolanıyor, kendi kendine Çelik'i aramadığını söylese de içindeki kadın ona, kendine yalan söylediği için kızıyordu. Önce bavulu odasına koyup Süheyla'yı öyle görmeyi planlıyordu. Koca bavulu merdivenlerden çıkarırken canı çıkmıştı ama sonunda başarmıştı. Adımları Çelik'in odasının önünde durdu. Ardından da bavulu kapının önüne koyup sırtında çantasıyla kendi odasına doğru ilerledi.

Arkasından bir kapının açıldığını duydu. Bakmak istese de bunun için kendine izin vermedi. Sonra da Çelik'in hiddetli sesini!

"Bu da nedir böyle? Bavul koyacak başka yer bulamadınız mı?" Çiğdem, hâlâ yürümeye devam ederken, koridoru bir sessizlik kapladı. "Çiğdem?"

Çiğdem, omzunun üzerinden adama baktı. Davete gider gibi giyinmişti ki muhtemelen davete ya da her nereyeyse bir yere gidiyordu. Simsiyah takım elbisenin içinde kar beyazı gömlek ve papyonla moralini bozacak kadar iyi görünüyordu.

"Ne?"

Adam, önce kadına uzun uzun baktı. Ardından da bavula baktı. Sonra tekrar ona bakarken ellerini ceplerine soktu. "Bu bavulu buraya sen mi koydun?" Sesi huysuz çıkıyordu.

"Başka kim gelip kapının önüne bavul koyar ki?" Çiğdem tekrar yürümeye devam etti.

"Allah kahretsin! Gerçekten sana aldıklarımı getirmiş olamazsın, değil mi?" Sesi bu defa huysuzdan çok öfkeli geliyordu.

Genç kadın cevap vermedi. Kendi odasının kapısına varana kadar da duruşundan hiçbir şey kaybetmedi. Kapıyı açıp içeri girdi. Çantasını sırtından indirip ön tarafa alırken, hızlı nefesler almaya başladı. Bir süre kapının önünde durup kendini sakinleştirmek isterken, kapısı tıklandı, hiç beklemeden açıldı ve sırtına çarptı.

"Ah!" Genç kadın, kapının önünden hızla çekildi ve geleni görebilmek için arkasını döndü.

"Çok üzgünüm. İyi misin?" Adamın endişeli bakışları yüzünde dolanıyordu.

"Biraz önce iyiydim!" Çiğdem, elini sırtına doğru uzatıp ovmaya çalıştı.

"Kapının önünde ne işin var, Allah aşkına?" Adamın eli gayri ihtiyari olduğu her şekilde belli olan bir hareketle sırtına uzandı ve ovmaya başladı.

"Sana ne be? Nerede dursam dururum." Bedenini adamdan kaçırırken, ona sert bakışlarla baktı. "Çek elini!"

Adamın elleri havaya kalktı. "Tamam." Dudaklarını yaladı. "Birazdan Demir'le bir davete gitmek zorundayım. Ama geldiğimde bu 'bavul' konusunu konuşacağız."

"Seninle artık iki adım atmam. O eşyalarını da al bir... Ne istiyorsan onu yap!"

Adam, ona öfkeyle, tepeden tepeden baktı. "Konuşacağız!" dedi ve çıkıp gitti.

Çiğdem, onunla hiçbir şey konuşmayacaktı. Ne anlamı vardı ki? Ondan hiçbir şey istemiyordu. Hem, baktıkça da sinirleri bozulurdu. Pazar günü buradan ayrılıyordu ve onları giyip gidecek bir yeri de yoktu zaten. Elini yüzünü yıkanıp üzerine çekidüzen verdikten sonra Süheyla'nın yanına gitmeye karar verdi.

Kadının davetlerle filan işi yoktu. Sadece kendisinin de görevli olduğu kimi sosyal projelerle ilgileniyordu. Elinden gelse dünyadaki tüm çocukları kurtaracak bir kadındı. Hatta yardım yaparken hesabında para bırakmadığı için ve sürekli iki kardeşi de gasp ettiği için onunla alay ediyorlardı. Süheyla'yı, Umut'u yatırırken bulduğunda kadın, ona küçük salona inmesini ve ikisi için de bir kahve rica etmesini söyledi.

Çiğdem de dediğini yaptı. Önce mutfaktakilerle kısa bir sohbet etti. Herkes Çelik'in dün geceden beri olan huysuz tavırlarından yakınıyordu. Kendini ele vermemek için fazla kurcalamadan küçük salona geçti. Süheyla tam içeri girmişti ki Mine de kahvelerini getirdi.

Süheyla, kahveleri kadının elinden alıp kendisi hâlledeceğini söyleyerek onun oturduğu yere doğru ilerledi. Servisi bizzat kendisi yapıp hemen yanına oturdu.

"Son haftamız ha?" Yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

Çiğdem de ona gülümsedi. "Zaman çabuk geçiyor,"

"Öyle gerçekten!" Kadın böyle alışılagelmiş konuşmalar yapmazdı. Derin bir nefes aldıktan sonra da yine her zamanki gibi aklından neler geçiyorsa tek tek dile getirdi. Ve bunu geldiğinden beri ilk defa senli-benli konuşarak yapıyordu. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Gözüm hiç arkada kalmadı." Tek kaşı havaya kalktı. "Tüm gizemine rağmen, güven verici bir yanın var."

Çiğdem rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Gizem benim yanımdan geçmez!"

"Kimse durup dururken kılığını değiştirmeye çalışmaz. Zamanında ben de yapmıştım. Oradan biliyorum." Çiğdem'in şaşkın bakışlarına karşı güldü. "Ayrıca telefon kullanmaman, adres belirtmemen, sigorta istememeni saymıyorum bile! Bize zarar getirmediğin sürece geçmişinle ilgili her şey seni ilgilen-

dirir ki bunu bize hiç yansıtmadın." Kadın konuşmaya devam ederken, kendisi şok geçiriyordu. Tüm bunları inkâr edebilirdi de ama kadın öylesine doğru noktalara değiniyordu ki tek kelime çıkmıyordu ağzından. "Seninle bunları konuşuyorum, çünkü yalnız olduğunu düşünüyorum ve eğer bir sorunun olursa, buradan ayrılmış olman bir şeyi değiştirmez. Seve seve sana yardımcı oluruz. Tek bir çağrı yeterli!" Manidar bir bakış gözlerinde belirirken, dudaklarının kenarında sinsi bir kıvrım belirdi. "Tabii, Çelik'ten bize fırsat da kalmayabilir!"

Genç kadının gözleri irice açıldı. "Süheyla Hanım!"

"Süheyla!" diye itiraz etti genç kadın. "Aranızda neler yaşandı bilmiyorum ama Çelik sudan çıkmış balık gibi! Onu uzun zamandır gerçekten duygularıyla hareket ederken görmemiştim." Sonra da sevimsizce yüzünü buruşturdu. "Huysuzlukta üst sınıra ulaştı!"

Çiğdem'in zorlukla tuttuğu ağzı aniden açıldı ve hiç istemeyeceği şeyler dudaklarından dökülüverdi. "Lütfen, ondan bahsetme! Dünya kendi etrafında dönüyor sanıyor! Her şey onunla ilgili! Zaten kimsenin derdi sıkıntısı yok, her şey ondan ötürü! Ödlek herif!" Sonra da kimin yanında olduğunu hatırlayıp dudaklarını bastırdı. "Ondan bahsetme. Çeneme hâkim olamıyorum."

Süheyla içtenlikle güldü. "Zamanla dünyanın bir parçası olduklarını anlıyorlar!" Göz kırptı. "Çelik'in yaraları fazla derinlerde ve kendisinin sarması için bile fazla gururlu. Bunun için de kalabalığın arasında izole bir yaşan sürüyor. Gerçekten kontrolü elinden bıraktığı anda her şeyin sarpa saracağını düşünüyor. Zamanında öyleymiş, sorumlulukları kendisinden büyükmüş. Ve zamanla da alışkanlık edinmiş. Ancak konu sen olunca her zaman rayından çıkıyor. Sence de bu tuhaf değil mi?"

"Aramızda bir şey yok!" Bu, aslında tamamen doğruyu dile getirmekti. Olmasını istemişti ama adam kaçmıştı!

"Şimdilik." Kadın, soğumuş kahvesini bir dikişte içti. Kesinlikle nezaketten uzak bir kadındı. Çevrenin ne düşündüğünü hiçbir şekilde umursamıyor ve istediği gibi hareket edip istediği gibi konuşuyordu. Çiğdem, bir an için onun kadar güçlü olabilmeyi diledi. "Seninle konuşmak istediğim diğer bir şey de buydu. Çelik, tüm huysuzluğuna ve kasıntılığına rağmen gerçekten iyidir ama kendini korumak için can yakabilir. Canını yakmasına izin verme!"

Çiğdem'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Güvendeyim,"

Kadın iç çekip ayağa kalktı. Aynı anda, "Umarım," diye mırıldandı. "İyi geceler."

Çiğdem de ona karşılık verdi. Süheyla salondan tam çıkıyordu ki durup omzunun üzerinden baktı. "Geldiğinde, elinde bir bavul vardı. Buraya yerleşeceğini düşünmüştüm. Sormak için sana seslendim ama duyuramadım. Sonra da bavulu Çelik'in kapısının önünde gördüm. Senin yerinde olsam bavulu girişte bırakıp ona taşıtırdım."

Kadın, sözlerinin ardından çekip gitti. Çiğdem'se, onun ardında kalan boşluğa bakakalmıştı. O birkaç cümleyle o kadar çok şey söylemişti ki! Hem de ona, güvende olduğunu söyledikten sonra! Çiğdem'e güvende değilsin diyordu. Onu duyamayacak kadar Çelik'e takılıp kalmış mıydı? Süheyla boş bir insan değildi. Ve Çiğdem'in de sözlerini anlayacağını ummuş olmalı ki açık açık konuşmamıştı.

Evet, geçmişinden gelen bir belası vardı. Ve hayatının her anında bir karabasan gibi yanında duruyordu. Dalgınlık yapıp sesleri duyamayacak kadar avarelik lüksü yoktu. Kadın, belki hayatındaki eksik noktaların ne olduğunu bilmiyordu fakat

dikkat etmesi gerektiğini, gözlerini dört açmasını söylüyordu. Bu kadar aklı o beyninde nasıl taşıyordu acaba?

Kendisi de kahvesini bitirdikten sonra odasına çıktı. Artık sıcacık ortamda banyo yapamayacağını bildiği için, Pazar gününe kadar her gün banyo yapmaya karar verdi. Ve sıcak suyun içine yatıp kendine keyifli bir an hediye etti. Etiler'deki dairede de sürekli duş alıyordu ve dairenin tüm lüksünü sonuna kadar kullanıyordu. Nasılsa yine sert çekyatta, kıçını bile ısıtamadan yatacaktı.

Üzerine şort takımını giyip yatağına uzandığı gibi uykuya dalmıştı. Fiziksel yorgunluk gelip geçiciydi ancak duygusal yorgunluk insanı uzun süre hâlsiz kılıyordu. Çiğdem, buna direnmeye çalışsa da yine de yenik düşmesine engel olamamıştı.

Gecenin bir yarısı da tıkırtılarla, yatağında anında doğruldu. Tavşan uykusu uyuduğu için çabuk uyanmakta bir sorun yaşamıyordu. Kısa süre sonra birinin kapısına tıkladığını anladı. Yataktan inip terliklerini giydi ve kapıyı açmaya gitti. Umut'a bir şey mi olmuştu? Endişeyle adımları daha da hızlandı. Kapıyı açtığındaysa kapının önünde kırmızı, kocaman bavulla Çelik duruyordu. Elinde de anahtarlar sallanıyordu. Bu, bavula koyduğu, Etiler'deki evin anahtarıydı.

"Uyuyor olabileceğim aklına gelmedi mi?" Genç kadın, kapıyı sadece hafifçe aralamıştı.

Adam, o kadar öfkeli görünüyordu ki suratına bile kapatabilirdi. "Onlarca kere, hanımefendi!" Bavulun üzerine hafifçe elini koydu. "Bu çocukça tavırlar da nedir?"

"Onları başından da istememiştim. Şimdi de istemiyorum. Hadi güle güle!" Kapıyı kapatmaya kalktı.

"Konuşabilir miyiz?"

Adamın yumuşak mırıltısı bir parmak kadar aralığı olan kapıdan içeri süzülüp kulaklarına değdi. Keşke duymamış olsay-

dı. O kadar nazikçe sormuştu ki onu geri çevirirse sanki suçlu olacakmış gibi hissetti. Kapıyı açtı. "Ne istiyorsun, Çelik?"

Adam, içeri girerken aniden duraksadı. Sanki ona vurmuş gibi biraz şaşkınca kendisine baktı. Ardından da bavulla birlikte içeri girdi. Bavulu kapının hemen yanına koyup bedenini ona çevirdi. Hâlâ üzerinde davet giysisi duruyordu. Papyonuna kadar! "Görüşmeyi kestiğim her hanım arkadaşım hediye ettiklerini geri vermeye kalksaydı... Mücevherat zinciri kurmuştum!"

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ziyan olmuş! Ayrıca biz görüşüyor bile sayılmazdık."

Adam bir elini beline koydu. Sanki o hiç konuşmamış gibi davranarak, yine kendi düşüncelerini dile getiriyordu. "Yani bu işler böyle yürümüyor! Bunları sana hediye ettim. Ve sen de suratıma çarpıp gururumu kırıyorsun! Ama her şeyden önemlisi de evin anahtarlarını neden geri veriyorsun ki?"

"Sadece kendi gururun önemli, değil mi? Aman nazik gururuna bir şey olmasın! O eşyaları gördükçe sinirim tepeme çıkıyor. Evde dolandıkça da daireyi kundaklamak istiyorum. Oldu mu? Ben ev buldum. Sen olsan da bulacaktım, olmasan da! Beni kendine dert etmene gerek yok. Zaten birbirimizi sevdiğimiz de söylenemez. Şimdi git de biraz uyuyayım. Kafamı karıştırıp durma! Sensiz de gayet sorunlu biriyim."

Çelik, ona uzun bir süre baktı. Genç kadında çığlık atma isteği uyandıracak kadar uzundu. Sonra da arkasını dönüp gitti. Hışımla, kapıyı çarparak ve bavulu orada bırakarak! Kızmaya ne hakkı vardı ki? Çiğdem sinirlendi. Kapıyı açıp tekrar sertçe kapadı. Sonra da bavula bir tekme atarak kendi ayak parmaklarının canına okudu. Uyku filan kalmamıştı. Öfkeli adımlarla pencere kenarına yürüdü. Yere öyle sert vuruyordu ki aşağı katta yatan biri olsaydı muhtemelen uyanırdı.

İçinde kaynayan kötü enerjiyi dışarı atmak ister gibi, dışarıya sertçe bir nefes verdi. Sonra da sanki sihirli bir değnek değmişçesine sakinleşti. İyi olmuştu işte! Başından beri adamın kendi kendine çekip gitmesini istiyordu. Biraz kötü bir zamanlama olmuştu fakat yanlışın neresinden dönerse de kardı! Yanlış olduğunu biliyordu. Başına bir şey gelmeden medyatik bir ailenin içinde çalışmış, onlarla iyi vakit geçirmiş, hatta en azından sadece kendi duyguları coşsa da kısa bir gönül ilişkisi yaşamıştı.

Okulda geçirdiği anlardan sonra yaşadığı en güzel dakikalardı. Özlem duyacağı, ileride hatırlayıp gülümseyeceği anlardı. Ki hatıra bavulunda öyle sayfalar dolusu satırı yoktu. Adama kızmasına rağmen bunu biliyordu. Ve bu anılar için bile ona teşekkür edebilirdi. Kafasını kırdıktan sonra! Onu yarı yolda bırakmıştı ve bu tamamen başka bir konuydu!

Ertesi gün erken kalkacağı için tekrar uyumayı denemeye karar verdi. Gözlerini kapadığında tek dileği, burada olduğu sürece adamı, görebileceği kadar az görmekti. Çünkü biraz önce karşısında dikilirken dışarıya göstermediği bir heyecan ve tuhaf tepkiler veriyordu. Her seferinde kalbi ya ağzına çıkıyor ya da doğrudan midesine düşüyordu. Oynak bir kalp de en son isteyeceği şeydi!

Çelik, arkasından tekrar kapanan kapıyla birlikte irkildi. Gözlerini kapayarak bir süre öylece durup geriye dönme isteğini bastırdı. Saçma ve ilkel bir şekilde o anahtarları kabul ettirmek istiyordu. Nasıl da çocukça davranıyordu! Aldığı tüm her şeyi ona almıştı ve geri vermesi... Çelik'i, aklının almayacağı bir şekilde kırmıştı. Bavulun içindekileri gördüğü anda tepetaklak olmuştu.

Onur konuğu olarak katıldığı yardım davetine gittiğinde aklı evde kalmıştı. Çünkü Çiğdem'i gördüğünde daha da tepetaklak olmuştu. Onun dairesinden –ki kadın artık orada kalmayacağını söylüyordu– çıktığı anda pervasız bir öfke resmen kontrolünü ele geçirmişti. Zaman zaman huysuzluk yaptığı söylenebilirdi. Ancak dün gece... Hissettiği karanlık öfkesine eş değer olabilecek bir kelime bulmakta zorlanıyordu. Bu kendisi değildi. Kabul edilemez bir duygu yoğunluğuyla boğuşurken, aklı da duygularına ayak uydurmuştu.

Kendi kararlarını asla sorgulamazdı. Üzerinde düşünmez, pişmanlık duymaz ya da zamanı geriye sarıp verdiği kararı tersine çevirme gibi saçma fikirlere kapılmazdı. Öyle güçlü bir istekti ki aracın yönünü değiştirmekten hep son anda vazgeçmişti. Çiğdem, ona ödlek demişti.

Ve Çelik, bunun doğru olmasından çekiniyordu. Kadın, aklını zorluyordu. Hem de ne zorlama! Şiddetli bir yanında olma isteğiyle dolup taşıyordu. Bunun yarım kalmış haz olduğunu söyler ve kendi kendini kandırırdı. Ama değildi. Ellerini ceplerine sokmuş bir hâlde odasının içinde bir o yana bir bu yana adımlarken, nasıl bir kendini kaybedişle kadına duygusal bir şeyler beslemeye başlamıştı ki?

Onu ikna etmeye fazla yoğunlaşıp geriye kalan her şeyi gözden kaçırmış mıydı? Öyle olmalıydı, yoksa o anda aciz bir hâlde tekrar kadının yanına gitmek için beyninin bir köşesinde bahaneler yaratıyordu. Bu, gerçekten kendisi miydi? Niyeti sadece onu görmekti. Ya da birkaç kelime konuşmak! Daha fazlasına gerek bile yoktu.

Senem'e saygı ve sevgi beslemişti. Onun tavrından, yanına yakışmasından, onunla sevişmekten, konuşmaktan ve saatlerini harcamaktan her zaman keyif almıştı. Duygularının ona karşı kabardığı anlar da olmuştu. Dünyayı da önüne sermişti. Çünkü onu sevmişti.

Bu, öyle bir şey değildi. Ve bunun ne olduğu hakkında tek bir fikri yoktu. Zamanla geçecek bir şey miydi, ondan bile emin değildi. Kontrolünün tamamen dışında olan bu duygular onu... Utandırıyordu da! Eğer hayatında attığı tüm adımları bu fevrilikle yapmış olsaydı, gelecekteki sonunu düşünemiyordu bile! Hışımla üzerindekileri çıkardı. Kısa bir duşun ardından da üzerini giyinip yatağına yattı.

Böylesi daha iyiydi. Derli toplu bir hayatı vardı. Kimseye gereğinden fazla değer vermek ya da en küçüğünden bir duygu beslemek istemiyordu. Görünen o ki de Çiğdem'le yaşacağı kısa ilişki bile oldukça çalkantılı olacaktı. Çelik'in ruhu ise ufak bir fırtınayı bile atlatamayacak kadar yorgundu.

Görmezden gelemeyeceği tek şey vardı. Kadının yaşadığı, adına ev denilen ama bir ev olmaktan çok uzak olan sağlıksız mekân benzeri yerlerde yaşamasına izin veremezdi. Kişisel olarak onunla ilgilenmeseydi bile izin veremezdi. Çiğdem, köşkten ayrıldığı anda onu takip etmesi için birini görevlendirecekti.

Sonunda, patronu olacak o dangalağın neden Çelik Mızrak'ı takip ettirip durduğunu anlamıştı. O kadar karışık işlerdi ki tıpkı bir pembe dizinin yayınlanan bölümlerini izlemek gibi...

Adamın eski karısının yeni kocası, patronuna iyilik yapmıştı. Şimdi de ellerindeki tüm hünerleri kullanarak adamı alaşağı etmelerini istiyordu. Havadan da güzel para koparacaklardı. Tutturabilirlerse hem Çelik Mızrak'tan hem de o göt kafalı Mithat'tan! Aceleleri yoktu. Zamana öyle bir yaymışlardı ki artık canları sıkılmaya bile başlamıştı. Ama gel de bunu patrona söyle söyleyebilirsen!

Adamı, herhangi bir kadınla kandıramayacakları belliydi. Çünkü herif, yanında gezindiği, neye benzediği bile belli olmayan sürtükten başkasına pas vermiyor gibiydi. Kadın, her yerini örtüyor, dışarıya öyle çıkıyordu. Sanki yüzü o kadar bakılamayacak gibiydi de saklamaya çalışıyordu. Ayrıca Zümrüt'ün de dediği gibi, gerçekten tanımadığı insanları araştırmadan önce onlarla görüşmüyordu bile. Eh, bu da işlerine gelmiyordu tabii. Yakut'la neredeyse işi batıracaklardı. Fakat adam üstünde durmamıştı.

Farklı bir yol izleyeceklerdi. Mithat'ın sponsorluğuyla, Çelik'i işinden söğüşlemeyi planlıyorlardı. Çelik'in holdingi-

ne bağlı inşaat firmalarından biriyle anlaşıp Mithat'ın bozuk malzemelerini kakalayacaklardı. Malzemeler inşaat alanına gidene kadar da kimse bir bok anlamayacaktı. Çünkü örnekleri iyi olacaktı. Sonra da ortadan toz olacaklardı. Büyük işti ama üstesinden gelemeyecekleri gibi değildi. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Yine, Ahsen'i arayacağı zamanlarda, zamanını salak Zümrüt'e ayırmak zorunda kalacaktı.

Kadın zorluydu. İş konusunda ağzı çok sıkıydı ama Eniz de işinin ehli adamdı. Ağzından girer burnundan çıkar, yine de ihale fiyatlarını da, ihaleye girecek firmaları da, iş planlarını da en ince ayrıntısına kadar öğrenirdi. Bu, bir tek taşa, haftada iki gün çiçek göndermeye ve yine aşk sözcükleri sayfalarında kısa gezintilere mal olacaktı!

İşini iyi yaparsa da kazançlarından iyi bir yüzde alacaktı. Eh, değer miydi? Değerdi!

Dileği kabul görmüştü. Ya da adam da kendisiyle aynı kuralı uyguluyordu. Onu hafta sonu boyunca hiç görmemişti. Sabah kahvaltılarında da yoktu, akşam yemeklerinde de... Cumartesi günü bilmem ne kulübünde yüzmeye gitmişti. Oradan da davetli olduğu bir açılışa gitmişti. Gece eve gelmiş miydi, onu bilmiyordu. Çünkü kızlar ancak bu kadarını söylemişlerdi.

Çiğdem, az sayıdaki eşyasını toplarken dudakları titremeye başladı. Evden ayrılacağı ve bu insanlarla artık görüşemeyeceği için tahmin ettiğinden de fazla üzüntü duyuyordu. Hele Umut'u öyle çok özleyecekti ki bir fotoğrafını istemekten kendini alamamıştı. Gözleri yaşarıyor, ağlamamak için sürekli gözyaşlarını geri itiyordu. Süheyla bile gideceği için hüzünlüydü. Akıllı bir kadındı. Tamamen gerçekçiydi ve imalarla uzun

yoldan söylemek yerine her şeyi doğrudan tak tak söylüyordu.

Çiğdem'e de söylemekten geri kalmamıştı. Çelik'le aynı evde olmaya katlanabilirse, yanlarında daimi olarak kalma fikrini düşünmesini istiyordu. Ama Çiğdem'in kabul etmeyeceğini iyi biliyor, bunu da açıkça dile getiriyordu. Sadece duygularını bilmesini istediği için bunları söylemişti. Ama dışarıda görüşme konusunda kesinlikle kararlıydı.

"Ben sana ulaşamam ama sen ararsan, senin için her şekilde vakit yaratabilirim!" demişti. Herkesle vedalaşmıştı aslında. Ücretini de almış, zarfın içinde mesaileri için oldukça dolgun bir miktar gördüğünde de sevinmişti. Ama gitmeden tekrar Süheyla'ya uğrayacaktı.

Sırt çantasını ve kitaplarını koyduğu çantayı alıp odadan çıktı. Odaya son bir kez filan bakmadı. Hayatını istediği gibi düzene sokmadan, hiçbir yeri benimsememeyi kendine ilke edinmişti. Tabii bir de arkasını döndüğünde, adamla geçirdiği eğlenceli akşamı tekrar yaşamak istemiyordu. Yaşadıklarını zinciri çıkmış bir bisiklete benzetiyordu. Pedalı çevirmişler, çevirmişler ve bir yere varamamışlardı.

Uzun koridoru geçerken adamı aklından sildiğine dair tüm zırvaları o anlık toz oldu. Acaba kapısı açılır da onu uğurlar mıydı? Neşesizce güldü. Evde olduğundan bile emin değildi. Bilmeyi de istemiyordu. Ağır adımları aniden daha seri bir hâl aldı. Merdivenlerden aşağıya inerken hem istediği hem de istemediği şey başına geldi. Çelik de merdivenleri çıkıyordu.

Genç kadının durmaya niyeti yoktu. Adamın da niyeti yok gibi görünüyordu. Birbirlerinin yanından geçerken sanki iki yabancı gibi başlarını eğdiler ve yollarına devam ettiler. Aslında, kendine iyi bak demek isterdi. En azından yanında gülümseyebildiği için bile bunu hak ediyordu. Kendisi de onu gülümsetebildiği için bir çift sözü hak ediyordu. İçini çekti.

Sonuçta ikisi de yoluna devam ediyordu ve hayıflanmanın bir anlamı yoktu.

Kapının girişinde bekleyen çalışanlar, Süheyla ve kucağında bebekle duran Demir'i görünce asık yüzü anında değişiverdi. Samimi ve iyi insanlar bulmak gerçekten değeri biçilemez bir hazineydi. Kısa zaman da olsa bu hazineyi görebildiği için kendini şanslı sayıyordu.

Herkesle tekrar vedalaştıktan sonra, Demir'den de Süheyla'nın sözlerinin neredeyse aynısı duymuştu.

Fazla oyalanmadan, o sıcak ortamdan ayrıldı. O sıcak ortamları pek sevmezdi esasen. Sonra buz gibi kaldığında, kemikleri daha çok sızlardı. İnsan yaşadığı hayata göre hareket etmeliydi ve o da buz gibi bir havanın içinde yaşamla cebelleşiyordu. İyi olmuştu, iyi! Çelik zaten boyunu aşıyordu. Hangi cesaretle ona uzanmıştı, kendisi de bilmiyordu.

Evine doğru giden uzun yolda ilerlerken neşesizce güldü. Çelik Mızrak, düşüncelerinde araya resmen kaynak yapıyordu. Adam bir şekilde girdiği her yeri kendisinin sanıyordu ve Çiğdem'in zihnine de resmen müdahale ediyordu.

Tüm yolu yürüyerek gitmeyi tercih ettiği için daireye girdiğinde ayakları resmen bileklerinden ayrılacak gibiydi. Ev yine buz gibiydi ve anında hâlâ orada duran ısıtıcıya koşturup önce bedenini ısıttı. Banyo yapmak mı? Siktir et! Kokardı daha iyi. Eğer biraz ısınmayı başarırsa mutfağa gidip aldıklarını yerleştirir sonra da kendisine kayıntılık bir şeyler hazırlardı. Tırnak uçlarının ancak on beş dakikada ısındığını fark edince söve söve çekyatın üzerindeki battaniyenin içine girdi. Üzerini bile çıkarmamıştı. Kış aylarından gerçekten nefret ediyordu!

Şimdi ısınırım, birazdan ısınırım derken ve bir zamanlar Çelik Mızrak denen ego yüklü kasıntının orada, tam karşısında durup kendisini ikna etmeye çalışacağını söylediği anları

hatırlarken uykuya daldı. Dalmadan önce de kendi kendine mırıldandı.

"İyi halt ettin âşık oldun da!"

"Daha önce de bir marketin deposunda çalışmıştım. Gelen malları da taşırım."

Yeni patronu olmasını istediği adam yüzünde düşüncelerini belli eden bir ifadeyle Çiğdem'i süzüyordu. Genç kadın, öyle çok kaslı filan bir şey değildi ama kolları gayet güçlüydü. Adam da söylediğini gerçekten yapıp yapamayacağından emin olamıyormuş gibi ağzını yüzünü buruşturmuştu.

Erkek eleman arıyorlardı. Girip işi istemesi bile saçmaydı. Ama yine de o anda adamın hemen yanında duran ve dekor olarak konulmuş olan levhayı alıp kafasına indirmek istiyordu.

Tam çenesini açıp sivri dilini tutamadan bir şeyler söyleyecekti ki adam konuştu.

İçini çekip, "İyi madem! Biraz deneyelim." İşaret parmağı havada sallandı. "Öyle çok bir ücret bekleme! Daimi eleman zaten olmuyor bu iş için! Ama aniden çıkanlar oldu, mecbur kaldık. Yani her an gönderebiliriz de seni." Kaşlarını bir sorun var mı der gibi havaya kaldırıp ona gözlüklerinin üzerinden baktı.

Genç kadın başını salladı. "Hiç sıkıntı olmaz. Sigorta da istemem!"

"E hâliyle! Çalışacağın bile belli değil!" Rahatlamış bir hâlde arkasına yaslandı. "Bugün başlayabilirsin istersen. Depoda iyileri kötüleri ayrılacak bir sürü zerzevat var."

"Tamam. Başlayabilirim."

Genç kadın, yüzünde engel olamadığı bir gülümsemeyle adamın ofisinden çıktı. Daha ilk günden bir iş bulduğu için şanslıydı. Maaşı asgari ücret bile değildi. Ama zaten o çoktan buna razı gelmişti. Genelde, çalıştığı yerlerde belirli bir iş yapmadığı için maaşı hep az olurdu. Hiç sorun değil! Yoksa yine Timuçin'i arayacaktı. Adam muhtemelen kendi mutluluk ve heyecan baloncuğunun içinde kaybolmuştu.

Üzerine depoda bulduğu bir önlüğü ve eldivenleri geçirip hemen işe koyuldu. Çantasını yine evdeki döşemenin altına, zulasına bırakmıştı. Öğle yemeği bile yemeden depodaki tüm gecikmiş işleri bitirdi. Gelen malları taşımaya yardım etti ve ancak market kapandığında işten ayrılabildi. Yorgunluktan her yeri ağrıyordu fakat asla şikâyet etmiyordu. Hem market sıcaktı ve arada, çalışanlar ona bir sürü şey ikram etmiş, ayaküstü oldukça fazla yediği için de karnı oldukça doymuştu.

Ağır işler yapıp eve döndüğünde kendine ekmek arası yapmak bile zor geliyordu. Merdivenleri çıkarken, adamın artık onu rahatsız etmeyeceğini bilse de temkinli davranarak sessizce çıktı. Hâlâ bir lamba takmamışlardı yahu! Belki ertesi gün marketten alır, kendisi takardı. Patronları da, müdürleri de, çalışanlar da iyi insanlara benziyordu.

Öylelerdi. Birkaç gün boyunca insanlara o kadar temkinli yaklaşmıştı ki, bu tavrı herkesin ona karşı daha nazik olmasını sağlıyordu. Belki de çalıştığı işlerden yana şansı dönüyordu. Kim bilir! Sonuçta hâlinden oldukça memnundu. Biraz fazla yoruluyordu ancak hiç sorun değildi. Hem çalıştığı yer de Eniz'le karşılaştığı yerin biraz yakınlarındaydı. Muhiti didik didik aradığından emindi. Karşılaşmalarının üzerinden uzun bir zaman geçtiği için de bir daha kendisini oralarda aramayı düşünmezdi. Çiğdem'in –hâlâ bu adı değiştirememişti– muhitten tamamen kaçıp gittiğini düşündüğüne, emindi.

"Allah aşkına o gözlükleri bu havada da mı takacaksın?" Kasiyer kızlardan biri yüzüne karşı genişçe gülümsüyor, sorusunun cevabını da gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu. Dümdüz, röfleli saçlarını başının tepesinde toplayan kızın geniş alnının üzerinde ona çok yakışan kâkülleri vardı. İnce ve uzun boylu bir kızdı. İşaret parmağı tamamen alışkanlıktan, sürekli hızmasının üzerindeydi. Ve sürekli işinden, hayatından, ailesinden şikâyet ederdi. Yine de tüm bunları sondan başa sıralamayla gerçekten seviyordu.

"Dedim ya! Gün ışığı gözlerime zarar veriyor diye!"

Bir de fazla soru soruyordu. Dışarıda hemen tanınmamak için aldığı önlemlerden sadece biriydi ve kendisine göre oldukça da işe yarıyordu.

"Sineklere benziyorsun!"

Genç kız kıkır kıkır gülmeye başlamışken, Çiğdem gözlerini devirip marketten ayrıldı. Eve yürüyerek gidiyordu. Çünkü zayıflaması gerekiyordu. Zaten kasa kaldırıp indirmekten iflahı kesilmişken, bir de yürümek zor geliyordu. Ama henüz tığ gibi olamamıştı. Patron çok cömert adamdı ve neredeyse her öğlen bazı arkadaşlarla birlikte kendisini de yemeğe çağırmıştı. Diğer çalışanlar da depoya inerken ona mutlaka bisküvi ya da çikolata getiriyorlardı. Bu durumda nasıl zayıflayacaktı ki?

Resmen dili dışarıda kalmışken, binaya girdi. Bağımlı herifin dairesinin önünde yine sessiz kaldı fakat ampulleri değiştirdiği için, en azından bubi tuzaklarına yakalanmadı. Dairesinin önüne geldiğindeyse ağzı açık bir şekilde olduğu yerde donup kaldı. Kapısı açıktı ve ev sahibiyle başka bir adam kapının önünde konuşuyorlardı.

Tüm bitkinliği bir anda yok olmuş, öfkeyle birlikte gelen adrenalinle, basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlamıştı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz be?" diye kükredi.

Nefes nefese kalmış bir hâlde ev sahibiyle burun buruna geldi. "Söylesene Engin Amca! Bu adamın evimde işi ne? Kapım neden açık?"

Adamın cevap vermesine fırsat bırakmadan çantasını sakladığı odaya doğru koşturdu. Koştururken de evinin girişinde geniş geniş takılan adama omuz atmayı ihmal etmedi. Boş odaya gidip de parkeleri tas tamam yerinde bulduğunda derin bir nefes alıp onlarla kavga etmek için öfkeyle geri döndü. Belli ki onun, hayattaki misyonu buydu! İstediğini hep kavga dövüşle almak...

"Çıkın evimden!" diye bağırdı ikisine birden, duyduğu tüm öfkesiyle bakarak. Sonra uzun boylu, yabancı adamın ona tuhaf bakışlarını fark ettiğinde gözündeki koca gözlükleri çıkardı. "Evet? Ne bakıyorsunuz aval aval?" Adam, bir elini şişme montunun cebine koyup diğeriyle kalın bıyıklarının altındaki dudaklarını sakladı. Aman ne komik?

"Kızım, burası artık senin evin değil!" diye araya girdi ev sahibi.

"Sen aklını mı üşüttün amca? Gelip sana parayı sayıp evi kiralamadım mı?" Bir eli adamı ittirmek için neredeyse ileri atılırken, son anda havada asılı kaldı. Öfkeden dudaklarını kemirmeye başlamıştı.

"Sözleşmeniz yokmuş! Ben de evi dün satın aldım. Hemen çıkarsanız, çabucak tadilatına başlarım. Hemen toplanmayacak bir eşyanız da yok!"

"Siz ne utanmaz insanlarsınız? Evime girip eşyalarımı mı kurcaladınız?"

Engin Amca'ya bir şey yapamazdı. Ama bıyıklı mendeburun hakkından gelirdi. Adamı omzundan ittirdiğinde bir milim bile kıpırdatamayınca daha da sinirlendi. "Hemen. Evimden. Çıkın!" diye bağırdı.

Karşı komşunun kapısı açıldı. Kadın kapıyı aralık bırakıp resmen onları izlemeye başladı. Ona da iki laf ederdi ama daha önemli işleri vardı.

"Anladığınız üzere burası benim evim. Bence siz hemen çıkın ki polis çağırmadan güzel güzel anlaşalım, hanımefendi!" Adam, oldukça yumuşak ve ikna edici bir sesle konuşuyordu. Çiğdem'in duruşunda da bakışında da bir değişiklik olmayınca, "Bakın, burayı boş sandım. Soruşturdum, bey amcanın olduğunu öğrendim. Gittim, konuştum ve satın aldım. Ben de yeni öğrendim sizin burada oturduğunuzu."

"Umurumda değil! Git, polis çağır. Çıkmıyorum!"

Genç kız mutfağa ilerledi. Çekmeceleri öfkeden titreyen parmaklarla açtı. Aradığını buldu ve geriye döndü. Elinde, eski kiracılardan kalma koca bir merdaneyle adamların karşısına çıkınca ikisinin de gözleri açıldı. Karşı komşu da kapısını sertçe kapadı. Ödlek!

Evi satın alan adam ellerini kaldırdı. "Lütfen, mantıklı olun. Bence anlaşabiliriz." Adam daha konuşacak gibi görünüyordu ama telefonu çaldı. Montunun cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakınca özür dileyerek arkasını döndü ve onlardan uzaklaşarak konuşmaya başladı. Telefonu, "Evet, efendim!" diye açmıştı.

Engin Amca, sanki ona silah doğrultmuş gibi hâlâ elleri havada bekliyordu. O kadar öfkeli olmasa, bu duruma gülebilirdi bile. Sonra... Aklına gelen ani bir düşünceyle ağzı açık kaldı. Elindeki merdane yana düştü ve sinirden yanağının içini kemirerek, evi satın alan adamın sırtını gözleriyle delmeye başladı.

Adam telefonu kapatıp ona döndü. Yüzünde ılıman bir ifade vardı. Adam, ağzını açamadan Çiğdem, "Söyle o, evin gerçek sahibi olan domuza sıkıyorsa gelsin kendisi çıkarsın!"

Adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. "A..aaa.."

"Yok bee... bee... Söyle dedim! Hemen şimdi!"

"Anlayamadım, hanımefendi? Neden bahsediyorsunuz, gerçekten bilmiyorum."

Adamın eli ayağına dolanmıştı bile. Çiğdem, merdaneyi baston gibi yere dayayıp üzerine abandı. Ve ikinci darbeyi yaptı. "Arayacak mısın? Yoksa ben arayıp bana şiddet uyguladığını, sözlü tacizde bulunduğunu söyleyeyim mi?"

Adam panikle iki adım öne attı. "Aman, efendim! Lütfen öyle bir şey yap..."

Çiğdem'in kalkan kaşlarını fark ettiğinde dudaklarını sımsıkı kapayıp gözlerini kıstı. Ardından da telefonu çıkardı ve ekrana basıp kulağına götürdü. "Efendim, sizin olduğunuzu anladı. Hayır. Ben söylemedim." Adam yüzünü buruşturdu.

Çiğdem araya girdi. "Söylediklerimi aynen ilet!"

"Evet, efendim. Şey diyor... Iıı... Gelsin kendisi çıkarsın, diyor." Adamın gözleri irice açılmış bir hâlde Çiğdem'e bakarken sesi o kadar alçak çıkıyordu ki sosyete kılı Çelik bile zor duymuş olmalıydı.

"Sıkıyorsa gelsin dedim! Domuz dediğimi de söyle!"

Adam bayılacak gibi görünüyordu. "Evet, efendim. Elbette." Telefonu kapadı. Yutkundu. "Söylediklerinizi duydu. Hemen geliyormuş."

"İyi! Siz gidebilirsiniz o zaman!" Gözlerini, suçlulukla iki büklüm olmuş Engin'e çevirdi. "Seninle de sonra görüşeceğiz!"

Adamlar, arka arkaya evden çıktıktan sonra kapıyı kapayıp sırtını da kapıya yasladı. O kadar öfkeliydi ki öfkesi bir varlık olup yanında duracak gibiydi. Bu ne demekti şimdi? Nasıl, hangi hakla ona böyle bir yaptırım uygulamaya çalışırdı? Bu adam kendini ne sanıyordu ki? Hah! Doğru ya, dünyanın efendisi!

Kapı çalındığında adamların tekrar geldiğini düşünerek, yaslandığı yerden hızla ayrılıp kapıyı açtı. Elinde hâlâ merdane duruyordu. Karşısında Çelik'i gördüğündeyse gözlerini sımsıkı kapayıp bir süre derin nefesler aldı. Ama görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi. Her zamanki gibi üç parçalı takım elbise giymiş, üzerine de palto geçirmişti. Kasketi yoktu ama eldivenleri, yine zarif ellerini sarmıştı. Ve Çiğdem'e, sanki hakkı varmış gibi sert bakışlarla bakıyordu.

"Çalışanlarımın yanında, bana hakaret içerikli sözler kullanmazsan, müteşekkir olacağım."

Çiğdem, kapı daha çok aralanıp adam içeri girdiğinde gözlerini açtı. "Tabii, ya! Kendi evin gibi rahat et!"

Adam hışımla ona döndü. "Öyle yapacağım. Kendi evim gibi gireceğim ama rahat etmeyeceğim. Senin de edemediğin gibi!" Sanki bu evde kalmaya devam etmesi onu ilgilendiriyormuş gibi öyle kızgın görünüyordu ki!

Genç kadının tepesi aniden attı. Farkında olmadan elindeki merdaneyle adamın sol bacağını dürttü. "Sen kendini ne sanıyorsun? Hangi hakla nerede kalıp kalmayacağıma karışabiliyorsun? Hangi hakla hayatıma müdahale edebiliyorsun? Bana nasıl böyle oyunlar oynayabiliyorsun? Hangi hakla? Hasta mısın?"

Adamın biraz önceki öfkesi geçmiş değildi. Fakat derin bir iç çekişle kendisini kontrol altına aldı. Eldivenli eli havaya kalktı ve işaret parmağı kadının göğsünü işaret etti. "Tek düşündüğüm, güvenliğindi!"

Genç kadının yüzünde beliren buz gibi gülümseme adamın dengesini sarsmış gibiydi. "Uzun yıllardır bu evde oturuyordum. Ve yanımda olmadığından eminim. Kendi işine bak! Beni rahat bırak. Çek. Git. Get out! Siktir git. Madem evi çok istiyorsun, o zaman kirayı sana öderim. Beş kuruş fazla da ver-

mem!" Çelik gözlerini kırpıştırdı. Sonra da başını eğip elini alnına götürerek sessizce gülmeye başladı. Omuzları öyle sarsılıyordu ki birazdan çıkacağından endişelendi. "Sen hakikaten delisin!"

Çiğdem, adama merdaneyle bir tane vurdu. Adam hafifçe inleyip sol bacağını ondan kaçırdı. "Tamam, Çiğdem!" dedi ama hâlâ güler gibi bir hâli vardı.

"Hayatımı parmaklayıp dur, sonra da geçip karşıma gül!" Çiğdem, öfkeyle bir tane daha vurdu. Belki sert vurmuyordu ama adamın geriye kaçacağı kadar etkiliydi.

Çiğdem, eliyle de adamı omzundan ittirdi. Çelik, ona hiçbir şekilde karşılık vermiyor, sadece geriye kaçıyordu. Zaten ondan da başka türlüsünü beklemezdi. Domuzdu filan ama centilmenliği asla elden bırakmıyordu. Ama Çiğdem kesinlikle çirkefti. Ve adamın peşinden öfkeyle ilerlemeye devam etti.

Çünkü ona kızıyordu. Tüm cesaretini toplayıp kendi tabularını yıktığında, geri çevrilmek hâlâ canını yakıyordu. Onun, Çiğdem adına karar vermesi de hâlâ öfkesini taze tutuyordu. Hele de evi satın alıp onu başka eve taşınmaya zorlaması affedilir gibi değildi.

"Çok kadın peşimden koştu. Ancak ilk defa merdaneyle koşan birine şahit oluyorum."

Bir de üstüne genç kadınla alay ediyordu. Çiğdem, bu defa merdaneyi havaya kaldırdı ve adamın başını hedef alan merdane son anda, Çelik'in sert tutuşuyla olduğu yerde kaldı. Genç kadın, bir milim dahi kıpırdatamıyordu.

"Bırak şunu!" Adam, bedeninin bir adım ötesinde duruyordu.

Başını eğdi, altın rengi gözlerinde neşe ve öfke karışımı bir bakışla, "Bir kez daha vurursan... Seni gerçekten bağlarım!"

"O, öyle kolay değil."

Çelik bir şey demedi. Bakışları genç kadının yüzünde aheste aheste geziniyordu. Bunu hep yapıyordu. Ne zaman yakın dursalar hemen yüzünü izlemeye başlıyordu. Sonunda, Çiğdem dayanamadı. "Ne istiyorsun, Çelik? Ne?"

Adam usulca ellerini aşağıya indirdi. Merdane, genç kadının elinden yere düştüğünde gürültüyle çıplak zeminde yuvarlandı. İkisinin de umurunda olmadı. Çelik'in bakışlarındaki ani yumuşama genç kadının hiç hoşuna gitmedi. Ona bir kez daha kanmak istemiyordu. Adam, her ne kadar kendince doğruyu yapmış olsa da, Çiğdem zarar görmüştü. Durup dururken neden âşık olmuştu ki? Ne güzel, veda bile etmeden yollarını ayırmışlardı.

"Söylediğim gibi... Şu ana kadar tek istediğim güvenliğindi. Burada olduğunu bildikçe... Rahatsız oluyorum."

Genç kadın dudaklarını yaladı. Ona bakmak için başını geriye atması gerekiyordu ve ense köküne ağrılar girmişti. "Olma! Beni, bana bırak. İnan, hayatın senin bilmediğin taraflarında oynuyorum ve gayet iyi gidiyorum."

Adam, ona biraz daha eğildi. Az daha eğilse dudakları birbirini bulacaktı ve nefesinin hızlanmasıyla tüm öfkesi aniden kendisine yöneldi. "Elimde değil, Çiğdem! Eğer güvenli ve rahat bir yerde olduğunu bilirsem, belki bu gece uyuyabilirim!" Adam, hâlâ hafifçe bileğini tutarken, başparmağı teninin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Çiğdem, yüzüne daha fazla bakamayacaktı. Bakışlarıyla yüzündeki ifade, sözleriyle öyle çok örtüşüyordu ki samimiyeti canını sıktı. Diğer türlü, ona kızmak daha kolay oluyordu. Bal rengi, daha sıcak ve açık bir ton almış, kenarlarındaki halka gittikçe kahverengiye çalmıştı. Genç kadının kalbinin içinde bir sahne kurulmuştu. Koca bir orkestra hislerine eşlik

ediyor, notalar sürekli ve sürekli yükseliyordu. Çelik'in bir an önce gitmesi lazımdı. "Burada gerçekten güvendeyim. Ayrıca gayet rahatım! Benim için endişe etme. Sil kafandan. Hadi, git şimdi!"

"Neden eşyaların yok?" Adam, bunu öyle bir merakla sormuştu ki sanki o anda tek sorunları buymuş gibi! Genç kadın gözlerini açtı. Çelik'in kaşları hafifçe çatılmış, dudağının kenarında huysuz bir kıvrım belirmişti.

"Sattım! Paraya ihtiyacım vardı. Hem taşınacaktım da! Ama evler çok pahalı!" En azından son söylediği tamamen doğruydu! Bir yemeğin tadına bakmak için hafifçe çiğneyip yutar gibi, Çiğdem'in sözlerini iyice evirip çevirdi. Yüzündeki ifadeden de cevabından memnun olmadığı belliydi! "Çelik, gerçekten git! Ne beni ne de kendini yorma! Sen bana uymuyorsun, ben de sana uymuyorum. Burada tam bir uzaylı gibi görünüyorsun. Hem, beni düşünmek sana düşmez. Salla gitsin!" Genç kadın tamamen kayıtsız görünebilmek için omuz silkti. Aslında tam o anda, adam karşısında inatçı bir direnişle durmaya devam ederken, kalbinin kanatlarında hafif bir çırpma sesi duyuldu. Havalanmaya hazır, sanki tek bir komutu bekliyordu. O kanatları yolmak istedi. Ne tuhaf şeydi! Olması gereken ve olması istenen tamamen birbirinden ayrıydı ve ortasında durmak, ateşle buzun arasında uzanmak gibiydi.

Çelik'in gözlerinde ani bir kararma oldu. Sert bakışına rağmen, bir eli nazikçe yanağını kavradı, sonra da başparmağı hafifçe dudağının kenarında gezindi. Sonra da Çiğdem'in düşüncelerine çok yakın bir şeyler söyledi. "Bunları kendime söylemediğimi sanma. İnan, daha fazlasını da söylüyorum. Fakat şu an..." Sanki bunları söylerken en çok kendine şaşırıyormuş gibi yutkundu. "Ayaklarım hareket etmek istemiyorlar!" Kaşları sertçe çatıldı. "Bu, senin hatan! Eğer sorun çıkarmasaydın, ben hâlâ aşağıda, arabada bekliyor olacaktım! Şu anda

nasıl hissettiğimi biliyor musun?" Başparmağı yanağına doğru ufak bir yolculuğa çıktı. "Hayatımın etrafına çevrelediğim o yüksek çitler yıkılmış gibi! Bir şeyler dağılıyor ve ben, buna engel olamıyorum. Ya da istemiyorum. Sen huysuzluk yapıyorsun diye!"

Genç kadının ağzı balık gibi açılıp kapandı. Ve sonunda veryansın etti. "Herhangi bir şeyi kabullendiğin oldu mu? Kendinle o kadar meşgulsün ki benim de bir şeyleri yıkıp geçiyor olabileceğimi düşünmüyorsun!"

Kadının sözlerinin ardından, Çelik'in başparmağı duraksadı. Yine kaşları huysuzca çatıldı. "Seni düşünmüyor olsaydım, daha en başta o geri adımı atmazdım." Geldiğinden beri ilk defa gözlerini kaçırdı. Bu, Çelik'e uyan bir davranış değildi. Ardından dayanamıyormuş gibi tekrar gözlerine baktı. "Ben sana hiçbir şey veremem!"

Genç kadın bir omzunu duvara yasladı. Adam da hemen yanında, bedeni ona dönük şekilde omzunu duvara yasladı. Elini de geriye çekti ve araştıran gözleri, tüm yüzünde dolanmaya başladı.

"Senden hiçbir şey istemedim ki!" Genç kadın başını iki yana salladı. "Senden başka!" Neşesizce güldü. Söyleyecekleri, ne düşünceleriyle ne de hisleriyle örtüşmüyordu. Ama bunu söylemek zorundaydı. Önce kendisi, sonra da onun için! "Neden 'kısa bir süre' görüşebilmek için bu kadar ilmek çözüyoruz ki? Ne istediğini zaten söyledin. Ben de senin ne istediğini bilerek, kendime rağmen kabul ettim. O kadar, her şeyi bildiğini sanıyorsun ki benim yüz farklı açıdan düşündüğüm kararıma bile karışıyorsun! Bence sen, benden çok kendini düşünüyorsun." Güçlükle kendinde alay edebilecek cesareti buldu. "Kuyruğu kıstırıp kaçmanın nedeni bana âşık olman olabilir mi?"

"Yeter!" Eli, tekrar dudağının üzerine kapandı. Fakat bu defa onu susturmak için! "Bu defa kendini bile aştın! Hadsiz!" Şiddetle karşı çıkışı, son sözlerinde öylesine yumuşamıştı ki bir fısıltı kadar alçak bir ton kullanmıştı.

Çiğdem iç çekti. Adamın sözleri, kalbinden aşağıya kaynayan bir tencere yağ döküvermişti. Ama zaten bildiği bir şeydi ve çabuk unuturdu. Çelik arada kalmış gibi görünüyordu. Ve onu bu durumdan kurtarmak yine kendine kalıyordu. "İyi! O zaman güle güle!" Arkasını dönüp mutfağa doğru ilerledi. Belki gerçekten çeker gider ve tam kendi hayatına kaldığı yerden devam etmeye alışmışken, kendisini kafasının içine sabitlemezdi.

"İyi!" dedi adam da aniden sesi yükselerek. Ayakkabılarından çıkan ses dış kapıya doğru ilerliyordu. Aynı anda da söylenmeye başlamıştı. "İyi! Burada küflen. O çalıştığın markette de boyundan büyük kasaları taşı, soğuk suların içinde ellerin parçalansın! Sonra da her şey iyiymiş gibi... İyi!"

Çiğdem topuklarının üzerinde sertçe döndü. Burnundan solurken, yumruklarını da sıkmış, adama doğru bir boğa gibi hedefe kilitlenmiş bir hâlde ilerledi. Ortada gördüğü tek kırmızıysa domuzun tekiydi! Çelik kapı kolunu tuttuğu anda, adamın sırtına asıldı.

Çelik, sanki bunu bekliyormuş gibi doğal bir hareketle dönüp kaşlarını havaya kaldırdı. En az kendisi kadar hiddetli görünüyordu.

Çiğdem, elinin tersiyle adamın göğsüne bir tane patlattı. "Sen, sapık takipçinin tekisin, değil mi? Çalıştığım yerden sana ne? Kendi işine baksana!"

Çelik cevap vermedi. Kısa süre, bir şeyleri tartar gibi genç kadına bakmaya devam etti. Ardından da eğilip dudaklarına kapandı. Ardından da onu geriye çekmek isterken, saçlarını

Adam söylenip dururken acaba tamamen çıplak olduğunun ve takım elbiseyle olduğu kadar rahat davrandığının farkında mıydı? Çiğdem, ciddi ifadesini bozmamak ve hâlâ konuşmaya devam eden adamı dinliyormuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat çok komikti. Orada durmuş, bedeninin tüm mükemmelliğiyle, çıplak hâlde huysuzluk ediyordu.

"Evet?" Çiğdem, bunun bir soru olduğunun farkındaydı ama ne cevap vereceğini bilmiyordu. Kaşlarını kaldırdı. Gözlerindeki boş bakışın da tamamen farkındaydı. Çelik de fark edince sinirle dudaklarını büzdü. "Beni dinlemiyordun, değil mi?"

Genç kadın doğrulurken, battaniyeyi sırtına ve bedenine sarındı. "İnan çok istedim!"

"Hanımefendi, beni dinlememeye cesaret edebilecek birini daha tanımıyorum!"

"Hiç onlara da çıplak nasihat çektin mi?" Çelik, aniden başını eğip bedenine şaşkınlıkla baktı. "Eğer yapmış olsaydın, muhtemelen onlar da dinleyemezdi! Ah... Ah! Nerede o gömlek ilikleyen, centilmen adamlar?" Genç kadın sonunda dayanamayıp kahkaha atarken bedeni çekyata yuvarlandı.

Çelik'in bedenini kendi bedeninde hissettiğindeyse, kahkahaları aniden kesildi. Yanına sokulur ve yüz yüze uzanacak şekilde hareket ederken, battaniyeyi Çiğdem'in sırtına sarmaya çalışıyor, kendi bedeniyle de vücudunun ön kısmını sarıyordu. Ayakları, sanki yıllardır böyle uzanıyorlarmış gibi birbirine hızla dolandı.

Adam, genç kadının burnuna hafif bir öpücük bıraktı. "Aslında diyordum ki; eğer bir kez daha ben durdurursam, muhtemelen hem senin kalbini kıracağım hem de eve gittiğimde kendime bu eziyeti yaptığım için canıma kıyacağım!" Eli, yine kadının bedeninde kendi keşfi için yolculuğa çıkmış, sırtını,

kalçasını ve bacağını okşuyordu. "Lütfen, yaşayacağın ve yaşayacağım ilk deneyimin burada, bu soğukta olmasına izin verme!"

Çiğdem, cevabını adamın dudaklarını öperek verdi. Ve genç adam da daha fazla karşı koyamadan ona ayak uydurdu. Zaten bir süre sonra ikisinin de nerede oldukları umurlarında değildi. Telaşlı elleri birbirlerinin keşfine doyamamış gibi sürekli hareket ederken, adamın dudakları kadının bedeninin en ücra noktalarını bile ezberlemeye başlamıştı.

Dudaklarından çıkan sesler birbirine karışıp, nispeten boş olan odanın içinde yankılanıyordu. Nefes sesleri şiddetli bir hâl almış, bedenleri odadaki ısıtıcıdan bile daha sıcak olmuştu. Terli bedenlerinde elleri kayıyordu.

Genç adam, kadının bacaklarını aralayıp arasına girdiğinde başını kaldırıp neredeyse kahverengi olmuş gözlerini Çiğdem'in gözlerine dikti. Saçları nemden koyulaşmış, alnından akan ter, şakağından yanağına doğru süzülüyordu. Yüzündeki damarlar belirginleşmiş, neredeyse içindeki kanın akışını görecek kadar kabarmıştı.

Nefes nefese bir hâlde dudağını yaladı. Ardından fısıldadı. "Daha önce hiç... Bunu daha önce hiç yaşamamış bir kadınla birlikte olmadım. Kendimi biraz tedirgin hissediyorum. Rica ederim, sana zarar verirsem beni uyar! Lütfen! Bu, çok önemli!"

Çelik, içten dışa onu sarmalayan bir titremeyle sarsılıyordu. Kendini o kadar güç tutuyordu ki tüm bedeni kasılmıştı. Karşısında, ona buğulanmış ve laciverte çalmış gözlerle bakan kadının yanakları al al olmuştu. O anda, ona bakmaktan bile tarifsiz bir haz alıyordu. Neredeyse nefesi boğazında tıkanacak kadar yoğun duyguların esareti altına alınmıştı. Bu hislerle yükselen kalbinin atış hızıyla da bir kalp krizinin eşiğinde olduğunu dü-

şünüyordu. Bu benzersiz heyecanı daha önce yaşamadığı için kadının bedenini, tepkilerini keşfederken, ister istemez kendi yeni duygularının farklı tadını da özümsüyordu.

Ama önceliği, kadının alacağı hazdı. Yaşadığı zevkle, göz kapakları yarıya inen kadının hissedecekleri o anda, onun için dünyadaki en önemli şeydi. Tuhaf bir şekilde, ona dokunuyor olmak bile Çelik'i doyumun sınırına getirmişti. Kadının bilinçsiz, tamamen hisleriyle yaptığı dokunuşlarla ölümün de sınırına geldiğini düşünüyordu. Kendisine hazır olduğunu hâlâ ıslak olan parmaklarından biliyordu. Yine de... Bir şekilde tedirgindi işte! Ne kadar istemese de canının yanacağı bir gerçekti!

Yutkundu. Onunla birleşmeden önce tekrar dudaklarına atıldı ve genç kadın inlediğinde kalçasını usulca hareket ettirdi. Onu öpmeye, dokunmaya devam ederken, kadının tatlı inlemeleri arasında tekrar kalçasını hareket ettirdi. Ve sonunda genç kadının boğuk çığlığıyla dudaklarını hızla geriye çekti.

"Özür dilerim! Çok özür dilerim!"

Bu olabilir miydi? Hem en yoğun hâliyle endişeyi yaşayıp hem de en yoğun haliyle hazzı tadabilir miydi? O anda bu iki duygu tarafından bedeni çekiştiriliyordu resmen. Çiğdem derin derin soluklandı. Adamın endişeli bakışlarına karşılık verdi. Hafifçe gülümsedikten sonra da adamın altındaki bedenini kıpırdattı.

"Kahretsin! Lütfen, hemen hareket etme. Canın daha çok yanacak."

Çiğdem, hâlâ yarı kapalı göz kapaklarıyla ona bakarken, uyuşuk bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Aksine! Gayet iyi hissediyorum."

Çelik sesli bir soluk verdi. "Şükürler olsun!" Kadını tekrar öpmeye başladı. Aynı anda kalçası da usulca hareketlenmeye başladı.

Çelik'in başı dönüyordu. Tıpkı ilk sarhoş olduğunda olduğu gibi! Gerçekten dönüyordu. Çıkardıkları seslerden, hareketlerinden, kadının açık tutmaya çalıştığı gözlerinden, nefis tadından, birbirine karışan kokularından... Beyni uyuşuyordu. Damalarındaki kan sanki daha yoğunlaşmış, kalbi durma noktasına gelmiş gibiydi.

Bedeninin yükselmediğine emindi ama ruhu yükseliyor, yükseliyor, daha da yükselmeye devam ediyordu. Çiğdem'in de bu yolculukta ona eşlik ettiğini biliyordu. Hareketleri birlikte hızlanmış, telaşları ve sesleri birlikte artmıştı. Yoğun, şiddetli, bedenlerinin gelebileceği en üst seviyedeki titremeleriyle yükseldikleri o tepeden aşağıya birlikte düşmüşlerdi.

Geriye, kıpırdatmakta güçlük çektikleri hantal bir beden ve kulakları sağır eden şiddetli nefes alışları kalmıştı. Çelik, kadını ezmemek için bir dirseğinin üzerinde güçlükle duruyor ancak yana düşecek takati de kendinde bulamıyordu. Alnını kadının alnına dayayıp bir süre hiç kıpırtısız durdu.

Gözleri kapalı, sesli nefes alışları devam eder ve kadının nefesini dinlerken, 'İmkânsız!' diye düşündü. Biraz önce yaşadığı her neyse... Henüz onun savurduğu rüzgârdan tam çıkamamışken, beyninin bir tarafında ciddi bir şok dalgalanması yaşıyordu. Milyarlarca insanın yaşadığı bu dünya üzerinde kendisinin biraz önce yaşadığı şeyi daha önce hiç yaşayan olmuş muydu? Yoksa onca deneyime rağmen ilk defa kendisi mi yaşıyordu? Kendisi hissettiklerini insanüstü duygular olarak adlandırmaya çok yakındı.

Kadının ılık nefesi dudaklarını öperken, ikinci bir şokla onu tekrar istediğini fark etti. Ve bu, ona kıpırdanabilecek kadar güç toplaması için imkân verdi. Onu bırakmaya hazır olmadığı için de kollarını kadının bedeninden çekmeden, birleşmiş be-

denlerini ayırmadan yana uzandı. Dudakları saf sabun kokan saçlarının arasına daldı ve başına bir öpücük bıraktı.

Konuşabilecek kadar rahat nefes aldığını fark edince, "İyi misin?" diye sordu. Kendi duygularının ve şokunun içinde kaybolmasaydı ilk soracağı soru buydu. O anda en önemli olan da buydu.

Çiğdem'in iç çekişindeki dışarı taşan mutluluğu fark ettiğinde hafifçe gülümsedi. Kadın, "Biraz önce sorsaydın! Bir daha parmaklarımı oynatamayacağımı düşündüğümü söylerdim. Fakat şu an enerji hapı yutmuş gibiyim! On kilometreyi hiç durmadan koşarım!"

Çelik güldü. "Sanırım yaşlı olmak böyle bir şey! Kendimden o kadar emin değilim."

Kadın bir dirseğinin üzerinde doğrulurken, bedenleri birbirinden ayrıldı. Ve Çelik, tamamen manasız bir şekilde bu ayrılığa sinirlendi. Ancak başını dirseğine dayayan kadının yüzündeki neşe sinirini anında havaya uçurdu.

"Yaşlı mı?" Elinin tersiyle genç adamın göğsüne hafif bir fiske vurdu. "Sen, tanıdığım en yaşlı delikanlısın o zaman!"

Sözleri Çelik'i gülümsetebilirdi gülümsetmesine ama Çiğdem'in geriye çektiği elinin üzerindeki yaraları fark ettiğinde, öfke onu aniden kavrayıverdi. Genç kadının eline uzandı. Kendine doğru çekti ve başparmağı yaranın üzerinde gezinirken, kızgınlığı daha da arttı. "Allah aşkına! Bu ellerinin hâli de nedir böyle?"

Genç kadın elini ondan kurtardı. "El işte! Çalışıyoruz, değil mi? Berelenir de, yaralanır da!"

"Benim için yarım dakikalık bir durum. Ancak benden gelecek herhangi bir şeye şiddetle karşı çıkacağını bir şekilde biliyorum. Ancak senin doğru düzgün girebileceğin bir iş..."

Çiğdem, elini aniden ağzına kapadı. "İşimi, evimi, hayatımı sorgulama, yargılama, yorumda bulunma! Yoksa çıplak fotoğraflarını çeker tüm kanallara atarım! Millet bayram eder."

Çelik, onun sözlerinin boş bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Fakat gözlerindeki ciddi bakışlarla karşılaştığında dudakları aralandı. Kadının elini dudaklarından çekti. "Sen ciddi misin?"

"Çok fazla! Ve inan çok kolay toz olurum. İki saat, iki gün, ya da iki hafta sonra birbirimizi görmemeye karar verebiliriz. Ve ben hayatıma kendi yolumdan devam edebilirim."

Kadının, daha şimdiden ayrılacakları günü tartışması canını öyle çok sıkmıştı ki ifadesini korumakta zorlanıyordu. Ki Çelik, ifadesini saklamaya alışkın bir adam değildi. Ama kadın ciddi görünüyordu ve arkasını döndüğünde, onun tabiriyle 'toz' olmasına henüz hazır değildi. En azından şimdilik, bu konuyu rafa kaldırmıştı fakat kısa süre sonra tekrar indirecekti.

"Pekâlâ!" Bu huysuz bir kabullenmeydi ve kadın da bunu fark ettiği için gülmeye başlamıştı. Çelik'in ters bakışları da her zamanki gibi ona etki etmemişti. En azından, ellerine bir krem sürebilirdi. Zaten temizlenmeleri de gerekiyordu. Asabi bir şekilde battaniyeyi açtı, doğruldu ve bedenine çarpan soğukla birlikte yüzünü buruşturdu.

Tüm hırsını da bu soğuktan ve evden çıkarırcasına söylenmeye başladı. "Banyoya gidene kadar buzdan bir heykel olabilme ihtimalim oldukça yüksek! İşte o zaman emellerinize ulaşabilirsiniz, hanımefendi! Zira donduktan sonra çekeceğiniz fotoğraflar umurumda olmayacaktır!" Ayağa kalkıp banyoya giderken de konuşmaya devam ediyordu.

Genç kadın, adamın arkasından yüzünü yastığa gömdü ve gülmeye başladı. Çelik, banyoya girdiğinde sesi daha yükseldi ve daha fazla şikâyet etmeye başladı. Bu, onu daha çok gül-

dürdü. Evin içinde çıplak ve huysuz bir Yunan tanrısı gibi dolanıyordu.

"Hangi kadının evinde bir tane bile krem olmaz! Benim bile onlarca kremim var!"

Çiğdem, sonunda battaniyeye sarınıp ayağa kalktı. Adamın sesi kesilmiş gibi görünüyordu. Fakat genç kadına daha çok fırtına öncesi sessizlik gibi gelmişti. Banyoya girdiğinde Çelik, suyu açmış, elini altına sokmuş, tuhaf tuhaf suya bakıyordu.

Kadını fark ettiğinde başını çevirip aksi bir bakış attı. "Sıcak suyun bozulmuş!"

"Allah aşkına! Gerçekten huysuzsun, değil mi?" Çiğdem, su konusunda ona cevap vermeden adamın yanında geçti. Hemen arkasında duran şofbeni açtı. "Birazdan gelir! Şofben diye bir şey hiç duymadın mı?"

Çelik suyun altından elini çekti. "Duydum elbette. Milattan öncesine dayanıyor sanırım!"

Çiğdem sahte bir afallamayla elini ağzına götürdü. "Aman Allah'ım! Bunu her yerde söyleme, yaşın ortaya çıkacak!"

Adam gözlerini devirdi. İki adımda yanına geldi. Aniden kadını kucağına aldı ve tekrar salona doğru götürdü. "Allah aşkına, şu ev adam akıllı ısınmadan odadan çıkma!" Genç kadını çekyatın üzerine bıraktı.

"Bu ev ancak bu kadar ısınıyor!"

Çelik tekrar dışarı çıktı. Eşyalarıyla birlikte de çabucak geriye döndü. Çekyatın ucuna bıraktığı kıyafetlerinin içinden paltosunu bulup telefonunu çıkardı. Bir numara tuşlayıp aramanın yanıtlanmasını beklerken de odanın kapısını kapadı.

"İvedi bir şekilde elektrikli, güçlü, beş ısıtıcı, bir el kremi, akşam için atıştırmalık bir şeyler..." Telefonun ahizesini eliyle

kapadı. Şaşkına dönmüş Çiğdem'e, "Özellikle istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Genç kadın şaşkınca başını iki yana salladı. "Pizza olabilir, Çiğdem Hanım pizzadan hoşlanıyor! Neyle getireceğin umurumda değil, Oktay! İstersen tır kirala... Evet, Çiğdem Hanımın evine getireceksin. Acele et, lütfen!" Telefonu kapadı.

"Bu binanın elektriğinin gerçekten o ısıtıcıları çekeceğini mi sanıyorsun?"

Adam telefonunu ısıtıcının üzerine bıraktı. "En azından deneriz. Olmazsa yarın binanın elektrik tesisatını değiştirtirim! İlla da burada kalmaya niyetliysen?"

"Niyetliyim!" Çiğdem artık gülmüyordu. Birbirlerine meydan okuyan bakışlarla bir süre baktıktan sonra adam tekrar dışarı çıktı. Geriye geldiğinde, bedenindeki, Çiğdem'e ait kan lekeleri temizlenmişti. Elinde de ıslak bir havlu vardı.

"Uzanır mısın?" diye kibarca sordu.

O kadar nazik sormuştu ki biraz önceki huysuz adam nereye gitmişti emin değildi. Yanakları ısınırken, utandığını hissetti. "Ben hâllederim," diye mırıldandı.

"Lütfen!"

İçini çekerek çekyata uzanan genç kadın, adamın kendi bedenini temizlemesine izin verdi. Dokunuşları öyle nazik ve şefkatliydi ki gördüğü bu ilgi hoşuna gitti. Gözlerini kapayıp kolunu da gözlerinin üzerine örttü. Yaşadıklarına rağmen utanmaktan kendini alamıyordu.

Sonra, aniden dudaklarının üzerine örtülen dudaklarla, bedenine elektrik verilmiş gibi hissetti. Hiç itirazsız, adamın öpüşüne karşılık verdi. Masum başlayan öpüş hareketlerinin yoğunluğuyla aniden şiddetli bir hâl aldı. Elleri de dudaklarına eşlik etti ve tekrar sevişmeye başladılar.

Ancak adam daha da ileri gitmeden kendini geriye çekti. Bir eli kadının yanağını kavramışken, gözleri kapalı bir hâlde, "Daha da ileri gidersek duramayabilirim. Ve senin en az birkaç saate ihtiyacın var!"

Çiğdem'in umurunda değildi. Ama adamı yakalayamadan ellerinden kaçırdı. Çelik kıyafetlerini tek tek ayırıp giyerken de gözünü dikerek onu izledi. Güzel adamdı Çelik! Tamamen sporla yoğrulmuş bir vücudu vardı. Takım elbiselerin altında belli olmayan, güçlü bir beden, geniş omuzlar, uzun kaslı bacaklar, düz bir karın... Yüzünü saymıyordu bile! Bu adamın onun evinde ne işi vardı?

Kibir kumkuması, burnundan kıl aldırmayan, tepeden tepeden bakan adam gerçekten biraz önce hiç üşenmeden kendisini temizleyen adam mıydı? Ya da daha öncesinde ona bambaşka bir dünyanın kapılarını açarak, hiç bilmediği duyguları tattıran adam mıydı? Gerçekten onu, kısa süre de olsa yaşayabilecek kadar şanslı mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" Yeleğini de üzerine geçirdikten sonra gömleğinin kollarını kıvırırken, bir yandan da genç kadına merakla bakıyordu.

"Burada ne işin olduğunu!" Hafifçe güldü. "Yani... O kadar farklıyız ki!"

Adamın kaşlarında hafif bir oynama oldu. "Seni istedim. Sen de beni istedin. Ancak sen inatçı, huysuz, mantıksız bir kadın olduğun için farklı bir yerde olabilecekken ikimiz de burada soğuktan titriyoruz!" Bu, gerçek bir cevap değildi. Adam tamamen kaçamak bir cevap vermişti. Çiğdem de zaten kendi anlamadığı bir şeyin üstüne giderek onu zorlamayacaktı.

"Hiç de titriyormuş gibi bir hâlin yoktu!" Tek kaşını havaya kaldırıp adama alayla baktı.

"O tamamen gururumdan! Eğer istediklerim biraz daha gecikirse, seni battaniyenden ayıracağım ve sarınıp ısıtıcının karşısına geçeceğim! Romatizmalarım azacak!"

O kadar ciddi bir ifadesi vardı ki Çiğdem, bir an söylediklerinin gerçek olduğunu sandı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

Tam bir buçuk saat sonra, sanki evin içine güneş doğmuş gibi sıcaktan bunalacak noktaya gelmişlerdi. Çelik'in istediği ısıtıcılar gelmiş, mutfak ve banyo dâhil, evin her odasına bir tane yerleştirilmişti. Şaşırtıcıdır ki binanın elektriği de bu kadar güçlü ısıtıcılarla sorun çıkarmamıştı.

Birlikte, mutfaktaki eski masada pizzalarını yemişler, ardından da banyo yapmışlardı. Çiğdem, onun gideceğini düşünüyordu fakat adam banyodan sonra Çiğdem'in ellerine krem sürmüş, onunla tekrar sevişmiş ve sanki birbirlerine monte edilmişler gibi tüm gece iç içe uyumuşlardı.

BÖLÜM 22

Ertesi gün Çiğdem, depoda çürümüş dolmalık biberleri ayırırken, merdivenlerden aşağıya bir adam indi. Takım elbiseli, paltolu ve suratında ciddi bir ifadesi vardı. Kim olduğunu biliyordu ve onu gördüğüne pek sevinmemişti.

"Çiğdem Hanım?"

Adam, ona seslenirken merdivenlerin başında iki kişilik, meraklı bir kalabalık vardı.

"Sizin burada ne işiniz var?"

Adam, zebellah gibi karşısında dikildi. Çam ağacı gibi uzun bir boyu vardı ve ona uzun süre bakanın boynu tutulurdu. Ayrıca iri yarıydı ve göz korkutuyordu. Elindeki telefonu uzatıp, "Çelik Bey, bunu kabul etmenizi rica ettiler. Sizi merak ediyormuş! Ayrıca konuşması gereken önemli bir konu varmış ve aldıktan hemen sonra onu aramanız gerekiyormuş."

"Ama sadece rica, değil mi?" Çiğdem, adamla alay ederken espriden anlamayan adamın kaşları çatıldı.

"Evet, efendim."

Çiğdem telefonu aldı. Kayıtlı olan tek numarayı tuşladı. Aynı anda adama gitmesi için eliyle işaret etti. Adam da bunu bekliyormuş gibi anında merdivenlere ilerledi.

"Kabul ettiğin için teşekkür ederim!" Çelik'in sesi neşeli geliyordu.

"Kabul ettiğimi söylemedim!"

Çelik içini çekti. "Belki de sende kullanabileceğim birazcık hatır kredisi vardır?"

Çiğdem gülümsedi. "Birazcık!"

"O zaman, tam şu anda kullanmak istiyorum ve telefonu kabul etmeni rica ediyorum."

"Tamam." Sonuçta hat onun üzerine kayıtlı değildi ve bundan bir sorun çıkmazdı.

"Nasıl olduğunu merak ediyorum. Sabah... Konuşacak vaktimiz olmadı."

Evet, çünkü sabah sevişmekle meşgullerdi ve hızlı bir duşun ardından ikisi de hava aydınlanmamışken yollara düşmüşlerdi. Çelik, onu markete bırakmış, Çiğdem de tüm yol boyunca uyumuştu.

"Gayet iyiyim." Genişçe esnedi. "Sadece uykum var."

"Güzel. Akşama bir programın var mı?"

"Tabii! Katılmam gereken özel bir davet var. Elbise seçmem gerekiyor!"

"Aslında ben de katılmam gereken özel bir davet olduğunu söylemek ve bana eşlik edip edemeyeceğini sormak için aramıştım."

Çiğdem'in sözleri alay etmek için söylenmişti fakat adamın ciddi olduğu her harfinden belliydi. Dudağını sertçe ısırdı. Böyle bir adamla birlikte olup da bu davete şaşırmaması gerekirdi. Sonuçta öyle ya da böyle bir ilişki yaşıyorlardı. Ama o, Çelik'le birlikte görülmekten korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmuyordu. O tür davetlerde karşılaşacağı adamların acaba kaç tanesini kandırıp videosunu çekmişlerdi. Yaptığından her

zaman utanmıştı ancak o anda utandığı kadar hiç utanmamıştı. Derin bir iç çekti.

"Sanırım bu iç çekiş, cevabını söylüyor."

"Kalabalık..."

"Kalabalıktan hoşlanmıyorsun, evet. Hiç sorun değil! Sadece... Sormak istedim!"

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Daha sonra görüşürüz."

Adam telefonu kapadı. Çiğdem, yüzünü buruşturarak telefonu pantolonunun cebine attı. Gözlerini kapayıp başını arkaya eğdi ve bir süre öylece durdu. Allah kahretsin! Tüm hislerini, isteklerini, umutlarını ve arzularını içindeki gömüye saklıyordu. Bir gün çıkarıp çıkarmayacağından bile emin değildi.

Ama adama âşık olmak planlarında yoktu ve ona karşı duyduğu şiddetli hisler, gömülmeyecek kadar canlılardı. Sanki toprağın altından filiz verir gibi her gün daha fazla yeşeriyordu. Köşkten ayrıldığında bile, onu düşünmemeye çalışırken, hisleri bir taraftan kendini inşa etmeye devam ediyordu. Şimdi durum daha da boktandı. Adamı hayatına, bedenine, kalbine dâhil etmişti. Ve aşkını onun yanında yaşamak, duygularını daha da güçlendiriyordu. Eh! Kendisi istediyse, başına gelen her şeyi de hak etmiş demekti. Hiç uslanmayan, sürekli yara alan yaramaz bir çocuk gibiydi! Adamın kendisine âşık olması olası değildi ve Çelik için, daha sonrası için hiçbir problem yoktu. O da 'kısa bir süre görüşmüştüm'lerin arasında yerini alacaktı, o kadar!

Gözlerini açtı ve hıncını dolmalık biberlerden çıkarırcasına işine devam etti. Akşam eve gittiğinde her yeri ağrıyordu. Ama bu, işinin yoğunluğundan değildi. Duygularıyla birlikte bedeni de gerim gerim gerilmişti. Kendi kendinin başını bir güzel yakmıştı ve adamla yollarını ayrılana kadar da yanmaya devam edecekti.

Fakat ev sıcaktı. Sıcacık! Adam akıllı donmadan, sıcak eve girebilmenin kıymeti kolay anlaşılmazdı. Beresini, gözlüğünü ve montunu çıkardıktan hemen sonra banyoya gidip şofbeni yaktı. Üzerindekileri çıkarıp hızlı bir duş aldı. Engel olamadığı memnuniyet gülümsemesi yüzüne yayılsa da bu küçük lükslere alışmamaya çalışıyordu. Bir an gelip de gitmek zorunda kalırsa tekrar sıfırdan başlayacaktı. Duştan çıkıp üzerine şort pijama takımını geçirdi. Saçlarını da bir havluya sarıp kahve yapmak için mutfağa gitti. Üçü bir arada kahvelere para ödemediği için içmek daha keyifli geliyordu.

Kahvenin üzerindeki dumanı üflerken kapı çaldı. Cılız bir endişe gölgesi kalbinde gezinirken kaşları çatıldı. Bu saatte onu kimse ziyaret etmezdi. Dahası onu ziyaret edecek kimsesi yoktu! Bu defa tedbirli davranarak ikinci çekmeceden merdaneyi de alıp sessiz adımlarla kapıya ilerledi. O bağımlı sapığın kafasını patlatmadan olmayacaktı!

Kapının üzerindeki merceğe baktığında şaşkın bir soluk çekti. Kapının önünde o gün markete gelen çam ağacı duruyordu. Elindeki merdaneyi unutarak kapıyı açtığında, adam önce merdaneye, sonra da kendisine baktı. Ama hiçbir tepki vermedi.

"İyi akşamlar, Çiğdem Hanım." Genç kadının sözlerini beklemeden de elini paltosunun cebine atıp minik bir zarf çıkardı. "Çelik Bey, bunu iletmemi rica etti."

"İyi akşamlar!" Çiğdem, zarfı alırken merdaneyi kolunun altına sıkıştırdı. Ardından da merakla açtı.

İyi akşamlar, hanımefendi...

Biraz sonra getirecekleri küçük armağanı mümkün mertebe öfkelenmeden kabul etmeye çalışın.

Zira orada kalmak arzusunda kararlı iseniz, en azından bir dahaki sevişmemizin daha konforlu bir zeminde olması ta-

raftarıyım. Siz de –affınıza sığınarak söylemek zorundayım– popomuza çekyat yayı batma endişesinden kurtulduğumuzda daha güzel anlar yaşayacağımızı düşünmüyor musunuz?

Not: Ben yaşlı bir adamım. Tüm gün bedenimin çeşitli yerlerinde şiddetli ağrılar çektim. Takdir edersiniz ki gururum da bana kimseye söylememem gerektiğini fısıldadığı için tüm acımı içimde yaşadım. Karar aşamanızda bu küçük ayrıntıyı da düşüneceğinize içtenlikle inanıyorum.

Sevgiler, Çelik MIZRAK."

Genç kadın, elini ağzına götürüp kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmekten yaşaran gözleri, adamın ciddi bakışlarına takıldığında boğazını temizledi.

"Komik adam şu Çelik!" diye mırıldandı.

Adam da ona, aniden uzaylıya dönüşmüş gibi bir bakış attı. Sözlerine cevap vermedi. "Getirdiğimiz armağanı yukarı çıkarabilir miyiz?" diye sordu.

Çiğdem gülmemeye çalışırken başını salladı. Bir saat sonra Çiğdem'in bir yatak odası takımı olmuştu. Kapının eşiğinde durmuş, şaşkın şaşkın odaya bakıyordu. Odanın kendisi zaten küçüktü ve eşyalar gelince insan daha da küçüleceğini sanmıştı. Fakat hiç de öyle görünmüyordu.

Çift kişilik yatak bir duvara dayanmış, iki yanına, üzerinde dar enli rafların bulunduğu komodin yerleştirilmişti. Bir duvara boydan boya sürgülü ve ayna kapaklı bir dolap konuşlanmış, yatağın karşısına da alanı daraltmayacak bir şifonyer konulmuştu. Sanki takım tamamen bu odaya göre tasarlanmıştı. Adam, ısıtıcıları yerleştirirlerken odanın ölçülerini mi almıştı? Az alanı o kadar pratik kullanmışlardı ki hem estetik hem şık hem de konforlu görünüyordu. Yatak örtüsü bile serilmişti.

Dökülen duvar boyalarıyla birazcık absürt durmuştu fakat sorun değildi. Genç kadın çok sevmişti. Bunları kabul etmeyebilirdi de! Fakat nasılsa ev adamındı ve kaçmak zorunda kalırsa geride bıraktıkları için üzülmeyecekti. Çelik'in kendine aldığı eşyalar da onun sorumluluğunda değildi. Her ne kadar adam, armağanı Çiğdem'e gönderse de, Çelik aslında bunları kendisine aldığını elbette bilemezdi.

İsteseydi kendisi de alabilirdi. Bu kadar pahalı olanını değil ama kendine uygun bir takım bulabilirdi. Ancak onun yarını belli değildi ve geride bıraktıklarına acımaktan bıkmıştı. Ve o anda hayatındaki sorunları değil, adamın bu ince jestini düşünmek istiyordu. Keyifli bir iç çekip yatağın üzerine uzanmak için ilerledi. Yatağın ortasına atılmış iki yastığın arkasında bir paket gördüğünde de kaşlarını çattı.

Üzerinde bir mağazanın adı yazan poşetin içine baktığında sırıttı. Çelik Mızrak'tan bir zarf daha vardı. Ne geldiğini o kadar önemsememişti, çünkü adamın kendi el yazısıyla yazdıkları, gönderdiklerinden çok daha sıcak hissettiriyordu. Mesela Çiğdem –aslında Ahsen!– ona daha fazla âşık olma riskine giriyordu. Aşkın ileri boyutu var mıydı, emin değildi gerçi! Ama kalbinin büyüme riskinin gayet farkındaydı.

"Şort takımlarını sevdiğini fark ettim. Sonra benim de bu takımları, senin üzerinde oldukça hoş bulduğumu fark ettim. Beni bekleyen iki avukatı bekletme pahasına, kendi ellerimle seçtiğimi bilmeni isterim."

Sadece bu kadar yazıyordu. Çiğdem dudaklarını ısırdı. Diğer zarf da elinde duruyordu. Paketi açmadan önce çantasını sakladığı boş odaya koşturdu. Yerinden çıkmış, küçük ahşabı kaldırdı. Sonra da büyük parçayı, diğerine takılı olan yerden çıkardı. Çantasını rahatça çıkarabileceği aralık oluşana kadar çıkarmaya devam etti. Çantasını çıkardı. Paralarının üzerinde duran silahı alta yerleştirdi ve zarfları onun yerine koydu.

Çantanın fermuarını çekip kemerlerini tekrar taktı. Çantayı yerine koyup parkeleri de yerine monte etti ve tekrar yatak odasına koşturdu. Yatağın üzerine bağdaş kurup oturduğunda şort takımının paketini açtı. Kalbi nedensiz uçuyordu resmen! Ya da nedeni belliydi ama o tüm bunları ilk defa yaşıyordu ve verdiği tepkilerin salakça olup olmadığından emin değildi. Salakça ya da değil! O böyle hissediyordu ve gerisi de umurunda değildi. Şortu vişneçürüğü, üst kısmı beyaz, sutyen model olan takım aslında oldukça şirindi! Onun daha seksi bir şeyler almış olacağını düşünmüştü. Fakat oldukça yanılmıştı! Üzerindekileri çıkarıp yeni takımını giydi ve aynanın karşısına geçip uzun süre kendini seyretti.

Doğru düzgün kilo veremediği için göbeği yine kendinden önde gidiyordu. Aslında çok umursamıyordu ama biraz daha hızlı kilo verirse bedeninde oldukça belirgin bir değişim olacaktı. Başını iki yana salladı. Şu anda en son düşünmek istediği şey, Eniz'in onu görüp tanıması ve yakalamasıydı! Yatağın üzerine oturup odayı bir kez daha incelerken yüzündeki sırıtmaya engel olamıyordu.

"Bonfile biraz tuzlu mu? Hem, ben az pişmiş severim. Raşit Bey, nasıl sevdiğimi unutmuş gibi..." Çelik, önündeki yemeğe yüzünü ekşiterek baktı. Gözlerindeki aksi bakış kaybolmadan kâsesindeki salatadan biraz aldı. "Salatada da hiç sos yok! Ne yapmalıyım? Yemekleri de mi benim yapmam gerekiyor?" Servis yapan Mine'nin irkildiğini fark etmeden önce etinden biraz kesip ağzına attı. Zaten o gün yediği her şey tatsız tuzsuzdu.

Süheyla çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bıraktı. Mine'ye gülümsedi. "Bonfile gayet iyi pişmiş, tuzu da oldukça

yerinde. Salata da her zamanki gibi Raşit Bey'in özel sosuyla harika olmuş! Çelik Bey'in dilinde yaralar çıkmış. Bu nedenle ne yediğinin farkında değil. Raşit Bey'e teşekkür ettiğimi iletirsen, sevinirim." Mine'nin salondan çıkışının ardından buz gibi bakışlarla Çelik'e döndü. Adamın bakışları da onunkini aratmıyordu.

"Tek bir şeyden daha şikâyet edersen... O kabaran tüylerini yolmaktan büyük keyif alacağım." Öfkeyle bir nefes verdi. "Her ne derdin varsa gidip aynanın karşısında kendinden çıkar!"

"Abimin üzerine bu kadar yüklenme! Bir kadın tarafından ilk defa geri çevrilmenin derin üzüntüsünü yaşıyor. Hâlbuki kadının tuvaletini bile, avukatlarımızla yapacağımız görüşmeyi ekerek, bizzat kendisi seçmişti! Aslında, hâlâ şoktan çıkamadığını sanıyorum." Demir sessizce güldü, ardından da keyifle yemeğine devam etti.

"Allah aşkına! Her şeyi karınla paylaşmak zorunda mısın?" Çelik yemeği bırakıp, kahvesinin gelmesini beklemeye karar verdi. Aslında odasına çıkıp duş almak, ardından da giyinmek zorundaydı. Fakat içinden gelmiyordu. Davete katılmak mecburiyeti olmasaydı, kesinlikle gitmeyi aklından bile geçirmezdi.

Süheyla'nın tek kaşı havaya kalktı. "Çiğdem'le tekrar görüşmeye mi başladınız?" Sanki Çelik'ten cevap alamayacağını anlamış gibi, Demir'e sorarcasına baktı.

Demir ellerini havaya kaldırdı. "Çok gizli işlerin peşinde ancak henüz neler çevirdiğini anlayamadım!"

Çelik, Demir'e sert bir bakış attı. "Hadsiz!" Ardından Süheyla'ya döndüğünde genç adamın yüzü daha da asıldı. "Çiğdem olduğunu da nereden çıkardın?" Gözleri yemek salonunun kapısına dikildi. "Mine Hanım nerede kaldı? Davete geç kalacağım."

"Çünkü konu ne zaman Çiğdem olsa, Çelik'i kaybediyoruz ve yerine senin gibi daha da çekilmez bir adam geliyor!" Süheyla sırıttı.

Çelik, ondan kurtulamayacağını biliyordu. Henüz alay etmeye bile başlamamıştı. Bu yüzden "Çiğdem'le görüşüyoruz. Ve söyleyeceklerim sadece bu kadar!" diye kestirip attı. "Neden attığım adımları size hesap vermek zorundayım, bunu anlayabilmiş değilim."

"Çünkü biz sıramızı savdık! Çiğdem'le görüşmene sevindim. Onu bir gün çaya davet ettiğimi iletir misin? Umut da Çiğdem'i dilinden düşürmüyor, çok özledi."

Çelik'in kuşkulu bakışları anında Süheyla'yı buldu. Kadın ciddi görünüyordu. Onun kafasından geçenleri ancak Allah bilirdi ve Çiğdem'i neden çağırdığı konusunda da ciddi şüpheleri vardı. Çelik'in görüştüğü hanım arkadaşlarını eve çağırmamak gibi bir kuralı olduğunu da iyi biliyordu. Ama ortada Umut faktörü vardı ve Çiğdem'i özlediğini kendisi de biliyordu. "İletirim."

Çelik'in ceketinin cebinde titreyen telefonu dikkatini dağıttı. Çoğunlukla yemek masasında telefonunu kapalı tutar ya da sesini kısar ve aramalarına daha sonra cevap verirdi. Ama beklediği bir telefon olduğu için hiç vakit kaybetmeden telefonu çıkardı. Ekranında Çiğdem'den bir fotoğrafın geldiğine dair bildirimi gördüğünde, yüzündeki ifadenin değiştiğinin farkında değildi.

Fotoğrafı açtı. Dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşirken, ekranda genç kadının yeni pijama takımlarıyla çekilmiş fotoğrafını biraz daha büyüttü. Bakışlarının yoğunluğundan habersiz, her ayrıntıyı tek tek inceledi. Yakışacağından emindi fakat böylesine bir etki edeceğinden habersizdi. Aslında ona bir tuvalet almak için çıkmıştı. Ancak vitrinde şort takımı

gördüğünde hiç düşünmeden mağazaya girmişti. Mağazadan çıktıktan sonra kendisine o kadar şaşırmıştı ki neden sonra, bir kadına hediye almak için işini gücünü bırakıp seferber olduğunu anladı. Kendisine kızmıştı. Özellikle de davetini geri çevirdikten sonra!

Ancak o anda, çıktığına ve o takımı gördüğüne memnun olmuştu. Çiğdem, hayatına yenilikler ve ilkler katıp duruyordu. Hislerine bile! Kendisi de bir andan sonra attığı tüm bu adımlara pişman olacağını biliyordu. Fakat geri adım atma isteğini kendi içinde bulamıyordu.

Onunla birlikte olmaması gerektiğine dair kendisine katı bir uyarı vermişti. Buna da harfiyen uymaya çalışmıştı. Güvende olacağına gerçekten inanabilseydi, çekip gidecekti. Fakat inatçı kadın, onu yukarı çıkmaya zorlamıştı. Çelik, dürtülerine engel olamadan, onu öptükten sonra ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendinde geri çekilecek gücü bulamamıştı. Düşünce onu ne kadar huzursuz etse de, kadının derin duygular yaşadığı biriyle ilk birlikteliğini yaşaması gerektiğini düşünüyordu. Belki şiddetli bir aşk yaşayacaklardı. Belki de geleceğe dair ciddi adımlar atacaklardı. Muhtemelen genç kadının da aklında bu vardı ve kimseyle öpüşmemişti bile!

Çelik, bunu yerle bir etmişti. Bu, fazla bencilceydi. Ama yapmaktan geri duramamıştı. Çiğdem için yapabileceği tek şey, tüm ilgisini ve şefkatini vermekti. Ve kadın ayrılmadan, ondan ayrılmamaktı. Daha önce kadını sadece yatağında istemişti. Şimdi ise tehlikeli biçimde hayatına sokmaya hazırlanıyordu. Ama Çiğdem, hoşça kal diyene kadar!

Fotoğrafın altındaki soruyu gördüğünde hafifçe güldü.

"Beden ölçülerimi gece mezura ile ölçtün, değil mi? Yakışmış mı?"

Çelik tuşları ekrana getirdi. Ve hızla bir cevap yazdı.

"Gece ölçtüğüm doğru, hanımefendi! Ancak mezura yerine ellerimi kullandım. Tahmin ettiğimden daha çok yakışmış."

Cevap verip vermeyeceğinden emin değildi. Çünkü telefon kullanmaktan hoşlanmıyordu ve şahsına münhasır bir kadındı. Fotoğrafına tekrar bakarken, kahvesinin geldiğinin farkında değildi. Ayrıca Süheyla ve Demir'in dikkatle kendisini izlediğinin de farkında değildi. Cevap geldiğindeyse fotoğrafı kapatıp mesajı açtı.

"Sizin gibi bir adama böyle müstehcen sözler hiç yakışıyor mu?"

Çelik, cevap vermeden önce başını kaldırdığında iki çift meraklı gözün kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Duruşundan hiç ödün vermeden, sadece hafif gülümsemesini yüzünden silerek, mesaja cevap verdi.

"Şimdi 'yalnız' katılmak zorunda olduğum bir davet var. Ancak bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Aman Allah'ım! Başıma bir taş geldi aniden. İyi eğlenceler, Delikanlım!"

Sözlerinin ardından, Yıldız Tilbe'nin Delikanlım şarkısının videosunu göndermişti. Çelik, yatak odası takımını kabul etmesi için yazdığı notu hatırlayarak hafifçe güldü. Kadın, tek bir kelimeyle notuna gönderme yapıyordu. Telefonu cebine attı. Kahvesini hızlı üç yudumda bitirdi ve ayağa kalktı.

"Müsaadenizle, size iyi akşamlar."

O salondan çıkmadan, arkasındaki ikili konuşmaya başladı.

"Abin biraz önce resmen Çiğdem'le mesajlaştı! Bence bu gece de eve gelmeyecek."

"Görüntülü arama olmadığına eminim. Neden sırıttığına dair bir fikrin var mı?"

Çelik kısa ve net telefon görüşmelerini severdi. Maillerin ve raporların dışında, yazı yazmak için de uğraşmazdı. Elbette

bu, dikkatlerini çekmiş olabilirdi. Fakat biraz daha alay etmeye devam ederlerse ikisini de çıplak elle boğacaktı!

Az sayıda kişiye davetiye gönderilen, gerçekten özel ve daha önce katılmaktan keyif aldığı geceden o kadar erken ayrılmıştı ki birlikte iş yaptığı adamların çoğunu resmen ortada bırakmıştı. Ancak boğuluyormuş gibi hissetmişti ve nefes alması gerekiyordu. Aynı anda oldukça da sabırsızdı. İçten içe neden olduğunu biliyordu ama bunu kabullenirse gururuna hasar verirdi.

Aracının arka koltuğunda, elinde telefonun mesaj bölümü açılmış bir hâlde öylece oturuyor, üzerindeki davet giysisinin çıkardığı papyonunu da diğer elinde evirip çeviriyordu. Kendisine öfkelenerek, kaşlarını sertçe çattı. Zihninde beliren ve sinirlerini bozan kelimelerle daha fazla savaşmayacaktı. Tıpkı liseli bir genç gibi davranıyordu. Ve ne yapmış olduğunu ancak eyleme geçtikten sonra fark ediyordu. Onunla alay etmelerine şaşmamalıydı!

Görüştüğü her kadını sevdiğini söylemek yalan ve çok küstahça olurdu. Senem'i sevmişti. Gerçekten, derin bir bağla sevmişti. Diğer tüm kadınlara da değer vermişti. Sadece iki gün görüştüklerine bile. Ama bu heyecan, bu sabırsızlık, bu neredeyse şuur dışı davranışlar... Ona aykırıydı. Tamamen yoğun ve tanımadığı duygular tarafından ufak fiskeler hâlinde darbe alıyordu. Aşk diye adlandırmak da çok küstahça ve komik olurdu. Hiç âşık olmamıştı ama aşk kendini belli etmez miydi? Görür görmez olmaz mıydı? Âşık olduğun kişinin, gerçekten o olduğunu bilmez miydin? Kendi hislerinin aşk olmadığından emindi. Ancak ne olduğunu da çözmekte gerçekten zorlanıyordu.

Belki de Çiğdem'in radikalliğinden kaynaklanıyordu. Bilinçli olarak, hep aynı tarzda insanlarla birliktelik yaşamıştı.

Sadece fizik olarak değil! Davranış ve tarz yönünden de! Ve Senem'in dışında –ki ona bile kimi anlarda yapamamıştı– belirli bir çerçeve içinde davranışlarda bulunmuştu. Yazılmayan bazı kurallar vardı. Bir kitapta açıp okuyamazdınız ancak öyle yapılması gerekirdi. Çelik de hep bekleneni yapmıştı. Hoşuna gitmeyen anlarda da kestirip atmıştı. Fakat Çiğdem... Onunla sınır çizgisini göremiyordu. O kadar rahat davranıyordu ki kendini sıkmak ya da geriye çekilmek zorunda kalmıyordu. O yazılmayan kurallar, kadının umurunda değildi. Ve Çelik, ona çekiliyordu.

Ekrana tekrar baktı. İçini çekip kararını değiştirmeden de hızla mesajı yazıp gönderdi.

"Uyuyor musun?"

Cevabın gelmesini beklerken, telefonu hafifçe dizine vuruyordu. Daha sonra başını kaldırıp aracın camından geceye, bulunduğu muhite baktı. Başka, ürkütücü bir dünya gibiydi ve onu burada gören bir magazinci olsaydı, muhtemelen yılın bomba haberini yapmış olurdu. Hafifçe gülümsedi. Çiğdem'e bu derece güvendiğinin bile farkında değildi. Onun kendisinin üzerinden bir çıkar gözetmediğinden o kadar emindi ki bu mahalleye kolaylıkla girip çıkabiliyordu.

Cevap geldiğinde kalbinin hafif kıpırdanmasıyla afalladı. Hücreleri yenileniyormuş gibi, bedeni ani bir uyanışa geçiyordu. Sadece bir mesajla! Bu işin sonunun nereye varacağını gerçekten merak ederek mesajı açtı.

"Lavaboyu kullanmak için kalkmıştım! Yani hem uyuyor hem uyumuyor sayılırım."

Kadın, her durumda onunla alay edecek bir şeyler buluyordu. Çelik, başını arkaya atarak güldüğünde, şoförün gözleri geri görüş aynasına takıldı. Kahkahası duruldu ancak gülümsemesi solmadı.

"Kahven var mı?"

"Evet. Delikanlının biri sabah akşam Türk kahvesi içmeyi seviyor diye bugün almıştım. Hem de bedava!"

Çelik tekrar güldü. *"Şanslı adammış! Belki kahveyi yapmaya başlarsan seni ziyarete gelebilir."*

"Deminden beri binanın karşısında durmuş, benimle mesajlaşmaya uğraşmasaydın, kahveyi daha sıcak içebilirdin!"

Çelik hızla kafasını kaldırıp genç kadının penceresine baktı. Çiğdem, ona asker selamı gönderdi ve perdeyi kapadı. Aslında daha önce pencereye bakmış, karanlık olduğu için de mesaj çekmeye karar vermişti. Telefonu cebine attı.

"Sabah beni buradan alacaksınız. Mine'ye lacivert takımı ve ceket boyu paltomu da hazırlayıp size vermesini iletirsiniz. Bagajdaki seyahat çantasını da çıkartın, lütfen."

Çelik araçtan inip çantayı bekledi. Şoförüne iyi geceler diledikten sonra binaya girip merdivenleri çıktı. Kapıyı tıkladı. İçeriden önce bir gürültü, ardından Çiğdem'in inleyişi duyuldu. Sonra kapı açıldı. Genç kadının yüzü acıyla büzüşmüş, olduğu yerde zıplıyordu.

"Kahretsin! Sanırım küçük parmağımı kırdım."

"Ne?" Çelik endişeyle içeri girdi. Çantasını zemine bırakırken, kapıyı da kapadı ve dizlerinin üzerine çöküp genç kadının havada olan ayağını kavradı. Ayak küçük ayak parmağı şişmiş ve kızarmıştı. "Neden bu kadar dikkatsiz davranıyorsun ki?" Kırmış olduğunu sanmıyordu ama incindiği kesindi.

Genç kadın ayağını çekti. "Mübalağa etmiş olabilirim. Hep çarpıyorum, birazdan geçer!"

Çelik gözlerini devirerek ayağa kalktı. Genç kadının belini kavradı ve onu mutfağa doğru yönlendirdi. "Buz koyalım, iyi gelecektir."

"Buzum yok."

"Merhem?"

"I-ıh!"

Çelik, kadını küçük mutfak masasına oturturken, masaya da ters bakışlar attı. Çok küçük ve oldukça eskiydi. "Allah aşkına! Sende hiçbir şey bulunmaz mı?"

"Biliyorsun, taşınacaktı..."

Çelik elini kaldırdı. "Rica edeceğim, şu taşınma bahsini kapayalım. Gerçekten sinirleniyorum." Genç kadını sandalyeye oturttu. "Böyle giderse seni gasp edeceğim. Hayatımda ilk defa zorbalık yaparak doğru düzgün bir eve kapatacağım." Paltosunun cebinden telefonunu çıkardı.

"Ahmet Bey, sizi geri çevireceğim için çok üzgünüm. Ancak araç soğutucusundaki buzlara ihtiyacım var. Teşekkür ederim." Telefonu kapayıp masanın üzerine koydu.

Çiğdem, ona şaşkınca bakıyordu. "Cidden, bu saatte adamı geri mi çağırdın?"

"Elbette. Başka nereden buz bulabileceğimi bilmiyorum."

Genç kadın başını iki yana sallarken, "O kadar da önemli değildi," diye çıkıştı.

Çelik, kendini mühimsememesine o kadar sinirlenmişti ki sesini yükselterek, "Ne demek önemli değil!" dedi.

Ahmet Bey gelip buzu getirene ve Çelik, Çiğdem'in ayağının üzerine koyana kadar tek kelime konuşmamışlardı.

Genç kadın, sonunda dayanamamış olacak, "Kahven soğudu!" diye mırıldandı.

"Yapmış mıydın?" Çelik, onun karşısındaki sandalyede oturuyor, ayağını kucağına almış, buzu parmağının üzerinde tutuyordu.

"Sana yaptığımı söylemiştim. İçeride." Omuz silkti.

Çelik, kadının ayağını sandalyeye bıraktı. Salona gidip kahveleri alırken, ertesi güne bir koltuk takımı alıp göndermeyi aklına yazdı ve kahvelerle geriye döndü. Tekrar ayağını kucağına aldıktan sonra buz gibi kahvesini iki yudumda bitirdi. Çiğdem, ona şaşkın bir gülümsemeyle baktı ancak kendisininkini içmedi. Çünkü esnemekten fırsat bulamadı.

Genç adam, "Hadi seni yatırayım," dedi.

Onu kucağında taşımaya niyetlenmişken, Çiğdem ayağa kalkıp eliyle onu durdurdu. "Sakın! Kendim giderim." Her şeyin üstesinden kendi başına gelmeye öyle alışkındı ki yardımı kesinlikle kabul etmiyordu. Bu, onda sevdiği bir özellikti. Bunun için ısrar etmedi.

Artık sekmiyordu fakat parmağının üzerine basmamaya özen göstererek yatak odasının yolunu tuttu. Çelik arkasından giderek, yattığına emin olmak istiyordu. Daha sonra duş alacaktı. Genç kadın uzandığında üzerine giydiği şort takımı fark etti. Üst kısmının askısına hafifçe dokunarak, "Çok yakışmış," dedi. Gözleri, bedeninde usulca süzülürken, aniden yatak örtüsünü kadının üzerine örttü. "Gerçekten yakışmış." Sesi istemsizce boğuk çıkmıştı.

Çiğdem güldü. "Teşekkür ederim." Çelik'in ayaklandığını gördüğünde," Nereye?" diye sordu.

Alçak tınısı, sesindeki şaşkınlık, genç kadının kısa sorusuna başka anlamlar katıyordu. "Duş almam gerekiyor,"

"Hımm." Genç kadın aniden kaşlarını çattı. Dikkatle adamın yüzüne bakarak yatakta doğruldu. "Boynunun kenarında kızarıklık mı var?"

Adam elini boynuna attı. "Farkında değilim," diye mırıldanırken sanki eliyle hissedebilecekmiş gibi boynunu sıvazlıyordu.

"Dur bakayım." Eliyle Çelik'e yanına gelmesini işaret etti. Adam eğildiğinde de elleriyle yüzünü kavrayıp dudaklarına atıldı. O kadar beklenmedikti ki Çelik'in kalbinde bir patlama yaşandı. Kalbi şaşırtıcı derecede hızlı atmaya başlamış, bedenini baştan aşağıya dolanan bir titremeyle sarsılmıştı.

Kendini geriye çekmeyi bile düşünemedi. O gece sadece yanında uyumak için bulunuyordu. Çünkü bir gece önce kadını fazlasıyla yormuştu. Fakat o anda, bu düşüncelerinin hepsi bir yerlere kaybolmuştu. Bir eli saçlarının arasına dalarken, kadınla birlikte yatağa uzandı. Onu öpmenin tadı da farklıydı. Sanki dudaklarında hiç keşfedilmemiş bir aroma vardı. Ve sanki kokusu da bu dünya üzerinde tekti. Onu öpmeye doyamıyordu ama dudaklarını çekip burnunu boynuna sürttü.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. Dudaklarını boynuna değdirip tekrar derin bir nefes çekti. "Çok güzel."

Tekrar dudaklarına ulaştı ve arkasından gelen tüm zaman, onlar için kaybolmuş anlardı. Saatler ya da dakikalar sürmüş olabilirdi. Emin değildi. Aslında önemli de değildi. Ama ikisi birlikte duş aldığında şafak henüz sökmüştü.

Çiğdem, portakal kasalarını merdivenlerden yukarı taşırken yanakları hâlâ kırmızıydı. Çelik, onu işe bıraktığında doğal olarak şoförü Ahmet de onların ilişkilerini öğrenmiş, şiddetli kavgalarına ve Çelik'in araçtan inmeden önce onu öpüşüne tanık olmuştu. Bu adam gerçekten, onun, evlerine gittiği ilk anlarda tanıdığı adam mıydı?

Kavga etmişlerdi, çünkü Çelik Bey, onun izin kullanması gerektiğini, hatta işten çıkması gerektiğini düşünüyordu. Çiğdem ise, onu hayatının bu bölümüne dâhil etmek istemiyordu. Çünkü haklıydı. Ve neredeyse elindeki kasayı fırlatıp ağlamaya başlayacaktı. Dudaklarını ısırıyor, burun deliklerini açıp kapıyordu ki ağlamasın! Ulu orta ağlamaktan nefret ederdi!

Ne yapmıştı böyle? Nasıl olup da bu adamı hayatına dâhil etmişti? Şefkati, ilgisi, geçirdikleri geceler, yeni yeni tanımaya başladığı adam kalbindeki yerini öyle sağlamlaştırıyordu ki canını yakmaya başlamıştı. Daha şimdiden! Ayrıldıklarında ne olacaktı? Nasıl böyle aptal olabilmişti? Kendi yaşamını bilmiyormuş gibi... Hem adam da zaten ona âşık olacak değildi ki! Her şekilde onunla bir dönüm noktasına geleceklerdi. Ve Çiğdem, şimdiden o anların yasını tutmaya başlamıştı.

Onu seviyordu. Gece utanmazca davranmış, adam duş alacakken aklını çelmişti. Ama ne kadar zamanının olduğunu bilmiyordu. Ve yanında olduğu her andan bir hatıra istiyordu. Bu, onun hakkıydı. Kasayı yerine bıraktı. Sinirle, firar eden birkaç damlayı sildi. Kalbini büzüşmüş gibi hissediyordu. Birkaç damla daha sildi. Hayat, bunu ona borçluydu. Biraz güzel anılar toplamayı, iyi şeyler yaşamayı, iyi şeyler hissetmeyi, kalbini hissetmeyi... Tüm bunları ona borçluydu. Ve Çiğdem de hakkını hayatta bırakmayacaktı.

Çelik için sıkıntı olmazdı. Adamın duygularla işi yoktu ve arkasını dönüp gittiğinde, Çiğdem'i kısa sürede unuturdu. Bu da canını ayrı yakıyordu ya, neyse! O kadar da ileri gitmeyecekti. Kendi hissesi neyse, o onun peşindeydi.

Evine döndükten sonra rahat bir soluk aldı. Bütün çalışanlar, iki gündür onu işe bırakanın kim olduğunu sorup duruyorlardı. Eğer gerçeği söyleseydi de mutlaka inanmaz, alay ederlerdi. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittiğinde kapı çaldı. Çelik olduğunu düşünüyordu, yine de tedbirli olmak için merdanesini yanında götürmüştü.

Kapıda çam ağacını gördü, adam da yine onun elindeki merdaneye baktı. Ama bir şey söylemedi. Her zamanki gibi! Çelik, yine bir şeyler göndermişti. Bir köşe koltuk takımı, mutfak masası ve sandalye takımı! Tabii ki notları da vardı. Çiğdem, gelenlerden daha çok notlara seviniyordu. Çünkü yaşadığı şeyin gerçek olduğuna, gitmek zorunda kaldığında yanında götüreceği o notlarla inanacaktı.

Adamların getirdiklerini yerleştirmelerine izin verdi. O notları da çantasına, diğerlerinin yanına koydu. Tüm her şey bittikten sonra Çelik'in geleceğini düşünerek beklemeye başladı. Fakat adam, gelmek yerine telefon açtı. Ekranda büyük harflerle EGO yazıyordu.

"Evet, Bay Ego?"

"Ego mu? Hâlâ mı?"

"Her an bir yerlerden çıkıp üzerime saldıracakmış gibi hissediyorum."

"En azından bu gece rahatsın! Egom ve ben, Ankara yolcusuyuz."

Çiğdem kısa süre duraksadı. Küçükken mahallede erkeklerle futbol oynardı. Adamın birinin ektiği bahçeye topları kaçınca, adam sinirlenip plastik toplarını bıçakla delmişti. Top, öyle çabuk sönmüş, yassılaşmıştı ki şaşırmıştı. Şu anda kalbi tıpkı o top gibiydi. Aniden sönmüş ve yassılaşmış...

"Tamam... Size iyi yolculuklar,"

"Sesinizi duyan, egomun gittiğine üzüldüğünüzü sanabilir, hanımefendi!"

Çiğdem içini çekti. Söylese ne olurdu ki? "Belki birazcık." Adamın gülümsediğini duyar gibi oldu.

"Yersiz bir ısrarla o evde kalmaya devam ettiğin için, bu gece seni biri dışarıda gözetiyor olacak! Bunu haber vermek istedim."

"İnsanların başına yok yere iş açıyorsun! Ne gereği vardı ki?" Çiğdem, komşusunun artık kendisini rahatsız etmeyeceğinden emindi. Ama kendi tedbirini de alıyordu tabii.

"Onlara verdikleri hizmet için ücret ödüyorum." Genç adam duraksadı. Sanki daha başka bir şeyler de söyleyecekti ama sadece, "Hafta sonu görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz."

Çiğdem, canı sıkılmış bir hâlde telefonu kapayıp yeni koltuğunun üzerine oturdu. Çok rahattı. Ve adama neden teşekkür etmediğini merak ediyordu. Ya da gideceği için üzüntüden aklına gelmemişti. Her neyse... Çelik Bey'i taciz etmek de ke-

yifli olacaktı. Koltuğun üzerinde kendi resmini çekip Çelik'e yolladı.

"Çok rahat! Teşekkürler..."

Mesajı beklerken kendine Türk kahvesi yapmak için mutfağa gitti. Sırf Çelik için paraya kıyıp marketten aldığı fincana kahve doldurup geri döndü. Daha oturmadan gözü telefonun üzerindeydi. Yeni sehpasının üzerine fincanı koyup hemen ekrana baktı. Mesaj geldiğini görünce dudağını ısırarak hızla açtı.

"Sayenizde, hanımefendi, ecel terleri dökmenin ne demek olduğunu kavrayabildim. Bir iş adamı ile birlikte seyahat ediyorum. Hemen yanımda oturuyor ve gönderdiğiniz her resim ekranda beliriyor!"

Arkasından bir mesaj daha geldi.

"Rica ederim. Koltukları beğenmene sevindim."

Çiğdem kahkaha atmaya başladı. Demek öyle? Askılarından birini düşürdü ve dudaklarını büzerek şuh bakışlarla ekrana baktı. Resmini çekip Çelik'e gönderdi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra anında gelen cevabı okudu.

"Densiz!"

Çiğdem, kahve fincanını bacaklarının üzerine yerleştirdi. Fotoğrafını çekip altına, *"Kahve?"* diye yazdı.

"Benim seçtiğim sehpa başkaydı. Ama bu... Gerçekten sıra dışı! Geldiğimde mutlaka denemek istiyorum."

Çiğdem, onunla mesajlaşmaya ve gülmeye devam etti. O kadar uzun süre mesajlaşmışlardı ki sonunda elinde telefon, uyuyakalmıştı. Bu yüzden gece Çelik'ten gelen aramayı kaçırdı.

Küçükken, labirent bulmacayı çok severdi. Gerçi hâlâ seviyordu ya! Eline geçse hemen havucu tavşana, köpeği kulübesine, küçük çocuğu şekerine kavuştururdu. İlerleyeceğin yolu sen seçmezdin. Zaten belirli bir yol olurdu ve sen, seçilmiş yolu bulmaya çalışırdın. Bazen çok zorlu ve karmaşık olurdu ve ne kadar yol denesen de ucu hep kapalı olurdu.

Kendini, o labirentte gibi hissediyordu. Hayat, onun için bir yol belirlemişti belirlemesine ama o, farklı bir yola başvurmuştu. İçinden, yolun bir yerde tıkanacağını biliyordu. Ama inatla devam ediyordu.

Hadi kendisi neden devam ettiğini biliyordu. Alacağı vardı ve geri dönüp yeniden kendi yolunu bulmaya razı gelmişti. Çelik'in derdi neydi? Görüşmeye başlayalı neredeyse üç hafta olmuştu ve adam hâlâ onunla birlikteydi.

Birlikte dışarı çıkamadıkları için huysuzlanıyor, evde ve işte kalmakta ısrarcı olduğu için öfkeleniyor, geceleri ise Çiğdem'in aklını başından alıyor, ona konuşabilmek için bile bir gram bir şey bırakmıyordu. Çiğdem, ona her geçen gün daha çok âşık oluyordu. Bu nasıl oluyorsa? Daha fazla nasıl âşık olabilirdi ki? Daha ilerisi herhâlde bağımlılık gibi bir şey olurdu.

Ama adam neden hâlâ onunlaydı? Akşamları Çiğdem'e geliyor, yemek yapıyor ya da dışarıdan getirtiyor, kahve içiyorlar, birlikte duş yapıyorlar, sevişiyorlar, tekrar duş yapıyorlardı. Çelik'in, Çiğdem'in dolabındaki eşyaları birden üçe, üçten altıya çıkmıştı.

Onunla olmaktan o kadar mutluydu ki ne zaman benden ayrılacak sorusu daha büyük bir sorun ve gerginlik hâlini almaya başlamıştı. Ya da ne zaman gitmek zorunda kalacağım? Çünkü bir gün kalacaktı! Her gün evde duramazlardı ya!

"Neden öyle bakıyorsun?"

Çiğdem, adamın sorusuna cevap vermedi. Akşamüzeri birlikte köşke gitmişler, Süheyla ve Demir'le görüşmüşler, Umut'la vakit geçirmişlerdi. Çiğdem, kızların sorularıyla bombardımanına tutulmuş ve her nasıl olduysa sağ kalmıştı. Ve geri dönmüşlerdi. Bu, oldukça sıradan bir hâl almıştı. Sanki sonu yokmuş gibi... Sanki normal iki sevgili gibi... Sanki kendisinin basit bir hayatı varmış gibi...

İnsanlar hayatlarından her zaman şikâyet ederlerdi. En basit sorunlar o kadar büyütülürdü ki eşler ayrılır, kardeşler küser, ana babaya sırt çevrilirdi. Ama hayat, aslında öyle basit sorunların içinde mutlu olabilmekti. Alttan almak, sevmek, saygı duymaktı. Çok basitti işte! Çocuk bakarken çok fazla farklı ailenin hayatına dâhil olmuştu ve aslında çözümlenemeyecek bir sorunları yokken insanların dağılışına şahit olmuştu. Keşke ellerindekinin kıymetini bilebilselerdi. Keşke sırt çevirmek kimse için bu kadar kolay olmasaydı. Keşke karşısındakini bastırmak yerine, dinleyebilmenin nasıl bir erdem olduğunu bilebilselerdi.

Keşke kendisinin arkasında bıraktığı böyle çirkin bir geçmişi olmasaydı. Adam, sorusuna cevap beklerken, başparmağı yanağını hafifçe okşadı. Çiğdem, ona bakmaya devam ediyordu. Şimdi anlatsa ne olurdu acaba? Her şeyi, en ince ayrıntısına kadar dökse... Onu tanıdıkça, çekip gidebileceğinden gerçekten emin olamıyordu. Ama kendisine karşı ne hissettiği konusunda hiçbir bok bilmiyordu! İşte bu, büyük bir sorundu. Süheyla ve Demir bile, onun Çiğdem'e karşı davranışlarındaki başkalığa dem vurup durmuşlardı.

Çiğdem ağzını açtı ve adamın gözleri, sorusuyla birlikte iri-ce açılırken, başının hemen altındaki bedeni kasıldı. Çelik'in kucağında yatıyordu. Ve sadece susuyorlardı. En azından o ana kadar!

"Benden ne zaman ayrılacaksın?" Belki cevap verirdi de, Çiğdem de en azından onu kasvete boğan bu sorudan kurtulurdu.

Adam duruşunu dikleştirdi. Bal rengi gözleri anında donuk bir hâl aldı. Elini yanağından çekerken, yüzünde sert bir ifade belirdi. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

Çiğdem doğruldu. Dizlerini kendisine çekip kollarını etrafına doladı. "Öyle bir şey dedim mi?" diye çıkıştı. "Ne zaman ayrılacağını bilmek istiyorum."

"Bu ne saçma bir soru böyle? Birbirimizden hoşnutsak ve sıkılmadıysak neden ayrılıktan konuşalım ki?" Adam aniden ayağa kalktı. Çiğdem de peşinden ayaklandı. "Bence biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var."

Onun gitmek için kalktığını fark edemeyen Çiğdem, dış kapıya doğru peşinden ilerledi. "Sen kimseyle uzun süreli ilişkiler yaşamazsın! Bugün yaptığımız gibi mahremiyetine sokmazsın! Sadece yakın bir tarih var mı, bilmek istiyorum!"

Çelik, paltosunu giyerken o kadar öfkeli görünüyordu ki genç kız kendi derdine düşmeseydi fark edebilirdi. "Ben kimsenin evinde de kalmam! Yatağını paylaştığım hiçbir kadının yanında da uyumam! Değil yüzlerce mesaj çekmek, bir tane çekmek için bile uğraşmam! İşimi kimsenin arkasına da koymam... Hele böyle bir yerde bir dakikadan fazla kimse için kalmam!" Ses tonu tehlikeli derecede sakindi. Kapının önünde durmuş, öylece Çiğdem'e bakıyordu. Boynundaki damarlar kabarmış, yüzü taş gibi sertti.

Çiğdem allak bullak olmuştu. Kendi kendine kaldığında böyle buhranlara kapıldığı oluyordu. Çünkü o kadar çok düşünüyordu ki içindeki organlar birbirine geçmiş gibi hissediyordu. Ama onunla birlikteyken tüm bunların üzerine sünger çekebiliyordu. Kaldıracağını sanmıştı. O kadar güçlü değil miydi?

Daha şimdiden dağılıyor muydu? Kendisi hakkında kendini bir güzel kandırıyordu da haberi mi yoktu? Aniden durduğu yerde sallanmaya başladı.

"Unut gitsin," diye fısıldadı.

Net olarak bilmese de tarihin yakın olduğunu biliyordu. Çünkü adamla hiçbir şey paylaşmıyordu. Çelik, onu birkaç kez daha gittiği yerlerde eşlik etmesi için davet etmişti. Kabul etmemişti. Nasıl etsindi ki? Dışarıya çıkmak istemişti. Kabul edememişti. Sadece Çiğdem'in evinin içinde, dört duvar arasında kalmışlardı. Aniden anladı. Onu böylesine sıkıştıran, kendi yapamadıklarıydı. Önündeki engeller, bitmek bilmeyen bir geçmiş belası... Sormuyordu ama soracağı gün yaklaşmıştı. Ve Çiğdem, bundan kaçmak istiyordu. Veremeyeceği cevaplardan! Bu yüzden adamı kaçırmaya çalışıyordu. Her şey böyle tatlı, iyi, güzel hâliyle kalsın diye... Fakat kendisi çoktan çomak sokmuştu bile!

Adamı orada, evinin girişinde bırakıp geriye döndü. Koltuğa oturup yastıklarından birini de kucağına çekip boşluğa bakmaya başladı. Çelik gitse, gerçekten iyi olurdu. Kapının açıldığını duydu. Ardından da usulca kapandığını... İyi! En iyisini yapmıştı. Zaten akıllı adamdı ve ne yapması gerektiğini bilmesi, en azından Çiğdem'in açısından iyiydi.

Çelik açık bulduğu markete girdi. Onu Çiğdem'e, Ahmet bıraktığı için yürüyerek gelmek zorunda kalmıştı. Buralardan taksi bile doğru düzgün geçmiyordu. Arabasını bir daha o mahalleye sokmazdı. Çünkü o kadar çok çizilmişti ki sürekli tamire göndermekten usanmıştı. Ayrıca lastiğini de patlatmışlardı!

Marketin içki bölümüne gidip birkaç şişe bira aldı. Bira kesinlikle normalde tercih edeceği bir içki değildi. Ama Çiğdem, onun moralini düzeltmek için bir gece odasına biralarla geldikten sonra sevmeye başlamıştı. Kendine, bunu neden yaptığını

soruyordu. Cevap gözünün önündeydi, biliyordu. Fakat henüz bakmak için cesareti yoktu. Ya da kabullenmek için!

Kabullenirse... İlerisi için Çiğdem'i de kurban etmekten korkuyordu. Ayrılıktan bahsettiğinde eğer kalbinin sesini duyuyor olsaydı, Çiğdem'in o ayarsız diline düşerdi. Açık sözlü bir kadındı. Ne düşünüyorsa söylemekten çekinmiyordu.

Marketin ortasında durup etraftaki insanların ne düşüneceğini umursamadan başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Kendisi, kalbinin sesini kulaklarında bir uğultu eşliğinde duymuştu. Ve bunu ancak korku olarak adlandırabilirdi. Çiğdem'in kendisinden ayrılacağını, Çelik'ten sıkıldığını sanmıştı. Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve yoluna devam etti.

Ondan uzaklaşamıyordu. Arkasını döndüğü anda sanki ayaklarının önüne barikatlar kuruluyordu. Bir adım dahi gidemiyordu. Bu nasıl bir güçtü ki onu yönlendirebiliyordu. Kasiyer biraları geçirdi ve tutarı söyledi. Çelik, cebinden biraz nakit uzatıp para üstünü almayı akıl edemeden arkasını dönüp marketten çıktı.

Arkasından genç bir kadının geldiğinin, kadının arkadaşlarının heyecanlı ve civelek gülüşlerinin farkında olmadan marketin geniş merdivenlerinden indi. Kadın, ona bir kez seslendi. Çelik, düşünceleri tamamen başka bir kadınla sarmalandığı için duymadı.

"İyi akşamlar."

Genç adam arkasını döndü. Rüzgârla uçuşan sarı saçlarını bir eliyle bastırmaya çalışan kadın, ona genişçe gülümsedi. Bu gülümsemeyi, kadının yüzündeki ifadeyi ve bakışlarındaki anlamı daha önce onlarca kere görmüştü. "İyi akşamlar, hanımefendi. Tanışıyor muyuz?"

Kadın elini uzattı. Diğeriyle kırmızı pardösünün önünü tutuyordu. "Hayır, ama tanışabiliriz. Hatta sizi bu soğuk havadan

kurtarıp sıcak bir şeyler içmeye bile davet edebilirim?" Heveşli gözleri adamın yüzünde dolandı. Tanışmıyorlardı belki ama kadın aslında onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Genç adamın kaşları çatıldı. "Sokakta gördüğüm insanlarla tanışmak gibi hevesim yoktur. Hele bir şeyler içmeyi hiç sevmem!"

Kadının şaşkın ve öfkeli bakışlarına aldırmadan yoluna devam etti. Ve anında aklı, bir anda ne olduğunu anlamadan tuhaflaşan Çiğdem'e kaydı.

Ona söyledikleri doğruydu. Onunla, hiç yapmadığı, yapmayacağı işler yapıyordu. Bir de üstüne bunlardan oldukça keyif alıyordu. Gecenin bir yarısı, elinde bira şişeleri, ıssız bir sokağın ortasında yürümesini hangi neden açıklayabilirdi ki? Ayrılmak istediğini sandığında aniden paniklemesinin nedeni neydi? Ya da ona dokunduğu anda, şuurunu yitirmiş gibi ondan başka hiçbir şeyi görmemesinin... Gözlerindeki bakışı bir kez daha, bir kez daha ve sonra bir kez daha görebilmek için onu uzun uzun öpmesinin...

Çok farklı bakıyordu Çiğdem ona! Sanki içinde bir yerlere gözlerinden bir yol uzanıyor gibi, ta derinlerini görüyormuş gibi... Bebek mavisi gözlerini ne zaman kendisine dikse, Çelik tökezlemekten korkuyordu. Çok... Güzel bakıyordu. Daha önce kimsenin bakmadığı gibi!

Çiğdem'in kendisine bakışını seviyordu. Densizliği tuttuğunda, toplantının ortasında olduğunu bilmesine rağmen, ona şarkılar yollamasını seviyordu. Ya da kendi resimlerini çekip atmasını... Hiç beklemediği anlarda Çelik'i öpmesini, kahve içtikten sonra fal bakmasını... Çelik'i kapısında gördüğü anda gözlerinin içindeki coşkun ışıltıyı... Ellerinin merakla, heyecanla keşfeden dokunuşlarının bedeninde dolanmasını...

Çelik'e meydan okuyup durmasını, son sözü söylemek için hep hazır beklemesini seviyordu. Gözlerini seviyordu. Saçlarını da seviyordu. Yamuk yumuk tepeden toplamasını seviyordu. Kilo vermek için uğraşmasını ama o göbeğinden bir türlü kurtulamamasını da seviyordu. Onun yanında olmayı ve onunla uyumayı da seviyordu.

Çelik'in adımları durdu. Soğuk kış gecesinde, yolunu sokak lambalarından daha çok aydınlatan aya bakarken, kendi aptallığına kızıyordu. Kadın, en baştan onu kabul etmediğinde bu işin peşini bırakmalıydı. Arkasına bile bakmadan gitmeliydi. Çelik, kendi duygularını bastırabilen bir adamdı. İş hayatında da, özel hayatında da böyle olmuştu. İçinde coşkuyla yaşadığı her hissi ehlileştirebilmişti. Yön verebilmiş, dışarı taşmadan içinden de kaybolmasını sağlayabilmişti.

Ama aşk... Çok sinsiydi! Öyle sinsiydi ki bedeninize girdiğinde anlamak olanaksızdı. Hisler birbiriyle karışıyor, yükseliyor ve duyguları farklı frekanslarda zihne sunum yapıyordu. Çiğdem'den hiç hoşlanmamıştı, ondan nefret ettiğini bile kolaylıkla söyleyebilirdi. Yanında olmaya katlanamıyordu. Ama kadının her hareketini de gözlemlemekten kendini alamıyordu. Sırf eleştirebilmek için gözlemlediği davranışlarını, aşk daha sonra öyle güzel allayıp pullayarak önüne koyuyordu ki yanlış olan ya da kötü hiçbir şey bulamıyordu.

Çelik Mızrak, hayatından sayısız kadın geçen, sayısız insanla muhatap olan, sayısız başarılara imza atan ve duruşundan hiçbir şey kaybetmeyen adam, otuz sekiz yaşında, olgunluğunun en güzel zamanlarında, hadsizin birine körkütük âşık olmuştu. Aslında sağlam bir sopayı hak ediyordu! İnsan âşık olduğunun farkına nasıl varmazdı ki? Sokağın ortasında, elinde içmeyi bile sevmediği biralarla, saçı başı dağılmış bir hâlde, ok yaydan çıkmışken hedefin kendi kalbi olduğunu anlaması kadar saçma bir durum olabilir miydi? İnsan gerçekten kendi

kalbini tam on ikiden vurabilir miydi? Görünüşe göre Çelik, öyle bir kendini bilmezlikle sınanıyordu ki, uzun soluklu ilişkilerden bile kaçınırken, kalbini birine bağlamıştı! Sonunun olmayacağını bile bile...

Kendisini kandırmayı sevmezdi. Her ne hissediyorsa yaşamayı, hissetmekten hoşlanmadığı duyguları da kesip atmayı bilmişti. Ama aşk yenilir yutulur bir lokma değildi. Fazla lezzetli geliyordu ve insanın bir seferde, koca bir lokmayı yiyebileceğini sanıyordu. Hayır, öyle olmuyordu. Boğazında tıkanıp kalıyor ve midene inene, buna alışana kadar boğazında bir yumruyla dolaşıyordun.

Asıl mühim olan bu andan sonra ne yapacağıydı? Âşık olduğu kişi öyle normal bir kadın değildi. Deli bozuk, her neden korkuyorsa, kaçak yaşayan bir kadındı. Ve Çelik, onun istediğinde kaybolacağını bildiği için derin sulara dalmaya hiç niyetlenmemişti. Geçmişiyle ilgili onu sıkıştırmamaya olabildiğince imtina ediyordu. Bu geceye kadar!

Kadını kendine mahkûm edemezdi. Orası bir gerçekti. Değişmeyecek, sabit bir olgu! Bunu yapabilmesi için Çelik'in bile bencillik sınırları aşılmış olurdu. Zaten nasılsa bir gün kendisi sıkılıp giderdi. Değiştiremeyeceği, paranın, tüm gücünün yetmeyeceği bazı gerçekler vardı ve bunu kabullenmişti. Sonsuza kadar söylemi, Çelik için yazılmamıştı! Eğer durumunun farkında olsaydı, Senem'i de kendisiyle evlenmeye asla zorlamazdı!

Ama gitmek istediği güne kadar Çiğdem'i dolu dolu yaşayabilirdi. Tabii, hanımefendi izin verirse!

Düşüncelerinin gölgesinde geçtiği yolların farkında olmadan genç kadının kapısının önünde durdu. Allah aşkına! Eğer âşık değilse zaten orada ne işi vardı? Doğru düzgün banyo yapmaktan bile mahrum kalıyordu. Fakat onunla banyo yapacaksa

bir fıçının içinde bile banyo yapabilirdi. Bu adam, gerçekten kendisi miydi?

İçini çekip kapıyı tıkladı. Kısa süre bekledikten sonra Çiğdem kapıyı elinde merdaneyle açtı. Çelik'i gördüğündeyse gözleri irice açıldı. "Sen gitmemiş miydin?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Moralimin bozuk olduğunu düşündüğünde, münasebetsizin biri bana bira içmeyi teklif etmişti. İyi geldiğini kabul etmem gerek." Elindeki poşeti havaya kaldırdı. "Ne dersin? Bu geceye de iyi gelir mi?"

Farkında olmaksızın, adamın kalbini kendi ellerinde tutan kadın hafifçe gülümsedi. "Püf noktası bağdaş kurmak!"

Çelik, genç kadının peşinden salona ilerlerken, kenara bıraktığı merdaneyi görünce istemsizce dişlerini sıktı. "Biri, bir gün mutfak gereçlerinden birine kin besleyeceğimi söyleseydi... Sanırım onunla tüm ilişkimi keserdim. Beni bu kadar sığ olabilme ihtimaliyle suçladığı için!"

Gözlerini deviren genç kadına ters bir bakış atıp paltosunu çıkardı ve karşısına bağdaş kurup oturdu. "Çok ciddiyim! O, bana senin burada tehlikede olduğun gerçeğini hatırlatıp duruyor ve ben, elimden hiçbir şey gelmeden, bağdaş kurmuş oturuyorum!"

Genç kadın bira şişesine uzandı. Kapağını açıp önce Çelik'e uzattı. Ardından da kendisininkini açıp kocaman bir yudum aldı. "Sadece bir tedbir olduğunu gayet iyi biliyorsun!"

"Neden ısrar ediyorsun ki? Senin için hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun."

Çelik ceketini, ardından da yeleğini çıkardı. Sonra da kol düğmelerini çıkarıp kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Başını kaldırdığında kadının bakışıyla karşılaştı. Sevdiği bakıştı bu! Bazen Çelik'e böyle bakıyordu. Sanki sarıp sarmalıyordu ve Çelik, daha önce hiç böyle özel hissetmediğini hatırlıyordu.

"Gerçekten benim için hiçbir şey yapmadığını mı düşünüyorsun?" Kadının gözleri çevresindeki mobilyalarda gezindi. Kaşlarını sorarcasına kaldırarak tekrar adama baktı.

Adamın dudakları dümdüz oldu. "Onlar senin için değil elbette! Tamamen kendi konforum için!"

Çiğdem, başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Üzerinde eski bir tişört vardı. Altında da dizleri iz yapmış, kocaman, sürekli belinden düşen bir eşofman vardı. Bu hâliyle, onlarca şık elbise giymiş kadından çok daha güzel görünüyordu. Onun için yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki! İsteklerinin sürekli veto edilmesi, onu asabileştiriyordu.

"Seninle tenis oynamak istiyorum!" Ağzından çıkan sözlerin farkına ancak kendi kulaklarıyla duyduğunda varabilmişti.

"Şimdi mi?"

Kadının alaylı sorusunu umursamadı. Çünkü aslında o da ne demek istediğini biliyordu. Bakışındaki gölgeler onu ele veriyordu. Madem başlamıştı, devamını da getirmeliydi. "Ata binmek istiyorum. Ya da aniden İtalya'ya uçmak istiyorum. En sevdiğim restoranda yemek yemek, senin de benimle aynı görüşte olup olmadığını sormak istiyorum. Katılacağım davetlerde bana eşlik etmeni istiyorum. Ellerini bir kez olsun beresiz görmek istiyorum! Yorgunluktan sürekli sırtını doğrultmaya çalışmanı izlememeyi istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Benim gibi bir adamın tüm bunlara katlanmak zorunda olmasının ne demek olduğunu keşke sana anlatabilseydim."

Kadın, ağzını açtığı anda elini havaya kaldırdı. "Ama sen kalabalıktan hoşlanmıyorsun!" Başını iki yana salladı. "Bu sadece arkasına sığındığın bahanen, Çiğdem! Sormuyorum demek, anlamıyorum demek değil! Lütfen, zekâmı o kadar küçümsemediğini söyle! Gerçekten gücenebilirim."

Kadının dudakları derin bir acıyla büzüldü. Birasından hızlı birkaç yudum aldı ve bunu sırf cevabı düşünmek için yaptığını biliyordu. "Soracağın zamanı bekliyordum."

"Şimdi soruyorum. Elbette anlatmak zorunda değilsin. Ama korktuğun, sana zarar vereceğinden endişe ettiğin birileri mi var? Yoksa kötü bir tecrübe yaşadığın ve sana o anları hatırlatacak birilerini mi görmek istemiyorsun? Sosyal çevremizdeki ailelerden bazılarının çocuklarına baktığını biliyorum. Eğer böyle bir endişen varsa... Ve bu her kimse... Sadece isim söylemen yeter. Bir daha Türkiye sınırları içinde onunla karşılaşmayacağının teminatını verebilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Çiğdem... Kahretsin! O Ahsen'di! Ahsen. Keşke söyleyebilseydi. Keşke her şeyi bir çırpıda anlatabilseydi. Ama kendi çirkin eylemlerini onunla paylaşırsa, bir daha yüzüne gerçekten bakabilir miydi? Genç kadın, titremeye zorlayan çenesini kastı. Anlatabilseydi anlar mıydı? Karşısında durmuş, hayali figüre karşı beslediği tüm öfke, gözlerinde yüzen adamın, söylediklerini yerine getireceğini biliyordu. Bu zamana kadar onu hiç sıkıştırmamıştı. Ve şimdi neyin değiştiğini merak ediyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. "Sana yalan söylemek istemiyorum. İsim vermek de istemiyorum. Sadece... Geçmişimde, herhangi bir nedenden yan yana geldiğim kimselerle bir daha yan yana gelmek istemiyorum." Adamın hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Ona güvenmediğini düşünüyor da olabilirdi. Bu, onu tanıyıp arkasını dönmesinden daha kötü değildi. Kararı ona bırakması gerektiğini biliyordu. Yapılması gereken buydu! Fakat adamın yargılayan, soğuk bakışlarına katlanamazdı. Kalbi, ansızın bir pres makinesinin altına girdi ve şiddetle ezildi.

Çelik'in bir dudağının kenarı yana kaydı. "Yani benimle dışarı çıkmak istememenin nedeni, yaşlı olduğum filan değil!"

"Çok aptalsın! Arkanda bıraktığın enkazları görmemeni en çok bu yüzden seviyorum. Kıskançlık yaşatmayacak kadar kibirli bir adamsın!"

Adam, aniden şaşkınlıkla başını geriye attı. "Beni gerçekten kıskanabilir misin?"

Çiğdem, aniden nasıl böyle neşeli bir hâl aldıklarını anlayamamıştı. "Niye şaşırıyorsun? Şu anda benim tekelimdesin ve bakanın gözünü çıkarırım!"

Adam, başını arkaya atarak bir kahkaha attı. "Markete benimle birlikte gelmeni isterdim. Bir hanımefendi tarafından nerdeyse alıkonulup eve kapatılacaktım!"

Çiğdem, adamın alay ettiğini sanıyordu. Belki onu biraz kızdırmak istiyor da olabilirdi. Fakat sonra gözlerindeki ciddi bakışı fark etti. "Sen, ciddisin! Vay..."

Adam anında elini kaldırdı. "Hadsizleşme! Ve evet, ciddiyim. Alıkonulacak olmamın dışında!"

Genç kadın, başını yana eğerek adama bakmaya devam etti. Keşke onu ufaltıp cebine koyabilseydi. O zaman onun notlarını değil, kendisini yanında taşırdı. Arada bir sever, öpüp koklar, tekrar yerine koyardı. Onu özlemek zorunda kalmazdı. Hem... Allah'ını seversen! Bu adam neden buradaydı? Yani neden onun yanında, dört duvar arasında tıkılıp kalıyordu? Neden nazını çekiyordu? Neden çekip gitmiyordu? Adam aslında aynı adamdı. Çiğdem'in ve ailesinin dışında tam teşekküllü karizmatik, kasıntı ve çokbilmiş bir kıl olmaya devam ediyordu. Neden?

"Anlayamadım?" Çelik, biraz daha öne eğilerek, onu daha iyi duymaya çalıştı.

Çiğdem, sorusunu sesli söylediğinin farkına ancak o zaman vardı. Şaşkınca, "Allah aşkına, söyler misin? Neden buradasın?"

Çelik'in kaşları çatıldı. Yine savunmaya geçer gibi duruşunu dikleştirdi. "Neden burada olduğumun ortada olduğunu düşünüyorum!"

"Ev başımıza yıkılacak yahu! Sen bu eve ayakkabılarını bile koymazsın! Neden karşımda bağdaş kurmuş oturuyor, bira içiyor ve bana gülüyorsun? Neden beni çekiyorsun? Sen bu değilsin." Bunu gerçekten anlayamıyordu.

Adamın bir dudağının kenarı yana kaydı. "Burada, yani bu evde olmaktan gerçekten hoşnut değilim! Hatta bu evden nefret ediyorum. Ama sen buradasın... Ve yanında olabilmek için ben de buradayım." Bu kadar der gibi omuz silkti. Tam bir kaçamak cevap!

"Ne sormak istediğimin gayet farkındasın. Çevrende onca kendine uygun, yaşamına uygun kadın var! Ki onlarla bile uzun soluklu ilişki yaşamıyorsun. Niye benim gibi sana hiçbir şekilde ayak uyduramayan biriylesin?" Çiğdem'in işaret parmağı, suçlarcasına adamın göğsünü buldu. Gözlerini de kısmış, gerçekten dürüst bir cevap bekliyordu. Bahsettiği, aslında tamamen maddiyat değildi. Çiğdem, normal bir hayatı olsaydı eğer, kendi maddi durumunu hiç önemsemezdi! Ve tamamen yalın, Ahsen olarak karşısında dururdu.

"Bu da benim, kendimde saklamayı tercih ettiğim sorulardan biri olsun!" Elini genç kadına uzattı. Karamel rengi gözlerinde Çiğdem'in anlayamadığı bir gölge vardı. Yüzünde de kaygılı bir beklentinin izleri geziniyordu. Bu, basit bir el uzatma değildi. Eğer tutarsa... Sanki bir şeyler değişecekti!

Adam kısa bir süre, onun karşılık vermesini bekledi. Çiğdem, konuşulmamış, yüzeyin altında kalan birçok şeyin olduğunu biliyordu. Adam da, kendisi de önlerindeki barikatların üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. Üzerine basıp sakladıkları tüm her şey bir gün ikisinin de karşısına çıkacaktı.

Korkuyordu. Boyundan büyük bir adım atmıştı. Kalbinin ilk kıpırdanışında, daha da dibe dalmadan bu işten vazgeçmeliydi. Adama âşık olacağını bilemezdi, onun kendisiyle bu kadar ilgileneceğini de bilemezdi. Aslında kendinden çok ona güvenmişti. Öyle gururluydu ki adam, ona hoşça kal dediğinde kolaylıkla elini sallayabilirdi. Çelik'in çabuk sıkılacağını, kendisinden hemen vazgeçeceğini düşünmüştü. Bu düşünce canını yaksa da buna sıkıca tutunmuştu. Âşık olduğunu fark ettiği andan sonra, onu bırakmak kendisi için zor olacaktı.

Ama belki de yapmalıydı. Hemen o anda... Kendisine uzanmış elini geri çevirmeli, telefonu geriye vermeli, adam gittikten hemen sonra da evi terk etmeliydi. Bir daha karşılaşmamak üzere hayatından çıkmalıydı. Doğru olan buydu!

Fakat genç kadın, adamın yüzü taş gibi olup, elini geriye çekeceği anda öne doğru uzanıp elini tuttu. Bu, adamın tek kaşını kaldırıp kararını sorgulamasına neden oldu. Çiğdem, neşesizce gülümsedi.

"Neye evet dediğimi bile bilmiyorum!"

Çelik, elini çekerek Çiğdem'in bedenini de kendisine doğru çekti. Onu kucağına oturtup çenesini başının tepesine dayadı. Elleri genç kadının ellerini kavradı. "Kendini bana bırakmaya..." Sesindeki keyifli ton öyle tatlı geliyordu ki Çiğdem, ona karşı çıkamadı. Acaba aşk, acıdan mı besleniyordu? Çıkmazlardan ve çaresizlikten! Sanki canın yandıkça aşk daha da çok büyüyordu.

"Öyle olsun bakalım."

"Aman Allah'ım! Nasıl da uysal..." Şakağına öpücük kondururken, Çelik'in dudakları gülümsüyordu. Sonra da derin bir iç çekti. "İlk sorunun cevabına gelince... Hani, seni ne zaman bırakacağım hakkında! Ki dolaylı yoldan biraz önceki sorunu da cevaplamış oluyorum." Adam, parmaklarını birbirine

kenetledi. "Hayatımda hiçbir kadınla böyle oturmadım. Ya da ağız dalaşına girmedim. Ya da belirli sınırları aşmadım. Seninle yaşadığım her şey planların ve kuralların dışında gelişiyor. Şaşırtıcı olan ise benim tüm bu kuralsız gelişmelerden oldukça keyif alıyor olmam! Sen bana kapıyı gösterene kadar, bu huysuz, kibirli, kılın biri ama üst düzey yakışıklı adamı çekmek zorunda kalacaksın!"

"Kendini beğenmişi unuttun!" Genç kadın, adamın kucağında dönüp alnını çenesine dayadı.

Çelik'in parmakları, kadının çenesini yukarı kaldırdı. Göz göze geldiklerinde fısıldadı. "Seni kendimden daha çok beğeniyorum. Belki ondandır." Sonra da kadını usulca öptü. Dudaklarını tekrar çekip fısıldadı. "Lütfen..." Tekrar hafif bir öpücük... "Seninle..." Dudaklarını dudaklarına sürttü. "İlgilenmeme..." Bu defa daha uzun bir öpücük... "İzin ver! Söz veriyorum. Kimsenin. Sana. Gözleriyle bile. Değmesine. İzin vermeyeceğim!"

Her öpücüğün arasına bir kelime ekliyor, Çiğdem, onun kendisinin aklı bulanmış hâlinden faydalandığından şüpheleniyordu. Ve buna rağmen adamın isteklerini yerine getirmek için başını sallamaktan geri durmadı. Bir insan, attığı adımın yanlış olduğunu bile bile o adımdan ancak bu kadar haz duyardı.

Çelik, onun üzerindeki eski tişörtü çıkardı. Sonra da eşofmanının altını çıkardı. Onu, halının üzerine yatırdıktan sonra, adamın üzerindekileri ne zaman çıkardığından emin değildi. Tenleri birbirine değdiğinde zaten adını da unutmuştu. Her ikisini de!

Çelik, Demir'in aramasını ancak aracı marketin önüne park ettiğinde yanıtladı. "Holdingden çıkmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Senin kaçıp gitmelerine hâlâ alışamadım. Abimi geri istiyorum." Demir'in keyifli sesine gözlerini devirdi. "Neredesin?"

"Seni ilgilendirmeyen bir yerde..."

"Yani Çiğdem neredeyse oradasın!" Kardeşi öyle bir kahkaha attı ki Çelik, telefonu kulağından uzak tutmak zorunda kaldı. "İ-na-nıl-maz! Bence âşık oluyorsun."

"Ne istiyorsun, Demir? Gerçekten bir şey söyleyecek misin, yoksa kapatayım mı?"

"Sezgin İnşaat için alınan tüm mallar da bozuk çıktı! Sence de bu, basit ama etkili bir baltalama harekâtı gibi görünmüyor mu? Bu ikinci! Ki bizim için birincisi bile fiyasko!" Demir'in sesi neşesini kaybetmiş, oldukça sert çıkıyordu.

"Yeni malzemeleri de alternatif firmadan sipariş edelim ve kısa sürede yetiştirmeleri için elimizden geleni yapalım. Sen de bir araştır bakalım, bu bozuk malzeme olayının aslı astarı neymiş? Sessiz, derinden gidelim şimdilik! Üçüncü hamlelerinde durumu tamamen çözmüş oluruz."

"Oldu bil!" Demir'in sesi yine neşeli hâline dönmüştü. "Akşama evde misin?"

"Muhtemelen hayır!" Genç adamın gözleri marketin girişine kaydı. Tabii Çiğdem çok fazla öfkelenip onu kapı dışarı etmezse!

"Engin Beylerin açılışına katılmayı unutma! Onur konuğusun!"

"Kahretsin!" Çelik'in aklından tamamen çıkmıştı.

Demir kıkırdadı. "Ben de öyle tahmin etmiştim! Aman Allah'ım! Abim hapı yutmuş!"

Çelik telefonu kardeşinin yüzüne kapayıp, ardından araçtan indi. Ve markete doğru ilerledi. Çok büyük bir market değildi,

ama merkezi bir konumda olduğu için oldukça kalabalıktı. Ve Çelik, bu kalabalıktaki birçok insanın gözlerinin, onun üzerinde olduğunun farkında bile değildi. Girişin hemen yanındaki şarküteri çalışanlarından birine Çiğdem'in yerini sorup depoda olduğunu öğrendikten sonra adımları arka kısma doğru ilerledi.

Daracık merdivenlerden indiğinde, kalbinin ortasına bağdaş kuran kadını gördü. Kendinden geçmiş ıspanakları saçlarının iki yanına tutmuş, eksi Türk filmlerinden alıntılar yaparak kendi kendine eğleniyordu. Gönlü, onu rahatsız etmeye el vermediği için kollarını göğsünde kavuşturup bir süre eğlencesini izledi. Onu izlerken kendi dudaklarının da gülümsediğinin farkında değildi.

Eğlenerek işini bitirip ıspanakları ayırdıktan sonra kasayı eline alıp, arkasını döndüğünde Çelik'i gördü.

Dudakları önce 'O' hâlini aldı. Sonra da kaşlarını sertçe çattı. Elindeki kasayla ona doğru ilerlerken, "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Çelik'in elleri pantolonunun ceplerine doğru yol aldı. İşte bundan sonrası biraz zorlu olacaktı. "Seni almaya geldim!"

"Gelemem. Gördüğün gibi çalışıyorum." Birkaç adımda genç adamın yanına ulaştı. Kasayı havaya kaldırdı. "Biraz yardım etsen hiç fena olmaz!"

Genç adam, tamamen şaşkınlıkla kasayı eline aldı ve onun diğer kasayı almaya gidişini seyretti. Elinde kasa, arkasını döndüğünde Çelik'in, hâlâ durmuş onu seyrettiğini görünce de söylenmeye başladı. "Hâlâ dikiliyor musun?" Hızlı adımlarla yine yanına geldi. Kasayla genç adamın kasasını dürttü. "Hadi! İşe yara biraz!"

Çelik, onun bir adım önünde merdivenlerden çıkarken, "Bana yaptırdığına bir bak! Kendi paltomu bile kendim taşımıyorum!" diye söylenmeye başladı.

"Huysuzluk yapma! Biraz halka karış, elin nasır tutsun. O ne öyle manikürlü filan." Çiğdem'in sesinde bariz bir alay vardı.

"Bunlar senin de, benim de taşıdığım son kasa olacak. Elimizden bıraktığımız anda marketten çıkıyoruz."

"Gelemem dedim ya! Patron izin vermez." Kasaları marketin dışındaki tezgâhlara götürdüler ve arka arkaya yerlerine yerleştirdiler. Bu kadın, her gün bu ağır kasaları mı taşıyordu? Ellerinin o kadar yaralanmasına şaşmamalıydı!

Çelik, tam burada yalan söyleyeceği için biraz huzursuz oldu. Yine de söylemekten geri durmadı. "Senin patronun benim. Burayı satın aldım ve şimdi de seni işten çıkarıyorum!"

Kadın, hışımla ona döndü. "Sen deli misin? Çalıştığım her şirketi, oturduğum her evi satın mı alacaksın?"

Genç adam yine ellerini ceplerine soktu. "Gerekirse evet!"

Çevrelerindeki çalışanların ve müşterilerin onları izlediğinin farkında değillerdi. Genç kadın, kollarını göğsünde kavuşturup bir süre adama tüm öfkesiyle baktı. Çelik, onun kendisine inandığını biliyordu. Ama gerekirse gerçekten yapardı. Sadece evrak işlerinin ve ikna sürecinin alacağı zamanı kaybetmek istemiyordu. Sonuçta kadın, ona bir söz vermişti ve tutmak zorundaydı.

Çiğdem tombul, öpülesi dudaklarını öfkeyle açtı. "Hayatıma karışmayacaktın!"

"Sen de seninle ilgilenmeme izin verecektin! Bana söz verdin,"

Genç kadının ağzı şaşkınlıkla açıldı. Sonra kapandı. Kolları yanlarına düştü. "Ben böyle olacağını düşünmemiştim."

"O senin problemin. Hadi, eşyalarını al. Gidiyoruz."

Kadının bebek mavisi gözleri yine öfkeyle laciverte çalmıştı. Fakat Çelik, bu bakışlardan kazandığını da görebiliyordu. Sadece patronuyla karşılaşmaması için dua etmesi gerekiyordu. Eğer yalan söylediğini anlarsa, tezgâhtaki tüm kasaları kafasına atma ihtimali yüksekti.

Beş dakika sonra Çelik'in arabasına binmiş, yola koyulmuşlardı bile. Çelik, yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamak için elinden geleni yapıyordu. Ancak dudakları onu zorluyordu. Gülümsememek için elinden geleni yapıyordu. Şu durumda, üstünlük tamamen kendisindeydi ve en ufak hareketi bunu bozabilirdi.

Onun sessizliğininse neler getireceğini Allah bilirdi. Acaba kendine bunu neden yapıyordu? Sonu olmayan bir yolun başında olduğunun farkında olarak, hayattan bir şeyler koparmaya çalışmak ona göre değildi. Daha önce olsaydı, elinde tutamayacağını bildiği hâlde böylesine bir uğraş vermezdi. Baştan acısını çeker, sonra da hayatına devam ederdi. Fakat o anda, işin sonunda her ne çekecekse buna razı geliyordu. Çünkü bir şekilde biteceğini biliyordu. Onu, kendine sonsuza kadar bağlayamazdı. Kendi kusuruyla onun da hayatını renksizliğe ve cansızlığa mahkûm edemezdi. Ama isterdi! Hem de öyle çok isterdi ki!

Çiğdem'in binasının önüne park ettiklerinde kadın, ona şaşkın bir bakış attı. "Beni eve hapsetmek için mi işten çıkardın?"

"Hayır. Eşyalarını alman için geldik. Bir daha buraya dönmeyeceksin! Israr etme, çünkü gerçekten artık tahammül edemiyorum."

Çiğdem, tüm öfkesinden sıyrılmış bir hâlde ona döndü. Bezgin bir iç çekti. "Evimi, işimi elimden alıyorsun! Benimse bunlara ihtiyacım var. Her zaman hayatımda olmayacaksın. Bunu da düşünüyor musun?"

Çelik'in gülümsemesi neredeyse hüzünlüydü. "Evet! Senden uzun bir süre ayrılmayacağımı biliyorum. Bu ayrılık bahsinin açılıp durmasından da nefret ediyorum. Ama evet! Bunu da göz önünde bulundurdum. Benden bir şey istemeyeceğini bildiğim için de Timuçin Bey'i aradım. Sana yine, seve seve yardımcı olacağını bildirdi. Telefon açman yeterli olacak. Ve sana kırılmış, çünkü onu hiç aramamışsın!"

Genç kadın suçluluk duygusuyla dudağını ısırdı. "Onu arayacağım." Ardından da yüzünü buruşturdu. "Tamam. Sen kazandın!" Ve araçtan indi.

Çelik de onun peşinden indi. Birlikte eşyalarını –ve Çelik'in birkaç parça kıyafetini– topladılar. Daha sonra Çiğdem, boş odaya gidip Çelik'i içeriye almadı. Sessizce her ne hâllettiyse, odadan çıktığında o eski, çirkin çantası sırtında duruyordu.

Çelik onu, çok sık kullanmadığı ama kullanmayı çok istediği iki katlı kulübe tarzı villasına götürdü. Şehir dışında denemezdi. Ancak etrafında o kadar az ev vardı ki tamamen huzur dolu bir yerdi. Giriş bölümü tamamen taşlardan oluşuyordu. Verandasında hasır masa ve sandalyeler, bir de iki kişilik demir bir salıncak bulunuyordu. Üst kat çatı katıydı ve orada tek bir yatak odası ve ebeveyn banyo bulunuyordu. Alt kat, tamamen ahşaptan oluşuyordu. Amerikan mutfağın tüm mobilyaları da ahşaptandı. Salon bölümünde koyu kahverengi, deri oturma grupları, bunların karşısında da taşlardan oluşan bir televizyon ünitesi ve şömine vardı. Ayrıca iki de misafir odası vardı. Ama banyosu ortaktı.

Çiğdem, gözleri ışıl ışıl bir hâlde tüm evi dolaştı. "İnanamıyorum. Burada mı kalacağım?"

"Sevdin mi?" Çelik elindeki eşyaları salona bıraktı.

"Şaka yapıyor olmalısın! Sevmemek için deli olmak gerekiyor." Genç kadın kendini koltuklardan birine bırakıp başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. "Ev sıcak!"

Çelik, genç kadının biraz ötesine oturdu. "Evet. Gelmeden önce hazırlığını yaptırmıştım. Mutfakta her şey var. Dört yüz metre ötede bir aile yaşıyor. Buranın bakımıyla ilgileniyorlar. Ben yanında olmaya çalışacağım. Ama olmayacağım durumlarda da her ihtiyacını karşılamak için sadece telefon etmen yeterli. Numaraları ev telefonunda kayıtlı! Seni istediğin yere getirip götürmek için de bir şoför var. Hiçbir şekilde aramaktan çekinme, çünkü sadece senin hizmetin için ücret alacaklar!"

Genç kadının gözleri aniden irice açıldı. Ardından da elini montunun cebine attı. "Ücret demişken! Bugün sana kira ödemesi yapmam gerekiyordu."

Çelik'in ağzı afallamayla açıldı. Çünkü kadın ciddiydi ve elindeki banknotları ona uzatıyordu. "Ciddi olduğuna inanamıyorum!"

"Kesinlikle ciddiyim! Ama ben diğer daire için ödeme yapacaktım. Buraya yetmez! Ben de beş yüz liradan bir kuruş fazla vermem. Zaten kıl ve tam bir domuz olan patronum işimden de etti beni!"

Çelik, elini yüzüne kapatıp gülmeye başladı. Öyle çok gülüyordu ki sonunda başını arkaya attı ve sesini koyuverdi. Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O kadar saçma, o kadar anlamsız bir durumdu ki!

"Gülmesene! Komik bir şey söylemedim." Koltuğun kırlentlerinden birini alıp Çelik'e fırlattı. "Biraz da benim tarafımdan düşünür müsün? İnan bana, gülünecek tek bir nokta bulamayacaksın! Zengin herifin teki geliyor, sırf onunla yatıyorsun diye sana ev açıyor, işini..."

Çelik, aniden kendini genç kadının yanında buldu. İki parmağını ağzının üzerine dayadı. "Yalvarırım, devamını getirme!" Alnını genç kadının alnına dayadı. "Ne biçim düşünceler bunlar? Gerçekten bizim böyle... Çirkin bir ilişki içinde oldu-

ğumuzu mu düşünüyorsun?" Parmaklarını kadının dudaklarından usulca çekti. Başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde dolanırken, gözlerini kadının cam gibi parlayan gözlerine dikti. "İnan bana, seninle yaşadığım anları hiçbir şeye değişmem!" Başını iki yana salladı. "Hiçbir şeye! Yaptıklarım, sadece seni düşündüğüm içindi! Ne kadar önlem alırsam alayım, sanki seni orada bıraktığımda başına bir şey gelecekmiş hissinden kurtulamıyorum. Ya da o erkek işini yaparken, bedenini nasıl yıprattığını, ellerinin nasıl yaralandığını düşündükçe... Allah aşkına! Bu güce sahibim ve neden yapmayayım ki? Sen benim..." Çelik'in içindeki coşkun ve durdurulamaz hisler neredeyse dilinden taşıp dökülüyordu. Söylemek istemediğinden değil, kadının çekip gitmesinden korkuyordu. Ondan ayrılmaya henüz hazır değildi. Hazır olabilir miydi? Ondan da emin değildi.

Çiğdem'in dudağının bir kenarı yukarı kaydı. "Neyinim?"

Çelik derin bir iç çekti. "Sevgilim, hanımefendiciğim, çok çok kıymet verdiğimsin! Oldu mu?"

"Eh! Oldu denebilir." Çelik'in ellerinin arasında olan başını ileriye doğru uzatıp genç adamın dudağını öptü. Ardından hızla geriye çekilip elindeki parayı ona uzattı.

Çelik'in aklında o anda bir fikir belirdi. Parayı aldı, ceketinin cebine attı. "Eğer bu ev benim olmasaydı ve bu fiyata kiraya verilseydi, tutar mıydın?"

"Tabii! Ama önce kusurunun ne olduğunu öğrenmeye çalışırdım."

Çelik, onun oyuna ayak uydurmasına sevindi. "Merkezde değil! Her yere uzak ve ulaşımı zor."

"Tuttum gitti! Ama artık bir işim yok."

Genç adam, inatçılığına güldü. "O işe bir daha dönmeyeceksin! Zorba olmam gerekirse, bu konuda olurum." Kaşlarını çatıp düşünürken, gözleri uzağa dalmıştı. Kadının sevgi dolu

bakışını, dudağının kıyısındaki derin hüznü ve yüzünden geçip giden acı ifadeyi de fark etmemişti. "Şöyle yapalım. Çocukları çok seviyorsun. Senin için bir çocuk aktivite merkezi açalım. Sen, harcadığım meblağı bana, kazandıkça ödersin?"

Çiğdem, ona cevap vermedi. Ya da sözlerle vermemişti. Tamamen hüzne boğulmuş bir hâlde adamın üzerine atıldı. Dudakları vakit kaybetmeden buluşan iki genç, sanki kendi zamanlarından kırptıkları anların her salisesini, birbirlerinde dolu dolu yaşamak için bütünleşmişlerdi.

Sonra Çiğdem fısıldayarak itiraf etti. "Öyle düşünmediğini biliyorum. Yoksa bana hiçbir şey yaptıramazdın! Sadece... Güldüğün için seni cezalandırmak istedim."

"Densiz!" Çelik, tekrar kadının dudaklarına uzandı. Kısa süre sonra nefes nefese başını geriye çektiğinde bakışlarında can sıkıntısı vardı. Kadının başını göğsüne dayadı. "Sana bu akşam yemek yapmayı planlamıştım ancak tamamen unuttuğum ve gitmem gereken bir açılış var."

Çiğdem'in yüzü ister istemez asıldı. Doğrulup otururken, dudağının bir kenarı memnuniyetsiz bir kıvrımla büküldü. "Tamam. Ben de televizyon izlerim." Kayıtsız görünmek için omuz silkti. Ama ne kendini ne de adamı kandırabildi.

Çelik, biraz daha onun yakınında durursa gitmekte zorlanacağını fark etti. Ona telefonun yerini ve televizyonu açmakta zorlanınca nasıl çalıştığını anlattı ve gece geri gelmek üzere evden ayrıldı.

Çiğdem, kucağındaki kocaman cips kâsesiyle koltuğa yayılmış, biraz önce izlediği kadar iyi bir filmin karşısına çıkmasını

umarak kanalları araştırıyordu. DVD'ler de vardı ama kalkmaya o kadar üşeniyordu ki kanal değişiminden başının dönmesine razı geldi. Belki o sırada Çelik de gelmiş olurdu.

Onu çabuk özlüyordu. Fazla çabuk! O kadar alışmıştı ki yanında olmasına, bu durumun onu ileride oldukça zorlayacağını bilmek şimdiden damarlarının içindeki kanın ağırlaşmasına neden oluyordu. Hiddetlenerek kanalı değiştirdi. Tam ağzına götüreceği sırada, cips parmaklarının arasından kurtularak, kâsenin içine düştü. Genç kadın doğrulup televizyonun sesini açtı.

Ağzının içindeki cipsleri sinirle çiğnemeye devam ederken, çenesi titriyordu. Gözleri de ansızın sulanmış ve buğulanmıştı. "Domuz! Sosyete kılı!" diye söylenmeye başladı.

Bir kanalın gece yarısı magazin haberinde Çelik Mızrak'a oldukça uzun bir zaman ayırmışlardı. Üniversitede kısa bir süre aşk yaşayan Buse Ünsal, bu gece verdiği davetin onur konuğu olan Çelik Mızrak'la acaba tekrar bir araya mı gelecekti? İkilinin yakın tavırları, haberi sunan salaklara göre bunun çok kısa zamanda gerçekleşeceği yönündeydi!

Çiğdem dudaklarını büzdü. Sonra dudağını ısırmaya başladı. Muhtemelen görüntüler canlı değildi, ancak kısa süre öncesinden ekspres haber olduğu kesindi. Buse ve Çelik'in samimi görüntüleri –kadın uzanmış, Çelik'in yanağını öpüyordu– ekranlarda uzun uzun gösterilirken, genç kadın ayaklandı. O kadar öfkelenmişti ki kırlentlerden birini, ikilinin görüntüsü hâlâ verilmeye devam ederken, televizyona fırlattı.

Arkasında bir kapının açıldığını duyduğunda Çelik'in olabileceği aklına dahi gelmediği için duyguları birbirine karıştı. Önce öfkesi hızla sönerken, yerini dehşet bir korku aldı. Onun geldiğini gördüğünde de öfkesi tekrar doruğa tırmandı. Üzerinde yine davetlerde giydiği takım elbisesi ve hiç düzeni bo-

zulmamış papyonu vardı. Paltosunu koluna atmış, Çiğdem'e kaygılı bakışlar atıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu. Ardından da hızla yere eğildi. Çünkü genç kadın orta sehpanın üzerindeki kalın mumluklardan birini Çelik'e fırlatmıştı. "Çıldırdın mı? Ne yapıyorsun?"

Çiğdem, o kadar öfkeliydi ki adamın sözlerini duymamıştı bile. Eline ne geçerse ona fırlatmaya devam etti. Kalın bir dergi, bir mum daha, bir kül tablası... Sehpanın üzerindekiler bittiğinde koltuğun üzerindeki cipslere yöneldi. Fakat adamın çevik manevralar yaparak kendisine geldiğini fark etmemişti.

Çelik de kadının hemen önünde dikildiğinde, onun elindeki cipsleri fark etmedi. "Çiğdem, neyin var?"

Çiğdem dudaklarını büzdü. "Al!" dedi ve cipsleri adamın suratına boca etti. "Cips var! Yer misin?"

Şaşkına dönen Çelik'in kaygısı yerle bir olmuştu. Gittikçe öfkelenirken, yüzündeki cipsleri tek eliyle temizlemeye çalıştı. Bunu yaparken de oldukça sakin hareketler sergiliyordu. Genç kadının ise göğsü hızlı aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Tam tekrar kâseye eğilmişti ki kadının el bileğini yakaladı. Ve boşta kalan eliyle kendisi bir avuç cips alıp, genç kadının yüzüne yapıştırdı.

"Belki de sen yemelisin!" Gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. "Gerçekten... Aklını mı kaçırdın Çiğdem!"

"Bana Çiğdem deme!"

Muntazam taranmış saçlarında cips kırıntıları olan adam güldü. "Ne diyeyim?"

Çiğdem, onun anlık boşluğundan yararlanıp kâseyi aldı ve adamın kafasından aşağıya döküp mutfağa doğru kaçtı. "Hadsiz! Bu gerçekten fazla oldu." Çelik de onun peşinden ilerledi.

Çiğdem, evyeye uzanıp musluğu çekiştirdi ve uzatabildiği kadar uzatıp, Çelik yanına gelmeden suyu sonuna kadar açtı. "Dur, seni iyice bir yıkayalım. Belki Buse Hanım'cığının bıraktığı buselerden ruj izleri kalmıştır. Görürsem seni doğramak zorunda kalırım."

Yüzüne boca edilen suyun kıyafetini mahvetmesine aldırmayan Çelik, azimle genç kadına doğru ilerledi. Öfkeyi ve afallamayı aynı anda yaşıyordu. Ayrıca gülmek de istiyordu. Bu garipti. Açılışın neredeyse sonuna kadar kalmak zorunda kalmış, Çiğdem'in yanına gelebilmek için de uzun bir yol kat etmişti. Gece yarısını geçiyordu ve tüm yorgunluğunun üzerine bir kâse cips, neredeyse bir kova da su boca edilmişti. Bunun için öfkeliydi. Çiğdem'in, onu kıskanmış olmasıyla gerçek bir şaşkınlık yaşıyordu. Kıskançlığına verdiği abartılı tepkilere ise gülmek istiyordu

Yanına vardığı kadının elinden musluk başlığını aldı. Ardından da çığlıkları arasında onun yüzüne tuttu. Bir adım daha atıp bedenine yaklaşırken, bir kolunu da beline doladı. Ama hâlâ kadını ıslatmaya devam ediyordu. Çiğdem çırpınıyor, ondan kurtulmanın yollarını arıyor, tekme savuruyor, başarılı olamıyordu.

Sonunda Çelik, suyu yüzünden çekti. "Biraz sakinleşebildin mi?" diye usulca sordu.

Çiğdem başını tam bir itaatsizlikle salladı. Biliyordu ki elinden bıraktığı anda başka bir şey yapacaktı. Çelik, suyu tekrar başına tuttu. Bu defa oldukça kısa süre bekletti. "Şimdi?"

Bu defa daha sakin ve bitkin bir hâlde başını salladı. "Evet!" diye de eklemeyi ihmal etmedi.

Çelik suyu kapadı. Hayretle genç kadına bakarken, güzelliğiyle söyleyeceklerini neredeyse unutuyordu. Yüzünden sular damlarken, kızarmış gözleri cam gibi parlıyor, yüzündeki hır-

çın ifade onu arzulamasına neden oluyordu. Çok güzeldi Çiğdem. O anda bile içini yakacak kadar güzeldi.

"Beni kıskanmış olmana inanamıyorum. Hem de Buse'den! O benim çok yakın bir arkadaşım."

Genç kadın, ıslak kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Yakın olduğunuz belli!"

Çelik aniden yumuşadı. Hafifçe gülümseyerek, "Sadece arkadaşım," diye tekrar bilgilendirdi.

"Eski sevgilin olduğunu saymazsak!" Dudaklarını büzdü ve kaş çatışının altından ona hiddetle baktı.

"Sana inanamıyorum. Beni gerçekten kıskanıyorsun!" İkisi de sırılsıklamdı ve farkında olmadan birbirlerine çekilmişler, bedenleri neredeyse birbirine değiyordu.

"Bunda şaşılacak ne var? Elbette kıskandım. Kadın seni öptü yahu! Ben de oturdum güzel güzel izledim."

Çelik, kendine hayret ederek, onun kıskançlığından hoşlandığını fark etti. Bunun için de Buse'nin cinsel seçiminin tamamen kendi hemcinsleriyle olduğunu kendine sakladı. Sevgili oldukları dedikodusunu da kendileri çıkarmışlardı.

"Neden bu kadar kıskanmak yerine, bana eşlik etmiyorsun? Tüm bu soruna kolaylıkla çare bulmuş oluruz!" Dikkatle yüzündeki ifadeyi izliyordu. Tek bir mimik bile kaçırmamak adına, gözlerine batan suyu göndermek için bile gözlerini kırpmadı. Çiğdem'in gözleri düşünce, bir karar verme aşamasında olduğunu belirten bir hâlde odağını kaybetti. Kendi içindeki çekişmesi, olduğu gibi yüzüne yansıdı. Sonra da yüzünde kararlılık dolu bir ifadeyle ona döndü.

"Tamam! Bir dahakine yanında olacağım ve gittiğin yerdeki herkes senin kiminle birlikte olduğunu bilecek. Ama kameralar filan olursa hepsine orta parmak çeker ve seni rezil ederim!"

İşaret parmağını genç adamın göğsüne doğrultmuş, ciddi ciddi tehdit savuruyordu.

"Bu sözlerinizi sakın unutmayın, hanımefendi!" Çelik, yüzündeki ciddi ifadeyi korumakta zorlanırken başını salladı. Eğer kıskançlığın onun sarsılmaz tavrında değişiklik yaratacağını bilseydi, bunu daha önceden ayarlardı. Öne eğilip genç kadını kucağına aldı. "Hadi seni yıkayalım," diye fısıldadı.

Çiğdem, kuaförün son rötuşları yapmasını bitirdikten hemen sonra oturduğu sandalyeden kalktı. Köşkte, Çelik'in odasında, içi kaygıyla dolup taşarken ve ağzı sürekli kururken gözlerini yatağın üzerindeki kılıfında bekleyen elbiseye dikti. Alışverişe Süheyla ile birlikte çıkmışlardı. Çelik, ona neredeyse sınırsız denebilecek bir harcama yapabileceği bir kart vermişti. İki tane lüks arabayı bile alabilirdi!

Çelik, çıkmadan önce onu Süheyla'nın beğendiği elbiselerden uzak durması konusunda uyarmıştı. Aralarında öyle ince alaylı bir atışma geçmişti ki, Demir ve Çiğdem, tenis maçı izler gibi onları izlemişlerdi.

Süheyla'nın kendine özgü bir giyim tarzı vardı ve kesinlikle Çiğdem'e uygun değildi. Alışverişten çok keyif almış, Süheyla'nın onun için seçtiği elbiseyi satın almış –çünkü kadın sadece kendi giyim zevkinde özgün davranıyordu– ve geriye dönerken de endişe içini kemirirken sessizleşmişti. Elbette bu değişimi Süheyla'nın gözünden kaçmamıştı. Birkaç kere sormuş fakat cevap alamadığında da peşini bırakmıştı.

Çelik ve Demir, iki günlük Karadeniz seyahatine çıkmışlar, Çiğdem'i de köşke, Süheyla'nın yanına bırakmışlardı... Genç kadın başta istememiş ama Süheyla ile telefonda konuşunca

her nasıl olduysa ikna olmuştu. Dışarı çıkmışlar, Umut'la bol bol vakit geçirmişler, sohbet etmişlerdi. Ama Çelik'le ilişkisi hakkında o kadar az konuşmuşlardı ki buna çok memnun olmuştu. Bir de Süheyla, ona birkaç etkili numara öğretmişti. Şimdi de birlikte bir geceye katılıyorlardı.

Genç kadın gözlerini kapadı. Kıskançlığın ona yaptırdığı şeye inanamıyordu. Göğsünün ortasında kocaman bir ağrıyla dolanıyor, kalbinin atışı kulaklarını uğuldatıyor, aynı zamanda da heyecandan elleri terliyordu. Çelik, onunla birlikte katılacağı bu gece için oldukça keyifli ve mutlu görünüyordu. Genç kadın da onun bu keyfini asık suratıyla kaçırmak istemiyordu.

Gözlerini açıp elbisesine doğru yürüdü. Derin bir göğüs dekoltesi olan, petrol mavisi elbisenin kolları manşetlerine kadar bol kesimdi. Manşetlerinde ise değerli taşlardan, ışıldayan düğmeleri vardı. Göğsünün hemen altında, elbisenin kendi kumaşında, kalın bir kemeri vardı ve kloş etekleri yerleri süpürüyordu. Çiğdem üzerinde denediğinde, makyajsız hâlde bile oldukça yakışmıştı.

O anda ise saçları vak yapılmış, bir omzundan aşağı sarkıyordu. Kulaklarında da Çelik'in hediye ettiği top şeklinde parıldayan küpeleri vardı.

Genç kadın, gözlerindeki yaşları oldukları yerde tutabilmek için ağzını araladı ve gözlerini iyice açtı. Eliyle de yüzünü serinletmeye çalıştı. Çelik'e olan hisleri ve davranışları dışında, adı gibi, her şey sahteydi! Onun o davette, ailenin diğer üyeleriyle bir işi yoktu. Bu, onları da tehlikeye atmaktı ve bunu yapıyor olduğuna kendisi bile inanmakta zorlanıyordu. Belki Çelik'in gücü Eniz'e yeterdi. Ama Eniz asla meydanda savaşmazdı. İnsanın en zayıf anından faydalanır, tek seferde de pençelerini geçirirdi. Allah'a, o gün yanında olması için bir dua yakardı.

Giyinip odadan çıktığında Çelik, onu hemen kapının dışında bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, başını yere eğmiş öylece dikiliyordu. Çiğdem'in çıktığını fark ettiğinde başını kaldırdı ve sert bir soluk çekti içine.

"Fazla sade, fazla şık ve fazla güzelsiniz, hanımefendi." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Umarım, bu gece bu zarafeti layıkıyla taşıyabilirim."

"Ben de umarım bu topuklularla, geceyi seni rezil etmeden atlatabilirim." Başını kaldırmış, kaygılarını o anlık köşeye itmiş bir hâlde, iki adımda hemen önünde biten adama bakıyordu.

Çelik, eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Dans ederken ayaklarıma basabilirsin! Zevkle seni yönlendirebilirim." Genç adam, uzanıp parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

"Bu sözlerini unutma! Gece ayaklarına masaj filan da bekleme!"

Çelik güldü. Ardından kendilerini araçlarının dışında hazır bekleyen Süheyla ve Demir ikilisine katıldılar. Onlar, Ahmet'in kullandığı araçla gidiyorlardı. Süheyla, sırf sosyal yardım projesi olduğu için geceye katılıyordu. İki kardeşin söylediğine göre de hesabındaki tüm parayı bağışlayacaktı. Çünkü her zaman öyle yapıyordu. Çelik'se kendi aracını almayı tercih etmişti.

Demir, Çiğdem'i gördüğü anda bir ıslık çaldı. "Hanımefendiyle tanışıyor muyuz?"

Süheyla, anında Çiğdem'den önce söze atıldı. "Neden her davet öncesi bu kadar klişeleşmek zorunda olduğunuzu anlamıyorum." Tek kaşını kaldırarak Çelik'e baktı. "Umarım doğru düzgün bir iltifat etmeyi başarabilmişsindir!"

"Lütfen, Süheyla! Bu gece dikkatimi kendi üzerine çekme! Gece boyu gözlerimin kanamasından endişe etmek istemiyorum! Allah aşkına, o ceketlerden sende kaç tane daha var?"

Çiğdem, Süheyla'nın bol, koyu mavi pantolonuna, kalın tabanlı botlarına, salaş bluzuna ve zımbalı deri ceketine baktı. Aslında, sadece davete uygun değildi, o kadar! Kadının kendi rahatını, şık olmak adına bozmadığına şüphe yoktu.

"Karımın nazik ve kırılgan kalbiyle uğraşma, abi! Sonra depresyona girip daha çok ceket almak zorunda kalıyor." Demir, aracın kapısını eşi için açarken genişçe gülümsüyordu.

Süheyla'nın yüzündeki gülümsemeyi gören Çiğdem'in de dudakları kıvrıldı. Bu kadına bayılıyordu. İki çenebaz adamla öyle güzel baş ediyordu ki, onu alkışlamak istiyordu.

"Üzüntümü, bu gece sizin adınıza da bağış yaparak gidereceğim!" Çelik'e göz kırpıp ardından araca bindi.

Demir gözlerini kırparken Çelik, gözlerini kısmış, aracın içinde görünmeyen Süheyla'ya bakıyordu. Ardından derin bir iç çekti. "Neden her seferinde karının bizi oyuna getirmesine izin veriyoruz?"

"Yanlışın var, abi! Biz izin vermiyoruz. Ancak golü yediğimizde kaybettiğimiz sayının farkına varıyoruz." Demir de eşinin yanına bindi ve vakit kaybetmeden yola koyuldular.

Çelik, Çiğdem'in çıkarken üzerine aldığı kalın şalı usulca omuzlarından alıp aracın kapısını açtı ve Çiğdem binene kadar da bekledi. Sonra da aracın çevresinden dolanıp sürücü koltuğuna geçti.

"Genç bir çocuk gibi kendimi fazla heyecanlı hissediyorum. Nedeni hakkında da en ufak bir fikrim yok." Aracı çalıştırdıktan sonra Çiğdem'e döndü. "Senin bir fikrin var mı?"

"Kendi heyecanımı yatıştırabilirsem, söz veriyorum üzerinde düşüneceğim!" Çiğdem neredeyse gözlerini kırpıştıracaktı. Çelik, bu ılıman, flörtöz ve ilgili hâliyle damarlarının içindeki kana işliyordu. Ama o anda gördüğü tek şey adamın yüzüydü. Kıvrılmış dudakları, bambaşka bir ışıltıyla parıldayan ve rengi

bir ton daha açılan gözleri! Sanki sarı gibiydi ve gözbebekleri de irileşmişti. Öylesine güzel görünüyordu ki tuttuğunu fark ettiği nefesini sertçe dışarı verdiğinde, adamın hafifçe gülmesine neden oldu.

Gece, bir otelin davet salonunda düzenleniyordu. Kendi grupları arka arkaya salona girdiğinde aniden, herkesin gözleri onların üzerine dikildi. Çiğdem yine nefessiz kaldı. Kimseye bakmıyor, başını yere eğmiş, düşmemek için elinden geleni yapıyordu. Çünkü ayakları titriyordu. Bu insanlardan bazılarının evinde çalışmış olabilirdi. O sorun değildi. Ama ya bazılarının videosunu çekmelerinde yardımı olduysa? İşte o, büyük bir sorundu. Çelik, kameraların kendilerini çekmelerine izin vermemişti. Bunun için ona öyle bir şükran borçluydu ki neredeyse içeri girdiği anda dudaklarına yapışacaktı.

"Hey! Neden yerdeki halıyı inceliyormuşsun gibi duruyorsun?" Çelik'in alçak tınılı sesinde bariz bir merak vardı.

"Kendi ayaklarımı ezmeden yerime oturabileyim diye!"

Adam, genç kadının sesindeki titremeye güldü. "Lütfen rahat olur musun? Kendi ayaklarını ezmeyeceksin!"

"Bütün insanlar bize bakarken nasıl rahat olabilirim ki?" Çiğdem, genç adama hızlı bir bakış attı. Ve yürümeye devam etti. Aynı anda, altı kişilik masalarına gelmişlerdi bile.

"İnanılmaz! Öylesine kızarmışsın ki yanağındaki makyaj bile bunu örtmeye yetmiyor!" Çelik, bunları onun sandalyesine oturmasına yardımcı olurken, kulağına fısıldamıştı. "Ve seni öyle çok öpmek istiyorum ki yapamadığım için kendime kızıyorum."

"Çünkü sen toplum içinde böyle şeyler yapmazsın!" Çiğdem diğer insanları unutmuş, Çelik'e ayak uyduruyordu.

Genç adam yerine otururken başını salladı. "Bir ara lütfen tekrar hatırlatır mısın? Kendimi ve kurallarımı baştan yazayım!"

Genç kadın güldü. "Seve seve!"

Masalarındaki boş koltuklardan birine Çelik'in asistanı Zümrüt oturmuştu. Çoğunlukla böyle gecelerde Çelik'e eşlik ettiğini daha önce öğrenmişti. Hatta ailesinden birini de davet etmelerine izin veriyorlardı. Ama bu gece yanındaki koltuk boştu. Çünkü gelecek olan davetlisi öyle bir son an vazgeçişi yapmıştı ki kendisi de şaşırmıştı.

Çiğdem, Çelik'in, Süheyla'nın ve Demir'in yardımıyla üzerindeki gerginliği atmıştı. Bu üçlü, onun gevşemesi için o kadar uğraş vermişlerdi ki onları sevmemek elde değildi. Keşke her zaman aralarında olabilseydi. Ya da keşke bunun en azından hayalini kurabilseydi. Ama o gerçekçi biriydi ve kendine bir noktada dur deyip anın tadını çıkarmaya karar verdi.

Çelik, onu geceye ev sahipliği yapanlara ve karşılaştıkları diğer insanlara çok özel biri diye tanıtmış, Çiğdem'in sürekli yanaklarının kızarmasına ve tüm gözlerin onun üzerinde olmasına neden olmuştu. Çiğdem de gevşemek için sürekli kadehini boşaltıp duruyordu.

Sonunda Çelik, kendisini dansa kaldırdığında tüm gerginliğinden sıyrılmış, biraz da sarhoş bir hâlde ona eşlik etti. Daha önceden tanıdığı kimsenin karşısına çıkmamasının da getirdiği bir baş döndürücülük vardı. Öyle bir gevşemeydi ki bu, karar vermiş olmasına rağmen, beyninin içinde türlü hayaller gezinmeye başladı.

Çelik, gözleri cam gibi parlayan kadının yüz hatlarını derinlemesine incelerken, onları pür dikkat izleyen insanları unutmuştu bile. Bir kolunu beline dolamış, pistin ortasında salınırken, normalde öfkeleneceği sarhoşluğu bile ona tatlı geliyordu. Kadın, ansızın hafifçe kıkırdadı.

"Ne oldu?" diye merakla sordu. Elinden gelse bir makine icat eder ve onun aklından geçen her şeyi, ama her şeyi öğrenmeye çalışırdı.

"Kendime gülüyorum." Çiğdem, alnını adamın omzuna dayadı. "Cesaretime! Sana uzanmış olduğum öylesine inanılmaz ki; gerçek ve hayali birbirine karıştırıyorum."

"Siz bana uzanmadınız, hanımefendi! Ben sizin aklınızı çeldim."

Kadın, aniden gözlerini kısıp ona bakmaya çalıştı. Fakat Çelik'in ancak fark ettiği bir şey vardı ki kadın, tahmin ettiğinden daha da sarhoştu.

"İyi halt ettiniz, Çelik Bey!" Ardından tutunduğu omzunu hafifçe sıktı. "Allah aşkına, bizim burada ne işimiz var?" Kulağına doğru eğilip alçak sesle, "Seni öpemiyorum bile!" diye şikâyet etti. Tekrar gözlerine bakmak için geri çekildi. "Ve bizim zamanımız daralıyor!"

"İstersek tüm zamanlar bizim olur, Çiğdem!" Kendine engel olamadan yüzüne eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Diğerlerinin ne düşündüğü, o anda umurunda bile değildi. "İstemen yeter! Sadece istemen..."

"O zaman eve gitmek istiyorum!" İnatçı bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

Çelik gülümsedi. O da eve gitmek istiyordu. Ve kadının isteğini ikiletmeden masalarına dönüp diğerleriyle vedalaştıktan sonra salondan ayrıldılar. Çelik, yolda onun tüm aşırılıklarını keyifli bir tebessümle izledi. Çelik'in tüm uyarılarına rağmen o kadar çok içmişti ki midesini bastırmak için soğuk gecede, aracın camını sonuna kadar açması bile bir işe yaramamıştı.

"Ben ne yaptım böyle?" Genç kadın sürekli bu sözleri tekrarlarken, Çelik, onun sarhoş olduğunu kast ettiğini sanıyordu. Ama daha sonra bu sözlerin anlamını öğrenecekti.

Çiğdem, neredeyse eve yaklaşmışlarken konsola uzanıp müziği açmak için uğraşmaya başladı. Yetersiz gayreti Çelik'i

güldürürken, ona yardımcı olmak için eline uzandı. "Ne dinlemek istiyorsun?"

Çiğdem gülümsedi. "Uludağ'da dinlediğimizi!"

"Hımm. Sarhoş gecelerimin şarkısı diyorsun yani!"

Çiğdem, abartılı bir hâlde başını iki yana salladı. "Hayır. Gözlerine baktığımda aklıma gelen şarkı diyorum!"

Çelik'in kalbi aniden havaya yükseldi ve nefesi sanki boğazında tıkandı. Bu sözler hakkında aslında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Ama kadına karşı olan kendi duyguları öyle yoğundu ki bir tarafı, aynı duyguları hissetmesi, onu, o son her ne zamansa o ana kadar bırakmaması için canhıraş bir çırpınış içindeydi. "Sen mi konuşuyorsun? Yoksa sarhoş yanın mı?" diye mırıldandı.

"İkisi de ben değil miyim, aptal adam?"

Çelik, müziği açtığında genç kadın, "İyice dinle," diye mırıldandı.

Çelik de öyle yaptı. Zaten iyice bildiği şarkının sözlerinde tek bir kelime atlamadan iyice dinledi. Dinlerken de kendini umutlanmaktan alamadı. Bu, ona daha sonra zarar verir miydi, bilmiyordu. Ama o anda bunların hiç önemi yoktu.

Eve güç bela girdiklerinde merdivenlerden çıkarken, Çiğdem söylenmeye başladı. "Allah benim belamı verdi işte!"

Çelik, bu anlamsız söylem hakkında ne yorum yapması gerektiğini bilmiyordu. Ama zaten kadın da sürekli konuştuğu için yatak odasına gidene kadar konuşmak zorunda kalmadı. "Yaptıklarımın cezasını çekiyorum." Başını geriye çekip Çelik'e baktı. "Ama hiç istemedim! Gerçekten!" Sonra dudakları hüzünle büzüldü. "Ben, ne halt ettim?"

Çelik, onu yatak odasından içeri taşırken, "Ne hakkında konuştuğunu bilebilseydim, belki yardımcı olurdum." Kadını

yatağın üzerine oturttu. Ve doğrulup ellerini beline koydu.

Çiğdem, eteklerini toplayıp yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Gözbebekleri o kadar iriydi ki, o anda kendinde olmadığına emin olmuştu. "Aptal adam! Niye bana bunu yaptın? Niye?"

Çelik şaşırdı. Onunla normal bir konuşma gerçekleştiremeyeceği için sorularına cevap vermenin daha mantıklı olduğuna karar verdi. "Ne yaptım?"

Kızın işaret parmağı göğsünü buldu. "Beni âşık ettin! Hem de kendine! İnanabiliyor musun? Çok kılsın!" Sonra gözlerinden damlalar düşerken, yüzü benzersiz bir acıyla eğildi. "Ben ne yapacağım şimdi?"

Çelik ayakta durmakta güçlük çekiyordu. O anda aklı belki de en az kızın sarhoş olduğu kadar bulanmış durumdaydı. Doğru mu söylüyordu? Yoksa sarhoşlukla karıştırdığı duyguları mıydı bunlar? Aniden hızlanan nefes alışlarını düzene sokarken kadının hemen yanına oturdu. Ve sanki o da bunu bekliyormuş gibi başını genç adamın dizlerine yatırırken, bedeni olduğu gibi, bağdaş kurmuş hâliyle yatağa çöktü.

"Çok kötü oldu. Şimdi senden nasıl ayrılacağım!"

Genç adam, titrediğine inanamadığı parmaklarını kadının saçlarının arasına daldırdı ve başını usulca okşamaya başladı. "Ayrılmak zorunda değilsin ki?"

Çiğdem, onun sözlerini ya anlamadı ya da duymadı. "Ben ne halt ettim? Neden yoluma devam etmedim? Nasıl âşık oldum böyle? Off! Çok âşık oldum."

Aniden, öfkeyle doğruldu. Gözleri o kadar kararmıştı ki mavisi görünmüyordu bile. "Neden artık o sosyete kılı değilsin? Ya da neden, o en başta yüzüme bile bakmayan adam değilsin? O zaman sana karşı gelebilirdim. Bak şimdi yaptığına? Beni ne hâle düşürdün? Üstüne üstlük, bir de yakışıklısın! Günah be! Yazık biz kadınlara!"

Çelik gülsün mü, ona ciddi bir açıklama yapmaya mı girişsin, yoksa o da duygularını ortaya mı döksün, karar verememişti. Sonunda kalbine çöreklenmiş ve sürekli dilinin ucuna gelip orada bir yığın oluşturmuş kelimelerini dile getirdi. "Ya aynı haltı ben de işlediysem? Ya ben de sana âşık olmuşsam?" Yutkundu ve onun için söylemesi çok güç olan, altında ezildiği şeyleri dile getirdi. "Belki de kusurumu görmezden gelebilirsin?" Belki de kadın, yarın tüm bunları unutacaktı. Ama konuşmak öylesine bir rahatlık, iç huzuru veriyordu ki kendine engel olamıyordu. "Sana kendimi adarım." Uzanıp elini genç kadının yanağına koydu. "Tüm ömrümü adarım." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "O kadar bencilim ki! Seni o kadar istiyorum ki... Elimdeki tüm gücü senin gözünü boyamak için kullanabilirdim. Ama ne yazık ki gözü boyanacak son insansın!"

Kadın, aniden kahkaha atmaya başladı. "Kusur mu? Huysuzluğu kusurdan mı sayıyorsun? Sen gerçekten aptalsın. Tamam, biraz kasıntısın, kendini beğenmişsin, biraz da çekilmezsin..." Ona, hayatında kimsenin öyle bakmadığı, tarifi imkânsız bir bakış attı. "Bunlar kusur değil ki! O kadar çok erdemin var ki bunlar üstünü kapamak için üzerine yapıştırdığın nazar boncukları! Sen, çok özel bir adamsın Çelik Mızrak!" Kadının gözlerinden damlalar aşağıya düşerken, yüzü yeniden o acı ifadesine büründü. "Ve ben seni çok seviyorum. Maalesef!"

Çelik, kalbinin büyüyüp patlayacağını hissediyordu. "Yarın size bu sözlerinizi hatırlatacağım, hanımefendi." Kadını kucağına çekip çenesini başının tepesine bıraktı. "Yoksa her sözüne yürekten inanacağım ve benimle evlenebilmen için elimdeki her kozu kullanacağım." İçi sıkılarak, ona bir itiratta daha bulundu. Çünkü kadın onu anlamamıştı. "Ve benim kusurum, çocuğumun olmaması! Huysuz olmayı kusurdan saymayacak kadar kibirliyim!"

Genç kadın güldü. "O da kusur değil ki! Sen, kaç tane annesiz babasız çocuk var, kaç tane sevgiye muhtaç çocuk var, biliyor musun? Evlat edinirsin, olur biter! Hayatında gerçekten iyi bir şey yapmış olursun!"

Çelik afallamayla başını geriye attı. "Kendine mi geldin? Çünkü o kadar mantıklı konuşuyorsun ki eğer kendindeysen ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor!" Kadından cevap gelmemişti. "Çiğdem," yüzüne eğilip bakacakken, kadının dudaklarından hafif bir horultu yükseldi.

Adam gülerek içini çekti. Onu yatırmaya niyetlenmişken, kadının son sözleri zihninde çınladı. O da bunu daha önce düşünmüştü. Fakat Senem, kendisi dünyaya bir çocuk getirsin istemişti. Ve Çelik de Senem'den sonra, bir kadının kendi çocuğunu doğurmak yerine evlat edinme fikrine sıcak bakacağını hiç düşünmemişti. Ama Çiğdem bunu düşünebilirdi! O, öyle bir insandı. En az kendisi kadar huysuzdu ama yardıma öyle çok açıktı ki... Gerçekten olabilir miydi? İçindeki umut kabarırken, olduğu yerde oturmaya, kadının saçlarını okşamaya devam etti.

Sonunda sabaha karşı, kararını vermiş bir hâlde, kesintisiz uyuyan kadını yatağına yatırdı. Onu uyandırmamaya çalışarak, bulduğu ip parçasını hafifçe parmağına doladı. Ardından da duş almadan, üzerini değiştirmeden evden çıktı. Onu yalnız bırakmaktan hoşlanmadığı için ve yıllar boyu ailesini koruma alışkanlığından dolayı, Çiğdem'in haberi olmadan korumalardan birini yine evin çevresinde kalması için aradı. Koruma müştemilatta kalıyordu ve genç kadın henüz onu fark etmemişti bile.

Bir şey olacağından değil ama tedbir her zaman iyiydi. Çelik, sabahın köründe mücevhercisini arayıp ofise gelmesini rica etti. Kendisi de doğrudan ofise gidecek, ardından köşke

gidip temizlenecek ve sonra da oturup Çiğdem'le ciddi bir konuşma yapacaklardı. Önce onun sarhoş hâldeyken mi, yoksa gerçekten mi çekinceleri olduğunu öğrenecek, sonra da eğer varsa bunları tek tek elemek için elinden geleni yapacaktı.

Ofisine girene kadar, tüm çalışanları ona şaşkın bakışlar atmış, o da hiçbirini umursamadan yoluna devam etmişti. Ama Demir, elbette onu kendi hâline bırakmayacaktı.

"İnanamıyorum! Çelik Mızrak, geceden kalma!" Başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı.

"Zevzeklik etme!" Çelik, masasına geçtiğinde kardeşi de elinde raporlarla ve onun ciddi olduğunu fark ettiği anda kendi ciddiyetini takınarak karşısına geçti. "Sanırım bunu ancak sana sorabilirim ve dolaylı yoldan Süheyla'ya da sormuş oluyorum!"

"Sanırım Çiğdem'le ilgili?" Demir, raporları abisinin masasına gelişigüzel fırlattı. Elindeki telefondan karısını aradı ve abisi başını sallarken hoparlöre bastı. "Sıkı dur, kadın! Sanırım birazdan kutlama yapacağız!"

"O zaman tarihi bir yere kaydedelim!"

"Gevşeklik etmeyin, eşek sıpaları!"

"Abin bana yine eşek sıpası dedi!"

"Abim şu anda bana çok kötü bakıyor."

Çelik, onlara aldırmamayı uzun zaman önce öğrenmiş olduğu için dudaklarını yaladıktan sonra derin bir iç çekip, "Çiğdem'e evlenme teklifi etmeye karar verdim!" diye bildirdi.

"O zaman, bunun için bizimle değil de onunla konuşman gerekiyordu!"

Çelik, Süheyla'ya gözlerini devirdi. O göremese de! "Elbette konuşacağım. Fakat... Dün gece sarhoşlukla bir şeyler geveledi. Ben... Çok mantıklı buldum. Ancak sizinle de konu-

şursam..." Çelik yutkunduğunda, diğer ikili de artık eğlenceyi tamamen bırakmışlardı.

"Söyle ve kurtul Çelik!" diye teşvik etti Süheyla.

"Biz her şekilde senin yanındayız abi!" Demir, abisinin ifadesini görebildiği için onun ne kadar zorlandığını anlayabiliyordu.

"Eğer teklifimi kabul ederse... Bir çocuğu evlatlık edinebiliriz. Belki bu, onun... İleride benden sıkılıp..."

"Lütfen, şu çeneni kapar mısın?" Süheyla, neredeyse telefonun içinden çıkmak istiyormuş gibi bir sesle, adamın sözlerini ağzına tıktı.

"Ağzımdan aldın, kadın!" Demir'in bakışları öylesine sertti ki sanki onu bu düşünceye itmiş olan Senem'e değil de, Çelik'e kızıyor zannederdi. "Biz, Çiğdem'in sana âşık olduğunu düşünüyoruz. Senin, ona âşık olduğunu düşündüğümüz gibi!"

Karısı, sözü ondan devraldı. "Ve eğer sana âşıksa... Seni terk etmesi için de ona geri dönülemez bir zarar vermiş olman gerekiyor. Ya da kabul edilemez bir hata yapman. İnan bana, kimse son raddeye dayanmadan –hele de bir kadınsa– aşık olduğu insanı terk etmez. Hele elinde olmayan sebepleri bahane ederek... Hayır. Asla!"

"Evlatlık alma fikrine gelince... Bu, verebileceğin en güzel kararlardan biri! Bir çocuğa onu sevebilecek, koruyabilecek, geleceğini hazırlayacak bir aile verebilmek, yeni bir dünya yaratmak kadar mükemmel!" Demir, kararını başparmağını havaya kaldırarak da destekledi.

"Benim düşüncemi sormana bile gerek yok! Ne diyeceğim başından belli! Bir çocuk sahibi olabilmek için çok iyi düşünmek, kendini unutup hayatını ona adapte edebilecek ve sevgini verebilecek kapasitede olman gerekiyor. Ama sen, beni bile sevebildiğine göre... Gözlerini devirme, bunu yaptığını çok iyi biliyorum!"

Çelik mutlu bir kahkaha attı. "Bu kadının ofisimde de gözleri var!"

"Tabii, bunu bizden önce Çiğdem'le konuşman gerekiyor. Sarhoş ve kel bir adamın kendini Rapunzel sandığına bile tanık olmuştum!"

"Moral ve motivasyon konusunda üstüne yok, kadın!" Demir, karısının sözlerinin ardından abisinin yüz ifadesinin aldığı şaşkın şekle gülmemek için elinden geleni yaptı.

Muhabbetleri, Zümrüt'ün arayıp, bekledikleri mücevhercinin geldiğini haber vermesiyle sonlandı. Çelik, onlarca yüzüğün arasından, özel tasarım ve tek üretim olan yüzüğü ilk bakışta fark ederek aldı. Kadının parmağının ölçüsünü sabah evden çıkmadan almıştı. Elbette, daha sonra ona çok daha iyi bir yüzük alacaktı. Bu, şimdilik –eğer onu kabul ederse– niyetlerinin simgesi olacaktı.

"Bana bir keresinde, birini kendine bağlaman için kara sevdaya tutulmuş olman gerektiğini söylemiştin."

Mücevhercinin ardından, hiç vakit kaybetmeden köşke gitmek isteyen Çelik, paltosunu giyerken kardeşinin sözleriyle duraksadı. Çiğdem'le konuşmadan net bir şey söylemek istemiyordu. Hoş, biraz önceki konuşmaları da pek üstü kapalı değildi ya! Yine de geri çevrilmenin utancını, çok fazla şey açığa çıkarmadan yaşamak daha iyiydi.

Buna rağmen, dudaklarından çıkan sözlerde mantık ve gurur değil de kalbinin dili vardı. "Doğru söylemişim!"

Kardeşinin gülümsediğini duyar gibi oldu. Çünkü ona bakmıyor, ofisten çıkmak için ilerliyordu. Aracına atladığında, kardeşine söylediklerini ve kendi cevabını düşünüyordu. Hiç hoşnut olmadığı Çiğdem, evin içinde dolanırken, gözüne bata bata en son kalbine de batmıştı!

Genç adam güldü. "Densiz!" Kendi kendine söylenirken, kadının şiddetli meydan okumaları, alaylı sözleri aklında beliriyordu. Çelik, kendinden bu kadar uzak bir karaktere âşık olduysa, bir de tutup ona ayak uyduruyorsa... Bu, kara sevdadan başka ne olabilirdi ki?

İçinde umut, heyecan ve endişe koca bir yumak oluşturup, bu yumak gittikçe büyümeye devam ederken köşke vardı. Süheyla, Umut'la birlikte onu kapıda karşıladı. Çiğdem'in ret cevabı vermesine karşın da çekip gitmeden önce nedenini sorgulaması –gerekirse onu sıkıştırması– gerektiğini söyledi.

Çelik, hızlı bir duşun ardından yine aynı hızla giyindi. Yüzük kutusunu cebine atıp köşkten ayrıldı. Saçına bile bakmamıştı! Belki de ona, özel bir evlilik teklifi yapması gerekiyordu. Ancak o, sürprizle ilgilenirken kendi kararını sürekli sorgulamak ve sonunda yanlış çıkarımlar yapmaktan çekiniyordu. Zaten o anda sürekli duygu değişimi yaşıyor, içine düştüğü heyecan dalgasını garipsiyordu. Yeni yetme gibi...

Evin otoparkına girdiğinde aracı park etmeden önce çevreyi şöyle bir kontrol ederken, güvenliğin nerede olduğunu merak etti. Çoğunlukla evden uzak ama onun görebileceği yerlerde olurdu. Aracından inip eve doğru yürürken, gözleri adamı araştırıyor, göremedikçe de kaş çatışına engel olamıyordu. Acaba Çiğdem, görmüş ve onu göndermiş olabilir miydi? Taş merdivenlerden çıkarken, evin açık kapısını fark etti.

Hiç hoşlanmadığı bir his bünyesine çöreklenirken, göğsünde bir yanma oldu. Bu nedensiz hissi görmezden gelmeye çalışıp eve doğru ilerledi. Belki de Çiğdem, akşamüstü yürüyüşüne çıkmıştı. Hava pek uygun değildi ancak onun buna aldırmayacağını biliyordu. Açık kapıdan içeri girdiği anda adımları dondu.

Gözleri gördüğü ama algılamak istemediği manzarada gezinirken, bir el kalbini avucuna almış sıkıyordu. Çelik, sanki ha-

vasız bir alanda kalmış gibi kravatını aşağıya çekiştirdi. Ağır, külçe gibi adımları usulca evin içine doğru ilerledi. Tezgâhın üzerindeki her şey yerlere saçılmıştı. Ve buzdolabının kapağında, aşağıya doğru akan kan lekeleri vardı. Onun evde olmadığını biliyordu. Bir şekilde, bunu hissedebiliyordu. Yine de adımları uçarcasına merdivenlere doğru ilerledi. Basamakları üçer beşer çıktı ve doğrudan yatak odasına girdi. Kan lekeleriyle bezenmiş yatak örtüsü yere saçılmış –sanki biri onu sürüklemiş gibi– yastıklar odanın her yerine dağılmıştı. Onlarda da kan lekesi vardı. Çiğdem'in elbisesinin kumaşından büyük bir parça da yastıklardan birinin altında duruyordu.

Çelik sertçe yutkundu. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. O anda, aklını almaya niyetlenmiş olan korkuyla cebelleşiyordu. Yüreğine çökmüş, daha önce hiç tatmadığı bir korku... Ve panik! Tüm uzuvlarını birbirinden ayırıyormuş gibi hareket etmekten ve doğru düzgün düşünmekten aciz kalmıştı. Gözlerini kapayıp açtı. Ardından derin bir nefes alıp telefonunu eline aldı.

Aramanın yanıt vermesini beklerken, beyni hızla çalışmaya başlamıştı. Güvenlik görevlisi ortada yoktu. Belki de kadınını yalnız bırakıp, ona davetiye çıkarmış, Çiğdem de kendi savaşını vermiş ve kaçmıştı. Bu Demir telefonunu neden açmıyordu?

Ya da güvenlik görevlisi, işini düzgün yapamamış, başka birinin eve girmesine neden olmuştu. Sonra kendisi de kaçıp gitmişti. Ama eve kim girmişti? Çelik, anında arkasını dönüp kameraların görüntülerini kaydeden cihazın yanına doğru koşturdu.

"Düğün ne zaman?" Kardeşi telefonu neşeyle açmıştı.

"Çiğdem yok! Evde birçok yerde kan var. Güvenlik yok. Aklımı kaçırmadan, Oktay'la birlikte buraya gelebilir misin?"

"Çıktım bile!" Demir'in hızlı nefes sesleri ve koşturan adımlarının sesi kulağına kadar gelmişti.

Çelik, kayıt cihazının olması gereken yerdeki boşluğa baktığında bir küfür savurdu. Çökmek ve kendini kontrol edip ayakta durmak arasında gidip geliyordu. Korku, onu aşağıya çekiyor ama soğukkanlı olması gerektiğini biliyordu. Bir eli saçlarının arasından geçti. Kayıt cihazının olması gereken panele sert bir tekme savurdu. Ardından diğer kameralar aklına geldi. O, yaşadıkları her alanda çift kamera ve kayıt cihazı bulundurmalarını istiyordu. O anda ağaçlara bağlı olan kameraların ve gizli bir bölmede olan kayıt cihazının, eve gelen her kimse onun dikkatinden kaçmış olduğunu tahmin ediyordu.

Çünkü kayıt cihazını aldıktan sonra kameralar bir işe yaramıyordu ve ikincisinin olduğu da çoğu kişinin aklına gelmiyordu. Hele de böyle her zaman yaşanmayan bir evse! İkinci cihaz müştemilatta bulunuyordu. Genç adam koşarak müştemilata doğru ilerledi. Yani güvenlik görevlisinin kaldığı alana! Adamın cihazdan haberi olup olmadığını bilmiyordu. Ama eğer varsa ve bunları yapan oysa bu cihaz da muhtemelen yerinde değildi.

Çevreyi bulanık görecek kadar hızla koşarken, aklının bir köşesinde ona fısıldayan bir ses vardı. *"Çiğdem, yaşıyor! Çiğdem, yaşıyor! Çiğdem, yaşıyor."* Ona ihtiyacı vardı. Aklına, tutarlı düşünmesine, soğukkanlı olmasına, mantığına! Bunun için kendini kaybetmemesi gerekiyordu. Ve kendisine kızıyordu. Onu nasıl yalnız bırakabilmişti? Nasıl köşke götürmemiş, savunmasız kalmasına neden olmuştu? Bir gece önce, herkes kadına olan yakınlığını görmüştü. Yakın davranmasına da gerek yoktu ki? Kendisi aynadaki aksine baktığında gözlerindeki parlaklığı, yüzündeki canlılığı, Çiğdem'in ona kattığı her şeyi fark edebiliyordu. Sadece, onu kadına bakarken görmeleri bile yeterdi! Onu nasıl bir tehlikeye atmıştı böyle? Nasıl? Belki de onu kaldığı dairesinden hiç getirmemeliydi.

Tam müştemilata girecekken gözleri bir şeye takıldı. Uzaklarda, evin arka kısmında bir yerde, otların arasında şişkin bir karaltı vardı. Müştemilata girmekten vazgeçip adımlarını oraya yöneltti. Yaklaştıkça, güvenliğin siyah takım elbisesinin, sarıya çalan saçlarının ayırdına varıyordu. Sonunda, adamın bir kan gölünün ortasında yattığını fark edecek kadar yakınına gelmişti.

Nefes nefese kalmışken adımları olduğu yerde dondu. Ellerini dizlerine koyup derin nefes almaya çalışırken, içindeki korku giderek büyüyen bir balon hâline gelmişti. Doğrulup cebinden telefonunu çıkardı.

"Çok yakındayız!" Demir, manyak gibi araba kullanırdı ve Çelik'in aklına ona, dikkatli kullan, demek bile gelmemişti.

"Güvenlik ölmüş. Başından tek kurşun!"

"Siktir!" Kardeşi bir nefes verdi. "Bak! Sakin ol! Biliyorum, hiç kolay değil. Ancak sakin kalmaya çalış. Çiğdem ortada değilse hayatta demektir. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi müştemilata, ikinci kayıt cihazına bakmaya gidiyorum."

"Biz de geldik sayılır."

Çelik telefonu kapadı. Ardından, yine koşar adımlarla müştemilata ilerledi. Cihaz herhangi bir ekrana bağlı değildi. Bunun için eve taşımak üzere kablolarını söktü. Müştemilattan çıktığında Demir'in arabası son hızla, eve doğru ayrılan yola girdi. O, evin önüne geldiğinde de acı bir fren sesiyle durdu.

Oktay, daha araç durmadan inmişti ve koşarak Çelik'in yanına gelip cihazı elinden aldı. "Ben hâlledeyim efendim." Hızla içeri girip güvenlik odasına ilerledi. Demir, onları salonda yakalamıştı.

Gözleri öfkeyle çevrede dolanıyordu. "Orospu çocuğu!"

O sırada Çelik'in gözleri birkaç gün önce birbirlerini ıslattıkları tezgâha takılmıştı. Öylesine bir savaşın izlerini barındırıyordu ki kalbi sıkışmıştı.

"Görüntüler ekranda, efendim!"

İki kardeş de aynı anda ileri doğru atıldı. Güvenlik odasına girip ikisi de Oktay'ın oturduğu sandalyenin arkasında yerini aldı.

Adam, çevreyi kontrol eden güvenlik görevlisinin biraz ötesinde durmuş, susturucu takılmış olan silahıyla da tek kurşunla işini bitirmişti. Görevli, bir kukla gibi anında yere devrilmiş, saldırganın telaşsız adımları da eve doğru yol almıştı. Görüntü o kadar uzaktı ki adamın yüzü seçilemiyordu. Koyu renk kıyafetler giymiş, kafasına da bir bere takmıştı. Ancak yüzü açıktaydı. Adımları sakin ve kontrollüydü. Sanki içeride ne olduğunu ve ne için gittiğini biliyor gibiydi. Köşeyi döndü ve diğer kameraya takıldı. Fakat arkası dönük olduğu için ancak evden çıktığında yüzünün görüntüsünü yakalayabilirlerdi.

İçeride yirmi sekiz dakika kalan adam, çırpınan, elbisesinin kolu yırtılmış, saçları dağılmış olan Çiğdem'le dışarı çıktı. Kadın, elinden kurtulmak için tüm gücüyle mücadele ediyordu. Adama tekme savuruyor, omzuyla dengesini bozmaya çalışıyordu. Ancak başarılı olamıyordu.

Çelik'in eli tekrar yüzünü buldu ve sertçe ovuşturdu. Kendisi yüzük seçme derdine düşmüşken, Çiğdem yaşam savaşı veriyordu. Yırtılmış kolunun açıkta kalan yerlerinde kan lekeleri vardı. Çelik'in elleri yumruk oldu. Ekrandan içeriye girip adamın üzerine saldıracakmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Hâlâ daha, adamın yüzünü net görebilmiş değillerdi. Çünkü Çiğdem'le mücadele ederken, başı sürekli ona doğru dönüyordu.

Adamın parmaklarının ucundan da kan damlıyordu. Çelik, içinden dualar yakararak tüm kanın adama ait olmasını diledi. Çiğdem, adamın elinden kaçtı, çıplak ayak koşarken evin arka tarafına doğru yönelmişti. Çelik'in kalbi, onun kaçabilmiş olma ihtimaliyle yükseldi. Ancak adam hızla peşinden ilerledi. Kadını saçlarından kavradı. Çelik'in dizleri titredi. Çiğdem, dönmek zorunda kaldığında da sert yumruğunu suratına indirdi. Genç adam, yumruğu kendi suratına yemiş gibi irkilerek geriye doğru sendeledi.

Dizleri, onu bırakmaya zorlarken, öfkeye tutundu. Öylesine bir öfkeydi ki adamı parçalara ayırırsa ancak soğurdu. Hayır. Soğumazdı!

"Orospu çocuğu!" Demir gürlerken gözleri, adamın yüzünü net olarak görmek için tıpkı Çelik gibi ekrana kilitlenmişti.

Çiğdem, yumruğun şiddetine rağmen baygınlık geçirmedi ya da sinmedi. Aksine adam, onu tekrar kendisine çektiğinde dizini adamın bacaklarının arasına geçirdi. Fakat adam, onu öyle sıkı kavramıştı ki çırpınsa da bırakmadı. Sonunda, doğrulup Çiğdem'e arka arkaya yumruklar savurdu ve bayıldığında da omzuna atıp taşımaya başladı.

Çelik'in kalbi yanıyordu. Derisi etinden, eti de kemiğinden sıyrılıyormuş gibi hissediyordu. Sanki boş bir iskelet olarak kalmıştı. Öfke, acı, vicdan sızısını aynı anda hissediyordu. Ama hepsinin ötesinde bir korku yaşıyordu. Çiğdem, o anda yaşıyordu. Ama adam, onlar hâlâ yüzünü görmeye çalışırken ona daha ne kadar zarar verirdi? Ölümüne neden olur muydu?

"Yakaladık!"

Oktay, adamın yüzünün görüntüsünü yakınlaştırıp ekrana getirdi. Çelik'in bedeni öylesine kasılmıştı ki bir kalıp gibi öne doğru eğildi. Yüzüne dikkatle baktığında, zihninde bir hareketlenme oldu.

"Bu adamı tanıyorum. Nereden bilmiyorum ama..." Sonunda görüntüler ardı ardına zihninde patlama yaptı. "Zümrüt'ün nişanlısı!"

Demir anında telefonuna sarıldı. Ancak o kadar afallamıştı ki ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "O adamın Çiğdem'le ne alakası olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Şu anda umurumda da değil! Sadece yerini öğrenmek istiyorum. Sonra da..." Aklından geçen vahşi düşünceleri dile getirmedi. O anda önemli olan daha fazla zarar görmeden Çiğdem'i bulmaktı. Önemli olan, adama dair ufak bir bilgi kırıntısı elde etmekti. Ve en azından onun kim olduğuna dair ellerinde bir bilgi vardı. Önemli olan şimdilik buydu. Başka bir şey değil!

"Zümrüt, çok acil olarak bize nişanlının nerede olduğunu söylemen ve telefon numarası lazım!"

Kadının şaşkın sesi hoparlörlerden yükseldi. "Eniz'in mi? Ama neden..."

Çelik, boş muhabbetlere katlanacak durumda değildi. "Numara ve bir adres, Zümrüt! Acil!" diye araya girdi.

"Ta... Tamam." Zümrüt, hızla bir numara aktardı. "Ama ben, onu davet gecesinden beri görmüyorum," diye hızla konuşmaya başladı. "Bende olan numarasına da ulaşılamıyor! Adresini de bilmiyorum!" Kadının sesi şaşkın ve çaresiz geliyordu.

Çelik, "Sen davet gecesi yalnızdın!" diye araya girdi.

"Aslında değildim. Davete benimle birlikte gelmişti. Ancak salona girmeden bunaldığını söyleyip çekti ve gitti. Bir daha da ondan haber alamadım."

"Kahretsin! Bu adam kim?" Çelik'in ani gürleyişi Zümrüt'ün hıçkırmasına, Demir'in ve Oktay'ın da irkilmesine neden oldu.

"Eniz! İsmi Eniz, soyadı da Gürcan... Ben... Öyle biliyorum."

"Polisi ara, Oktay!"

Çelik gözlerini kapayıp başını arkaya attı. Düşünebilmesi için önce Çiğdem'in görüntülerini zihninin ücra köşelerine göndermesi gerekiyordu. Adamın ona uyguladığı şiddeti düşündükçe daha da panikliyor ve kontrolünü kaybediyordu. Adamı bulduğu anda... Tüm görüntüler hafızasında bir bir belirecekti.

Ellerini ceplerine soktu. Gözleri hâlâ kapalı hâlde, adamın kendisiyle ne gibi bir derdi olabileceğini düşünmeye başladı. Tanıdığı biri değildi. Daha önce Zümrüt'ün yanında gördüğü an haricinde onu görmemişti. Belki de birilerinin adamıydı ve Zümrüt'e de sırf bir şeyler öğrenebilmek için yaklaşmıştı. Aklında bir kıpırdama daha oldu. Aniden gözlerini açtı.

"Zümrüt, orada mısın?"

"Evet, Çelik Bey! Yanlış bir şey..."

"Şimdi değil, Zümrüt. Şimdi dikkatle düşünmene ihtiyacımız var. Bu adamın seni, benim gördüğüm günde ya da görmediğim bir zaman varsa daha öncesinde ziyarete geldiği zamanların tarihleri ve saatlerini hatırlamanı istiyorum. Lütfen, acele et. Bulduğun anda da holdingin güvenlik birimine tarihleri ileterek görüntüleri çıkarmalarını söyle. Sen de yanlarına git ve Eniz'in görüntülerini bulmalarına yardımcı ol."

"Tamam, Çelik Bey!"

Demir telefonu kapadı. "Bu işte bir bit yeniği var!"

Çelik başını salladı. Aynı anda Oktay, polis ekiplerinin yola çıktığını bildirdi.

"O kadar çok düşmanım var ki... Hangisinin böyle ince bir tezgâh hazırladığını bile tahmin edemiyorum!"

Demir'in eli çenesini sıvazladı. "Mithat da olabilir!"

"Yapmamıştır diyemem!"

Polis ekipleri kısa sürede varmış, evin çevresini geniş bir olay yeri bandı ile sarmışlardı. İçeride onlarca polis inceleme yapıyordu. Çelik'i, Demir'i ve Oktay'ı sorgulamışlar, güvenlik kameralarının görüntülerini incelemişler ancak vakit gece yarısına gelmesine rağmen bir sonuç elde edememişlerdi. Fidye için olsaydı, muhtemelen o ana kadar iletişime geçmiş olurlardı. Ve bu ihtimali hemen elemeseler de artık fidye durumu olmadığından eminlerdi.

Eli kolu bağlı beklemekten nefret ediyordu. Hiçbir şey yapamamak, öylece ağızlarından çıkacak bir kelimeye bakmak, neredeyse delirmesine neden olacaktı. Zaman akıp giderken, her anın Çiğdem'in aleyhine işliyor oluşu beynini bir böcek gibi kemiriyordu. Neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracak, etrafı kırıp dökecek ve ağlayacak duruma gelmişti. İçindeki hisler, bir tufan gibi bedenini yiyip bitirirken, dışarıdaki Çelik, soğukkanlı bir sessizliğe gömülmüştü. Tıpkı çevresindeki herkes gibi! Umut'u uyutup, Ahmet'le birlikte yanlarına gelen Süheyla bile sessiz kalmıştı.

Çelik, orada yapacak bir şeyinin olmadığını biliyor ama giderse de sanki Çiğdem'in ellerini bırakacakmış gibi hissediyordu. Sabaha karşı hep birlikte köşke döndüklerinde, suskunluklarını korumuşlar, kimse uyumak için odasına çekilmemiş, kimse de tek lokma yememişti.

Sadece kendileri değil, tüm çalışanlar da onlarla birlikte uyumadan, çıkacak tek bir haberi bekliyorlardı. Çelik, kendi ekibinin de gözlerini kırpmadan aramaya devam ettiklerini biliyordu. Çünkü her on beş dakikada bir arıyordu.

"Çiğdem hayatımıza çok yeni girmiş biri! Zümrüt ise o adamla oldukça uzun bir süredir birlikte olduğunu iddia ediyor. Bu işte bir tuhaflık var!"

Süheyla, kaşlarını derince çatmış, Demir ve Çelik'e bakıyordu. "Adam Zümrüt'ü şirketle ilgili bilgiler alabilmek için ayarttı. Belki de hiç farkında olmadığımız küçük zararlara uğramış olabiliriz. Ancak bekledikleri büyük bir şey olmalı! Hâlâ Zümrüt'le görüşmeye devam ettiğine göre... Fakat sonra... Otelin salonuna kadar geldiği davetten vazgeçiyor. Vazgeçmesine neden olan bir şey olmalı! Seninle karşılaşacak olması değil!" Parmağını Çelik'e doğru uzatmıştı. "Neden çekinsin ki? Daha önce onlarca kere holdinge girip çıkmış! Seninle karşılaşmaktan, konuşmaktan çekinmiyor. Bizimle karşılaşacağı için de değil!" Derin bir nefes aldı ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Çiğdem'i tanıyor olabilir mi?"

"Sen böyle söyleyince mantıklı geliyor." Demir keyifsizce omuz silkti.

Çelik'se bunu düşünmek bile istemiyordu. Arkasını döndü ve hışımla evden çıktı. Hayır. Bunu düşünmek istemiyordu. Çiğdem'in kalabalığa karışmaktan nefret etmesi geliyordu aklına... Dışarı çıkmak istememesi... Sürekli saçını ve fiziğini değiştirmeye çalışması...

"Sana yalan söylemek istemiyorum. İsim vermek de istemiyorum. Sadece... Geçmişimde, herhangi bir nedenden yan yana geldiğim kimselerle bir daha yan yana gelmek istemiyorum."

Ve Çelik, onları yan yana mı getirmişti? Aracın direksiyonuna defalarca vurdu ancak içindeki öfke, azalmak yerine katlanarak arttı. Kendisine kızıyordu. Çiğdem'e de kızıyordu, ona daha açık olmadığı için! Bunu söyleyebilirdi. Anlatabilirdi ve Çelik, onu bu dertten saatler içinde sıyırabilirdi. Aman Allah'ım! Ne yapmıştı?

Sürekli ayrılık söylemlerinin nedeni bu muydu? O anda, Çiğdem'in, bilmediği, saklı kalan hayatıyla mı mücadele ediyordu? Çiğdem yaşıyor muydu? Kalbi sanki yerinden sökülü-

yordu ve Çelik, sesini resmen duymuştu. Daha önce böyle bir acı yaşamamıştı. Böyle bir çöküntü, çaresizlik... Acizlik!

Amaçsızca caddelerde ve sokaklarda dolanmış, saatten bihaber hâlde düşüncelerinin içinde kaybolmuş, bir kazadan son anda kurtulmuş ve kadının görüntülerini aklından sayısız kere geçirerek kendini cezalandırmıştı. Ona bunu, kendisi yapmıştı! Başka kimse değil...

Telefonu çaldığında bir kâbusun içinden uyanır gibi irkildi. Ekrana bakmadan hızla aramayı yanıtladı.

"Abi, eve gelsen iyi olur!"

Çelik cevap vermeden telefonu kapadı. Bir 'U' dönüşünün ardından hızla yol aldı ve kısa sürede köşkün merdivenlerinin önünde durdu. Merdivenleri hiç soluk almadan çıkıp açık kapıdan içeriye girdi. Kendi güvenlik elemanlarından biri ve polis ekiplerinden birkaç kişi salonun ortasında dikiliyordu.

"Bir paket geldi!" Süheyla, polis memurunun elindeki pakete bakıyordu. Herkesin yüzünde kara bir gölge vardı. Gözlerinde öfke parıltıları...

Çelik, panik olarak memurun elindeki paketi aldı. Kutuyu açtı ve içinden Çiğdem'in polaroid bir fotoğrafı çıktı. Çelik, düşmekten korktuğu için, fotoğrafa bakarken oturmak zorunda kaldı. Demir de sanki bunu anlamış gibi ileri atılmış, son anda kendisini durdurmuştu.

Çiğdem'in gözleri şişmiş ve kapalıydı. Adamın yumruklarından nasibini aldığı belliydi. Çelik, göğsünden yukarı bir haykırış baloncuğunun tırmandığını hissetti. Yutkunarak, onu geriye gönderdi. Yanakları morluklar içinde, dudakları aralıktı. Yaşıyor mu, ölü mü belli değildi. Fotoğrafa bakarken gittikçe öne doğru eğiliyor, kasılan bedenini neyin gevşetebileceğini bilmiyordu.

Sonra, aklına elindeki kutuda gördüğü kâğıt geldi. Güçlükle kâğıdı açtı. Bilgisayar çıktısı olan yazıda kısa bir not vardı.

"Onun adı Ahsen Yılmaz! O, bana ait. Her zaman öyleydi. Peşimizi bırak! Siktir git kendi yoluna! Kart için teşekkürler! Paranla kendimize iyi bir hayat kuracağız."

Çelik hızlı nefesler almaya başladı. O kadar hızlı alıyordu ki tıkanmak üzereydi. Aynı anda boğulacakmış gibi de hissediyordu. İçinde döne döne yükselen tüm hisler ağzından çıkacakmış gibi ağzını açtı. Sonra kapadı. Ve deli gibi ayağa fırladı.

"Bu adamı bana bulun! Bu. Adamı. Bana. Bulun! Hemen. Bugün."

Gözleri komiser ve kendi güvenlik ekibinin başı arasında gidip geliyordu. Dişlerini öyle bir sıkmıştı ki belki de kırılmak üzerelerdi. Umurunda değildi.

"Adamın yazdığı ismi araştırdık. Çiğdem Hanım, gerçekten Ahsen Yılmaz'mış! Okul kayıtları, oturduğu evin kayıtları... Birçoğuna ulaştık. Tıp fakültesindeki kaydını dondurmuş. Ve Eniz de onun üvey abisiymiş. Bir zamanlar birlikte yaşıyorlarmış. Sonra da Ahsen kayıplara karışmış!" Komiserin gözleri Süheyla'yı buldu ve başını hafifçe eğdi.

Süheyla derin bir iç çekti. "Sen çıktıktan sonra Timuçin'i aradım. Komiser Beyin araştırmasında da oldukça yardımı dokunacak şeyler anlattı." Süheyla, her şeyi olduğu gibi anlatmayı seven bir kadındı. Ama o bile bazı şeyleri anlatırken duraksıyorsa altından iyi şeyler çıkmazdı.

"Ahsen, onun müşterilerinden biriymiş. Kıyafetleri abisinin zoruyla dikiliyormuş. Evli ve para babalarını ağlarına düşürüyorlar, videolarını çekip şantaj yapıyorlarmış. Ahsen, kendi elinde parası ve yaşama şansı olmadığı için buna mecbur kalıyormuş. Her defasında da Timuçin'in yanında ağlıyor, başka kimseye anlatamıyormuş. Okulu bitirene kadar buna katlan-

mayı, sonra da Eniz'den kurtulmayı planlıyormuş. Kurtulmak istediğinde de adamın ona saplantılı derecede âşık olduğunu öğrenmiş. Adam dayakla ve onu eve hapsederek Ahsen'in de aşkını itiraf etmeye zorlamış. Sonunda da Ahsen, akıllıca davranarak bunu geç fark ettiğini söylemiş ve adamı inandırarak özgürlüğünü eline almak için kaçmış. Eniz'den de oldukça büyük bir meblağ para çalmış."

Sanki Çelik'in anlattıklarını sindirme ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibi duraksadı. Çelik'in içinde, tüm organlarında ayrı bir yangın vardı. İçinden dışına cayır cayır yanıyor, ne kadar dik dursa da aslında ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Kadının onu, 'Ben sana iyi gelmem!' diye uyarışlarını hatırlıyor, ansızın öfkelenmelerini, onu kabul etmek için verdiği güç mücadeleyi anımsıyor, kendine o kadar öfkeleniyordu ki!

"Devam et," diye mırıldandı ve sesinin bu kadar düz çıkmasına şaşırdı.

"Timuçin, onun çaldığı paraya hiç dokunmadığını söylüyor. Gıdım gıdım, beş kuruşa beş kuruş katarak para biriktirdiğini ve ülkeden kaçmaya çalıştığını söylüyor. İlk zamanlar ev temizliğine gitmiş. Ve geçimini böyle sağlıyormuş. Daha sonra, yetişemediği yerde de Timuçin'den yardım istemiş. Çünkü kendi kimliğini kullanmaktan ödü kopuyormuş. Timuçin, ona sahte kimlik yaptırabilmesi için bir takım adresler bulmuş ama nereden temin ettiğini bilmiyor." Burada durup komisere sert bakışlar fırlattı. "Kulaktan dolma isim vermek suç sayılmaz sanırım. O adam bir fosil ve çok narin! Hücreye attığınız anda ölür. Ben de sizi şikâyet ederim!" Komiserin cevabını beklemeden Çelik'e döndü. "Daha sonra da zengin kesimlerde, tanıdığı müşterilerin çocuklarına bakmalarında yardımcı olması için ona sürekli işler ayarlamış. Bugüne kadar da hiç sorun yaşamadan, yatılı olarak birçok işte çalışarak para biriktirmiş!"

Ve Çelik de kadının hayatına girip her şeyi mahvetmişti. Onu sürekli uyarmıştı. Yapabildiği kadar dürüst davranmış, sonra da belki de kendi hislerine yenik düşmüştü. Öylesine cesaretliydi ki kendi aşkına sahip çıkmak için ortalığa çıkmayı bile göze almıştı. Çelik, acıyla kadının kendisini gerçekten sevdiğini ve içinde ne fırtınalar koparken, onun günlerine keyif, aşk, tutku ve eğlence kattığını düşündü. Ölmeyi hak ediyordu. Eğer onu bulursa, belki de bir daha yüzüne bakacak cesareti bulamayabilirdi. Ona verdiği zarardan sonra... Kendisini ona nasıl layık görebilirdi, emin değildi. Elindeki fotoğraf, her şeyin kanıtıydı. Ve ona kızıyordu.

Keşke her şeyi olduğu gibi anlatabilseydi. Çelik, ona yardımcı olurdu. Ama belki de kendi günahlarımın cezasını çekiyorum derken, çektikleri videolardan bahsediyor, anlatmaya utanıyordu. Çelik'in, onu dibe çeken düşünceleri çalan telefonla kesildi. Gelen haber ise herkesi bir hareketlilik hâline sokarken, genç adamı kaskatı bir heykele çevirmişti.

Adam, Bursa'dan, kredi kartıyla yüksek bir meblağda altın alışverişi yapmış, bir saat sonra da lüks bir araç satın almıştı. Çelik de dâhil olmak üzere tüm ekipler –polisler, güvenlik ekibi– Bursa'ya yola çıkmış, adamın alışveriş yaptığı kuyumcudan kamera görüntülerini almışlar ve bir gün sonra da tek tek tüm esnaf kameralarını takip ederek adamın saklandığı binayı bulmuşlardı.

Eniz, yatakta uyuyan kadına bakarken derin bir iç çekti. Birazdan arabayı almaya geleceklerdi ve onu da alıp buralardan gidecek, hayatının tek aşkıyla ömrünün sonuna kadar beraber olabilecekti.

Hâlâ uyanmamıştı. Çok mu şiddetli vurmuştu ki? Ama ne yapacaktı? Her uyandığında çırpınıyor, çığlık atıyor, debeleniyordu. Son vurduğundan sonra bir daha gözlerini açmamıştı. Allah kahretsin! Aniden ayağa fırladı.

"Ben senin için neler yaptım, sen ne yaptın? Sürtük gibi beni kandırdın ve çekip gittin." Başını iki yana salladı. "Bu çektiklerin onu cezası!" Sonra yine yanına oturdu. "Ama üzülme! Artık hepsi bitiyor. Bir daha sana vurmayacağım!" Tekrar ayağa fırladı. "Ben senin için babamı öldürdüm. Bunu unuttun mu? Ne işlere bulaştım seni okutayım diye! Senin yaptığına bak!"

Tekrar yatağa, hemen yanına oturdu. "Uyan artık ve bir daha bana karşı gelme! O zaman seni prensesler gibi yaşatacağım! O Çelik denen adamla ne işin vardı ki senin? Sana dokundu mu? Onu öldürürüm dokunduysa!" Genç kadının parmaklarını parmakları arasına aldı, yanağına götürüp okşadı ve terine dudaklarını dokundurdu. "Ben sana hiç kıyamamıştım. Beni sev be! Sev ki seni kraliçeler gibi tepemde taşıyayım!"

Bu adam da nerede kalmıştı? Zaman daralıyordu ve artık gitmeleri gerekiyordu. Bok mu vardı sanki adama o mesajı atacak! Bir de tutmuş fotoğraf göndermişti. Ama öfkesine engel olamamıştı. Ahsen'i onun kollarında gördüğünde, öfkesi tüm her şeyi alıp götürmüştü ondan! Onun kadınına nasıl dokunabilirdi ki?

Dışarıdan sesler geldiğinde aniden ayağa kalktı. Acaba beklediği adam mı gelmişti? Ama o, gelmeden önce arayacaktı. Bir apartmanın giriş katında oturuyorlardı ve dışarıdan gelen her sesle birlikte dikkat kesiliyordu. Odadan çıkıp salona girdi ve pencerenin önünde durup perdeyi araladı.

Sonra da bir küfür savurup perdeyi kapadı. Ellerini telaşla başına koydu. Şimdi ne yapacaktı? Her yer polis kaynıyordu. Buradan çıkması mümkün değildi. Aklına gelen ani fikirle Ahsen'in yanına koşturdu. Onu önce kucağına aldı. Ardından da belinden kavrayarak güçlükle salona götürdü ve balkonun kapısını açtı.

"Eniz! Çık dışarı, çepeçevre sarılmış durumdasın. Şimdi iş birliği yaparsan senin yararına olur!"

"Siktir lan!" diye mırıldandı Eniz. Sanki neler olacağını bilmiyordu. Yanından o kadar adam almışlardı ki artık her şeyi ezbere biliyordu. "Kapının önüne bir araç getirin ve siktir olup gidin!" diye bağırdı.

Adam tekrar bağırmaya başladı. Eniz onu duymuyordu bile. Söyleyeceğini söylemişti ve Ahsen de kucağında, silahının namlusunun altında kuzu kuzu yatıyordu. Elinin altında o olduğu sürece, ona dokunmayacaklardı. Lanet olsun! Ne çabuk bulunmuştu böyle?

Dakikalar dakikaları kovalarken Eniz, olduğu yerde kalmaya devam etti. Nefes alışları sıklaşmış, artık Ahsen'i taşıyamaz olmuştu. Duvara sürtünerek yere oturdu. Karşısında kalabalık

bir polis ekibi ve takım elbiseli adamlar sürüsü vardı. Ahsen'i bunların arasından taşıyamazdı. Anında onu vururlardı. Peki, ne yapacaktı?

Düşün! Düşün! Düşün! O anda kafasına bir tane patlatmak istiyordu. Eğer onu vuracaklarını anlarsa, Ahsen'i de kendisiyle beraber götüreceğini biliyordu ama! Onu kimselere, hele de o Çelik züppesine asla bırakmazdı.

Kalabalığın arasından bir bağırış koptu. Haykırışlar, itirazlar gittikçe yükselirken, zeminine oturduğu balkonun karşısında Çelik'i gördü. Grand tuvalet, paltosu ve fiyakası üstünde, yine caka satıyordu. "Ne var, lan? Aşkımızı izlemeye mi geldin? Yoksa ölmeye mi?" O anda adamı kolaylıkla öldürebilirdi. Hemen karşısında duruyordu ve diğerleri de onun birkaç metre uzağında silahlarını ona doğrultmuşlardı. Sikinde değildi! O yavşağı önce indirirdi.

Adam güldü. Sonra da başını iki yana salladı. Ellerini telaşsızca paltosunun ceplerine soktu. "Hangi aşktan bahsediyorsunuz? Yanlışınız var, beyefendi. Kollarınızda tuttuğunuz kadın, bana ait! İsmi Çiğdem! Nişanlım."

"Sen bir bok bilmiyorsun, Züppe! Ben onun her hâlini bilirim. Her şeyini! Bir ara yanlışa düştü. Ama şimdi doğru yolu buldu. Çek o köpeklerini, polisleri de, bırak gidelim! O, benden başkasının olamaz. Eğer tek bir yanlış hissedersem... Önce onu vururum! Anlıyor musun?"

Dikkatle adama bakıp tepkilerini izliyordu. Ama o, bir milim bile olduğu yerden kıpırdamamış, sakin ifadesiyle hâlâ züppe züppe karşısında dikiliyordu. "Çok iyi anlıyorum. Ama bence bu sorunu Çiğdem'e sorarak halledebiliriz. Size her şeyi tüm gerçeğiyle anlatabilir. Sonra da sizin kadınınızı arayabiliriz. Bence Çiğdem'in uyanmasını bekleyebiliriz, ne dersiniz?"

Eniz, öyle dikkatle bakıyordu ki adamın gözlerinden geçen gölgeyi güçlükle fark edebilmişti. Ne yapmaya çalışıyordu? "Taşak mı geçiyorsun lan benimle? O Ahsen! Onu on kilometre öteden tanırım. Saçını, gözünü, isterse yüzünü değiştirsin. Onu tanırım! Ve o bana ait. Söylüyorum sana, gitmediğin her an onu ölüme gönderiyorsun!"

Adam ellerini ceplerinden çıkarıp havaya kaldırdı. "Tamamen iyi niyetle buradayım. Hem senin hem benim sorunumu çözebiliriz!"

"Biz bir şey çözemeyiz! Sen daha inşaatlarına aldığın malların denetimini bile yapamıyorsun! Yolduk oğlum seni! O kel Mithat var ya? Paraları da onunla yedik! Çatır çatır yedik!"

Adam, bir anda senli benli olmuştu. Eniz'in kafası karışıyordu ve bu da adamı ortadan kaldırmak istemesine neden oluyordu. Ahsen'i kucağına daha çok çekip silahın namlusunu şakağına iyice bastırdı. Hâlâ uyanmamıştı! Ama nefes alışlarını hissediyordu. Ölmemişti. Onu bırakmamıştı. Hoş, bunlar tepesinden çekilmezse kara toprakta buluşacaklardı.

Çelik, bir ayağını kaldırıp balkonun aralıklı demirlerinden birine koydu. Ardından öne eğilerek, bir dirseğini dizine dayadı. Eniz, onun arkasında kalan alanı göremiyordu. Ama hareket etmeye de cesaret edemiyordu.

Çelik derin bir iç çekti. Biraz önce söylediklerini sallamamıştı bile. Konuştuğunda yine nazik ve kibar bir hâli vardı. Bir gram bile öfkelenmemişti. Hâlbuki Zümrüt, onun Karadeniz'deki inşaatlar için hiç çıkmak istemediği bir yolculuk yaptığından bahsetmişti.

"Kucağında hırpalayarak tuttuğun kadın, bana ait! Ben ona her dokunduğumda çok özenli davranıyorum. Senden de aynı özeni rica ediyorum!"

Eniz, namlunun ucunu neredeyse adama doğrultacakken son anda tekrar şakağına yapıştırdı. "Sen, ona dokunamazsın! Anladın mı? Parmaklarını kırarım senin! Beynini dağıtırım. Duyuyor musun? Ona dokunamazsın!"

"Ama dokundum! Hem de sen hiç dokunamamışken!"

Namlu, kadının şakağından biraz uzaklaştı. Ve Eniz, ağzından tükürükler saçarak bağırmaya başladı. "Dokunmadın lan! Dokunmadın! Düzgün konuş! Git buradan! Rahat bırak bizi! Biz birbirimize aşığız! Siktir git, orospu çocuğu!"

"Ahsen uyandığında, ona soralım mı?"

"Onun adını ağzına alma!"

"Alıştırma yapıyorum. Çünkü sen ölüp gittiğinde, ona bu isimle sesleneceğim ve kollarımdayken, kulağına fısıldarken, nasıl hissettirdiğini tadacağım!"

Eniz, kesik kesik nefesler almaya başlamıştı. Adam hâlâ karşısında gevşek gevşek durmuş, Ahsen'i diline doluyordu. "Öldürürüm seni! İnan olsun ki öldürürüm. Ama önce sırf ne yapacağını görmek için Ahsen'i öldürürüm! Ona dokunamayacağını, izin vermeyeceğimi anlaman için!"

Çelik, sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi ensesini hafifçe kaşıdı. Ardından da ellerini ceplerine sokup doğruldu. "Ahsen'i öldürürsen, iki kişiyi birlikte öldürmüş olursun. Karnında bebeğimi taşıyor!"

"Yalan söylüyorsun!" Eniz, namluyu kadının şakağından biraz daha uzaklaştırırken, diğer eliyle Ahsen'in karnını sertçe avuçlamıştı. Sanki içindeki yaşamı almak ister gibi...

"Ahsen'e sorabilirsin. Tamamen gerçek! O, bana ait. Daha önce söylediğim gibi!"

"Yalan! Bu tamamen yalan!" Adam gözlerini, gözlerine dikmiş bakıyordu. Dimdik duruyor, sanki söylediklerini duruşuy-

la da kanıtlamak istiyordu. "Yalan söylüyorsun, züppe!" Silahı Çelik'in göğsüne doğrulttu. "Bana yalan söylediğini söyle!"

Çelik başını iki yana salladı. "Ben yalan söylemekten nefret ederim!"

Bunu biliyordu. Öfkeyle doğrulduğunda, Ahsen kucağından aşağıya doğru kaydı. Aynı anda Eniz, tetiği çekmişti.

Çevredeki kalabalık üç silah sesini de aynı anda duydu. Biri, Çelik'in biraz ötesinde, Eniz'in görüş alanından uzak bir konumda olan komiserin silahından geliyordu. Diğeri, Çelik'in arkasındaki binada konuşlanmış keskin nişancının silahından gelmişti. Bir diğeri de zaten Eniz'in silahından geliyordu.

En kötü kâbusu gerçek olmuştu. Eniz'in kucağında, bilmediği ve karanlık olduğunu tahmin ettiği bir yola girerken, en başından, aslında sonunun bu olacağını biliyordu. Kader yine ona nah çekmişti. Gösterip de vermemiş, onu yine ağzı sulanmış bir hâlde bırakmıştı.

Ama son elma şekeri çok farklıydı. O kadar lezzetliydi ki onun için çok çırpınmıştı. Ve hiç... Pişman değildi. Ölüme gidiyordu. Bir an güzel bir rüya görürken, aniden karşısına Azrail'i çıkmıştı. Çırpınmış, didinmiş, bildiği tüm hünerlerle savaşmış ama başaramamıştı. Olsun... O da bir şeydi. Çelik Mızrak, ona aşkını ilan etmişti. Sabah kalktığında bu sözlere uyanmıştı. Ve ölüme giderken de bu sözleri düşünüyordu. Ağzı yüzü yamulmuş, bedeninde kıpırdayacak takat kalmamıştı. Ama gülümsüyordu. Adama öyle âşık olmuştu ki onun itirafı bile mutlu ölmesine neden olacaktı. Kader ona, 'sana acıdım, al gariban,' der gibi son dakika golü atmıştı.

Onca senedir kaçtığı adama yakalandığı için kendisine kızıyordu. Ama Çelik'le yaşadığı hiçbir şeyden pişman değildi. Tek bir saniyesini bile hayatta kalabilmek için değişmezdi. O, yaşamak için kendi mücadelesini vermişti. Kılık değiştirmiş, para biriktirmiş, erkek işlerinde çalışmış, çocuk

bakmış, adını, konuşmasını, gözlerinin rengini bile değiştirmişti.

Onu o evde gördüğünde de tüm gücüyle karşı koymuştu. Kolunu bıçaklamış, tekmeler savurmuş, saçlarını yolmuş, hayalarını ezmişti. Ama olmayınca olmuyordu işte! O, Çelik gelmediği için seviniyordu. Eğer Eniz onu görürse öldürürdü. Hem de hiç düşünmeden. Çelik de Ahsen belasından kurtulmuş olurdu. Yoksa neredeyse adama yine ilanı aşk edecek, sonra da her şeyi olduğu gibi anlatacak ve onun da başına bela getirecekti.

Eniz, ellerini bağladıktan sonra hâlâ çırpınmaya devam ettiği için, tek bir yumrukla beynini sarstı ve Ahsen karanlığa gömüldü. Tekrar uyandığında bir odada, yatağın içinde yatıyordu. Eniz, başucunda dikiliyor, ona sözler veriyor, güzel günlerden bahsediyordu. Ahsen, ona küfür etti. Çünkü elleri bağlıydı ve başka bir şey yapamıyordu.

Sanki yakalandığı için rahatlamıştı. Belki de gerçekten hasarlı bir beyni vardı. O kadar çok kaçmış, arkasını kollamıştı ki sonunda yakalandığında endişe edecek bir şeyi kalmamış ve boşluğa düşmüştü.

Eniz tehditler savurarak, ellerini çözdü. Ahsen doğrulup oturduğunda, yüzünün önündeki adamın suratına tükürdü. Ardından da hayatının içine ettiği için, kalan gücüyle ona saldırdı.

Eniz'in yumrukları da daha şiddetli bir hâl aldı. Ahsen, gözleri kapanırken beyninin ıslandığını hissetti. O nasıl oluyorsa? İnsanın beyni ıslanır mıydı? Bunu belki de Eniz'e sormuştu, çünkü adam beyinle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Çok tatlı bir uyku Ahsen'i esir aldı. Öyle tatlıydı ki hiç direnmeden bu uykunun kollarına atıldı. Uzun bir süre de uyanmadı.

Parlak ışık gözlerini almıştı. Gözkapaklarını kırpıştırdı. Burnu da zonkluyordu. Açık kalmış ağzından içeri sanki durmadan hava giriyordu. Ağzında tuhaf, ekşi bir tat vardı. İlaç gibi! Yüzünün üzerinde de bir şey var gibiydi sanki! Elini kaldırdığında acıyla inledi ve gözleriyle algısı aynı anda açıldı. Henüz ışık yüzünden çevreyi göremiyordu ama biri, elini tutup "Şişş!" dedi. "Ahsen!" diye de ekledi.

Ahsen, sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Zihninde, uyumadan önceki son görüntüler belirdi ve genç kadın aniden çırpınmaya, cılız gücüyle ona karşı koymaya çalıştı. Beyni ona öyle bir oyun oynuyordu ki! Eniz'in yanında olduğunu bilmesine rağmen, karşısında Çelik'in ciddi yüz ifadesi duruyordu.

"Ahsen, dur! Kendini yaralayacaksın!"

Bu ses de Çelik'in sesiydi. Ne oluyordu yahu? Gözlerini birkaç kez açıp kapadı. Ama karşısında hâlâ Çelik duruyordu. Darmadağın saçları, yakası bağrı açık gömleği, bitkin görünen gözlerinin altındaki halkaları, başının sol tarafında, kulağının hemen üzerindeki bandajı... Bandaj? Bunlar Çelik'e uymayan şeylerdi. Ancak o kadar gerçekçiydi ki!

"Çelik?" diye sordu.

"Benim," dedi adam alçak sesle.

Ahsen, her nerede yatıyorsa, o da karşısındaki kahverengi koltukta oturuyordu. Ahsen, kendini yokladı. Tüm bedeni sancıyordu. Ama en çok başı ağrıyordu.

"Ani hareketlerde bulunma. Beyin sarsıntısı geçirdin."

Ahsen aniden kavradı. Nerede olduğunu, karşısındakinin gerçekten Çelik olduğunu, yaşıyor ve Eniz'in ortalıkta görünmüyor olduğunu... "Ne oldu?" Hızlı soluklar almaya başladı.

Çelik'in başının yanındaki bandaja baktı. "Aptal!" diye fısıldadı. Çünkü yüksek sesle konuşacak gücü kalmamıştı. Her ne olduysa, Çelik onun için yaralanmıştı. "Aptal!" dedi tekrar.

Sonra gözleri irice açıldı. Bedenine aniden, kaygı dolu bir enerji yüklendi. Adam, ona kendi adıyla seslenmişti. Yani artık kim olduğunu biliyordu. Ansızın gelen bir misafir gibi gözlerinin kıyısından bir damla düştü. O diğerlerini tetiklemiş gibi ardı arkası kesilmeyen damlalar, yüzünün ortasındaki maskenin altından dudaklarına, çenesine ve boynuna süzülüyordu.

"Biliyorsun." Sesi karga gaklaması gibi çıkmıştı. Ve içinde endişe barındırıyordu. "Her şeyi biliyorsun!" Bu her şeyin içinde, en büyük utancı olan video kasetler de vardı.

Adam, ciddi ve donuk ifadesinden hiçbir şey kaybetmeden başını salladı. Elini tutmuyor, ona yatıştırıcı sözler söylemiyor ya da mutlu görünmüyordu. Sadece gözlerinde belirgin bir rahatlama vardı.

"Eniz öldü. Artık korkman ve gizlenmen için bir sebep kalmadı." Çelik, oturduğu koltukta hafifçe eğildi. Dizlerini dirseklerine dayayıp ellerini birleştirdi.

"Teşekkür ederim." Ahsen, başka ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Sonuçta Eniz'den kurtulmuştu ve belli ki Çelik'in sayesinde olmuştu. Adam da zaten başka bir şey söyleyebilmesini mümkün kılmıyordu. Çok uzak, çok soğuk ve çok yabancı duruyordu. Aynı, o ilk gördüğünde tanıdığı Çelik gibi! Tüm suratsızlığı ve soğukluğuyla kendisine bakıyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Çelik'in sesi biraz öncekinden daha soğuk geliyordu.

Ahsen, kendini şöyle bir yokladı. Ağrıları vardı. Dirseğindeki kelebekten ve ona takılmış borulardan, yüzündeki maskeden ve Çelik'ten çok rahatsızdı. Ama yaşıyordu, Eniz'den kur-

tulmuştu ve artık özgürdü. Yani iyi miydi? Kesinlikle iyiydi! Usulca başını salladı.

Adam da başını salladı. Ardından ayağa kalktı. Ahsen'in bakışları altında, genç kadına hiç bakmadan dirseklerine kadar kıvırdığı kollarını indirip cebinden çıkardığı kol düğmelerini taktı. Odanın içinde dolanıp dolaba ilerledi. İçinden kravatını çıkarıp taktı. Yeleğini ve ceketini giydi. Ardından da paltosunu koluna asıp Ahsen'e döndü.

"Bir, iki gün daha hastanede kalacaksın. Doktorun birazdan gelecek ve sana, çıktıktan sonra neler yapman gerektiğini anlatacak. Eniz'den kurtuldun. Ama sadece bilgi almak için, bugün iki memur seninle görüşecek. Daha önce üyesi olduğun şebekenin elemanları tek tek yakalanıyor. Fakat sen, sadece ifade vereceksin ve Eniz'in seni zorladığından bahsedeceksin. Bunun için ceza almayacaksın. Bir avukat da zaten sen kendine iyice geldiğinde ifadende ve mahkemede neler söylemen gerektiğini, nasıl bir yol izlemen gerektiğini anlatacak." Adam derin bir iç çekti. "Kendine iyi bak!" Ardından çekip gitti.

Ahsen'in dudakları acıyla büzüştü. Ona daha önce gerçeği anlatmamakla iyi yapmıştı! Çünkü adamın tavrı belliydi işte! Gözyaşları durmaksızın yanaklarını ıslatıyor ve burnu sızım sızım sızlıyordu. Kalbi kadar değildi elbette! Kalbini dinlemeye kalksa ve acısını kabullense, o hastaneden bir daha çıkamazdı.

"Domuz," diye fısıldadı. Sonra da hıçkırdı. "Sosyete kılı!" Hıçkırıkları arttı. Artık gözleri görmeyecek duruma gelene ve gözyaşlarının kalmadığını düşünene kadar ağladı. Bu, son ağlayışı olacaktı. Adam, tam da beklediği gibi davranmıştı işte! Ahsen'i kendine layık bulmamış, bir daha arkasına bakmadan çekip gitmişti. Bir yabancı gibi... Hiçbir şey yaşamamışlar gibi... O dokunuşların, bakışların sahibi kendileri değilmiş gibi...

Doktor geldiğinde Ahsen, hâlâ hafifçe hıçkırıyordu. Kadın, sanki gözyaşlarını görmüyormuş gibi sakin ve şefkatli bir sesle nasıl hissettiğini sorar ve onunla konuşurken, bir yandan da dosyasını kontrol ediyordu. Daha sonra bir hemşire gelip serumunu ve sondasını değiştirdi. Ve Ahsen, yine hayatta yalnız kaldı. Belki de onun kaderi buydu! Yalnızlık...

Ertesi gün, tamamen yanıldığını anlamıştı. Önce Süheyla ve Demir, ardından Timuçin ve daha sonra, özel odaya geçtiğinde, köşkün tüm çalışanları onu tek tek ziyaret etmişlerdi. Herkes hastaneden çıktığında onunla kendisinin ilgilenmek istediğini söylemiş, genç kadına teklifler yağdırmışlar, yalnız olmadığını söyleyip durmuşlardı. Tüm bu durumun içinde yadırganmadan, tüm kusurlarıyla kabul edilmenin mutluluğu belki de onun, gücünü toplamasının en büyük nedeniydi.

Ve herkes onun gözlerinin kapıya kayıp durduğunun farkındaydı. Ama farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. Süheyla hariç! Kadın, acımasız bir şekilde gerçekçi olduğu için ne onu avutmaya çalışmış ne de görmezden gelmişti.

"Bekleme! Gelmeyecek. Bunu, boş umutlara kapılmaman için söylüyorum!" Ahsen, ona hem kızmış hem de minnet duymuştu. Çünkü artık kapıya bakmıyor, karşılaştıklarında ona söyleyeceklerinin provasını yapmıyor ya da her an gelebileceğinin umuduyla saçına başına düzen vermeye çalışmıyordu. Ki onunla sevgiliyken bile güzel görünmek için uğraşmamıştı.

Hastaneden çıktığında ve eski dairesine gittiğinde yanında Süheyla vardı. Ahmet abi, onu eve çıkarmaya yardım etmiş, evde bekleyen Veda evi temizleyip, yemekler yapmış, Emre harika bir çiçek buketi hazırlayıp Rana'nın sevdiği kurabiyeleriyle birlikte göndermişti.

Süheyla, arkasına kırlent sıkıştırdıktan sonra doğrulup ona merakla baktı. "Rahat mısın? Böyle şeyleri de pek beceremem ama!"

Ahsen hafifçe ve neşesizce güldü. "Rahatım. Dert etme!" Kıpırdanıp rahat ettiği bir pozisyon buldu. Sonra da gözlerini, evi en ince detayına kadar inceleyen Süheyla'ya dikti.

Ağzındaki kelimeler büyüyor, bir türlü sormak istediği asıl şeyleri dile getiremiyordu.

"Yeter!" dedi Süheyla, bunalmış bir hâlde. "Sormanı mı bekleyeyim, yoksa doğrudan anlatayım mı?"

Ahsen'in dudakları titreyerek büzüldü. Ama ağlamayacaktı! "Anlat!" dedi ve daha dik oturdu. Sanki sözcükleri karşılayabilmek için kendisine koruma kalkanı hazırlıyordu.

"Çelik, sen hayatına girmeden önce nasıl yaşıyorsa öyle yaşamaya devam ediyor. Yani kasıntı, çekilmez ve huysuz. Ayrıca ek olarak mutsuz da! Ama sevgilisi filan yok."

"Olsa da artık beni ilgilendirmez herhâlde." Böyle dediği hâlde, onun kimseyle görüşmüyor oluşuna seviniyordu. Adam kendisini istememekte haklıydı. Ahsen, ona büyük kazık atmıştı ve Çelik de kazıkları pek sevmiyordu. Hatta nefret ediyordu. Ve zaten ona uygun değildi. Hele de geçmişte yaptıkları, çok utanç verici şeylerdi ve muhtemelen –hele bir de kasetlerden birini izlediyse– o da Ahsen'den utanıyor olabilirdi.

"Hayatına biri elbette girecek!" diye devam etti. "Utanç duymayacağı biri!" O anda Veda geldi ve bir tepsinin içinde dumanı tüten, sıcak, mis kokan bir çorba getirdi. Ağzını açtı, sonra da Süheyla'nın varlığını hatırlayıp kapadı.

Süheyla başını sallıyordu. "Bence ondan değil! Yani senin geçmişinle ilgili değil! Daha doğrusu utanmıyor. Sadece öfkeli! Fazla öfkeli! Bana göre, ona olan biteni anlatmadığın, onu bilgisiz bırakıp yalan söylediğin için kızıyor." Dudaklarını büzerken, düşünüyormuş gibi gözleri pencereye kaydı. "Sonuçta eğer her şeyi biliyor olsaydı, bazı şeylere mani olabilirdi. Sen de biliyorsun! Cehennemde de olsa, onu bulurdu. Ben de bu-

lurdum. Ki ben de sana kızgınım ama çabuk affedebiliyorum, çünkü sana doğal bir sevgi besliyorum. Âşık değilim!"

Ahsen'in gülecek hâli yoktu aslında. Ama kadının sözleri o kadar gerçekçiydi ki güldü. "Teşekkür ederim. Ben de sana âşık değilim!"

Veda'nın içmeye zorladığı çorbadan bir kâse aldı. "Çok sıcak Veda! Ayrıca kendim yerim. Kollarımı kullanabiliyorum." Genç kıza sevgiyle gülümsedi. Resmen etrafında pervane oluyordu.

"Ay, ne bileyim! Ne yapacağımı şaşırdım ben de!" Veda da ona gülümsedi.

Ahsen, tekrar Süheyla'ya döndü. "Belki de hiç âşık olmamıştır!" Belki de Ahsen, onun itirafını kendisi uyduruyordu. Sonuçta oldukça sarhoştu ve tutarlı düşünemiyordu.

Kadının tek kaşı havaya kalktı. "Sana evlenme teklifi etmeyi düşünüyordu. Çelik'ten bahsediyoruz. Sütten ağzı fazla yanan ve yoğurt görmek istemeyen birinden!" Ahsen, onun kendisini yoğurda benzetmesine güldü. Ama yine de adamın, ona gerçekten âşık olduğuna o kadar da inanamıyordu. "Ayrıca... Aptal mısın? Kim o silahın önünde durup seni kurtarmak için kendisinin vurulmasını beklerdi ki? Komiser neredeyse onu bayıltacakmış ama Çelik'in etkili bir dili var ve komiser nasıl ikna olduğuna kendisi de inanamıyor! Eniz'i de zaten o diliyle çıldırtmış! Onu son raddeye, kendisini vuracak kadar öfkelenmeye sevk etmiş. Ki vurulmuş da! Şu anda kulağının üst kısmı yok! Zavallı Çelik, muazzam güzelliğine gölge düştü! Çünkü adam ancak o zaman silahı senin şakağından ayırabilmiş! Muhtemelen kendisi vurulmadan önce seni vurmayı planlıyordu."

O anlara tanık olmadığına seviniyordu. Çelik'e bir şey olacak olmasının korkusuyla muhtemelen kalpten giderdi. Aslın-

da keşke gitseydi! Şimdi, hiç değilse böylesine bir acının içinde debelenip durmazdı.

Süheyla, biraz daha kaldıktan sonra oğlunun yanına döndü. Ama Veda'yı, iki gün ona yardımcı olması için yanında bıraktı. Veda, bu durumdan oldukça memnundu ve Çelik konusunda çok umutluydu. Öfkesinin geçmesi gerektiğini anlatıp duruyordu. Ahsen, onun öfkesinin geçmesini bekleyecek değildi. Sonuçta hiçbir şey onun elinde de değildi! Anlatsaydı da işte böyle davranacaktı.

Ahsen hayatına devam edecekti. Çantasını ona geri getirmişlerdi ve içinde de her şeyi olduğu gibi duruyordu. Bir boka yaramayan silahı, ona iki ev aldıracak kadar çok olan parası, Çelik'in notları... Artık kendi kimliğinde doğru düzgün bir hayat kurabilmesi için önünde hiçbir engel kalmamıştı. O da bunu yapacaktı. Ama önce Çelik'i kafasından atabilmeliydi. Yoksa bir adım dahi atamazdı. Hem... Evet, utanılacak bir şey yapmıştı ama bundan kurtulmak için hayatını ortaya koymuştu. Bu mücadelesini hiç mi göremiyordu?

Ya da Süheyla haklıydı. En büyük öfkesi, ona anlatmamasından kaynaklanıyor olabilirdi. Çelik, ona dönebilir miydi? Ya da Ahsen, bu umuda tutunup bekleyecek kadar sabırlı mıydı? Onu özlüyordu. Arada sırada telefonuna bakıyor ve bir mesaj olsun göndermesi için dualar yakarıyordu. Daha önceden çektiği fotoğraflara bakıyor, Çelik'in belki de başka kimsenin göremeyeceği hâllerinin fotoğraflarını, en ince ayrıntısını ezberleyene kadar gözlerinin önünde tutuyordu.

Aniden öfkelendi. Madem ona âşıktı... Ve Ahsen de Çelik'e âşıksa neden daha çok fotoğrafları olmayacaktı ki? Neden zamanlarını kıçı kırık bir gurur uğruna harcayacaklardı. Ölüm, tecrübe ettikleri gibi iki adım ötelerindeyken neden bu anları acıyla ve mutsuzlukla geçireceklerdi? Ahsen, hayat boyu mü-

cadele vermiş biriydi. İstediğini hep pençelerini geçirerek, zorlayarak ve hayata yumruklar ata ata almıştı.

Düşündükçe öfkesi kabarıyor ama aynı zamanda da kararlılığı artıyordu. Öyle kolay değildi. Eğer âşık değilse zaten uğraşmaya gerek yoktu. Ama onu seviyorsa... Denemeye değerdi.

Çelik'in fotoğraflarından birini ekrana getirdi. Evin içinde rahatça, çıplak dolandığı anlardan biriydi. Ahsen, hiç acımadan tuşa bastı ve arkasından yazı yazmaya başladı.

Çelik, Ankara'nın en lüks restoranından birinde, bir bakanla öğle yemeği yiyor ve üzerinde tartışmak için buluştukları konu hakkında yorum ve önerilerde bulunuyordu. Telefonu sessizdeydi ancak masanın üzerinde duruyordu. Tam lokmasını ağzına attığı anda ekranda kendi fotoğrafı belirdi.

Gönderenin Ahsen olduğu ekranda belirirken Çelik, ondan bir mesaj gelmesinin heyecanını bile alıp götüren bir telaşa kapılmıştı. Kendi çıplak bedeni gözlerinin önündeydi ve bakan azıcık başını uzatsa rezil olması işten bile değildi.

Öksürmeye başladı. "Çok özür dilerim." Telefonunu eline aldı. "Hayati bir mesele."

Adam elini uzattı. "Elbette, lütfen rahatsız olmayın."

Çelik, anında mesajı açtı. Ve Resmin altındaki yazıyı okudu.

"Bundan bende daha çok var. Ve medyanın telefonları bir parmak uzağımda!"

Çelik, gülsün mü, öfkelensin mi bilememişti. Mesajı sildi. Onun böyle bir şey yapmayacağından bir şekilde emindi.

Ama... Kadının cesareti ve azmi hayranlık uyandırıcıydı. Telefonu yerine koyup karşısındaki adama yoğunlaştı. Ya da öyle yapmaya çalıştı.

Onu çok özlemişti. Özlem denen hissin bir kokusu var mıydı, emin değildi. Ama onun burnunu yakıyordu. Geceleri kâbuslarında hâlâ onun, Eniz'in kollarında ölü gibi yatarken olan görüntülerini görüyordu. Onun yaşayıp yaşamadığını bilmeden, adamın karşısında hiçbir şey olmamış gibi davranmak, hayatında yaşadığı en zor anlardı. Kendi hayatına gerçekten devam edebilmesi için bu kâbuslardan ve o anlardan kurtulması gerekiyordu. Günlerce hastane yatağında yatan kadının yüzündeki yaralara bakarken duyduğu suçluluk hissi ve öfkeden kurtulmaya çalışıyordu.

Eniz ölmüş, şebekesi tutuklanmış ve dolaylı yoldan Mithat da ceza evinin yolunu tutmuştu. Zaten tahmin ediyorlardı ama onun bu hırsının yüzünden neredeyse Ahsen'in canından olacak olması... Adamı hayatının sonuna kadar hücrede tutmalarını istemesine yol açıyordu. Davalar hâlâ devam ediyordu ve Çelik, hepsini titizlikle takip ediyordu. Ahsen'in ceza almadan sıyrılması için de oldukça uğraş vermişti. Daha yapmayı amaçladığı şeyler ve bu sorunların hepsinden kurtulması için hâlletmesi gereken birçok pürüz vardı.

Çelik, düşüncelerinden başka bir mesajla aniden sıyrıldı. Ekranda yine bir fotoğraf belirdi. Bu defa Ahsen'in kendi fotoğraflarından biriydi. Ya da elinin fotoğrafıydı. Orta parmağını kaldırıp çekmiş ve Çelik'e yollamıştı.

"Domuz!"

Çelik, gülümseyen dudaklarını zorlukla zapt etti. Mesaja yine cevap vermedi. Zaten böyle münasebetsiz mesajlara ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. İçinden 'Hadsiz,' diye söylendi ve tekrar karşısındaki adama döndü.

Çelik, o mesajların ilk olmadığını bilmeliydi. Ahsen, mücadeleyi seven ve gerçekten savaşan bir kadındı. Umudunu tamamen kesene kadar da muhtemelen devam edecekti. Hiç problem değildi. Onun iyi ve güvende olduğunu biliyordu. Ve şimdilik önemli olan buydu. Oturduğu binayı satın almış, tüm kiracıları da başka evlere taşıtmıştı. Boşalan evlere bir güvenlik ordusu yerleştirmişti ve her gün aldığı raporlarla içi rahattı. En az Çelik'in çektiği kadar acı çekiyor olması ise hem iyi hem de kötüydü. Onu kaybettiğini sandığı anları hayatında bir daha asla, ama asla yaşamak istemiyordu. Bu duruma gelmiş olmasına neden olan öfkesi hâlâ soğumamıştı.

Ertesi gün bir toplantının ortasındayken telefonuna tekrar mesaj geldi. Önce Yıldız Tilbe'nin *Delikanlım* şarkısı gelmişti. Çelik, bu defa gülümsemesine sahip çıkamadı. Ve ancak toplantı bittiğinde şarkıyı dinleyebildi. Akşamüstü eve doğru ilerlerken de Feridun Düzağaç'ın dinlemeyi sevdikleri şarkısını göndermişti.

Bazen de bilmediği numaralardan telefonlar alıyordu. Çelik, bu sessiz aramaların Ahsen'den olduğuna emindi. Ahsen ismine de iyice alışmıştı. Ona yakışıyordu ve kimliğini bildiği bir kadına âşık olmak, her şeyden habersiz bir aptal gibi kürek çekmekten daha iyiydi! Çelik, cevapladıktan sonra sessiz dakikalar yaşıyorlardı. Elbette, ona bir gün cevap verecekti. Ama o an henüz gelmemişti!

Ahsen telefonu karşı koltuğa fırlattı. Çelik, hiçbir şekilde ona karşılık vermiyordu. Hiçbir şekilde! O kadar öfkeleniyordu ki sinirden dudaklarını yiyip bitirmişti. Vazgeçmeliydi. Kesinlikle vazgeçmeliydi. Ama bunun için ondan kesin bir ret

cevabı gelmesi gerekiyordu. Umudunu ancak o zaman kaybederdi.

Gözü, kenarda duran ve içinde yüzbinler olan çantasına takıldı. Koyduğu yerde duruyordu. Çünkü artık, onun için o kadar da önemli değildi. Hayatını her şekilde kazanabilir, eğitimine de devam edebilirdi. Özgürlük işte böyle bir şeydi! Ama önce, bu Çelik'ten kurtulması gerekiyordu. Net olarak!

Aniden ayağa fırladı. Eh, o cevap vermiyorsa, Ahsen almasını bilirdi. Onu ya kabul etmeye ya da reddetmemeye zorlayacaktı. Böyle ortada bir yerde sıkışıp kalmaktan iyiydi. Üzerine sadece montunu geçirip çantasını sırtına takıp evden dışarı çıktı. Bir taksiye binip –gönlünce para harcamanın rahatlığı da bir başkaydı– doğrudan köşkün yolunu tuttu.

Taksiden indiğinde, güvenlik onu anında fark etti. Sonra da suratsız adam, eksik dişlerini umursamadan genişçe gülümsedi. Ahsen, adamı afallatarak ona sıkıca sarıldı ve nasıl olduğunu sordu. Kısa sohbetlerinin ardından adama Çelik'le görüşeceğini söyledi. Fakat elbette, artık onun kabul etmesi için beklemesi gerekiyordu.

Telefon açıp geri dönen adamın canı sıkılmış gibiydi. "Meşgulmüş!"

Ahsen'in dudakları sinirle büzüldü. "Kapıyı aç, abi!" Çantasını açıp içinden silahını çıkardı. "Seni kandırıp tehdit ettiğimi söylersin!"

Adamın gözleri kırpıştı. Ardından da yine dişlerini göstererek sırıttı. "Kovulsam da sıkıntı yok!"

Kapıyı açtı. Ahsen, elinde silahla yürüme yolunu geçti. O kadar öfkeliydi ki adamı vuramasa da bir sopa alıp dövmek istiyordu. Merdivenlere vardığında Mine, haince gülümseyerek kapıyı açtı. Muhtemelen güvenlikten haber almıştı.

"Nerede o domuz?" diye sordu.

Kadın, elindeki silaha kaygılı bir bakış attı. "Çalışma odasında," diye cılız bir sesle mırıldanmıştı.

Ahsen başını salladı. Ardından ofise doğru ilerlerken, kapısı açık olan salonun önünden geçti. Süheyla ve Demir, onu gördükleri anda kapıya doğru seğirttiler.

"Abimi vuracak!" Demir'in sesinde gerçek bir endişe vardı. "Ahsen! Bunu konuşabiliriz," diye arkasından sesleniyordu.

"Bence en azından topuğuna sıkmalı. Çünkü fazla naz âşıkları usandırıyormuş!"

"Ben sana öyle mi yaptım kadın! Bir oyun çevirebilirdik!"

Ahsen, arkasından gelen ikilinin konuşmalarını umursamadı. Çalışma odasının kapısını açıp içeri girdi. Çelik, onu gördüğünde şaşırarak başını kaldırdı. "Ne işin var burada?" diye sordu. Ama sesi hiddetli değildi. Hatta oldukça yumuşak geliyordu.

Ahsen, masasının önüne kadar ilerledi. Adam istifini hiç bozmamıştı. Genç kadın çantasını ters çevirdi ve yüzbinlerce lira masanın üzerine döküldü. "Bunlar kredi kartından çekilmiş olan paranın karşılığını öder sanırım. Diğerleri de bana gönderdiğin salak notların. Rulo yapıp bir tarafına... Her neyse!"

Bir adım daha atarak, adamın tam önünde durdu. Onun sadece kendisine bakmasını istiyordu. Arkasında toplanmış olan kalabalığa değil!

"Adım Ahsen Yılmaz. Babam, ben çok küçükken öldü. İyi olan hayatımız, onun yanlış bir imza atması nedeniyle de tepetaklak oldu. Annemin üzerine birçok borç kaldı ve biz resmen aç kaldık. Sonra annem, manyağın biriyle evlendi. Sırf aç kalmayalım diye! Benden biraz büyük bir oğlu vardı. Üçümüz; annem, ben ve oğlu her akşam dayak yerdik. Annem sonunda dayanamadı ve öldü. Adam da eksik kalan dayakların tüm hıncını ikimizden çıkardı. Bir akşam Eniz, ben dayak yemeye-

yim diye babasını öldürdü. Ve ikimiz evden kaçtık. O, çalışıp bize bir ev, yuva, yemek ve bana eğitim hayatımı verdi. Fakat sonra para hırsıyla olmadık işlere girişti. Kırılgan ve korkaktım. Hayatla nasıl baş edebilirim, bilmiyordum. Ve onun beni pis işlerine bulaştırmasına izin verdim. O, kötü biri değildi. Beni babasının zulmünden kurtarmıştı. Başımı sokacak bir ev, karnımı doyuracak yemek vermiş ve beni birçok kötülükten korumuştu. Ki o da daha çok küçüktü. Tüm bunlar yüzünden güvendiğim ve her sözünü dinlediğin tek insandı. O olmadan hayatta kalamayacağımı sanıyordum. Ama işler sürekli çirkinleşti ve o, tıpkı babası gibi oldu. Yanından kaçtım. Adımı, kendimi, benliğimi değiştirdim! Yaşamak için mücadele verdim! Ülkeden kaçıp kendime hayat kuracaktım. Ama karşıma çıktın ve... Gerisini biliyorsun!"

Adamın bakışları koyulaştı. Duruşunda ve ifadesinde bir değişiklik olmamıştı ama onu dikkatle dinlediği belliydi. Yine de hiçbir şekilde tepki vermiyordu. Ahsen, sonunda dayanamadı. Silahı bacağının hemen yanına tuttu ve ateşledi.

Süheyla, "Neyse ki evde ses yalıtımı var. Yoksa oğlumun aklını aldığın için ben de seni vurabilirdim, Ahsen!" Ahsen, daha sonra bunun için özür dileyecekti.

Arkasından çığlıklar koparken, kılı bile kıpırdamayan adama, "Konuşsana!" diye bağırdı.

Adam oturduğu sandalyeden doğruldu. Masanın önüne gelip kalçasını dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunları zaten biliyorum." Sesi pürüzsüzdü. Hiç öfkeli ya da soğuk görünmüyordu.

"Ama benden duymamıştın!"

Adam derin bir iç çekti. "Senden daha önce duyabilirdim. Ve yaşadıklarımızın hiçbirini deneyimlemek zorunda kalmazdık."

Ahsen tatsızca güldü. "Kolay sanıyorsun, değil mi? Her şeyin o kadar kurallara uygun, o kadar rutin ve düzenli ki senin için her şey kolay... Başını iki yana salladı. "Anlatmak, itiraf etmek ve karşındaki insanın seni yargılayan bakışlarına katlanmak için hazır olmak kolay değil. Hiç değil!"

Adam, ona daha da yumuşayan bakışlarla baktığında kalbinin havalandığını hissetti. Çelik, "Hiç anlatmayı düşündün mü?" diye usulca sordu.

"Hayır." Sonra aklına geldi. "Eğer bana olan hislerinden emin olabilseydim... O zaman anlatabilmeyi dilemiştim. Ama anlatır mıydım, bilmiyorum. Fakat sana yalan söylemedim. Sadece kendime sakladım! Sorunlu olduğumun gayet farkındaydın!"

Çelik başını salladı. "Sen hep çekip gitmeyi düşündün! Beni hayatına tamamen asla sokmayacaktın!"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Belki her şeyi anlatamazdım ama bir şekilde yanında kalmak için kendi, kabul edilebilir olduğunu düşündüklerimi dile getirirdim. Videoları asla söylemezdim. Asla! Çünkü unutmak istiyorum."

Adam kollarını çözüp yanlarına saldı. "Şimdi ne istiyorsun?"

Ahsen, silahın elinde olduğunu unutup, ona doğru elini salladı. "Herkes senin beni sevdiğini söylüyor ama ben emin değilim. Bunu öğrenmeyi istiyorum. Ve bana bir cevap vermeni. Olumlu ya da olumsuz! Tercihen... Olumlu!"

Adamın, dudakları sanki hafifçe kıvrılmış gibiydi. Ama emin olamıyordu. "Beni silah zoruyla mı kendinle olmaya ikna edeceksin!"

"Ne münasebet! O, beni dinlememe ihtimaline karşın, dikkatini çekebileyim diye!" Çelik, doğrulup ellerini ceplerine sokarken, genç kadın sordu. "Evet. Cevap ver. Bana âşık mısın?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Oldukça!" Bir adım attı. "Sen, bana âşık mısın?"

"Oldukça!" Ahsen, kalbinin dudaklarının yine gülümsediğini hissetti. "Madem öyle! Neden kendimize bu eziyeti yaşatıyoruz? Benden mi utanıyorsun? Deli misin? Deli miyiz? Kaybedecek ne kadar zamanımız kaldı ki? Hem sen dayanmışsın elline!"

Adam hafifçe güldü. "Aslında seksen..." Çalışma odasının kapısındaki insanlar da güldüler. "Neden sorusuna gelince... Senden, elinde olmayan sebeplerden ve mecburiyetinden ötürü yaşadığın, yaşamak zorunda bırakıldığın şeylerden ötürü asla utanmam. Sen de utanmamalısın. Görüşmüyoruz, çünkü görüşürsek seni araştırmaya başlayacaklar ve ben, artık geçmişinden herhangi bir pürüzün seni, bizi rahatsız etmesini istemediğim için onları yok etmeye çalışıyorum. Tüm video görüntülerini toplattım. Hepsini de geçen gece paralattım. Yakut'u –asıl adıyla Füsun'u– bulmak biraz zamanımızı aldı. Ama bugün, onun da yakalandığını ve CD kopyalarını ele geçirdiğimizi öğrendim. Artık, geçmişinden hiçbir şey sana dokunamayacak!"

Ahsen ağlamaya başlamıştı. Bu, hiç aklına gelmemişti. Ama hiçbir şekilde görüşmemelerine de neden değildi. "Bana söyleseydin, bu kadar acı çekmezdim!"

"Evet. Ancak sana ama en çok da kendime fazlasıyla öfkeliydim. Ve bu süreçte birlikte olursak ikimize de zarar verebilirdim. Biliyorum, çok acı çektin. Fakat ben egoist bir insanım. İkimiz de hak ettiğimiz cezayı almadan, mutlu olma iznini kendime veremeyecektim."

Adam, iki adımda yanına ulaştı ve kollarını genç kadına dolamadan önce elindeki silahı alıp masanın üzerine koydu. O kadar sıkı sarılıyor, dudaklarını boynuna öyle hafifçe değdiriyordu ki içi titredi.

"Artık cezamız bitti mi?" diye fısıldadı genç kadın.

"Bitti!" Adam, başını geriye çekip sevecen gözlerle ona baktı. "Benimle evlenir misiniz, hanımefendiciğim?"

Genç kadının yüzü ciddi bir hâl alırken bir adım geriye çekildi. "Buna cevap vermek için zamana ihtiyacım var. Birkaç gün düşünmek istiyorum."

Genç adamın afallamış yüzüne mesafeli bir gülümseme gönderdi. "Gururumu kurtarmak için verdiğin bu fırsata da teşekkür ederim. Cevabımı sana bildireceğim." Arkasını dönüp şaşkın kalabalığın içinden geçerken Çelik'in sözlerini ve ardından kahkahasını duyup gülümsedi.

"Densiz!"

Ahsen ve Çelik, yetkililerle görüştükten sonra evlat edinecekleri bebeğin odasına doğru ilerlediler. Ahsen heyecandan ölüyordu. Aynı heyecanı hiç istifini bozmayan Çelik'in de yaşadığını biliyordu. Belki de ondan daha fazla heyecanlıydı. Çünkü elleri, yazlık takım elbisesinin pantolonunun ceplerinde yumruk olmuştu.

Görevli, onlara odanın kapısını açtığında, üçü de başını eğmek zorunda kalmıştı. Çelik, Ahsen'i gelecek darbeden koruyabilmek için kollarını ona dolayıp başını göğsüne yaslamıştı. Kadın, kapıyı aralık bırakarak içeriye doğru konuştu.

"Çağan! Mehmet! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Hâlâ fırlattıkları eşyalar kapıya çarpıp duruyordu.

"Kardeşimi size vermeyeceğiz. Irmak'ı bizden ayıramayacaksınız!"

"Onun çok güzel bir hayat yaşayacağını size anlatmıştım ama! Değil mi?"

"Alamazsınız işte! Biz onu koruruz! Di mi, Memet! Konuşsana lan!"

Başka bir zaman olsa, Ahsen bu duruma gülebilirdi. Ama ortada gülünecek bir durum göremiyordu. Çelik'in de bedeni neredeyse taş kesmişti.

"Tülin Hanım, biraz konuşabilir miyiz?"

Kadın, kapıyı kapatıp arkasını döndü. "Birazdan ikna olacaklardır. Beni çok güzel dinleyip anlamışlardı."

Çelik kaşlarını çattı. "Eğer biri benim de kardeşimi almaya çalışıyor olsaydı, muhtemelen aynı tepkiyi verirdim. Anlamaya çalışmayı düşünmezdim bile. Neden bizim, Irmak'ın kardeşleri olduğundan haberimiz yoktu?"

"Çok üzgünüm, Çelik Bey. Sizinle görüşen hanım kızımız daha yeni başladı ve tecrübesizliğine verin. Kardeşleri olduğunu atlamış!" Kadın, ellerini birbirine kavuşturup ovuşturmaya başladı.

Ahsen, öfkeden köpüren Çelik'e döndü. "Onlarla görüşebilir miyiz?"

Çelik, canı sıkılmış bir hâlde dudağının kenarını geriye çekti. "Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kardeşleri birbirinden ayırmak... Bana hiç doğru gelmiyor."

Ahsen'in dudakları kıvrıldığında kocası şaşırdı. Tam bir buçuk sene süren, uzun bir balayı yapmışlardı. Her günlerini, sanki ertesi gün ölüm kapılarına dayanmış gibi dolu dolu geçirmişlerdi. Geriye döndüklerinde Ahsen, kaydını tekrar yaptırmış ve eğitime kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Hâlâ okulunu bitirememişti ama bitirdiğinde, o anda yapım aşamasında olan özel hastanenin çocuk doktoru olarak işe başlayacağını bilmek, onu daha azimli yapıyordu.

"Bu gülümsenin altında neler yatıyor, hanımefendi?" Çelik'in aslında, kadının aklından geçeni anladığı belliydi.

"Harika bir fikir yatıyor! Neden bir çocuk yerine üç çocuk olmasın ki? Abiler, kardeşlerini biz olmasak bile hayatları boyunca koruyacaklardır!"

"Üç çocuk? Bir anda!" Çelik, inanamaz bir hâlde başını iki yana salladı. "Sanırım erken emekliliğimi istemem gerekecek!"

Ahsen, adamın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Üç çocuğun sorumluluğunu birden, ani bir kararla almak pek de akıl kârı değildi. Ama zaten daha sonra bir evlat daha edinmeyi kararlaştırmışlardı. Bunun için çoktan hazırlıklarını da yapmışlardı. Neden şimdi olmasındı ki? Hem de gerçek kardeşleri birbirlerinden ayırmamış olacaklardı. Çünkü eğer onlar bırakırsa... Bir gün ayrılmak zorunda kalacaklardı.

Yetkiliden izin alıp, çocuklarla konuşmak için, ellerinde fırlatacak bir şeyleri kalmayana kadar beklemek zorunda kaldılar. Ardından, Ahsen kapıyı hafifçe araladı. "Çağan ve Memet!" Abisinin kardeşine seslendiği gibi seslenmişti. "Kardeşinizi sizden ayırmayı düşünmüyoruz. Tamamen bir yanlış anlaşılma olmuş. İçeri girip konuşabilir miyiz?"

Çocuklar başta biraz inat ederek ama daha sonra ikna olarak kapının önünden çekildiler. Yine de yatağında yatan kardeşlerinin önüne, bedenleriyle set kurmuşlardı. Ahsen, sekiz yaşlarında görünen, Çağan olduğunu düşündüğü büyük kardeşe baktı.

"Sen, Çağan olmalısın?"

Çocuk başını kaldırdı. Ahsen, ona elini uzattı ama karşılık alamadı. "Ben de Ahsen!" Çelik'i işaret etti. Çağan, Çelik'e hem düşmanca bakışlar atıyor hem de korkusunu gizlemeye çalışıyordu. "Bu da eşim, Çelik!"

"Kardeşlerini çok mu seviyorsun?"

Çocuk başını salladı. "Biz de öyle tahmin etmiştik. Ve bunun için seninle gurur duyuyoruz."

Mehmet, abisinin arkasına sakladığı başını çıkarıp siyah, minik gözlerini ona dikti. "Ben de kardeşlerimi seviyorum!"

Ahsen gülümsedi. "Seninle de gurur duyuyoruz." Mehmet, abisinin omzunu omzuyla dürttü.

"Dur lan iki dakika!"

Çelik dizlerini kırıp yere çöktü. Ancak böyle, çocuklarla aynı boyda olabiliyordu. "Hanımefendilerin yanında 'lan' diye konuşulmaz. Kardeşiniz büyüdüğünde bir hanımefendi olacak ve kimsenin onun yanında böyle sözler söylemesine izin vermemelisiniz!"

Çağan, Çelik'in sözlerini kafasında iyice tarttıktan sonra başını salladı. Çünkü Çelik, ona ileride kardeşlerinin yanında olacağını ima ediyordu. "Bir daha söylemem."

"Aferin sana!" Bu defa elini uzatan Çelik oldu. Çocuk, kısa süre duraksadıktan sonra elini ona uzattı ve sertçe sıktı. "Arabaları seviyor musun?"

Çağan başını salladı. "Seviyom tabi!" Çenesini genç adama uzattı. "Senin araban var mı?"

"Evet. Birkaç tane!" Dudaklarını kendini beğenmiş bir hâlde büzdü. "Son modeller! Görmen lazım!"

Ahsen neredeyse gülecekti. Çelik, o kadar hevesliydi ki çocuğun gözünü boyamaya çalışmaktan hiç çekinmiyordu. Çağan da daha sakin görünüyor, onlara daha yakın duruyordu.

"Ben de seviyom!" diye araya girdi Mehmet.

Çelik, elini uzatıp çocuğun dudağının kenarında kalmış olan kırıntıyı temizlerken çok nazik ve tedbirli davranıyordu. "O zaman senin de görmen gerekiyor!"

Mehmet genişçe sırıttığında olmayan dişleri açığa çıktı. Çağan, hemen önünde durdu. "Sen bizi kandırmaya çalışıyon!"

Çelik başını salladı. "Evet. Ve hemen beni yakaladın. Sizin, eşimle birlikte bizim evimizde olmanızı çok istiyoruz ve nasıl ikna edebiliriz, emin değiliz." Kaşlarını çatarak düşüncelere

dalıyormuş gibi göründü. "Hımm. Şöyle yapabilir miyiz? Bugün bizimle gelebilirsiniz, evimizi, evimizdeki Demir Amca ve huysuz Süheyla Teyze'yi tanıyabilirsiniz. Onların küçük çocukları ve benim çok sevdiğim yeğenim Umut'la tanışabilirsiniz. Kocaman, bir sürü odası olan, havuzu ve sineması olan, size harika yemek yapacak amcalar ve teyzeler olan evimizi gezebilir, istediğiniz odada da kalabilirsiniz. Eğer hoşunuza gitmezse... Bizimle kalmak zorunda değilsiniz. Sizi hemen geri getirebiliriz. Üstelik kardeşlerinle de beraber olabilirsin. Hem de tüm hayatın boyunca!"

Çağan'ın önüne öylesine güzel şeyler sunmuştu ki çocuğun gözlerindeki heyecan parıltıları sanki odayı aydınlatacak gibiydi. Yine de tam olarak emin olamadığı için duruşu hâlâ dik ve meydan okumacıydı. Çelik birden ciddileşti. Ve konuşmaya devam etti.

"Sen çok akıllı bir çocuksun, Çağan! Kardeşlerini sevdiğin ve onları korumaya çalıştığını da görebiliyoruz. Bizimle gelmezseniz, belki bir gün başka bir amca ve teyze gelip, istemeseler de sizi ayırmak zorunda kalabilirler. Biz, sizin ayrılmanızı istemiyor, hayatımız boyunca bizimle yaşamanızı istiyoruz."

O kadar dürüst davranmıştı ki, Çağan ilk defa o anda gevşemişti. Arkasını dönüp mızmızlanan kardeşini eliyle pışpışladı ve ona endişeli bir bakış attı. "Üçümüzü de mi alacaksınız?" diye hevesle sordu.

Ahsen gülümsedi. "Üçünüzü de!"

Çağan tekrar kaşlarını çattı. "Sana anne demem!" Çelik'e de döndü. "Sana da baba demem!"

"Sizden bunu istemeyi aklımızdan bile geçirmedik!"

"Tamam o zaman. Bir görelim bakalım!" Çelik'e baktı. "Gidince sinemaya girebilecek miyiz?"

Ahsen ve Çelik, gülmemek için dudaklarını bastırdı. Çocuk her zaman çocuktu işte! Bazen bir kekin peşinden, bazen de bir çizgi filmin peşinden gidebiliyordu.

"Yatma vaktine gelinceye dek, istediğiniz kadar izleyebilirsiniz!"

Çağan, Mehmet'e döndü. "Duydun mu lan!" Gözlerini irice açarak Çelik'e baktı. "Ağzımdan kaçtı."

Çelik güldü. "Evet. Bazen kaçabiliyorlar." Ayağa kalktı. "Hazırlanmanıza yardımcı olabilir miyiz?"

Çağan, bir şekilde bir daha oraya geri dönmeyeceğini biliyor gibiydi. En sevdiği oyuncak arabasını da valizine atarak, Çelik'in elini sıkıca kavradı.

Çelik'in dudakları, genç kadının göğsünden yukarı hafif dokunuşlarla çıkıyordu. Çenesine ulaşıp dudaklarını yakalarken, kalçası hafifçe hareket ediyordu. Ahsen'in de kendi rahatlamasına eşlik etmek üzere olduğunu fark ederek eliyle, yukarı çektiği dizinin arkasını okşadı. Tutkudan ve hazdan başı dönüyor, gözleri kararıyordu ve tüm damarları dışarı taşacakmış gibi hissediyordu.

Tam bedeni titremeye başlamıştı ki bebek telsizinden Irmak'ın ağlaması duyuldu. Çelik güçlükle durdu. "Ah! Hayır, kızım. Şimdi değil! Yalvarırım, şimdi değil!"

Ahsen, nefes nefese kalmış bir hâlde gülmeye başlamıştı. Çünkü Irmak, ona cevap verir gibi daha çok ağlamaya başladı.

"Sanırım öleceğim!" Ahsen, bedeninin altından hızla çıkıp banyoya doğru koşturdu. Son sürat temizlenir ve üzerini giyi-

nirken, Çelik, beton kalıbı gibi yatağın üzerinde kalmıştı. "Yemin ederim, bizi dinliyor. Bunu bilerek yapıyor!" Bir yandan gülerken, çektiği acıdan dolayı inledi.

Ahsen üstüne sabahlığını geçirip koşar adımlarla ilerlerken, "Ebeveyn olmayı kolay mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Seni beklemeli miyim?" Çelik, kadının arkasından seslendi.

Ahsen, omzunun üzerinden ona baktı. "Elbette! Sonuçta umut dünyası!" Gülerek Irmak'ın odasına geçti.

Çelik, kadının arkasından banyoya gitti. Temizlendikten ve üzerini giydikten sonra karsının yanına gitti. Ahsen, Irmak'ı kucağına almış mamasını yediriyordu. Adımları, kadının bedeninin arkasında bitti ve çenesini omzuna dayayıp Irmak'ın uykuyla gevşemiş yüzüne hayranlıkla baktı.

"Aman Allah'ım! Hayatında daha önce böyle güzel bir şey görmüş müydün?" Derince bir iç çekti. "Kendinden sonra!"

"Yüksek egonuzu doyurmayı her ne kadar istemesem de... Her akşam uyumadan önce ve her sabah uyandığımda kendimden daha güzel bir şey görüyorum!" Genç kadın içini çekti.

Çelik'in kalbi sanki olabilir gibi daha fazla büyüyordu. "Siz, hanımefendi, kalbimin belasısınız!"

SON